ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Verne_Jules-Druha_vlast.pdb

PDB Name: Verne Jules-Druhá vlast
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 2.5.2007
Modification Date: 2.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JULES VERNE
Druhá vlast
NÁVRAT, BRNO 1998

Díl první

I. KAPITOLA

Návrat krásného počasí - Fritz a Jack Nádherná pohoda - Vyplutí kajaku - Návštěva Žraločího ostrůvku - Palba ze dvou děl Tři výstřely z děla na širém moři

Krásné počasí nastalo ve druhém týdnu měsíce října. Ten měsíc je první jarní v jižním pásmu. V této zeměpisné šířce, devatenáct stupňů mezi rovníkem a obratníkem Kozoroha, nebyla zima příliš tuhá. Obyvatelé Nového Švýcarska se tedy mohli opět věnovat svým obvyklým pracím.
Po jedenáctiletém pobytu na této půdě bylo zajisté už načase zjistit, patří-li k některé z pevnin, které omývají vlny Indického oceánu, nebo jestli ji mají zeměpisci počítat k ostrovům těchto mořských končin.
Ovšem od doby, kdy Fritz našel mladou Angličanku na Soptící skále, byli pan Zermatt, jeho choť, čtyři synové i Jenny Montroseová tak šťastni, jak jen bylo možné. Občas sice pociťovali strach před budoucností, při pravděpodobné naději, že jim spása přijde zvenčí, vzpomínali na vlast, cítili potřebu opětného styku s lidstvem. Ale není to přírodní zákon, uložený každému lidskému tvoru?…
Ten den, časně ráno, pan Zermatt překročil felsenheimskou ohradu a procházel se na břehu potoka Šakalů. Fritz a Jack ho tam předešli, opatřeni rybářským náčiním. François si pospíšil za nimi. Ernest, který nebýval ranní ptáče, zůstával vždy rád ještě chvilku v posteli a ani ještě dnes neopustil lože.
Paní Zermattová a Jenny se v té chvíli zabývaly nějakou prací uvnitř domu.
„Otče," pravil Jack, „chystá se dnes ke krásnému dni…"
„Myslím si totéž," odvětil pan Zermatt. „Doufám, že bude následovat ještě mnoho jiných, neméně krásných; máme přece začátek jara."
„Co chcete dnes dělat?…" ptal se François.
„Půjdeme na lov," řekl Fritz a ukázal síť a udice.
„Do zálivu?…" ptal se pan Zermatt.
„Ne," odpovídal Fritz, „půjdeme vzhůru po potoku Šakalů až ke hrázi a nachytáme ryb víc, než je třeba k snídani."
„A pak?…" dodal Jack a obracel se k otci.
„Ani pak," odpověděl pan Zermatt, „nebude se nám práce nedostávat. Odpoledne se chci odebrat do Falkenhorstu, jestli náš letní byt nepotřebuje opravu. Použijeme ostatně prvních krásných dnů k návštěvě našich ostatních dvorců, Waldeggu, Zuckertopu, Eberfurtské poustevny, vily v Prospect Hillu… A pak bude třeba opatřit zvířata, pracovat na plantážích…"
„Zajisté, otče," řekl Fritz. „Ale protože nám zbývá dnes ráno volná hodinka nebo dvě, pojď, Jacku, pojď, Françoisi…"
„Jsme hotovi," volal Jack, „cítím už i krásného pstruha na konci udice… Hop-la!… hop-la!"
Jack se tvářil, jako by už zasekával domnělou rybu, chycenou na jeho udici, a konečně mu přešla přes rty slova jasného a radostného zvuku.
„Kupředu!"
François by snad raději zůstal ve Felsenheimu, kde svá rána nejčastěji zasvěcoval studiu. Ale bratr na něho tolik naléhal, že se rozhodl jít s ním.
Všichni tři mladíci zamířili k pravému břehu potoka Šakalů, když je pan Zermatt zastavil.
„Synové moji," pravil, „zapomínáte pro choutku rybolovu…"
„Na co?…" zeptal se Jack.
„Co máme ve zvyku dělat každý rok, od prvních dnů krásného počasí…
Fritz se vrátil k otci a mnul si čelo.
„Co to může být?…" ptal se.
„Jakže? Ty nevíš, Fritzi… ani ty ne, Jacku?" divil se pan Zermatt.
„Bylo to snad, že jse Jack.

„Ah! ne!…“ ozval se Ernest který právě vyšel z ohrady, protíral si oči a protahoval ruce.
„Tedy snad že vycházíme bez snídaně, viď, můj mlsálku Ernes te?…“ pravil Jack.
Byla to narážka na bratrův drobný hřích, který měl především vždy na paměti otázku jídla a byl velký milovník pamlsků…
„Ne,“ odpověděl Ernest, „o to se nejedná. Otec vám jen chce připomenout, že máme ve zvyku každoročně v této době vystřelit z obou děl Žraločí baterie…“
„Ano,“ přisvědčil pan Zermatt.
Bylo opravdu zvykem Fritze i Jacka odebrat se některý den ke druhé polovině října, po době dešťů, na ostrůvek u vchodu do zálivu Spásy, vztyčit tu prapor Nového Švýcarska a pozdravit ho dvěma ranami z děla, které bylo dost zřetelně slyšet z Felsenheimu. Pak, i když bez velké naděje a spíše mechanicky, přehlédli zrakem moře i pobřeží… Co kdyby loď, projíždějící těmito končinami, slyšela oba výstřely?… Snad byli na některý cíp této země, kterou měli za neobydlenou, vrženi trosečníci a tyto dělostřelecké salvy je upozorní?…
„To je pravda,“ řekl Fritz, „zapomněli bychom na svou službu… Jdi připravit kajak, Jacku, a za hodinu se vrátíme.“
Ale tu pravil Ernest:
„K čemu ten hluk hrubé střelby?… Po léta střílíme ze všech svých děl, a je to jen na to, aby se vyrušily ozvěny ve Falkenhorstu a Felsenheimu!… Proč zbytečně plýtvat střelným prachem?“
„V tom tě poznávám, Erneste!…“ zvolal Jack.
„Když stojí výstřel z děla tolik, ať také tolik vynese… nebo ať mlčí.“
„Byl jsi v neprávu, když jsi toto řekl,“ pravil pan Zermatt k druhému synovi, „a nemyslím, že by byla výloha marná… Nestačí vztyčit prapor na Žraločím ostrůvku, protože by nebyl ze širého moře zpozorován… kdežto rány z děla je slyšet na dobrou míli od břehu… Bylo by málo rozumné zanedbat tuto příležitost k oznámení naší přítomnosti některé převozní lodi…“
„Pak by tedy bylo namístě,“ pravil Ernest, „střílet každý den, ráno i večer…
„Zajisté… jako to dělá při takových příležitostech válečné loď stvo…“ tvrdil. Jack tě nepolíbil na počest jara?…“ ptal se znova „u válečného loďstva není nebezpečí, že dojde střelivo,“ podotkl Ernest, který se nerad poddával, protože byl nejtvrdohlavější ze všech čtyř bratrů.
„Uklidni se, můj synu, střelného prachu máme dost,“ řekl pan Zermatt. „Dvakrát ročně, na začátku a na konci zimy, dvě rány z děla jsou jen nepatrný výdaj. Soudím, že se nesmíme zříkat tohoto zvyku…“
„Otec má pravdu,“ odpověděl Jack. „Když nejsou ozvěny ve Falkenhorstu a Felsenheimu spokojeny, že byly vyrušeny ze spánku, nuže, Ernest jim pošle krásnou veršovanou omluvu a budou u vytržení… pojďme, Fritzi!“
„Dříve je třeba říci o tom matce,“ pravil François.
„A také naší milé Jenny…“ dodal Fritz.
„Postarám se o to,“ odpověděl pan Zermatt, „protože by jim mohly výstřely způsobit překvapení, a snad i svést je k domněnce, že do zálivu Spásy vjíždí loď…“
V té chvíli paní Zermattová a Jenny Montroseová vyšly z chodby a zastavily se u dvířek ohrady.
Fritz především políbil matku a podával ruku mladé dívce, která se na něho usmívala. Když potom viděla, že Jack míří k malé zátoce, kde byly zakotveny pinasa a šalupa, pravila:
„Copak dnes vyjíždíme na moře?…“
„Ano, Jenny,“ odpovídal Jack, když se vracel.
„Konáme s Fritzem přípravy k velké plavbě…“
„K velké plavbě?…“ opakovala paní Zermattová, kterou vždy tyto odchody znepokojovaly, i když měla veškerou důvěru v dovednost obou synů, s jakou řídili svůj kajak.
„Uklidni se, drahá Betsie, i vy Jenny,“ řekl pan Zermatt.
„Jack žertuje… Jde jen o to odebrat se na Žraločí ostrůvek, vystřelit tam dvě rány z děla podle předpisu, vztyčit prapor a vrátit se po prohlídce, zda je tam všechno v pořádku.“
„Tedy ujednáno,“ odpověděla Jenny, „a zatímco Fritz a Jack budou na ostrůvku, spustíme, Ernest, François a já, udice… ovšem jen jestli mne nepotřebujete, paní Betsie…“
„Ne, dceruško,“ řekla paní Zermattová, „zatím si namočím prádlo.“
Nejdříve ale sešli k ústí potoka Šakalů, kam Jack dopravil kajak, a pak vstoupili, Fritz i on, do člunu. Všichni jim přáli šťastnou plavbu a lehký kajak čile vyrazil z malé zátoky.
Počasí bylo krásné, moře klidné, příliv příznivý. Usazeni za sebou, každý v úzkém otvoru, který mu byl vyměřen, veslovali oba bratři střídavě lopatkovitými vesly a rychle se od Felsenheimu vzdalovali. Protože proud byl poněkud obrácen k východu, musel se kajak přiblížit k protějšímu břehu a přeplout průplav, který spojoval záliv Spásy s širým mořem.
Tento rok bylo Fritzovi dvacet pět let. Byl obratný, statný, zručný ve všech tělesných cvičeních, neúnavný chodec, neohrožený lovec, tento nejstarší syn prostě dělal čest Zermattově rodině. Jeho poněkud drsná povaha zjemněla. Bratři už nemuseli jako dříve trpět jeho výbuchy, které mu často přivodily otcovy i matčiny výtky. A ještě jiný cit přispěl, že se jeho přirozené náklonnosti změnily k lepšímu.
Nemohl zapomenout na mladou dívku, kterou přivedl ze Soptící skály, a Jenny Montroseová nemohla zapomenout, že mu vděčí za svoji záchranu. Jenny byla půvabná, s rusými vlasy, splývajícími v hedvábných kadeřích, se štíhlým tělem, jemnýma rukama, i s onou svěžestí pleti, která se prozrazovala i při její osmahlé tváři. Když vešla do této poctivé a pracovité rodiny, přinesla do ní to, co tam dosud scházelo, domácí radost. Stala se tak dobrým duchem domácího krbu.
Ale jestliže viděli Ernest, Jack i François v této rozmilé dívce jen sestru, bylo tomu stejně i u Fritze?… Byl to stejný cit, který zrychloval tlukot jeho srdce?… A nepociťovala Jenny více než přátelství pro zmužilého mladíka, který jí

přispěchal na pomoc?… Uplynula už skoro dvě léta od vzrušující příhody na Soptící skále… Fritz nemohl žít vedle Jenny a nezamilovat se do ní… A kolikrát hovořili otec s matkou, co asi v tom ohledu skrývala budoucnost!
Co se týče Jacka, jestli jeho povaha zaznamenala nějakou změnu, bylo to ve vzrůstu jeho přirozených vloh ke všem výkonům, které vyžadovaly sílu, odvahu, zručnost, a v tom ohledu teď nebylo opravdu nic, co by mohl závidět Fritzovi. Bylo mu teď jedenadvacet let, byl prostředního vzrůstu, štíhlý, a vždy stejně dobrý, veselý mladík, šprýmař, poněkud zbrklý, ale zároveň úslužný, oddaný, který nikdy rodičům nezpůsobil bolest. Nepřestával ostatně občas škádlit své bratry, kteří mu rádi odpouštěli. Copak to nebyl nejlepší přítel, kterého bylo možné najít?
Kajak zatím letěl jako šipka po povrchu vod. Pokud Fritz nerozvinul malou plachtu, kterou napínal, když byl příznivý vítr, bylo to proto, že vítr vál od širého moře. Na zpáteční cestě vztyčí stožár a nebude nutné používat vesla, aby dopluli k ústí potoka Šakalů.
Pozornost obou bratrů na této krátké plavbě, dlouhé tři čtvrtiny míle, neupoutalo nic. Na východní straně jevilo neúrodné pusté pobřeží jen řadu žlutavých písčin, na druhé straně se rozkládalo zelené pobřeží od ústí potoka Šakalů až k potoku Plameňáků a za ním až k mysu Zklamané naděje.
„Rozhodně," pravil Fritz, „není naše Nové Švýcarsko na lodní cestě, a tyto břehy Indického oceánu jsou málo navštěvovány…"
„Eh!…" pravil Jack, „nestojím o to, aby někdo objevil naše Nové Švýcarsko! Loď, která by se mu přiblížila, by se ho jistě co nejrychleji zmocnila!… Kdyby tu vztyčila svou vlajku, co by se stalo s naší?… A protože by to jistě nebyla helvetská loď, protože prapor Švýcarska po mořích neobíhá, byli bychom vydáni nebezpečí, protože už bychom se zde necítili doma…"
„A budoucnost… Jacku… budoucnost?…" ptal se Fritz.
„Budoucnost?…" opakoval Jack, „bude pokračováním přítomnosti… a jestli nejsi spokojen…"
„Pro nás… snad…" pravil Fritz.
„Ale zapomínáš na Jenny… na jejího otce, který si myslí, že zahynula při ztroskotání Dorcasé?… A nemá toužit z celé duše, aby k němu byla dovedena?… Ví o něm, že je tam daleko, v Anglii. Ale jak se dostat za ním, pokud jednoho dne nepřipluje loď…"
„Ovšem," odpovídal Jack s úsměvem, protože uhodl, co se děje v bratrově srdci.
Po čtyřiceti minutách plavby přistál kajak u nízkých skalisek Žralo čího ostrůvku.
První péčí Fritze i Jacka bylo prohlédnout vnitřek ostrůvku, a teprve potom ho obejít. Záleželo na tom poznat stav plantáží, založených před několika lety kolem návrší baterie.
Plantáže byly opravdu značně vystaveny severním a severovýchodním větrům, které horizontálně bičovaly ostrůvek, než se zatočily přes průplav do zálivu Spásy, jako do nálevkovité prohlubně. Tvořily se na tomto místě i protivné atmosférické víry nesmírné prudkosti, které už nejednou strhly střechu kůlny, pod kterou byla umístěna obě děla. Naštěstí plantáže neutrpěly mnoho škod. Jen několik stromů na severní straně leželo na pobřeží a bylo načase je rozřezat a zásobit jimi Felsenheim.
Co se týče ohrad, ve kterých byly zavřeny antilopy, byly zhotoveny tak pořádně, že na nich Fritz a Jack nepozorovali žádné škody. Zvířata zde nacházela hojnost trávy, která jim zajišťovala potravu po celý rok. Stádo teď mělo na padesát hlav, jejichž počet mohl nadále jen vzrůstat. „A co uděláme se všemi těmi zvířaty?…" ptal se Fritz, když viděl půvabné přežvýkavce prohánět se mezi živými ploty ohrad.
„Prodáme je…" dpověděl Jack.
„Máš tedy za to, že dnes nebo zítra připlují lodě, kterým bude možné je prodat?…" ptal se Fritz.
„Docela ne," odpověděl Jack, „když je prodáme, bude to na volném trhu Nového Švýcarska…"
„Na volném trhu, Jacku!… Když tě člověk slyší, myslel by si, že není daleko doba, kdy bude mít Nové Švýcarsko volné trhy…"
„O tom nemohou být pochybnosti, Fritzi, tak jako že bude mít vesnice, městečka, dokonce i hlavní město, kterým ovšem bude Felsenheim…"
„A kdy to bude?…"
„Až budou mít okresy Nového Švýcarska několik tisíc obyvatel…"
„Cizinců?"
„Ne, Fritzi, ne!…" tvrdil Jack. „Švýcarů, samých Švýcarů… Naše původní vlast je dost obydlena, aby nám mohla poslat několik set rodin…"
„Ale neměla nikdy kolonie, a pochybuji, že je někdy bude mít, Jacku…"
„Tedy, Fritzi… bude mít aspoň jednu…"
„Hm! Jacku, nezdá se, že by naši spoluobčané měli chuť k vystěhování."
„A co jsme udělali my?…" zvolal Jack.
„Copak nám nepřišla chuť na kolonizaci… ne bez jistého prospěchu?…"
„Protože jsme k ní byli donuceni," odpověděl Fritz.
„Ostatně, když se má někdy Nové Švýcarsko zalidnit, velice se obávám, že pak už svoje jméno neuhájí, a že jeho velká většina obyvatel bude anglosaského původu!"
Fritz měl pravdu a Jack jí rozuměl tak dobře, že se nemohl zdržet zaškaredění.
V té době to byla opravdu Velká Británie, která se ze všech evropských států mohla pochlubit největším rozmachem svého koloniálního panství. Indický oceán jí pozvolna vydával nové državy. Podle vší pravděpodobnosti tedy, kdyby se někdy objevila loď, měla by na svém ráhnu britskou vlajku, kapitán by se zmocnil ostrova a vztyčil by na výšinách Prospect Hillu anglickou vlajku.
Po skončené prohlídce ostrůvku oba bratři vystoupili na pahorek a došli až ke kůlně baterie.

Zastavili se na okraji vyšší plošiny, přehlédli, s dalekohledem na očích, celý širý úsek moře mezi předhořím Zklamané Naděje a mysem, který na východě uzavíral záliv Spásy.
Mořské končiny byly stále pusté. V dohledu nebylo nic až k nejzazšímu pruhu nebe a vody, jen půldruhé míle k severovýchodu úskalí, na kterém ztroskotal Landlord.
Když obrátili zraky k předhoří Zklamané naděje, spatřili Fritz a Jack na vršku mezi stromy rozhlednu vily Prospect Hillu. Letní příbytek byl tedy na místě - což jistě uspokojí pana Zermatta, který se vždy obával, aby ho za špatného počasí nezničily poryvy větru.
Oba bratři vnikli pod kůlnu, kterou bouře ušetřily, ač během půl třetího měsíce zimy řádily často vichřice a orkány.
Teď šlo o to, vztyčit na stožáru, postaveném u kůlny, červenobílý prapor, který tu bude vlát až do konce podzimu, a zasvětit jej dvěma každoročními výstřely z děla.
Zatímco Jack vybaloval prapor z pouzdra, aby ho přivázal za cípy k lanu stožáru, prohlížel Fritz děla, namířená směrem k moři. Byla v dobrém stavu a bylo jen třeba je nabít. Aby ušetřil střelný prach, použil Fritz jako obyčejně k ucpání náboje zmáčenou hlínu, což zvýšilo sílu výstřelu. Pak zavedl do otvoru doutnák, určený k přenosu ohně v okamžiku, kdy se prapor objeví na vrcholku stožáru.
Bylo půl osmé ráno. Obloha, zbavená prvních mlh úsvitu, byla úplně čistá. Jen na západě se kulatilo několik závitků mračen. Vítr měl snahu k zmírnění. Záliv, třpytící se pod záplavou slunečních paprsků, se dostával do mrtvého ticha.
Po těchto přípravách se Fritz zeptal bratra, jestli je hotov.
„Když chceš, Fritzi," odpovídal Jack a přesvědčoval se, že se provaz rozvine, aniž zachytí o střechu kůlny.
„První dělo… pal!… Druhé dělo… pal!…" volal Fritz, který bral svou úlohu dělostřelce vážně.
Obě rány zaduněly po sobě, zatímco se při zavanutí rozvíjela červenobílá látka.
Fritz se chystal znovu nabít obě děla, ale vztyčil se, sotvaže zavedl náboj do druhého děla…
K uchu mu dolehl vzdálený výstřel.
Jack i on vyběhli rychle z kůlny.
„Rána z děla!…" zvolal Jack.
„Ne…" pravil Fritz, „to není možné!… Mýlili jsme se…"
„Naslouchejme!…" pravil Jack a přitom sotva dýchal.
Druhý výstřel proletěl vzduchem a po minutě přestávky zaduněl třetí.
„Ano… ano… to jsou přece výstřely z děla…" opakoval Jack. „Přicházejí od východu!…" dodal Fritz.
Odpovídala to na dvě rány, vypálené ze Žraločího ostrůvku, loď, která se objevila u Nového Švýcarska, a připluje tato loď do zálivu Spásy?…

II. KAPITOLA

Návrat kajaku - Vzbuzený dojem Rozhodnutí - Tři bouřlivé dny – Obeplutí Východního mysu - Zakotvená loď

Jakmile se rozlehl dvojí výstřel z baterie na Žraločím ostrůvku, opakovaly ho felsenheimské ozvěny od skály ke skále.
Pan a paní Zermattovi, Jenny, Ernest i François přichvátali na pobřeží, kde mohli v tom okamžiku spatřit bělavý kouř z obou děl, nesoucí se zvolna k Falkenhorstu. Mávali šátky a odpovídali jásotem, méně hlučným snad, ale vycházejícím ze srdce.
Pak se každý chystal opět se vrátit ke své práci, když vtom zvolala Jenny, která se dívala dalekohledem směrem k ostrůvku:
„Fritz a Jack se vracejí…"
„Už?…" pravil Ernest. „Vždyť měli sotva čas nabít znovu děla…
Proč ten spěch domů?…"
„Opravdu se zdá, že mají naspěch," odpověděl pan Zermatt.
Nebylo pochyby, pohyblivý bod, který se dal spatřit dalekohledem poněkud napravo od ostrůvku, mohl být jen lehká lodice, unášená rychle za činnosti vesel.
„To je přece podivné!…" podotkla paní Zermattová.
„Chtějí nám sdělit nějakou novinu… nějakou důležitou zprávu?…"
„Myslím si to," odpovídala Jenny.
Bude to zpráva dobrá, nebo špatná?… Každý si tuto otázku kladl a nesnažil se ji sám rozřešit.
Všechny zraky se obracely ke kajaku, který se očividně zvětšoval. Za čtvrt hodiny byl v půli cesty od Žraločího ostrůvku a ústí potoka Šakalů. Fritz nevytáhl ani plachty, protože vítr ustával, oba bratři pouze veslovali a uháněli rychleji než vítr na lehce zčeřených vodách zálivu Spásy.
A tu napadlo pana Zermatta, jestli tento ukvapený návrat není útěkem, jestli se v záhybu ostrůvku neobjeví nějaká divošská piroga, pronásledující kajak, anebo i loď pirátů ze širého moře… Ale tuto znepokojující myšlenku nikomu neřekl. Odebral se, provázen Betsií, Jenny, Ernestem a Françoisem, na druhý konec malé zátoky, aby se zeptal Fritze i Jacka, jakmile přistanou.
O čtvrt hodiny později se kajak zastavil u prvních skal, sloužících jako přístaviště v Malé zátoce.
„Co je?…" ptal se pan Zermatt.
Fritz a Jack vyskočili na břeh. Udýchaní, se vzrušenými obličeji, s rukama jako rozlámanýma únavou, mohli zprvu odpovídat jen po sunky, kterými ukazovali na východ od zálivu Spásy.
„Co se děje?.." ptal se znovu François a chytl Fritze za rameno.
„Neslyšeli jste?…" ptal se konečně Fritz, když popadl dech.

„Ano… dvě rány z děla, které jste vystřelili ze Žraločí baterie?…“ pravil Ernest.
„Ne… odpověděl Jack, „ne naše… ty, které odpovídaly…“
„Jakže…“ zvolal pan Zermatt, „výstřely?…“
„Je to možné… Je to možné?…“ opakovala paní Zermattová. Jenny přistoupila k Fritzovi a bledá pohnutím se zeptala: „Slyšeli jste výstřely z této strany?“
„Ano, Jenny,“ odpověděl Fritz, „tři rány, vystřelené v pravidelných intervalech.“
Fritz mluvil tak přesvědčivě, že nebylo možné věřit na omyl z jeho strany. Ostatně bratrova slova potvrdil Jack, a dodával:
„Není pochyb, že se v dohledu Nového Švýcarska nachází loď, a že střelba z našich dvou děl vzbudila její pozornost.“
„Loď… loď!…“ šeptala Jenny.
„A bylo to určitě směrem k východu?…“ zeptal se naléhavě pan Zermatt.
„Ano… k východu,“ řekl Fritz, „a soudím tak z toho, že může být záliv Spásy od širého moře oddělen jen jednou nebo dvěma mílemi.“
Bylo to pravděpodobné; ale, jak víme, do tohoto moře nebyla dosud poslána žádná hlídka.
Lze si snadno představit, jakým pocitům se oddávali, po okamžiku překvapení, ba skoro úžasu, obyvatelé Nového Švýcarska. Loď… ukázala se tu jistě loď, jejíž výstřely zanesl vítr až na Žraločí ostrůvek!… Nebylo to jako pojítko, kterým tato neznámá země, na které už jedenáct let žili trosečníci z Landlordu, navazovala opět styky s ostatním obydleným světem?… Dělo, to je mocný hlas lodí, který proniká dlouhými vzdálenostmi, a ten hlas bylo slyšet poprvé od té doby, kdy baterie Žraločího ostrůvku pozdravovala konec i návrat krásného počasí!… Zdálo se, že tento možný případ, se kterým už nepočítali, překvapil pana Zermatta a jeho rodinu tak znenadání, jako by loď promluvila řečí, které už přestali rozumět.
Vzpamatovali se však a mysleli jen na dobré stránky nové situace. Tento vzdálený hluk, který dolehl až k nim, nebyl už jeden z lomozů přírody, kterým tak dávno uvykli, nebyl to praskot stromů za prudkých vichřic, ani hukot rozbouřeného moře, ani rachot hromu za silných bouří tohoto subtropického pásma… Ne!… Ten hluk vycházel z lidské ruky!… Kapitán i mužstvo lodi, která plula na širém moři, už nemohli věřit, že je tato země neobydlena… Jestli vplují do zálivu, pozdraví jejich vlajka novošvýcarskou vlajku!
Všichni v tom viděli jistotu blízkého vysvobození. Paní Zermattová se cítila být zbavena strachu o budoucnost… Jenny myslela na svého otce, o kterém už pozbyla naděje, že ho ještě někdy spatří… Pan Zermatt a jeho synové se už viděli uprostřed sobě rovných… A v tom se všichni sevřeli ve společném objetí.
První dojem byl u nich takový, jaký dává uskutečnění nejdražších přání. Vybírali si z této události jen to, co obsahovala šťastného, tonuli v naději a ve vděčnosti vůči nebesům.
„Sluší se především vzdát díky Bohu, jehož ochrana nás nikdy neopouštěla,“ pravil François. „K němu ať stoupají naše díkůvzdání, k němu ať se obracejí naše modlitby!“
Bylo přirozené, že se François takto vyjadřoval. Víme, jakými náboženskými city byl vždy nadšen, a věkem se u něho ještě prohloubily.
Byla to přímá, klidná povaha, plná lásky pro všechny své, to znamená pro vše, co pro něho až dosud znamenalo lidstvo. I když byl poslední z bratrů, byl přesto jako jejich rádce při jinak velice řídkých roztržkách, vyvolaných mezi členy této tak sjednocené rodiny. Jaké by bylo jeho povolání, kdyby žil ve své původní vlasti? Bezpochyby by hledal ukojení potřeby oddanosti v lékařství, v právnictví, nebo jako kněz, tak jako u Fritze a Jacka byla činnost fyzická a u Ernesta intelektuální. Vznesl tedy k Prozřetelnosti vroucí modlitbu, ke které se připojili otec, matka, bratři i Jenny.
Za těchto okolností bylo nutné jednat beze ztráty jediné hodiny. Nejpravděpodobnější bylo, že loď, o jejíž přítomnosti už nikdo nechtěl pochybovat, zakotvila v jedné z mělkých pobřežních zátok, a že neplula dál od Nového Švýcarska do širého moře. Snad ji výstřely, na které odpověděla, přinutí, aby podnikla obhlídku tohoto území?… Snad bude chtít vplout do zálivu Spásy a obepluje předhoří, které ho ohraničovalo na východě?…
Tento názor přednesl Fritz a skončil své odůvodňování slovy: „Nejlepším rozhodnutím bude jít lodi vstříc podél východního břehu; pluje jistě od severu k jihu…“
„A kdo ví, jestli už nemeškáme příliš dlouho…“ pravila Jenny. „To si nemyslím,“ řekl Ernest. „Není možné, aby se kapitán lodi, ať je jaký je, nechtěl přesvědčit…“
„To jsou všechno zbytečné řeči!… zvolal Jack.“ Pojďme…
„Dopřej nám čas připravit šalupu…“ podotkl pan Zermatt. „Trvalo by to příliš dlouho, a kajak stačí…“ prohlásil Fritz.
„Budiž!“ řekl pan Zermatt.
Pak dodal:
„Hlavní věc je, chovat se s největší opatrností… Nezdá se mi pravděpodobné, že by na východním pobřeží přistáli malajsijští piráti nebo australští divoši… ale Indický oceán je často navštěvován piráty, a od nich bychom se museli obávat nejhoršího…“
„Ovšem…“ dodala paní Zermattová, „a je tedy lepší, když se loď vzdálí…“
„Půjdu sám,“ prohlásil pan Zermatt. „Než vejdeme do styku s cizinci, je třeba vědět, s kým jednáme.“
To byl moudrý plán. Zbývalo ho jen provést. Ale opravdovou nehodou bylo, že se počasí od prvních ranních hodin změnilo. Vítr začal vát od západu a citelně fičel. Kajak by se do zálivu nemohl odvážit, i kdyby šlo jen o to, dosáhnout Žraločího ostrůvku. Nebe se pokrylo mraky, které se zdvihaly od západu - bouři věštícími mraky, ke kterým nemá námořník nikdy důvěru.
Ale v nedostatku kajaku, i když bylo nutné ztratit hodinu nebo dvě přípravami, stejně se nemohlo použít šalupy, protože za průplavem bylo asi prudké vlnobití.
Ke svému citelnému zklamání se však musel pan Zermatt zříci i tohoto. Před polednem se vzedmula opravdová bouře

vody v zálivu Spásy a znemožnila plavbu. I když nemohla tato náhlá změna povětrnosti v této době mít dlouhé trvání, zkřížila všechny plány, a i kdyby bouře trvala už jen dvacet čtyři hodin, nebylo by příliš pozdě pátrat po lodi?…
Ostatně, v případě, že by jí kotviště nezajišťovalo záštitu, opustila by ho, a při těchto západních větrech by jí pobřeží Nového Švýcarska zmizelo brzy z očí.
Z druhé strany uplatňoval Ernest tento předpoklad: Loď se snad pokusí uchýlit se do zálivu Spásy, když se jí podaří od východu obeplout mys?…
„Je to opravdu možné," odpověděl pan Zermatt, „a je to i žádostivé, jestli ovšem nemáme co dělat s piráty…"
„Budeme bdít, otče," pravil François. „Budeme bdít celý den… celou noc…"
„A kdybychom se ještě mohli odebrat na Prospect Hill, nebo jen k Falkenhorstu, mohli bychom odtamtud lépe pozorovat moře," dodal Jack.
Rozhodně, ale nebylo na to pomyšlení. Přes odpoledne se počasí zhoršilo. Zuřivost poryvů se zdvojnásobila. Pršelo tak silně, že se potok Šakalů rozvodnil a málem že neodnesl Rodinný můstek. Pan Zermatt se syny byli stále na stráži a měli hodně práce, aby zabránili povodni, aby nezatopila ohradu Felsenheimu. Betsie a Jenny nemohly vytáhnout z domu ani paty. Nikdy den neubíhal smutněji a bylo až příliš jisté, že jestli loď odplula, už se do těchto končin nevrátí.
S nastalou nocí vzrostla bouře ještě prudčeji. Na doporučení pana Zermatta, kterého děti přinutily, aby si trochu odpočinul, střídali se Fritz, Ernest, Jack i François na hlídce až do rána. Z kryté chodby, kterou neopouštěli, viděli moře až ke Žraločímu ostrůvku. Kdyby se u vchodu do průplavu ukázalo světlo na lodi, spatřili by je; kdyby se rozlehl výstřel, uslyšeli by ho přes hluk vln, které bily o skály zátoky s ohlušujícím řevem. Když se bouře poněkud utišila, odebrali se všichni čtyři, zahalení do pláště s kápěmi z voskovaného plátna, až k ústí potoka Šakalů, aby se přesvědčili, zda jsou šalupa i pinasa dobře zakotveny.
Bouře trvala čtyřicet osm hodin. Za celou tu dobu se mohli pan Zermatt a jeho synové odebrat sotva na půl cesty k Falkenhorstu, aby přehlédli větší část obzoru. Moře, celé bílé pěnou vzedmutých vln, bylo pusté. Žádná loď by se opravdu za této bouře ani neodvážila tak blízko k pobřeží.
Pan i paní Zermattovi se už svých nadějí zřekli. Ernest, Jack i François, zvyklí na tento život skoro od dětství, celkem této ztracené příležitosti nelitovali. Ale Fritz jí litoval za ně, či spíše za Jenny.
Opravdu, jestli se loď vzdálila, už se nikdy do těchto končin nevrátí, jaké je to pro dceru plukovníka Montrosea zklamání!… Unikala jí možnost návratu k otci… Uplyne ještě mnoho času, než se opět naskytne příležitost vrátit se do Evropy, jestli se ještě vůbec někdy naskytne!…
„Doufejme!… doufejme!…" opakoval Fritz, kterého krušila bolest Jenny. „Ta loď… nebo i jiná… se vrátí, když už teď ví o Novém Švýcarsku!"
V noci ze dne 11. na 12. října se obrátil vítr k severu a nepohoda ustala. Uvnitř zálivu Spásy moře rychle klesalo a od úsvitu se už na pobřeží Felsenheimu nerozlévaly vlny.
Celá rodina vyšla z ohrady a upírala zraky směrem k širému moři. „Pojďme ke Žraločímu ostrůvku," navrhoval Fritz… „pro kajak už není žádné nebezpečí…"
„Co tam budeš dělat?…" ptala se paní Zermattová.
„Snad je loď dosud v bezpečí přístavu… a když ji i bouře donutila k vyplutí do širého moře, snad se zase vrátila?… Vystřelíme několik ran z děla, a jestli dostaneme odpověď…"
„Ano… Fritzi… ano!…" opakovala Jenny, která by už sama byla ráda na ostrůvku.
„Fritz má pravdu," řekl pan Zermatt. „Nesmíme nic zanedbat…
Jestli je tam loď, uslyší nás a dá odpověď!…"
Kajak byl připraven v několika minutách. Ale když se Fritz do něho chystal usednout, radil mu pan Zermatt, aby zůstal ve Felsenheimu s matkou, bratry i Jenny. Byl to Jack, který ho měl doprovázet. Vezme s sebou vlajku, aby označil buď dobrou zprávu, nebo jestli jim hrozí nějaké nebezpečí. V tomto případě by jí třikrát zamával a pak ji hodil do moře, načež by Fritz odvedl celou rodinu do Falkenhorstu. Pan Zermatt a Jack by tam co nejrychleji došli za nimi, a jestli by bylo třeba, uchýlili by se všichni buď do dvorců ve Waldeggu nebo Zuckertopu, nebo až do eberfiirtské poustevny. Když zamává naopak dvakrát vlajkou, a pak ji vztyčí vedle baterie, bude to znamení, že není žádná příčina ke znepokojení, a Fritz vyčká na jejich návrat ve Felsenheimu.
Je jasné, že budou tyto signály lehce pozorovatelné dalekohledem od ústí potoka Šakalů.
Jack dopravil kajak k úpatí skal. Pak do něho s otcem vstoupili. Na několik provazců ven ze zátoky se omezilo vlnobití na lehký pleskot. Unášena vesly, ubíhala loď rychle ke Žraločímu ostrůvku.
Panu Zermattovi bilo mocně srdce, když přistáli u cípku ostrůvku, a s jakým spěchem vystoupili s Jackem na pahorek! Když došli před kůlnu, zastavili se. Sledovali odtud zrakem širý obzor mezi východním výběžkem a pohořím Zklamané naděje.
Na povrchu moře, dosud vzedmutého a stále pustého, se neukázala žádná plachta.
V okamžiku, kdy se chystali vejít pod kůlnu, zeptal se pan Zermatt naposledy Jacka:
„Jste si úplně jistí, ty i tvůj bratr, že jste slyšeli…"
„Zcela jistí…" odpovídal Jack. „Byly to výstřely, které přicházely od východu…"
„Dej Bůh!" pravil pan Zermatt.
Protože Fritz znovu nabil děla, bylo třeba je jen zapálit.
„Jacku," řekl pan Zermatt, „vystřelíš dvakrát s přestávkami dvou minut, pak znovu nabiješ první dělo a vystřelíš potřetí…"
„Ujednáno, otče," odpověděl Jack.
„A ty?…"
„Postavím se na okraj plošiny směrem k východu, a jestli se ozve výstřel z té strany, uslyším ho tak nejlépe."

Ještě k tomu byly i příznivé okolnosti, protože vítr, i když velice slabý, se otočil k severu. Výstřely z děl, vycházející od západu a od východu, mohlo tedy být lehce slyšet, pokud nepřevyšovala vzdálenost půldruhé míle.
Pan Zermatt se postavil vedle kůlny.
Jack, který dodržoval smluvené přestávky, tedy vypálil třikrát z baterie. Pak také přiběhl k otci, oba zde stáli bez hnutí a napínali sluch k východu.
První rána dolehla dost zřetelně až ke Žraločímu ostrůvku.
„Otče…“ zvolal Jack, „loď je tam dosud!…“
„Poslouchejme!“ odpověděl pan Zermatt.
Šest výstřelů, v pravidelných přestávkách, následovalo za prvním.
Loď tedy nejen odpovídala, ale zdála se hlásit, že nezůstane jen na tom.
V tom okamžiku pan Zermatt dvakrát zamával vlajkou a vztyčil ji u baterie.
Jestli výstřely z lodi nedolehly až do Felsenheimu, dozví se tam aspoň, že nehrozí žádné nebezpečí.
A ostatně, o půl hodiny později už volal Jack, když se kajak vrátil do zátoky:
„Sedm ran!… Vystřelili sedm ran…“
„Budiž nebe sedmkrát za to požehnáno!“ odpověděl François. Jenny se chopila v nejživějším pohnutí Fritzovy ruky. Pak se vrhla do náruče paní Zermattové, která osušila její slzy na tvářích polibky.
Nebylo tedy žádné pochybnosti o přítomnosti lodi, protože odpověděla na střelbu ze Žraločího ostrůvku. Ať z té nebo oné příčiny byla tedy zakotvena v některé zátoce východního pobřeží… Snad ji ani nebyla nucena za bouře opustit?… Teď neodpluje, aniž by vešla do přímého styku s obyvateli této neznámé země… a nebylo by nejlepší ani nevyčkat, až se objeví zrakům zálivu?…
„Ne!… pojďme… pojďme…“ opakoval neustále Jack, „odplujme ihned!…“
Ale opatrný Ernest tu vyslovil nějaké úvahy, které pan Zermatt úplně schválil. Jak zjistit, které národnosti je loď?… Nebylo možné, že na ní byli piráti, kteří, jak bylo známo, byli v této době a v této části Indického oceánu ve značném počtu?… Kdo ví, jestli neupadla sama do rukou těchto mořských lupičů?… Jakému nebezpečí by se pan Zermatt a jeho rodina v tomto případě mohli vystavit?…
Přirozeně by se všechny tyto otázky naskytovaly.
„Nuže,“ prohlásil Fritz, „ať je o tom rozhodnuto v co nejkratší lhůtě…“
„Ano… je to nutné!…“ opakovala Jenny, která nedovedla zkrotit svou netrpělivost.
„Vstoupím do kajaku,“ dodal Fritz, „a protože to stav moře dovoluje, obepluji bez nesnází předhoří na východě…“
„Budiž,“ odpověděl pan Zermatt, „protože nemůžeme zůstat v nejistotě… Vůbec, než se přiblížíme k lodi, je nutné nemít pochybnosti… Fritzi, vstoupím do loďky s tebou…“
Jack se vmísil do řeči.
„Otče,“ pravil a přistupoval k veslu, „jsem s tím už obeznámen, bude třeba víc než dvou hodin, než se dostanete k předhoří, a odtamtud může být ještě hodně velká vzdálenost až ke kotvišti lodi!… Je na mně doprovodit Fritze.“
„Bude to opravdu lepší!“ dodal Fritz.
Pan Zermatt váhal. Zdálo se mu nezbytné zúčastnit se podniku, který měl být veden s největší opatrností.
„Ano!… ať jdou Fritz a Jack…“ pravila paní Zermattová. „Může me se na ně spolehnout.“
Pan Zermatt se podvolil a oběma bratrům byly uděleny nejnaléhavější příkazy. Po obeplutí mysu měli plout podél břehu, plížit se mezi skalisky této části pobřeží, pozorovat dříve, než by sami byli pozorováni, ujistit se jen o poloze lodi, nevystupovat na palubu a vrátit se ihned do Felsenheimu. Pan Zermatt by pak rozhodl, co by se mělo dále dělat.
Kdyby se Fritz i Jack mohli vyvarovat toho, aby byli spatřeni, bylo by to ve všech ohledech lepší.
Snad také, jak podotkl Ernest, by bylo radno, aby byli Fritz a Jack považováni za divochy. Proč by si po oblečení podle jejich „kroje“ neměli také začernit obličej, ramena i ruce - což učinil už Fritz, když vedl Jenny do Perlového zálivu? Mužstvo na lodi by bylo méně překvapeno, když by se v tomto kraji Indického oceánu setkalo s domorodci…
Ernestova rada byla dobrá. Oba bratři se přestrojili za nikobarské domorodce a namazali si obličej i ruce koptem. Na to vstoupili do loďky a za půl hodiny už byl kajak za průplavem.
Je zbytečné říkat, že pan i paní Zermattovi, Jenny, Ernest i François ho sledovali zrakem, dokud ho bylo vidět, a nevrátili se do Felsenheimu dříve, než ho uviděli vyplout ze zálivu Spásy.
Ve vzdálenosti Žraločího ostrůvku vesloval Fritz tak, aby se přiblížil k protějšímu pobřeží. Kdyby nějaká šalupa, vypravená z korábu, obeplula krajní špici, mohl by se kajak skrýt za útesy a zůstat na pozorované.
Bylo třeba nejméně dvou hodin plavby k předhoří, protože vzdálenost byla asi dvě míle. Při severním větru by nebyla malá plachta nic platná. Avšak nastávající odliv byl příznivý postupu lehké loďky.
Bylo to poprvé od doby, kdy našla rodina Zermattova útočiště v zálivu Spásy, že se měli dostat až za předhoří. Jaký je to kontrast s mysem Zklamané naděje, který se rýsoval na čtyři míle odtud na severozápadě! Jaký suchopár se jevil na této východní straně Nového Švýcarska! Pobřeží, poseté písčitými dunami a pokryté načernalými skalisky, bylo vroubeno úskalími, táhnoucími se na kolik set sáhů za výběžek, o který se lámalo mořské vlnobití i za krásného počasí vždy s velkou prudkostí.
Když kajak zahnul za poslední skaliska, rozvinulo se před zraky Fritze a Jacka celé východní pobřeží. Sestupovalo skoro k severu a jihu a ohraničovalo Nové Švýcarsko z této strany. Jestli nebylo ostrovem, mohlo tedy souviset s pevninou jen na jihu.
Kajak plul podél břehu tak, aby se smísil se skalisky, a bylo těžké ho zpozorovat.
Na míli odtud, v hloubi úzkého zálivu, se objevila loď, trojstěžník, s přeloženými bramci, který se v tomto kotvišti opravoval. Na blízkém břehu bylo postaveno několik stanů.
Kajak se přiblížil ke korábu na šest provazců. Jakmile byl signalizován, nemohli se Fritz ani Jack mýlit ve znameních

přátelství, která se jim dávala z paluby. Zaslechli i několik vět pronesených anglicky, a bylo patrné, že je mají za divochy.
Nemohli se ostatně mýlit v národnosti lodi. Z vidlice zadního stožáru vlál britský prapor. Byla to anglická korveta s deseti děly.
Nemělo by to tedy žádné nepříjemné následky, kdyby vešli do styku s kapitánem korvety.
Jack to i chtěl, ale Fritz nesvolil. Svolil, že se vrátí do Felsenheimu, jakmile se přesvědčí o postavení i národnosti lodi, a chtěl dostát slibu. Kajak proto zamířil k severu a po dvou a půl hodinách plavby přeplul vjezd do zálivu Spásy.

III. KAPITOLA

Anglická korveta Unicorn - Zaslechnuté výstřely z děla - Příjezd pinasy - Zermattova rodina - Wolstoneova rodina - Plány rozchodu - Různé výměny - Loučení - Odplutí korvety

Uicorn (Jednorožec), korveta s deseti děly, nesoucí britskou vlajku, byla na cestě ze Sydney k mysu Dobré naděje. Velitel, poručík Littlestone, udílel rozkazy šedesátičlennému mužstvu. Válečná loď zpravidla nebere cestující, ale Unicorn dostal povolení vzít na palubu anglickou rodinu, protože její hlava se musela ze zdravotních důvodů vracet do Evropy. Ta rodina měla tyto členy: Normana Wolstonea, stavitele strojů, jeho choť Mary Wolstoneovou a dvě dcery, Annu, které bylo sedmnáct a Dolly čtrnáct let. Kromě toho měli ještě syna, Jamese Wolstonea, který tehdy s manželkou a dítětem bydlel v Capetownu (Capetown, někdy i Cape Town - Kapské Město v jižní Africe).
V červenci roku 1816 vyplul Unicorn z přístavu v Sydney, obeplul jižní břehy Austrálie a obrátil se k severovýchodu Indického oceánu.
Z rozkazu admirality měl poručík Littlestone během přepravy křižovat v těchto šířkách a pátrat buď na západním pobřeží Austrálie, nebo na sousedních ostrovech, jestli tu nejsou nějací pozůstalí z lodi Dorcase, o které už nejsou zprávy třicet měsíců. Přesné místo ztroskotání nebylo známé, i když nebylo o katastrofě pochybnosti, protože druhý kormidelník a tři muži z této lodi byli sebráni na moři, dopraveni do Sydney, jako jediní ze všech, které velká šalupa nesla. Co se týká kapitána Greenfielda, námořníků, cestujících - mezi kterými byla i dcera plukovníka Montrosea - bylo těžké chovat nějakou naději, že se najdou, podle toho, co o ztroskotání vyprávěl druhý kormidelník.
Ale vláda Jeho Veličenstva přece chtěla, aby byla konána další pátrání jak na východě Indického oceánu, tak poblíž Timorského moře. Ostrovy jsou zde četné, málo navštěvované obchodními loděmi, a slušelo se navštívit ty, které sousedily s končinami, ve kterých se bezpochyby potopil Dorcase.
Proto, jakmile Unicorn obeplul mys Loeuwin na nejzazším cípu jihozápadní Austrálie, pustil se k severu. Zdržel se marně na některých Sundských ostrovech a dal se opět na cestu k Mysu. Tu však začala prudká bouře a trvala po celý týden, loď byla tedy nucena hledat přístav, aby vykonala opravy, protože byla dost vážně poškozena.
Dne 8. října hlásily stožární hlídky směrem k jihu zemi - pravděpodobně ostrov - jehož polohu neoznačovaly ani nejnovější mapy. Poručík Littlestone nařídil loď k této zemi a našel útulek v hlubinách východního zálivu, velice dobře chráněný před mocnými větry, který poskytoval výtečné kotviště.
Mužstvo se dalo ihned do práce. Na břehu a na úpatí útesu bylo postaveno několik stanů. Rozbili ležení a vykonali všechna opatření, ke kterým velela opatrnost. Bylo možné, že pobřeží bylo obydleno nebo navštěvováno divochy, a je známo, že se domorodci Indického oceánu těší dokázané nechvalné pověsti.
Unicorn byl asi dva dny v přístavu, když ráno dne 10. října upoutal pozornost velitele i mužstva dvojí výstřel, přicházející od západu. Tento dvojí výstřel si zasloužil odpověď, a Unicorn odpověděl salvou tří ran z děl, které vypálila baterie na levém boku lodi.
Poručík Littlestone musel jen čekat. Jeho loď se opravovala, a on se nemohl uchystat k odplutí ze zálivu a k obeplutí severovýchodního cípu. Bylo třeba několika dnů, aby se loď mohla opět vydat na moře.
V každém případě nepochyboval, že výstřely z korvety byly slyšet, jelikož vál vítr od širého moře. Myslel si, že se co nejdříve v dohledu zálivu objeví loď.
Hlídky se tedy postavily do stěžňoví. Do večera se neobjevila žádná plachta. Moře bylo na severu pusté - a pusté bylo i rozlehlé pobřeží, které ohraničoval oblouk zálivu. Vylodit oddíl mužstva a vyslat ho na obhlídku se poručík Littlestone z opatrnosti zdráhal, nechtěl jej totiž vystavit nějakému zlému setkání. Ostatně to okolnosti nevyžadovaly tak naléhavě. Jakmile Unicorn bude s to opustit kotviště, bude sledovat obrysy této země, jejíž poloha byla s velkou přesností změřena - 19° 30' šířky a 114° 5' východní délky od poledníku ostrova Ferro, který patří ke skupině Kanárských ostrovů v Atlantském oceánu. Nebylo pochyby, že je to ostrov, protože v této části Indického oceánu není žádná pevnina.
Uplynuly tři dny a nic se nepřihodilo. Zdvihla se ovšem prudká bouře, která hluboce vzdouvala celé prostranství, ale Unicorn zůstával v bezpečí v závětří pobřeží.
Dne 13. října se ozvalo několik výstřelů z děl v témže směru jako dřívější.
Na tuto salvu, jejíž rány byly odděleny přestávkami dvou minut, odpověděl Unicorn sedmi ranami, oddělenými stejnými přestávkami.
Protože se nové výstřely nezdály být bližší předešlých, soudil z toho velitel, že loď, ze které vycházely, nezměnila místo.
V ten den, asi ve čtyři hodiny odpoledne, spatřil poručík Littlestone, když se procházel na patře na zádi s dalekohledem u očí, malou loďku.
Plížila se mezi skalisky v záhybu předhoří a seděli v ní dva muži. Byli černé pleti a mohli to být jen domorodci malajsijského nebo australského kmene. Jejich přítomnost prozrazovala, že je tato část pobřeží obydlena. Proto byla

učiněna opatření pro případ útoku, kterého se bylo nutné vždy v těchto končinách Indického oceánu obávat.
Člun se zatím blížil - byl to kajak. Nechali ho přiblížit se. Ale když byl jen asi na tři provazce od korvety, oba divoši promluvili naprosto nesrozumitelnou řečí. Poručík Littlestone a jeho důstojníci mávali šátky a zdvíhali ruce na znamení, že jsou beze zbraní. Kajak se nezdál být ochoten se přiblížit ještě více. Za okamžik se velmi rychle vzdaloval a zmizel za výběžkem.
Za nastalé noci se poručík Littlestone radil se svými důstojníky, jestli by bylo výhodné poslat velkou šalupu k obhlídce severního pobřeží.
Bylo opravdu nutné, aby se situace vyjasnila. Nebyli to jistě domorodci, kteří vypálili rány z děl, zaslechnuté ráno. Nebylo pochybnosti, že se na západě ostrova nachází loď, snad v krajním nebezpečí, a že žádá o pomoc.
Bylo tedy rozhodnuto, že se nazítří vyšle hlídka tímto směrem, a šalupa měla být spuštěna na moře v devět hodin ráno, když vtom poručík Littlestone tuto hlídku zadržel.
U cípu předhoří se objevil už ne kajak nebo některá z pirog, které používají domorodci, ale lehká loď moderní konstrukce, pinasa, asi o patnácti tunách. Jakmile se přiblížila k Unicornu, vztyčila červenobílou vlajku.
Jak překvapeni byli velitel, důstojníci i mužstvo korvety, když viděli, že se od pinasy odloučil člun s bílým praporem na znamení přátelství a mířil ke korvetě!
Dva muži vystoupili na palubu Unicornu a představili se. Byli to Švýcaři, Johan Zermatt a jeho nejstarší syn Fritz, trosečníci lodi Landlord, o které už nebylo nikde zpráv.
Angličané nešetřili srdečnými projevy otci i synovi. Poručík Littlestone pak ochotně svolil k návrhu obou, aby se odebral na palubu pinasy.
Není divu, že pan Zermatt pociťoval jistou pýchu, když představoval veliteli Unicornu svou statečnou družku a ostatní tři syny. Bylo nutné jen obdivovat jejich statečné vzezření, výrazné obličeje a zdravé postavy. Byla radost pohledět na tuto skvostnou rodinu. Pak představil poručíku Littlestoneovi i Jenny.
„Ale jaká je to země, pane Zermatte, na které žijete už dvanáct let?…“ ptal se poručík.
„Nazvali jsme ji Novým Švýcarskem,“ odpověděl pan Zermatt, „a doufáme, že jí toto jméno zůstane…“
„Je to ostrov, veliteli?…“ ptal se Fritz.
„Ano… jeden z ostrovů Indického oceánu, který nebyl označen na mapách.“
„Nevěděli jsme, že je to ostrov,“ podotkl Ernest, „nikdy jsme ho neprošli v obavě před nějakou zlou náhodou.“
„Měli jste pravdu, protože jsme tu sami spatřili domorodce…“ odpověděl poručík Littlestone.
„Domorodce?…“ ptal se Fritz a netajil se s údivem.
„Ovšem,“ potvrzoval velitel.
„Včera… v jakémsi divošském člunu… nebo spíš kajaku…“
„Tito domorodci nebyli nikdo jiný než můj bratr a já,“ odpověděl Jack se smíchem.
„Začernili jsme si obličeje a ruce, abyste nás měli za divochy…“
„A proč to přestrojení?…“
„Poněvadž jsme nevěděli, s kým budeme jednat, veliteli, a vaše loď mohla být lodí pirátů!“
„Oh!“ zvolal poručík Littlestone, „loď Jeho Veličenstva krále Jiřího Třetího!…“
„Rád věřím,“ pravil Fritz, „ale zdálo se nám výhodnější vrátit se do našeho obydlí ve Felsenheimu a přijít pak všichni pohromadě.“
„Dodávám,“ podotkl pan Zermatt, „že bychom to udělali už včera.
Fritz a Jack si však všimli, že se vaše korveta opravuje, a byli jsme si jisti, že ji v tomto zálivu najdeme…“ Jaké teď bylo štěstí Jenny, když jí velitel řekl, že je mu jméno plukovníka Montrosea známé! Dokonce ještě před odplutím Unicornu do Indického oceánu hlásily noviny plukovníkův příjezd do Portsmouthu a pak do Londýna. Ale představme si, jaké zoufalství se zmocnilo nešťastného otce, když se roznesla zpráva, že cestující i mužstvo Dorcasé zahynuli - až na druhého kormidelníka a tři námořníky, vyloděné v Sydney - a on si musel myslet, že při této katastrofě nalezla smrt i jeho dcera! Tomu zármutku se mohla vyrovnat jen radost, až by zjistil, že Jenny ztroskotání Dorcase přežila.
Pinasa se zatím chystala k návratu do zálivu Spásy, kde pan a paní Zermattovi chtěli poručíku Littlestoneovi nabídnout pohostinství. Ten je však chtěl zdržet až do druhého dne. Když pak svolili strávit noc v zátoce, dal jim postavit tři stany na úpatí skal, jeden pro čtyři syny, druhý pro otce a matku, třetí pro Jenny Montroseovou.
A teď se tedy mohly dopodrobna vyprávět příběhy Zermattovy rodiny od jejího přistání na půdě Nového Švýcarska. Nijak je nepřekvapilo, že velitel i důstojníci vyslovili přání navštívit hospodářství malé osady i pohodlná zařízení ve Felsenheimu a Falkenhorstu.
Po výborné večeři, která byla podávána na palubě Unicornu, se pan Zermatt, jeho paní, čtyři synové i Jenny s poručíkem Littlestonem rozloučili a odebrali se k odpočinku pod stany stojícími na břehu zátoky.
Když se svou chotí pan Zermatt osaměl, musel jí říct asi toto:
„Milá Betsie, naskytla se nám příležitost k návratu do Evropy… ke shledání s krajany a přáteli… Ale je nutno uvážit, že se teď naše postavení změnilo… Nové Švýcarsko už není neznámým ostrovem…
Jiné lodi nebudou váhat zde přistávat…“
„Co tím chceš říct?…“ ptala se paní Zermattová.
„Chci se rozhodnout, jestli máme nebo nemáme této příležitosti využít?…“
„Milý Johane,“ odpověděla Betsie, „od včerejška jsem o tom mnoho přemýšlela, a řeknu ti výsledek mých úvah: proč opouštět tuto zemi, kde jsme tak šťastní?… Proč chtít obnovovat styky, které už úplně přerušil čas i vzdálenost?… Nedospěli jsme už k věku, kdy člověk příliš rád zatouží po odpočinku, než aby se vydával do nebezpečí dlouhé přeplavby?…“
„Ah! drahá Betsie,“ zvolal pan Zermatt, „porozuměla jsi mi!…

Ano!… Byl by to k Prozřetelnosti skoro nevděk, opustit naše Nové Švycarsko… a nejen o nás…“
„Naše děti?…“ odpovídala Betsie. „Chápu, že by se rády vrátily do vlasti… Jsou mladé… mají před sebou budoucnost… a i když nám způsobí jejich odchod velký zármutek, je nutné jim ponechat svobodu…“ „Máš pravdu, Betsie, myslím si totéž, co ty…“
„Ať naši synové vstoupí na palubu Unicornu, drahý… Jestli odjedou, zase se vrátí…“
„A pak,“ pravil pan Zermatt, „pomysleme na Jenny.
Nesmíme zapomínat, že její otec, plukovník Montrose, se do Anglie vrátil už před dvěma lety… a že ji už dva roky oplakává… Je až příliš jasné, že se chce setkat s otcem…“
„A ne bez velkého hoře uvidíme odcházet tu, která se nám stala dcerou…“ pravila Betsie.
„Fritz k ní chová hlubokou náklonnost… lásku, která je sdílena!… Ale nemůžeme rozhodovat za Jenny.“ Pan a paní Zermattovi o těchto věcech mluvili dlouho do noci.
Chápali dobře následky, které s sebou nesla nenadálá změna jejich postavení, a spánek se u nich dostavil až ve velmi pokročilé noční hodině.
Zítřejší ráno opustila pinasa zátoku, a když obeplula Východní mys, vjela do zálivu Spásy a vylodila poručíka Littlestonea, dva jeho důstojníky, Zermattovu a Wolstoneovu rodinu u ústí potoka Šakalů.
Angličané měli stejný pocit obdivu a překvapení, jaký měla Jenny Montroseová při první návštěvě Felsenheimu. Pan Zermatt uvítal své hosty v zimním příbytku a nechával si na později návštěvu zámku Falkenhorstu, vily Prospect Hm, hospodářských dvorců ve Waldeggu a Zuckertopu, i Eberfurtskou poustevnu. Poručík Littlestone a jeho důstojníci se mohli jen obdivovat blahobytu této zaslíbené země, výsledku odvahy, píle a společné dohody rodiny trosečníků po jedenáct let opuštěnosti na tomto ostrově… Neopomenuli také na hostině, která jim byla podána ve velké jídelně ve Felsenheimu, připíjet na počest osadníků Nového Švýcarska.
Během toho dne měli pan Wolstone, jeho choť i obě dcery příležitost důvěrněji se sblížit s panem a paní Zermattovými. Nebylo tedy divu, že večer, než se rozešli, ujal se slova pan Norman Wolstone, kterému zdravotní stav ukládal několikatýdenní pobyt na pevné zemi, a pravil:
„Pane Zermatte, dovolíte mi, abych mluvil se vší důvěrou a upřímností?…“
„Zajisté…“
„Život, jaký vedete na tomto ostrově, se mi velice líbí,“ pokračoval pan Wolstone…
„Zdá se mi, že mi je už lépe v této krásné přírodě, a cítil bych se šťastný, kdybych mohl žít v koutku vaší Zash1Jené země, jestli byste ovšem k tomu chtěl dát svolení…“
„Nepochybujte o tom, pane Wolstone!“ řekl s horlivostí pan Zermatt.
„Budeme se ženou velmi potěšeni, když přistoupíte do naší malé osady, a jestli v ní budete mít svůj podíl na štěstí… Ostatně, co se týká nás obou, rozhodli jsme se, že skončíme své dny v Novém Švýcarsku, které se nám stalo druhou vlastí, a je naším úmyslem je nikdy neopustit…“
„Sláva Novému Švýcarsku!…“ volali radostně hosté.
A vyprázdnili na jeho počest sklenice, naplněné vínem z Kanárských ostrovů, kterým paní Zermattová, za slavnostních příležitostí, nahrazovala domácí víno.
„A ať žijí ti, kteří tu chtějí zůstat stůj co stůj!…“ připojili Ernest a Jack.
Fritz nepronesl ani slovo, Jenny mlčela a sklopila hlavu.
Když hosté odpluli ve velkém člunu Unicornu, který pro ně přijel, a Fritz osaměl s matkou, objal ji a neodvažoval se promluvit.
Když ji viděl tak vzrušenou při myšlence, že by její nejstarší syn pomýšlel na odjezd, zvolal, když před ní klekal:
„Ne… matko… ne!… Nepůjdu!…“ A Jenny, která se k nim připojila, tak při vrhání do náruče paní Zermattové opakovala:
„Odpusťte… odpusťte… jestli vám působím zármutek… já, která vás miluji jako svou matku!… Ale… tam… můj otec… smím váhat?…“ Paní Zermattová a Jenny zůstaly pospolu. A po jejich skončené rozmluvě se zdálo, že je Betsie odhodlána k rozloučení.
V té chvíli se vrátili pan Zermatt i Fritz a Jenny oslovila pana Zermatta:
„Můj otče,“ pravila, - bylo to poprvé, kdy mu dala toto jméno - „požehnejte mi, jako mi právě požehnala moje matka!… Nechte mne… nechte mne odjet do Evropy!… Vaše děti se vám vrátí, a nebojte se, že by je někdy od vás mohlo něco odloučit!… Plukovník Montrose má citlivé srdce a bude chtít splatit dceřin dluh!… Ať ho Fritz v Anglii navštíví!… Svěřte nás nám navzájem!… Váš syn vám ručí za mne, jako já ručím za něho!…“ Konečně, po schválení velitele Unicornu, bylo ujednáno pro příští plavbu následující: Vyloděním Wolstoneovy rodiny se uprázdnila místa na palubě korvety. Fritz, François a Jenny tam tedy vstoupí ve společnosti Dolly, mladší z Wolstoneových slečen. Ta pojede za bratrem do Capetownu, a přivezla by ho pak zpět do Nového Švýcarska se ženou i dítětem. Co se týče Ernesta a Jacka, byli srozuměni své rodiče neopouštět.
Poslání poručíka Littlestonea, kterým byl pověřen, bylo skončeno.
Předně tím, že našel Jenny Montroseovou, jedinou, která zůstala naživu z cestujících na Dorcase, a za druhé proto, že ostrov Nové Švýcarsko poskytoval výborné přístaviště v Indickém oceánu. Protože pak pan Zermatt, jakožto jeho první držitel, si ho přál nabídnout Velké Británň, slíbil poručík Littlestone, že tu záležitost urovná a že mu doručí přijetí britské vlády.
Dalo se tedy předpokládat, že se Unicorn vrátí a uváže se do držení ostrova. Přivezl by opět Fritze, Françoise i Jenny Montroseovou a vzal by v Capetownu na palubu Jamese Wolstonea se sestrou Dolly, ženou a dítětem. Co se týče Fritze, opatří se, ve shodě s panem a paní Zermattovými, potřebnými listinami ke svému sňatku - ke kterému plukovník: Montrose dá jistě rád svolení, a nebylo pochybnosti, že i doprovodí mladé manžele do Nového Švýcarska.

Vše bylo tedy ujednáno. Nebylo to však bez zkrušení srdce, že se členové Zermattovy rodiny na nějaký čas loučili. Ovšem, s návratem Fritze, Françoise, Jenny, jejího otce a snad i některých kolonistů, kteří by je chtěli následovat, čekalo je jen štěstí, - blaženost, kterou by už nic nezkalilo. A jaká blahobytná budoucnost čekala osadu!
Dělaly se ihned přípravy k odjezdu. Jen ještě několik dní, a Unicorn by byl připraven vyplout ze zátoky východního pobřeží, které bylo dáno jeho jméno. Jakmile bude lanoví opět na místě, vypluje korveta na širé moře a zamíří k mysu Dobré naděje.
Nebude s podivem, že Jenny chtěla s sebou vzít, či spíše přivézt, plukovníkovi Montroseovi některé předměty, které vlastnoručně zhotovila na Soptící skále. Protože jí každý z nich připomínal život, tak statečně trávený po dva roky osamocení!… Proto si také Fritz vzal tyto předměty na starost a chtěl nad nimi bdít jako nad pokladem.
Pan Zermatt svěřil oběma synům vše, co mělo nějakou kupeckou cenu a mohlo být na anglických trzích převedeno na peníze. Byly to perly, sebrané ve velikém množství, které by samy o sobě vydaly značnou sumu, korály, vylovené podél ostrůvků v zálivu Argonautů, muškátové ořechy a vanilkové lusky, kterými se naplnilo několik pytlů. Za peníze z prodeje těchto různých produktů koupí Fritz nutné potřeby pro kolonii - materiál, který by se naložil na první loď, která by převezla budoucí kolonisty s jejich zavazadly. Byl by to ovšem dost těžký náklad, který by vyžadoval loď o několika stech tunách.
Kromě toho pan Zermatt s poručíkem Littlestonem udělal jistou výměnu. Opatřil si takto několik sudů kořalky a vína, šaty, prádlo, náboje, asi tucet soudků střelného prachu, olovo a kulky. Nové Švýcarsko stačilo sice potřebám svých obyvatel, ale šlo o zajištění zásoby střelných zbraní. Bylo jich třeba nejen k lovu, ale i k obraně, pro případ, ostatně velmi nepravděpodobný, když by byli kolonisté přepadeni piráty nebo dokonce domorodci, jestli tyto kmeny obsadí dosud nepoznanou část za jižními horami.
Zároveň si vzal velitel Unicornu na starost odevzdat rodinám cestujících, kteří zahynuli, cenné věci a klenoty, nalezené na palubě Landlordu. Bylo zde několik tisíc piastrů, náhrdelníky, prsteny, zlaté a stříbrné hodinky a drahocenné zbytečnosti evropského přepychu. Vedle kupní ceny měly předměty jistě i cenu upomínky pro příbuzné trosečníků…
Co se týkalo deníku (Tento deník: vyšel pod názvem Švýcarský Robinson), který pan Zermatt pravidelně psal o svém životě, měl ho Fritz v Anglii uveřejnit, aby tím zajistil místo, na jaké mělo Nové Švýcarsko v zeměpisném seznamu právo.
Tyto přípravy byly skončeny v předvečer odjezdu. Všechny volné hodiny, které mu dopřávalo jeho poslání, trávil poručík Littlestone s Zermattovou rodinou. Všichni doufali, že za necelý rok, po zastávce u Mysu a po obdržení rozkazů londýnské admirality vzhledem k osadě, se Unicorn vrátí, aby se úředně ujal držení ostrova jménem Velké Británie, po jehož návratu měla být Zermattova rodina navždy spojena.
Konečně nadešel den 19. října.
Korveta, která v předvečer toho dne opustila záliv Unicorna, zakotvila ve vzdálenosti jednoho provazce od Žraločího ostrůvku.
Byl to smutný den pro pana i paní Zermattovy, i pro Ernesta a Jacka, s nimiž se měli rozloučit Fritz, François i Jenny; a stejně smutný i pro pana a paní Wolstoneovy, jimž rovněž odjížděla dcera Dolly. Ani od těchto statečných srdcí nemohl nikdo žádat pevnost nad jejich síly, a jak by se mohli zdržet slz?…
Pan Zermatt se snažil zakrýt své pohnutí, ale dařilo se mu to pramálo. Co se týká Betsie a Jenny, plakaly si v náručí - slzy matky a dcery.
Za svítání dopravila šalupa cestující ke Žraločímu ostrůvku. Pan a paní Wolstoneovi a jejich starší dcera je doprovázeli. Zde, na tomto ostrůvku, u ústí do zálivu Spásy, si vyměnili poslední pozdravy na rozloučenou, zatímco šalupa se blížila ke korvetě se zavazadly. Všichni se políbili a sevřeli v dlouhém objetí. O tom, aby si psali, nebyla řeč, protože mezi Anglií a Novým Švýcarskem neexistoval žádný dopravní prostředek. Nemluvilo se jen o shledání, ale i o nejrychlejším návratu, o pokračování společného života…
Pak dopravil velký člun Unicornu na palubu Jenny Montroseovou, Dolly Wolstoneovou, svěřenou její péči, a také Fritze a Françoise.
O půl hodiny později vytáhl Unicorn kotvu a za krásného severovýchodního větru zamířil k širému moři. Vlajku Nového Švýcarska pozdravil třemi ranami z děla.
Na ně odpovídaly rány z baterie na Žraločím ostrůvku, vystřelené Ernestem a Jackem.
Za hodinu potom zmizely horní plachty korvety za posledními skalisky předhoří Zklamané naděje.

IV. KAPITOLA

O deset let zpátky - První zařízení Zermattovy rodiny v Novém Švýcarsku hlavní události, obsažené v deníku pana Zermatta - Konto desátého roku

Je nutno seznámit čtenáře tohoto příběhu se stručným obsahem prvních deseti let, které trosečníci Landlordu strávili v Novém Švýcarsku.
Dne 7. října roku 1803 byla rodina vržena na neznámou zemi na východě Indického oceánu.
Otec této rodiny švýcarského původu se jmenoval Johan Zermatt, jeho žena Betsie. On měl třicet pět let, jeho žena třiatřicet. Měli čtyři děti, čtyři syny, v tomto pořadí narození: - Fritzovi bylo patnáct let, Ernestovi dvanáct, Jackovi deset a Françoisovi šest.
Bylo to sedmého dne strašlivé bouře, když Landlord, na kterém se plavil pan Zermatt, zabloudil z cesty uprostřed tohoto širého moře.
Pravděpodobně hnán více k jihu, než dovolovala jeho plavba, daleko za Batávií, přístavem svého určení, ztroskotal na spoustě skalisek, asi dvě míle od břehu.

Pan Zermatt byl rozumný a vzdělaný muž, Betsie statečná a oddaná žena. Jejich děti měly různé povahy: Fritz byl neohrožený a zručný, Ernest nejvážnější a nejpilnější ze všech čtyř, ač poněkud sobecký, Jack velice nepředložený a čtveráký, François byl dosud dítě. Byla to celkem velmi svorná rodina, schopná si pomoci z tísně i v těchto hrozných okolnostech, do kterých ji uvrhl zlý osud. Ostatně je všechny oživoval hluboký náboženský cit. Měli upřímnou a prostou víru křesťana, který nerozebírá nauky církve a jehož věření neuvádí žádné dogma ve zmatek.
Z jakých důvodů opustil pan Zermatt svůj rodný kraj, Appenzellský kanton, když zpeněžil své rodinné statky? Měl v úmyslu se usadit v jedné ze zámořských holandských držav, které byly tehdy v rozkvětu a byly tak šlechetné k lidem činu a práce. Po šťastné plavbě přes Atlantský oceán a Indické moře loď, která ho převážela, ztroskotala.
Z celého mužstva i ze všech cestujících Landlordu zůstal po ztroskotání naživu on jediný se ženou a dětmi. Ale bylo nutné opustit bez meškání loď, která uvízla mezi úskalím. Její lanoví bylo roztrhané, stožáry zlomené a kýl rozbitý, vydaný vlnobití širého moře, takže ji mohl nejbližší poryv větru úplně zničit a roznést její trosky. Když svázal několik kádí a prken provazy, vytvořil pan Zermatt za pomoci synů šťastně jakýsi druh plavidla, ve kterém se umístila celá rodina před koncem dne.
Moře bylo klidné, málo vzedmuté táhlým vlnobitím, a rostoucí příliv je nesl k pobřeží. Když napravo zanechali dlouhé předhoří, přistáli v malé mělké zátoce, do které se vléval potok.
Když složili různé předměty, sebrané na palubě, na zemi, postavili stan na místě, které později dostalo jméno Zeltheim. Ležení se pozvolna doplňovalo nákladem, který v následujících dnech pan Zermatt s dětmi vytahovali ze skladiště Landlordu. Bylo tady nářadí, nábytek, ložní prádlo, naložené maso, obilné zrní, rostliny, lovecké zbraně, sudy s vínem a likéry, bedny sucharů, sýra, uzenin, šaty, prádlo, zkrátka vše, co patří k lodi o čtyřech stech tunách, naložené potřebami pro novou osadu.
Ještě k tomu se celé pobřeží hemžilo zvěří a ptáky. Táhli tady v houfech a hejnech aguti, druh zajíců s prasečí hlavou, ondatry, druh pižmoňů, kachny, plameňáci, dropi, tetřevi, prasata pekari, buvoli i antilopy.
Ve vodách zálivu, který se šířil za malou zátokou, bylo hojně lososů, jeseterů, slanečků i na dvacet jiných druhů ryb, měkkýšů, perlorodek, ústřic, korýšů, mořských raků, langust a krabů. V okolním kraji, který rodil kasavové keře a brambory, rostly bavlníky, kokosovníky, palmy, kořenovníky a jiné druhy stromoví tropického pásma.
Zdálo se tedy, že měli trosečníci zajištěný život na zemi, které neznali polohu.
Sluší se dodat, že mohl být v Zeltheimu postupně vyloděn i jistý počet domácích zvířat - anglická doga, dánská fena Billa, dvě kozy, šest ovcí, březí prase, osel, kráva, celý kuří dvůr, kohouti, slepice, krůty, husy, holubi, kteří se aklimatizovali na bažinách, loužích a pobřežních lukách.
Poslední plavby vyprázdnily loď úplně ode všeho, co měla cenného a zužitkovatelného. Několik děl bylo složeno k obraně ležení, jakož i pinasa, lehká loď, jejíž očíslované kusy mohly být lehce sebrány a která dostala jméno Elisabeth, na počest Betsie. Pan Zermatt měl tedy k dispozici lodici, vystrojenou jako brigantinu, mající výtlak asi patnáct tun, s tesanou zádí a se svrchní palubou. Bylo tedy zcela snadné obhlížet mořské končiny k východu i k západu a objíždět sousední výběžky: jeden vystupoval k severu v ostré špici a druhý se prodlužoval naproti Zeltheimu.
Ústí potoka bylo lemováno skalami, které k němu dost ztěžovaly přístup, a bylo lehké se zde bránit, aspoň proti dravým šelmám. Ale byla otázka: Přistál pan Zermatt s rodinou k pobřeží ostrova, nebo pevniny, kterou omývaly vody Indického oceánu?… Jedinou zprávu v tomto ohledu podávaly poznámky, psané před ztroskotáním velitelem Landlordu:
Koráb se blížil k Batávii, když byl napaden bouří, která trvala šest dní a která ho odvedla z cesty k jihovýchodu. V předvečer stanovil kapitán bod takto: 13° 40' jižní šířky a 114° 5' východní délky od ostrova Ferro (Kanárské ostrovy). Jelikož vítr vál vytrvale od severu, bylo možno připustit, že se délka znatelně nezměnila. Jestliže pan Zermatt tedy ponechal poledník asi na 114°, podařilo se mu vyvodit z pozorování, které učinil sextantem, že se Landlord uchýlil asi o 6° k jihu a že se pobřeží Zeltheimu rozkládalo asi mezi 19. a 20. rovnoběžkou (asi sto kilometrů).
Ta země se tedy zaokrouhleně nacházela asi tři sta námořních mil daleko na západ od Austrálie nebo Nového Holandska. Proto, i když měl pan Zermatt pinasu, a jakkoli se chtěl vrátit do vlasti, nikdy by se neodhodlal vydat na této křehké lodi svou rodinu prudkým cyklonům a bouřím, tak častým v těchto mořských končinách.
Za okolností, ve kterých se nacházeli, mohli trosečníci očekávat pomoc jen od Prozřetelnosti. V té době touto částí Indického oceánu projížděly plachetní lodě velice zřídka, jenom když se ubíraly k holandským osadám. Západní Austrálie, tehdy skoro neznámá a velice těžce přístupná k přistání, neměla ani zeměpisnou, ani obchodní důležitost.
Zpočátku se rodina spokojila žít pod stanem v Zeltheimu, u pravého břehu proudu, který dostal jméno potok Šakalů, jako upomínku na tyto masožravce. Ale mezi vysokými skalami bylo dusné vedro, nijak nemírněné mořským vánkem. Pan Zermatt se proto rozhodl ubytovat v té části pobřeží, která šla k severu a jihu, poněkud dále nad zálivem Spásy, kterému dali toto významné jméno.
Na výletě, který podnikl na konec nádherného lesa nedaleko moře, se pan Zermatt zastavil před ohromným kořenovníkem, druhu horských kořenovníků, kterého větve se rozkládaly asi na šedesát stop nad zemí. Za pomoci synů se mu na tyto větve podařilo postavit taras z prken, pocházejících z lodi. Tak bylo vystaveno první vzdušné obydlí, pokryté pevnou střechou a rozdělené na několik místností. Pojmenovali je Falkenhorst (Sokolí hnízdo). Jako určitý druh vrb, které živí jen kůra, pozbyl tento kořenovník pevné vnitřní části, ve kterých se usadily roje včel. Daly se tu umístit točité schody, náhradou za provazový žebřík, který se původně k výstupu na Falkenhorst používal.
Časem se rozšířily obhlídky na vzdálenost tří mil až na druhý konec mysu Zklamané naděje, pojmenovaného tak, když se pan Zermatt zřekl naděje, že se shledá s cestujícími nebo s námořníky z Landlordu.
U vjezdu do přístavu Spásy, naproti Falkenhorstu, ležel ostrůvek o objemu asi půl míle; nazvali ho Žraločím ostrůvkem, protože jeden ohromný žralok zde uvízl na mělčině v den, kdy člun z kádí dovážel do Zeltheimu domácí zvířata.
Jestliže takto dopomohl žralok k označení tohoto ostrůvku, dala o několik dní později velryba jméno jinému,

položenému před malou zátokou Plameňáků na sever od Falkenhorstu, který měl obvod asi čtvrt míle. Spojení mezi tímto vzdušným obydlím a Zeltheimem, vzdálenými od sebe asi na míli, bylo usnadněno postavením Rodinného mostu, který později nahradil most otočný, navržený přes potok Šakalů.
Po prvních týdnech, strávených pod stanem, se pan Zermatt i s domácími zvířaty přestěhoval do Falkenhorstu, který byl dodělán ještě před koncem krásného počasí. Ohromné kořeny kořenovníku, pokryté dehtovaným plátnem, sloužily jako chlévy. Až dosud se neobjevila žádná stopa divokých šelem.
Ale bylo třeba myslet na opatření při návratu zimní doby, když ne studené, alespoň znepokojované prudkými vichřicemi mezitropického pásma, které trvají devět až deset týdnů. Zůstat v Zeltheimu, kde byly uloženy potřeby z Landlordu, znamenalo vydávat v nebezpečí drahocenný náklad, zachráněný ze ztroskotané lodi. To ležení nemohlo tedy poskytnout úplnou bezpečnost. Deštěm se jistě potok rozvodní, změní se v dravý proud, a kdyby vystoupil ze břehů, ocitlo by se zeltheimské hospodářství v nebezpečí, že bude odplaveno.
Pan Zermatt se znepokojoval právem, jestli najde bezpečný útulek, když vtom mu přišla na pomoc náhoda za následujících okolností.
Na pravém břehu potoka Šakalů, poněkud dále za Zeltheimem, se zdvihala skalní stěna, ve které kladivo, motyka, dokonce i podkop dovolily vyhloubit jeskyni. Fritz, Ernest i Jack se dali do práce, ale ta pokračovala jenom zvolna, když jednoho rána Jackův nástroj pronikl skálou naskrz.
„Provrtal jsem horu!“ zvolal chlapec.
Opravdu, uvnitř horniny se nacházela rozlehlá dutina. - Než tam vnikli, hodili dovnitř zapálenou trávu, aby vyčistili vzduch, a pak granáty, které jim poskytla ohňostroj ní zásoba Landlordu. Při světle pochodní byli otec, matka i synové přemoženi obdivem, když pozorovali krápníky splývající z klenby, krystaly kamenné soli, kterými byla zdobena, i koberec z jemného písku, pokrývající půdu.
Obydlí bylo rychle upraveno. Opatřili je okny z lodní galerie, i rourami, kterými měl unikat kouř z ohnišť. Nalevo byly za sebou pracovna, stáje, chlévy; vzadu se rozkládala skladiště, oddělená prkennými příčkami.
Napravo byly tři pokoje; první, určený pro otce a matku; druhý, který měl být jako jídelna; třetí, obývaný čtyřmi dětmi, které měly na klenbě zavěšeny svá visutá lůžka. Ještě několik týdnů práce a zařízení bylo dokonalé.
Později se zakládaly ještě i jiné osady, uprostřed luk a lesů, na západ od pobřeží, rozkládajícího se na tři míle mezi Falkenhorstem a mysem Zklamané naděje. Pak bylo zřízeno hospodářství ve Waldeggu u jezírka nazvaného Labutí jezero, a poněkud dále od vnitrozemí hospodářství Zuckertop; dál na pahorku u předhoří vila Prospect Hill a konečně poustevna Eberfurt u vchodů do průsmyku Úžlabí, který na západě ohraničoval obvod Zaslíbené země.
Tuto úrodnou krajinu, kterou na jihu i na západě chránila vysoká skalní hradba, táhnoucí se od potoka Šakalů až k jinému zálivu, který se stal zálivem Argonautů, nazvali Zaslíbenou zemí. Na východ se táhlo pobřeží mezi Felsenheimem a mysem Zklamané naděje, na severu se rozkládalo širé moře. Tento obvod šířky tří mil a délky čtyř by stačil potřebám celé malé osady. Rodina zde pečovala o chov domácích zvířat, i těch, která tu zdomácněla: divoký osel, dva buvoli, pštros, šakal, opice a orel. Zde se dařily domácí plantáže, ovocné stromy, kterých sazenic měl Landlord dokonalý výběr, pomerančovníky, broskve, meruňky, jabloně, kaštany, třešně, švestky i několik trsů vína, které pod tímto žhavým sluncem daly lepší víno, než bylo tropické palmové.
Příroda byla jistě k trosečníkům příznivá, ale značný byl i jejich podíl práce, energie a píle. Ty přivodily blahobyt této země, které v upomínku na svou vlast dali jméno Nové Švýcarsko.
Do konce prvního roku nezbylo z lodi, ztroskotané na úskalí, nic.
Výbuch, připravený Fritzem, rozptýlil její poslední trosky, které byly sebrány na různých místech pobřeží. Je samozřejmé, že z ní předem vybrali všechno, co obsahovala cenného, předměty určené k obchodu s plantážníky v Port Jacksonu nebo s divochy Oceánie, klenoty, patřící cestujícím, hodinky, tabatěrky, prsteny, náhrdelníky a stříbrné i zlaté piastry ve velmi značném obnosu, ale na této zemi, ztracené v Indickém oceánu, úplně bezcenné. Zato jakým užitkem byly předměty, přinesené z Landlordu: železné tyče, olověná přítěž, vozová kola, připravená k nastrčení, brusy, motyky, pily, rýče, lopaty, radlice, kotouče železného drátu, hoblovací stolice, svěráky, nástroje truhlářské, zámečnické a kovářské, ruční mlýnek, celý různý sortiment obilnin, kukuřice, ovsa atd., jakož i semena zeleniny, ze kterých Nové Švýcarsko bohatě těžilo!
Je také na místě poznamenat, že rodina strávila první deštivou dobu za příznivých podmínek. Obývali jeskyni a zařídili se v ní podomácku.
Domácnost se upravovala pod matčiným vedením; jejích rad byli všichni poslušni. Nábytek z lodi, židle, skříně, podstavce, pohovky, lože, se rozdělil do místností tohoto obydlí, a protože to už nebyl stan, vyměnili jméno Zeltheim za Felsenheim - Skalní dům.
Uplynulo několik let. Žádná loď se v dálných mořských končinách neobjevila. Nebylo však zanedbáno nic, aby se ohlašovala existence těch, kdo z Landlordu zůstali naživu. Z baterie, postavené na Žraločím ostrůvku, sestávající ze dvou děl a označené vlajkou, vypalovali Fritz a Jack občas rány, na které nikdy z širého moře žádný výstřel neodpověděl.
Ostatně se nezdálo, že by bylo v sousedních částech obvodu Nové Švýcarsko obydleno. Bylo asi dost rozsáhlé, a jednoho dne, když se odvážili k obhlídce jihu až k hradbě, kterou přetínal průsmyk Úžlabí, došli pan Zermatt a jeho synové až ke svahu zeleného údolí, které nazvali Griinthal. Zde se zrakům rozvíral široký obzor, uzavřený řetězem hor, jejichž vzdálenost mohla být odhadnuta na deset mil. Možnost, že divoké kmeny probíhaly krajem, působila značné znepokojení.
Nebylo je však nikdy v okolí Zaslíbené země vidět. Jediná nebezpečí přicházela z útoků některých obávaných šelem za obvodem, medvědů, tygrů, levhartů, hadů - mezi jinými obrovského hroznýše, kterému se stal obětí osel a který se vplížil až do okolí Felsenheimu.

Domácí produkty, které mohl pan Zermatt dobře využít, protože měl velmi dokonalé přírodopisné, botanické a geologické znalosti, byly tyto: Strom, podobný divokému jilmu, z jehož rozpukané kůry kapala smůla, dával kaučuk, ze kterého se mezi jinými předměty mohla zhotovovat i nepromokavá obuv. Z jistých keřů, srostlých v houští na způsob „myrica cerifera“, se sbíral druh vosku, kterého se použilo k výrobě svíček. Kokosové ořechy, nemluvě o šťavnatém jádru, které obsahovaly, se měnily v koflíky a misky, které odolávaly všem nárazům. Z mladého palmového listí se získával osvěžující nápoj, známý pod jménem palmové víno; z kakaových lusků poněkud hořká čokoláda, ze ságovníku dřeň, která máčena a hnětena dala velice výživnou mouku, kterou Betsie často používala v kuchyni. Nikdy nescházela cukrová hmota díky rojům včel, které vyráběly hojnost medu. Měli i len z listů konopí „phormium tenox“, jehož česání a předení se ovšem neobešlo bez jistých obtíží. Měli i sádru, rozpálili a rozmělnili na prášek skalní úlomky i z felsenheimské stěny. Měli bavlnu ze semenných tobolek, plných této cenné hmoty tak, až pukaly. Z jemného prášku nové jeskyně měli valchářskou hlínu, sloužící k výrobě mýdla. Měli i skořicová jablka, zvaná smetanová, vybraně šťavnatá. Z kůry „ravensary“ měli koření, směs vůně muškátu a hřebíčku. Měli druh tabulového skla ze slídy, prostoupené žilkami azbestu, které objevili v blízké jeskyni.
Měli kožešinu z bobrů i angorských králíků. Měli pryščovou klovatinu, vhodnou k různým lékařským potřebám, porcelánovou hlínu, medovinu jako osvěžující nápoj, výborné zavařeniny z mořských chaluh, nasbíraných na Velrybím ostrůvku, které paní Zermattová připravovala.
K tomuto bohatství je nutné připojit to, co poskytovala zvířena Nového Švýcarska smělým lovcům. Mezi dravé šelmy, proti kterým se naskýtala, i když zřídka, příležitost se bránit, se počítal tapír, levhart, medvěd, šakal, rys, tygr, krokodýl, pardál, slon, ale i opice, jejichž loupeže vyžadovaly hromadné vybíjení. Mezi zvířata - ze kterých některá zdomácněla - je nutné jmenovat divokého osla, buvola, v počtu ptactva orla, se kterým Fritz vycházel na lov, a pštrosa, na kterém Jack s oblibou jezdil.
V lesích Waldeggu a poustevny Eberfurtu byla hojnost srstnaté i pernaté zvěře. Potok Šakalů dodával výborné raky. Mezi skalami na pobřeží byl nadbytek měkkýšů a korýšů. V moři se hemžili slanečci, jeseteři, lososi a jiné ryby různých druhů.
Co se týče výzkumů, nepřesahovaly za tak dlouhého pobytu nikdy část mezi zálivem Argonautů a zálivem Spásy. Ale za mysem Zklamané naděje mělo být pobřeží obhlédnuto asi na deset mil. Kromě pinasy měl pan Zermatt nyní i šalupu, která se stavěla pod jeho vedením. Dále byl zhotoven na Fritzovu žádost jeden z těch lehkých člunů po grónském způsobu, známý jménem kajak; použili k němu na žebra kostice velryby, která uvízla na mělčině u vjezdu do zálivu Plameňáků a na kostru tulení kůže. Tento přenosný člun, nepromokavý díky ucpání dehtem a mechem, byl opatřen dvěma otvory, ve kterých mohli sedět dva veslaři; jestliže byl obsazen jen první otvor, druhý byl uzavřený.
Byl spuštěn do proudu potoka Šakalů, který ho unášel do zálivu Spásy, a dal se kupodivu dobře řídit.
Uplynulo deset let bez vážnějších událostí. Pan Zermatt, teď ve věku čtyřiceti pěti let, se těšil pevnému zdraví a fyzické zdatnosti, která jen vzrostla případnostmi tak nadprůměrného života. Betsie, energická matka čtyř synů, nastupovala svůj čtyřicátý třetí rok. Neochably ani její tělo, ani srdce nebo láska k manželovi a něžnost k dětem.
Fritz, pětadvacetiletý, pozoruhodně bujarý, svižný a velice obratný, upřímné, otevřené tváře, neobyčejně bystrého pohledu, získal mnoho pro svoji dobrou povahu.
Ernest, vážnější, než se snášelo s jeho dvaceti dvěma roky, měl více zájmu na cvičeních ducha než na cvičení tělesném, v tomto ohledu byl pravým Fritzovým opakem, a velice se vzdělal. Svoje vědomosti čerpal z knihovny, přenesené z Landlordu.
Jack překypoval svými dvaceti lety. Byl věčná živost a pohyb, dobrodružný stejně jako Fritz a stejně i vášnivý lovec. Malého Françoise, i když už vyrostl ve velkého šestnáctiletého hocha, hýčkala matka dosud, jako by mu bylo deset.
Život této rodiny byl tedy tak šťastný, jak jen to bylo možné, a paní Zermattová svému muži často říkávala:
„Ah! Drahý, nebylo by opravdové štěstí, kdybychom mohli stále žít s dětmi 1:1 kdybychom v této samotě nebyli odsouzeni zmizet jeden za druhým a zanechávat pozůstalým smutek a opuštěnost!… Ano, žehnala bych nebi, které nám připravilo tento ráj na zemi!… Ale, bohužel! Nadejde den, kdy se naše oči zavřou…“ Taková byla stálá vážná starost Betsie. Velice často si pan Zermatt a ona sdělovali své až příliš správné obavy v tomto ohledu. Nuže, tento rok se přihodila neočekávaná událost, která změnila nynější, když ne jejich budoucí postavení.
Dne 9. dubna v sedm hodin ráno, když pan Zermatt vyšel z bytu s Ernestem, Jackem a Françoisem, marně hledal nejstaršího syna, o kterém si myslel, že se zabývá nějakou prací venku.
Fritz býval často nepřítomen a nenaplňovalo to starostí otce ani matku, i když ta vždy chovala jakousi obavu, když se syn vypravil na moře do zálivu Spásy.
Nebylo pochybností, že odvážný mladík je na moři, protože kajak už nebyl pod svým přístřeškem.
Za pokročilého odpoledne se pan Zermatt s Ernestem a Jackem vydali v šalupě ke Žraločímu ostrůvku, aby zde vyčkali na Fritzův návrat. V případě potřeby, aby Betsie nezůstala v nejistotě, měl její manžel, kdyby se nějak opozdil, vypálit ránu z děla.
Nebylo to potřeba. Sotvaže vystoupili on i oba synové na ostrůvek, objížděl Fritz předhoří Zklamané naděje. Když ho spatřili, vrátili se znovu na loď a přistáli ve Felsenheimské zátoce právě v okamžiku, kdy Fritz vyskočil na břeh.
Fritz teď musel vyprávět o této cestě, která trvala dvacet hodin. Už delší dobu pomýšlel na obhlídku severního pobřeží. Doprovázen orlem Blitzem tedy ráno dopravil kajak na vodu. Bral s sebou zásobu potravin, sekeru, harpunu, tyč s bodcem, sítě, ručnici, pár bambitek, loveckou tomu a láhev s medovinou. Pozemní vítr ho rychle zanesl za předhoří; těžil Z odlivu, ubíral se pak dál podél pobřeží, které se poněkud odchylovalo k jihozápadu.
Za předhořím, za spoustou skalisk, nahromaděných ve strašlivém neladu, který asi zavinil nějaký mocný, geologický převrat, se prohluboval prostorný záliv, zakončený na druhé straně srázným výběžkem.
Tento záliv byl útočištěm mořských ptáků všech druhů, kteří plnili vzduch svým křikem. Na pobřeží spali ve slunci

tlustí obojživelníci jako mořští vlci, tuleni, mroži a jiní, zatímco na povrchu pluly myriady půvabných loděnek.
Fritz nedbal o přiblížení se k těmto hrozným savcům, tím méně se mu pak chtělo čelit jejich útokům ve slabé kocábce. Přeplul proto ke vjezdu do zálivu a pokračoval v cestě k západu.
Obeplul špici nějakého zvláštního útvaru, kterému dal jméno mys Pleskonos, a spustil se pod přirozený skalní oblouk, o jehož základy bily mocné vlny. Bylo zde na tisíce vlaštovek, jejichž hnízda byla zavěšena, či spíše přilepena, k sebenepatrnějším záhybům skalní stěny nebo klenby. Fritz odtrhl několik těchto hnízd bizarního tvaru a strčil je do torny.
„Tato vlaštovčí hnízda," přerušil pan Zermatt synovo vypravování, „mají velikou cenu na trzích říše Středu (čínské císařství)!" Za obloukem našel Fritz druhý záliv mezi dvěma předhořími, vzdálenými od sebe asi míli a půl. Byly spolu skoro spojeny celým semeništěm úskalí a ponechávaly volný jen úzký otvor, kterým by loď o třech nebo čtyřech stech tunách ani neprojela.
Za zálivem se do nedohledna rozkládaly širé pláně, svlažované potoky jasných hladin, lesy, močály, celá řada krajin velice rozmanitého vzhledu. Záliv sám by poskytl těžitelům z Asie, Ameriky nebo Evropy nevyčerpatelné poklady perlorodek, jejichž skvostné ukázky s sebou Fritz přinesl.
Kajak obeplul zčásti záliv uvnitř, dostal se přes ústí řeky, zelenající se na povrchu vodními rostlinami, a dosáhl výběžku na druhé straně záhybu.
Fritz nepovažoval za nutné postupovat dále na svém výletě. Čas pokročil, a on se tedy vydal na zpáteční cestu k východu. Zamířil k mysu Zklamané naděje a obeplul ho, dřív než se mohlo ozvat dělo ze Žraločího ostrůvku.
Tolik vyprávěl mladý muž o cestě, která přivodila objev Perlové zátoky. Když pak s otcem osaměl, pan Zermatt stěží ovládl svůj úžas, jakmile mu syn sdělil toto:
Mezi četnými ptáky, kteří kroužili nad výběžkem mezi mořskými vlaštovkami, racky a fregatkami, se objevilo také několik párů albatrosů, ze kterých jeden padl, protože byl udeřen hozenou tyčí.
Ale když si Fritz ptáka položil na kolena, viděl, že má kolem nohy ovinutý kus silného plátna, na kterém bylo napsáno anglicky velmi čitelným písmem:
Ať jste kdokoliv, kterým Bůh pošle toto poselství nešťastnice, vydejte se k objevu sopečného ostrova, který poznáte podle plamene, vyšlehujícího z jednoho jeho kráteru. Zachraňte nešťastnou opuštěnou na Soptící skále!
V končinách Nového Švýcarska žila tedy, snad už po léta, nešťastná žena či dívka na ostrůvku a neměla žádné potřeby, jimiž Landlord zaopatřil rodinu trosečníků!…
„Co jsi udělal?" ptal se pan Zermatt.
„To jediné možné," odpověděl Fritz. „Snažil jsem se albatrosa vzkřísit, protože byl tyčí jen omráčen. Podařilo se mi to, když jsem mu vlil do zobáku trochu medoviny. Na kus svého kapesníku jsem pak napsal krví vydry anglicky tato slova: Jen důvěřujte v Boha! Jeho pomoc je snad blízko. Přivázal jsem pak cár k noze albatrosa bez pochyby, že je pták ochočený a že se vrátí na Soptící skálu s mým vzkazem.
Jakmile jsem ho pustil opět na svobodu, letěl albatros k západu tak rychlým letem, že jsem ho brzo ztratil z dohledu a nemohl jsem ho sledovat." Pana Zermatta se zmocnil hluboký nepokoj… Co udělat k záchraně nešťastnice?… Kde byla Soptící skála?… V sousedství Nového Švýcarska, nebo na sta mil k západu?… Albatrosi, mocní a neúnavní letci, mohou přelétnout dlouhé prostory… Nepřicházel dopis z příliš vzdálených končin, než aby k nim mohla doplout pinasa?…
Otec velice Fritze pochválil, že jen jemu svěřil tajemství, protože tento objev by zbytečně paní Zermattovou i bratry rozčilil. K čemu by bylo způsobit jim toto pohnutí, tuto starost?… A ostatně, byla trosečnice ze Soptící skály dosud naživu?… Lístek byl bez data… Neuplynulo od chvíle, kdy byl přivázán k noze albatrosa, několik let?…
Oba zachovali tajemství a naneštěstí bylo až příliš zřejmé, že není možno učinit žádný pokus na záchranu Angličanky na ostrůvku…
Nicméně se pan Zermatt rozhodl vydat na obhlídku Perlové zátoky, aby poznal závažnost mělčin, které obsahovala. Betsie svolila ne bez žalu, že zůstane s Françoisem v obydlí ve Felsenheimu. Fritz, Ernest a Jack měli provázet otce.
Na druhý den, dne 11. dubna, opustila šalupa malou zátoku potoka Šakalů, jehož proud ji rychle unášel k severu. Vzali s sebou více domácích zvířat, dvě opice Knips, Jackova šakala, fenu Bili, které stáří mělo vlastně zakazovat podobné výpravy, a konečně Brauna a Falba, psy v plné síle. Fritz plul v kajaku před šalupou. Když zatočil za mys Zklamané naděje zamířil k západu, doprostřed těch skal, kde se v takové hojnosti hemžili mroži a obojživelníci tohoto přímoří.
Nebyla to však tato zvířata, která obzvláště poutala pozornost pana Zermatta, ale nesčetné loděnky, které už pozoroval Fritz. Celý záliv byl pokryt těmito půvabnými hlavonožci. Se svými plachtičkami, napnutými proti větru, vypadaly jako malé loďstvo plovoucích květů.
Po plavbě asi tří mil od mysu Zklamané naděje zaznamenal Fritz na druhém konci zálivu Argonautů mys Pleskonos, který byl dost přesně podobný nosu tohoto tvaru. O půldruhé míle dál se klenul oblouk, za kterým byla Perlová zátoka.
Když proplouvali tímto sloupovím, natrhali si Ernest i Jack několik hnízd salangan, které tito ptáci hájili s velice oprávněnou zuřivostí, jak jistě každý uzná.
Když šalupa proplula úzkou soutěskou mezi obloukem a semeništěm skalisk, objevil se prostorný záliv, obvodu sedmi až osmi mil, v celém svém rozsahu.
Byla rozkoš plout po povrchu této skvostné vodní hladiny, ze které se zdvíhaly tři nebo čtyři zalesněné ostrůvky, vroubené zelenými lukami, houštím a malebnými pahorky. Na západě si razila v pobřeží cestu pěkná řeka, jejíž řečiště se ztrácelo pod stromy.
Šalupa přistála u malé zátoky poblíž ložiska perlorodek. Protože se blížil večer, rozbil pan Zermatt na břehu toku ležení. Zapálili oheň a upekli si v popelu několik vajec, která spolu se sušeným chlebem, bramborami a kukuřičnými suchary tvořila večeři. Pak se každý z opatrnosti odebral na své místo do šalupy a Braunovi a Falbovi byla přenechána péče,

aby hájili ležení proti šakalům, jejichž vytí bylo slyšet podél řeky.
Tři dny, od 12. do 14. dubna, strávili lovem ústřic, které všechny měly okrasu draho cenné kulaté perly pod svým perleťovým okružím.
Večer chodili Fritz a Jack na lov kachen a koroptví do lesíka na pravém břehu říčky. Bylo třeba jistých bezpečnostních opatření a museli se mít řádně na pozoru. Lesem pobíhali divocí kanci, nemluvě o zvířatech ještě strašnějších.
Večer dne 14. dubna se objevili skutečně lev a lvice se řvoucími tlamami a s ocasy, kterými divoce bili do boků. Fritzova kulka trefila lva přímo do srdce, a po něm se skácela i lvice, když předtím rozrazila lebku ubohé staré Bill - což způsobilo velikou žalost jejímu pánovi. (Bylo prokázáno, že lvi žijí pouze v oblastech Afriky. Zmíněná epizoda v tomto románu je fikcí J. Verna) Tedy přece některé divoké šelmy obývaly část Nového Švýcarska na jih a západ od Perlové zátoky, mimo obvod Zaslíbené země. Bylo jen šťastnou náhodou, že si tam žádné z těchto zvířat nedobylo cestu průsmykem Úžlabí. Ale pan Zermatt pomýšlel tento průsmyk, přetínající skalnatou hradbu, zatarasit, jak jen to bude možné.
Zatím bylo všeobecně doporučeno, zvláště Fritzovi a Jackovi, které lovecká vášeň často zaváděla na neopatrné výlety, aby se chránili zlých setkání.
Poslední den byl věnován otvírání ústřic, nahromaděných na pobřeží, a protože toto množství měkkýšů začalo šířit málo zdravé miasmy, rozhodli se pan Zermatt a jeho tři synové, že hned nazítří za svítání odplují. Slušelo se vrátit do Felsenheimu, protože paní Zermattová byla už jistě znepokojena. Šalupa se tedy zase vracela zpět a kajak plul před ní.
Když však dopluli k soutěsce oblouku, odevzdal Fritz otci lístek a vzdálil se směrem k západu. Jak by pan Zermatt mohl pochybovat, že se vydal k objevení Soptící skály?…

V. KAPITOLA

Návrat do Felsenheimu - Plavba Elisabeth do Perlové zátoky - Divoch - Lidský tvor Jenny Montroseová - Ztroskotání Dorcase Dva roky na Soptící skále - Fritzovo vypravování

Lehce si představíme neklid pana Zermatta při myšlence na nebezpečí, které snad čekalo na jeho syna. Protože nebylo možné ho dohonit, pokračovala šalupa v plavbě k mysu Zklamané naděje.
Když se vrátil pan Zermatt s dětmi do Felsenheimu, nechtělo Fritzově výletu svým synům a své ženě říct. Způsobil by jim jen zbytečný strach a vzbudil marné naděje. Mluvil jen o obhlídce, kterou je třeba vykonat na západní straně pobřeží. Když se však nepřítomný neobjevil ani za tři dny, chtěl ho jít pan Zermatt, který měl velký strach, hledat.
Dne 20. dubna se hned za svítání Elisabeth vypravila k vyplutí. Zásobena potravinami s ohledem na tuto cestu, měla na palubě otce, matku, i jejich tři syny.
Nebylo možné si přát příznivější vítr. Od jihozápadu vál pěkný vánek, který dovoloval plavbu podél břehu. Odpoledne obeplula pinasa skaliska oblouku a vjela do Perlové zátoky.
Pan Zermatt zakotvil u pobřeží Ústřic při ústí řeky, kde byly vidět stopy posledního ležení. Všichni se chystali vystoupit z lodi, když vtom Ernest zvolal:
„Divoch… divoch!“ A opravdu se na západní straně zátoky, mezi zalesněnými ostrůvky, pohyboval člun, který, jak se zdálo, zachovával k pinase nedůvěru.
Dosud nikdy nebyl podnět k domněnce, že je Nové Švýcarsko obydleno. Elisabeth předvídala možný útok a čekala s nabitými děly i ručnicemi, připravenými k výstřelu. Ale sotva se divoch přiblížil na několik provazců, volal Jack:
„Je to Fritz!“ Byl to on sám ve svém kajaku. Zdálky nepoznal pinasu, o které neočekával, že by se s ní mohl setkat v těchto končinách, blížil se opatrně, byl i tak obezřetný, že si začernil obličej i ruce.
Když pak přijel k rodině, políbil matku i bratry ne bez částečného počernění jejich tváří a odvedl otce stranou.
„Podařilo se mi…“ pravi1.
„Jak… Angličanka ze Soptící skály?…“
„Je zde… nablízku… na ostrůvku v Perlové zátoce,“ odpověděl Fritz.
Dětem ani ženě neřekl pan Zermatt ani slovo a řídil pinasu k ostrůvku, označenému Fritzem blíž břehu na západní straně zátoky. Když se blížili ke břehu, mohli spatřit palmový lesík a v něm chatrč, vystavěnou po hotentotském způsobu.
Všichni vystoupili a Fritz vystřelil z bambitky do vzduchu. Vtom slézal ze stromu mladý člověk, který byl skryt mezi větvemi.
Tajemství se brzy vysvětlilo. Tento lidský tvor - první, kterého trosečníci z Landlordu spatřili za deset let - nebyl mladík. Byla to dvacetiletá dívka v obleku námořního kadeta. Byla to Jenny Montroseová, mladá Angličanka ze Soptící skály.
Paní Zermattová, Ernest, Jack i François se konečně dozvěděli, za jakých okolností se o této opuštěné na sopečném ostrůvku v širém moři za Perlovou zátokou dozvěděl Fritz a odpověděl lístkem, který však dívka nikdy neobdržela, protože se albatros na Soptící skálu nevrátil.
Jak je možné vylíčit přijetí, jakého se dostalo Jenny Montroseové, a s jakou něžností ji paní Zermattová sevřela do náruče! Než mohla vyprávět svůj příběh, věděla už Jenny od Fritze historii Nového Švýcarska i trosečníků z Landlordu.
Pinasa ihned vyplula z Perlové zátoky s celou rodinou, rozmnoženou o mladou Angličanku. Všichni mluvili dostatečně anglicky i německy, aby se dorozuměli. Co bylo na této zpáteční cestě uštědřeno projevů lásky!… Byli to otec, matka a bratři, se kterými se Jenny shledávala. Byla to sestra, kterou si Fritz, Ernest, Jack a François přiváželi do milého felsenheimského domova!
Je samozřejmé, že Elisabeth vezla i několik předmětů, zhotovených mladou Angličankou za jejího pobytu na Soptící skále. Nebylo přirozené, že ubohá opuštěná lpěla na těchto věcech, ke kterým ji pojilo tolik vzpomínek?…
A byly ještě i dvě živé bytosti, dva věrní druhové, od kterých by se Jenny nemohla odloučit - kormorán, vycvičený k rybolovu, a ochočený šakal, který se jistě bude dobře snášet s Jackovým šakalem.

Od svého vyplutí měla Elisabeth příznivý, svěží vítr, který jí dovolil použít všech plachet. Počasí bylo tak jisté, že pan Zermatt nemohl odolat touze přistát u různých zařízení Zaslíbené země, jak se po řadě objevovala, když pinasa obeplula mys Zklamané naděje.
Na prvním místě to byla vila Prospect Hill na zeleném pahorku, odkud bylo možné dohlédnout až do Falkenhorstu. Strávili tam noc a Jenny si už jistě dlouho neodpočinula tak klidným spánkem.
Zatím Fritz a François brzy zrána vypluli na kajaku, aby mohli ve Felsenheimu připravit vše na příchod mladé Angličanky. Pak se vydala na moře i pinasa a přistála nejprve u Velrybího ostrůvku, kde se hemžila kolonie králíků. Pan Zermatt chtěl, aby se mladá dívka stala majitelkou ostrůvku, a ona tento dárek vděčně přijala.
Odtud by mohli námořníci Elisabeth cestovat dál pěšky, navštívit hospodářství ve Waldeggu a vzdušné obydlí ve Falkenhorstu. Ale pan i paní Zermattovi chtěli Fritzovi přenechat tu radost, zavést tam jejich novou společnici.
Pinasa dále sledovala obrysy pobřeží až k ústí potoka Šakalů. Když doplula do zálivu Spásy, byla uvítána salvou tří ran z děl baterie na Žraločím ostrůvku. Zároveň tu Fritz a François vztyčili červenobílý prapor na počest mladé dívky.
Když pinasa odpověděla na tuto salvu výstřely ze svých dvou malých děl, přistál pan Zermatt ke břehu v okamžiku, kdy Fritz a François vystupovali z kajaku. Pak rodina kráčela v plném počtu po břehu k Felsenheimu.
Jakým pocitem obdivu byla Jenny dojata, když vcházela do svěží, zelené kryté chodby, a když viděla hospodářství a zařízení různých místností! - A co když spatřila v jídelně stůl, připravený péčí Fritze a jeho bratra, bambusové šálky, talíře z kokosových ořechů, koflíky z pštrosích vajec vedle nádobí evropského původu z Landlordu.
Oběd se skládal z čerstvé ryby, pečené drůbeže, šunky z pekari, z ovoce, což vše příjemně svlažovala medovina a kanárské víno.
Nově příchozí bylo vykázáno čestné místo mezi panem a paní Zermattovou. A nové slzy se jí lily z očí, slzy něhy a radosti, když četla na praporku nad stolem, ověnčeném květinami, tato slova:
Ať žije Jenny Montroseová!… Požehnán budiž její příchod do říše Švýcarského Robinsona!
Poté vyprávěla svůj příběh:
Jenny byla jedinou dcerou majora Williama Montrosea, důstojníka armády v Indii, kde ještě zcela mladá, skoro děvče, sledovala otce od posádky k posádce. Matku ztratila už ve věku sedmi let a otec ji vychovával tak pečlivě, aby mohla obstát v životních zápasech, kdyby měla přijít o svou poslední oporu. Byla vzdělaná ve všem, co má vědět mladá dívka, a velikou část její výchovy tvořila i tělesná cvičení - hlavně jízda na koni a honitba, pro které jevila vlohy, zcela neobvyklé u svého pohlaví.
V létě roku 1812 byl major jmenován plukovníkem a dostal rozkaz vrátit se do Evropy na palubě válečné lodi, která měla dopravit do vlasti veterány indo-anglické armády. Protože byl povolán velet pluku na daleké výpravě, měl malou naději, že by se vrátil domů dříve než ve věku, kdy by se odebral na odpočinek. Pro dívku, tehdy sedmnáctiletou, nastala tedy nutnost odebrat se do rodné vlasti, k tetě, sestře plukovníka, bydlící v Londýně. Tam měla vyčkat na otcův návrat, který by si konečně odpočinul od trampot života, celého zasvěceného vojenské službě.
Protože Jenny nemohla vstoupit na loď, určenou k dopravě vojska, svěřil ji plukovník Montrose, pod dohledem komorné, svému příteli kapitánovi Greenfieldovi, veliteli lodi Dorcase. Tato loď vyplula několik dní před lodí, která měla odvézt plukovníka.
Plavba byla od samého začátku zlá; jakmile vypluli z Bengálského zálivu, rozpoutala se bouře s neobyčejnou prudkostí; pak je pronásledovala francouzská fregata, která přinutila Dorcase, aby hledala útulek v přístavu Batávie.
Sotva co nepřítel tyto končiny opustil, napjala Dorcase znovu plachty a zamířila k mysu Dobré naděje. Plavba byla v tuto dobu bouřlivým počasím velice zdržována. Nepříznivé větry se s neobyčejnou vytrvalostí udržovaly. Dorcase se uchýlila z cesty za vichřice, která se přihnala od jihozápadu. Po celý týden nemohl kapitán Greenfield zjistit, kde se nachází. Nedovedl by říci, do kterých končin Indického oceánu ho bouře zahnala, když vtom jeho loď ztroskotala v noci o úskalí.
V nevelké vzdálenosti se zdvihalo neznámé pobřeží a mužstvo, které se uchýlilo do první šalupy, se snažilo především je dosáhnout. Jenny Montroseová, její komorná a několik cestujících vstoupili do druhé.
Loď se už rozestupovala a bylo nutné ji co nejrychleji opustit.
O půl hodiny později se druhá šalupa poryvem větru zvrátila, zatímco první mizela v temnotách.
Když Jenny opět nabyla vědomí, nacházela se na pobřeží, kam ji donesla vlna. Byla patrně jediná, která přežila ztroskotání Dorcase.
Kolik času uplynulo od chvíle, kdy se šalupa potopila?… Mladá dívka by to nemohla říci. Byl zázrak, že si uchovala tolik síly, aby se dovlekla do nitra jakési jeskyně, kde jí, po požití několika vajec, dopřál trochu odpočinku spánek.
Konečně vstala a usušila si na slunci mužské šaty, které oblékla ve chvíli ztroskotání, aby byla volnější v pohybech. V kapse našla křesadlo, kterým si mohla rozdělat oheň.
Vycházka podél břehů ostrůvku nedopřála Jenny spatřit jediného ze spolucestujících. Nebylo tady nic kromě trosek lodi, několika kusů dřeva, kterých použila k udržování ohně.
Nuže, taková byla tělesná i mravní energie této dívky, i moc její skoro mužné výchovy, že se její duše nezmocnilo zoufalství. Zařídila se v jeskyni. Jejími jedinými nástroji bylo pár hřebů, vytržených z trosek Dorcase. Měla velice dovedné ruce a vynalézavého ducha, dovedla si zhotovit různé předměty pro první potřebu. Podařilo se jí vyrobit luk a šípy k honbě zvěře, na tomto pobřeží dost hojné, a opatřit si tak denní potravu. Byla tu i zvířata, která si mohla ochočit, jako šakal a kormorán, kteří ji už neopustili.
Uprostřed ostrůvku, na který moře vyvrhlo trosečnici, se tyčila sopečná hora, jejíž jícen chrlil páry a plameny. I když Jenny vylezla na její vrcholek, asi sto sáhů nad mořskou hladinou, neviděla na obzoru žádnou zemi.
Soptící skála, v obvodu asi dvou mil, jevila k východu jen úzké údolí, kterým protékal potůček. Stromy různých druhů, chráněné před větry, ji pokrývaly hustými větvemi. A na jednom z kořenovníků si Jenny zařídila byt, jako si udělala

rodina Zermattova obydlí Falkenhorst.
Lov v okolí, rybolov v potoku a mezi skalami na udice, zhotovené ze hřebů, jedlé lusky a bobule z některých křovin, jakož i několik beden s konzervami a soudky vína, vyvržené na břeh během dvou nebo tří dnů po ztroskotání, pomohly mladé Angličance k výživě, kromě kořínků a škeblí, které byly zprvu její potravou.
Kolik měsíců žila Jenny Montroseová takto na Soptící skále až k hodině svého vysvobození?…
Zpočátku neměla ani pomyšlení na to, aby dbala na čas; nepočítala ani první dny, ani první týdny. Nicméně když si připomínala jisté události a sestavovala jistá data, mohla dost přibližným výpočtem stanovit, že od ztroskotání Dorcase uplynulo dva a půl roku. Takové bylo v její mysli trvání jejího pobytu, a opravdu se nemýlila.
Během všech týdnů, jedněch v době dešťů, druhých v teplém ročním období, neminulo jediného dne, aby mladá dívka nezkoumala obzor.
Nikdy do pozadí oblohy nevystoupila žádná plachta! Z nejvyšší špičky ostrova, za velmi jasného nebe, se jí přece zdálo, že několikrát na východě spatřila zemi… Ale jak se dostat přes tuto vzdálenost?…
A jaká to byla země?…
Přestože nebylo nutné se v této zeměpisné šířce subtropického pásma obávat mrazu, Jenny mnoho trpěla v období dešťů. Musela se uchýlit do nitra jeskyně, odkud nemohla vycházet ani na horu, ani na rybolov, a starat se jinak o svou výživu. Naštěstí měla živobytí zajištěno vejci, kterých bylo ve skalách dost, škeblemi, nahromaděnými u paty jeskyně, i ovocem, uschovaným pro tuto dobu.
Uběhla celkem dvě léta, když ji napadlo - jako vnuknutím shůry - aby přivázala k noze albatrosa, kterého se zmocnila, lístek, oznamující její opuštěnost na Soptící skále. Co se týče označení této polohy, nemohla ji ovšem udat. Jakmile pustila ptáka opět na svobodu, odletěl k severovýchodu, a jaká byla pravděpodobnost, že se někdy vrátí na Soptící skálu?…
Minulo několik dní, aniž se objevil. Slabá naděje, kterou dívka kladla do tohoto pokusu, pozvolna mizela. Nechtěla však zoufat. Jestliže nepřicházela očekávaná pomoc z této strany, mohla přijít odjinud.
Tak znělo podrobné vypravování Jenny Zermattově rodině. Několikrát při něm tekly slzy, protože nebylo možné naslouchat jí bez pohnutí. A kolika polibky obdařila Betsie svou novou dceru, aby usušila její slzy!
Zbývalo zjistit, za jakých okolností objevil Fritz Soptící skálu.
Víme, že když šalupa vyplula z Perlové zátoky, oznámil Fritz, který plul před ní v kajaku, otci lístkem svůj úmysl vyhledat mladou Angličanku. Když tedy doplul před oblouk, místo aby sledoval východní břeh, pustil se opačným směrem.
Pobřeží bylo poseto úskalím a lemováno ohromnými skalami. Za nimi se kupily stromy, stejně krásné jako ve Waldeggu nebo Eberfurtu.
Četné potoky a říčky se vlévaly do malých zátok. Toto severozápadní pobřeží se nijak nepodobalo tomu, které se rozkládalo mezi zálivem Spásy a zálivem Argonautů.
Silné vedro, panující v tento den, přinutilo Fritze, aby vystoupil z lodi a hledal trochu stínu. Nezbavil se jisté opatrnosti, protože několik hrochů, zdržujících se v ústí řek, by snadno rozbilo kajak.
Jakmile tedy Fritz přistál u okraje hustého lesa, vytáhl svou lehkou kocábku k patě stromu. Pak ho přemohla únava a usnul.
Nazítří pokračoval v plavbě až do poledne. Při dalším přistání musel odolávat útoku tygra, kterého zranil do boku, zatímco se jeho orel snažil šelmě vyklovat oči. Dvě rány z bambitky tygra skolily k zemi.
Ale jaký zármutek nastal pro Fritze! Orel, roztrhaný tygřím drápem, nedýchal! Bylo nutné zakopat ubohého Blitze do písku, a jeho pán usedl opět do loďky, neutěšitelný nad ztrátou věrného loveckého druha.
Druhý den věnoval plavbě podél obrysů pobřeží. Žádný kouř na širém moři neoznačoval přítomnost Soptící skály. Protože moře bylo klidné, rozhodl se Fritz plout dále, aby viděl, jestli nevystupuje dým nad jihozápadním obzorem. Zamířil tedy s kajakem přímo tím směrem. Od země vál pěkný vítr a vzdul jeho plachtu. Po dvouhodinové plavbě se už chystal obrátit loď, když vtom se mu zdálo, že zahlédl lehkou páru…
Tu Fritz zapomněl na všechno, na únavu, na úzkost, kterou jeho delší nepřítomnost vyvolá ve Felsenheimu, i na nebezpečí, odvážit se tak daleko na širé moře. Za pomoci vesel kajak jen letěl na povrchu vln.
O hodinu později se nacházel na šest provazců od ostrova, na kterém strměl sopečný vrch, ze kterého unikal kouř, smíšený s plameny.
Východní pobřeží ostrova se zdálo pusté. Když je však Fritz objížděl, viděl, že přetínalo ústí potoka, tekoucího ze zeleného údolí. Vjel kajakem do úzké zátoky a vytáhl ho na břeh.
Napravo se otvírala jeskyně, u jejíhož vchodu ležel lidský tvor, pohroužený do hlubokého spánku.
S jakým pohnutím ji Fritz pozoroval! Byla to dívka sedmnácti až osmnáctiletá, oblečená do hrubého plátna, pocházejícího z plachty lodi, ale čisté a vhodně upravené. Rysy jejího obličeje byly půvabné a velice jemné. Fritz se ji neodvažoval probudit, a přece to bylo vykoupení, které ji čekalo při probuzení!
Konečně otevřela dívka oči. Při pohledu na cizince vykřikla hrůzou.
Fritz ji uklidnil posunkem a anglicky k ní pravil:
„Ničeho se nebojte, miss… Nechci vám ublížit… Přišel jsem, abych vás zachránil…“ A dřív než mohla odpovědět, vyprávěl, jak se mu dostal do rukou albatros s lístkem, dožadujícím se pomoci pro Angličanku na Soptící skále… Řekl jí, že na několik mil odtud na východ je země, kde žije celá rodina trosečníků.
Tu dívka zprvu poklekla na kolena, aby poděkovala Bohu, potom Fritzovi podala ruce a vyslovila mu svou vděčnost.
Nato krátce vyprávěla svůj příběh a vyzvala ho k návštěvě svého chudého zařízení.
Fritz svolil s podmínkou, že bude návštěva krátká. Čas kvapil a on už toužil po tom, přivézt mladou Angličanku do Felsenheimu.

„Zítra," odpověděla, „zítra odjedeme, pane Fritzi… Nechte mne ještě strávit večer na Soptící skále, když už ji potom nikdy nespatřím…"
„Tedy zítra," odpověděl mladý muž.
A ze zásob potravin Jenny, ke kterým se přidaly zásoby z kajaku, sdíleli oba večeři, při které si vyprávěli své neobvyklé příběhy…
Po vykonané modlitbě se Jenny uchýlila do nitra jeskyně, zatímco Fritz si lehl u vchodu, jako věrný hlídací pes.
Na druhý den za svítání dopravili oba do kajaku několik předmětů, kterých se Jenny nechtěla zbavit, a přitom nezapomněla na šakala s kormoránem. Dívka, která oblékla opět své mužské šaty, usedla na záď lehké kocábky. Vztyčili plachtu, vesla pracovala a za hodinu jim na obzoru zmizely poslední páry ze Soptící skály.
Fritz měl v úmyslu zamířit přímo k mysu Zklamané naděje, ale přetížený kajak narazil na hrot skaliska a bylo nutné ho opravit. Fritz tedy musel veplout do Perlového zálivu a zavést svou družku na ostrůvek, kam pro ni dojela pinasa.
Takový byl Fritzův příběh.
Život zatím plynul zcela obvyklým způsobem, tu ve Falkenhorstu, tu opět ve Felsenheimu. Byl ještě šťastnější od doby, kdy byla Jenny Montroseová členem této počestné a pracovité rodiny. Týdny ubíhaly zaměstnáním v hospodářství a v péči o zvířata. Od potoka Šakalů k sídlu Falkenhorstu teď vedla krásná alej ovocných stromů. Ve Waldeggu, Zuckertopu, v Eberfurtské poustevně i v Prospect Hill1u byla vytvořena různá zlepšení. Jaké krásné chvíle trávili v této vile, vystavěné z bambusu podle vzoru dřevěných švýcarských letohrádků! Z vrcholku kopce bylo možné přehlédnout na jedné straně velkou část Zaslíbené země, na druhé obzor osmi až devíti mil, ohraničený čarou nebe a vody.
Nastalo období dešťů, které byly v měsíci červnu velmi hojné. Bylo nutné opustit Falkenhorst a vrátit se do Felsenheimu. Byly to vždy dva nebo tři dost nepříjemné měsíce, smutné vytrvale špatným počasím.
Každodenní venkovní zaměstnání se omezovalo na několik vycházek do hospodářství, jak je vyžadoval chov zvířat, a několik hodin honu, které Fritze a Jacka odváděly do okolí Felsenheimu.
Nicméně ten malý svět nezahálel. Práce se konaly pod vedením paní Zermattové. Jenny jí pomáhala, vedla si přitom s celou důmyslnou anglosaskou čilostí, která se lišila od švýcarské, poněkud šablonovité, metody. Kromě toho se mladá dívka učila německy u pana Zermatta a celá rodina u ní anglicky. Fritz uměl plynně anglicky za několik týdnů. A jak neměl dělat rychlé pokroky u učitele, u kterého byly hodiny tak příjemné?…
Nikdo si tedy na příliš dlouhé dny období dešťů nestěžoval. Přítomnost Jenny dodávala večerům nový půvab. Nikomu se už nechtělo uchýlit se do své místnosti. Paní Zermattová a Jenny se zabývaly šitím, pokud ovšem někdo nepoprosil dívku, aby zazpívala, protože měla rozkošný hlas. Naučila se mnoho švýcarských písní, těch horských melodií, které nestárnou, a jaká to byla rozkoš slyšet je z jejích úst. Po hudbě následovala četba, kterou Ernest čerpal z nejlepších děl knihovny, a tak se zdálo, že hodina odpočinku pomíjela vždy příliš rychle.
V tomto rodinném kruhu se pan Zermatt se ženou i syny dozajista cítili tak šťastně, jak jen to bylo možné. Ovšem jak by bylo možné zapomenout na starosti o budoucnost, na nepravděpodobnost naděje, že by mohla zvenčí přijít spása, a konečně i na vlast!… A nesvíralo se srdce Jenny, když si vzpomněla na otce?… O lodi Dorcase, která ji převážela, už nebylo zpráv, a nebyla snad nasnadě domněnka, že všichni zahynuli v nějakém cyklonu Indického oceánu?… A konečně může být někdy dokonalé štěstí těch, kteří žijí v osamocení, bez styků s bližními, a ostatně, čím byli obyvatelé Nového Švýcarska, když ne trosečníky z Landlordu?…
Víme, jaká neočekávaná událost způsobila hlubokou změnu tohoto postavení.

VI. KAPITOLA

Po odjezdu - Co bylo známo z Nového Švýcarska - Wolstoneova rodina - Plány nových zařízení - Stavba průplavu mezi potokem Šakalů a Labutím jezerem Konec roku 1816

První dny po odjezdu Unicornu vládl ve Felsenheimu hluboký smutek. Jak jinak tomu mohlo být? Zdálo se, jako by se na tento skrovný koutek země, dosud tak zahrnovaný přízní Prozřetelnosti, sneslo neštěstí! Pan a paní Zermattovi se nemohli utěšit nad tím, že nechali odejít dvě ze svých dětí, i když by nebylo rozumné oddalovat toto rozhodnutí, které ukládaly okolnosti a kterého provedení se nesmělo zmeškat ani odkládat.
Ale je samozřejmé, že se nesmí také žádat na srdci otce a matky víc, než mohou snést. Fritz, tento neohrožený mladý muž, zde už nebyl, Fritz, statečná opora této rodiny, která v něm viděla svou budoucí hlavu. Nepřítomen byl i François, který kráčel ve šlépějích nejstaršího bratra.
Zbývali ovšem ještě Ernest a Jack. První si nepřestával libovat ve studiu, a díky výborné četbě bylo jeho vzdělání stejně vážné, jako praktické. Druhý sdílel Fritzovy choutky, hon, rybolov, jízdu, plavání, - byl dychtivý proniknout posledními taji Nového Švýcarska a zastupovat tak svého bratra v dobrodružných výletech. Konečně zde už nebyla ona půvabná a zbožňovaná Jenny, jejíž nepřítomnosti Betsie želela jako milované dcery. Při pohledu na prázdná místa ve felsenheimských místnostech, u společného stolu, v síni, kde se všichni setkávali každý večer, pukalo srdce. Zdálo se, jako by všechno štěstí tohoto krbu, ochlazeného rozlukou, uhaslo jako oheň, který už neoživuje rodinný dech!
Ale všichni se bezpochyby vrátí, a to se zapomene na zármutek odchodu, na smutek nepřítomnosti. Vrátí se a s nimi noví přátelé plukovník Montrose, který se nebude chtít odloučit od dcery, když jí dá jejího zachránce za manžela, pak Dolly Wollstoneová, její bratr James, jeho žena a dítě, kteří se nebudou váhat usadit na této zemi.
Konečně i vystěhovalci neomeškají zalidnit tuto vzdálenou kolonii Velké Británie!
Ano! Nejdéle za rok se jednoho krásného dne na širém moři objeví u předhoří Zklamané naděje loď, připlouvající od západu, a nebude mít úmysl, aby zmizela k severu nebo k východu! Bude manévrovat, aby se přiblížila k zálivu Spásy.

Bude to pravděpodobně Unicorn.
Ostatně, ať kterákoliv loď přiveze plukovníKa Montrosea a jeho dceru, přiveze Fritze a Françoise, přiveze děti pana a paní Wolstoneových!
Situace se tedy docela změnila. Obyvatelé Nového Švýcarska tedy už nebyli těmi trosečníky z Landlordu, kteří nalezli útočiště na neznámém pobřeží a očekávali náhodnou pomoc, která až příliš často vůbec nepřicházela. Poloha této země byla nyní stanovena úplně přesně.
Poručík Littlestone o ní měl přesný soupis. Sdělí ho v kanceláři admirality, která dá nutné rozkazy k ujmutí se vlastnictví. Když korveta opouštěla Nové Švýcarsko, bylo to, jako by se za její zádí rozvíjela páska několika tisíc mil - páska, která Nové Švýcarsko spojovala se starou pevninou a kterou nešlo v budoucnosti přetrhnout.
Dosud byla ovšem známa jen část severního pobřeží - nanejvýš patnáct až šestnáct mil mezi zálivem Unicornu a východními končinami Soptící skály. Pinasa, šalupa i kajak nikdy ani nepropluly třemi hlubokými zálivy Spásy, Argonautů a Perlové zátoky po celé jejich rozloze. Za celých jedenáct let nepřekročili pan Zermatt a jeho synové hradbu skal za průsmykem Úžlabí. Spokojili se „thalwegem“ údolí Grünthalu, aniž kdy překročili protější výšiny…
Díky přítomnosti Wolstoneovy rodiny se odplutím Unicornu nesnížil počet obyvatel Felsenheimu.
Pan Norman Wolstone, tehdy pětačtyřicetiletý, byl muž silné tělesné soustavy. Zesláblý zimnicí, kterou získal v Austrálii, v Nové Kaledonii, doufal, že péče, kterou byl obklopen, mu navrátí zdraví. Jeho vědomosti a zkušenost stavitele strojů zde mohly být velice užitečné, a pan Zermatt si předsevzal využít jich při melioračních pracích, které až dosud nemohl provádět. Ale především bylo třeba, aby se řádně zotavil pan Wolstone, ke kterému se Ernest cítil vábenjistou příbuzností zálib i povahy.
Paní Mary Wolstoneová byla o několik let mladší než Betsie Zermattová. Obě ženy se jedna druhé zamlouvaly a jejich přátelství mohlo jen růst bližším seznámením se. Ani jedna nebyla lehkomyslná, měly tytéž sklony k činnosti a pořádku, stejnou lásku k manželovi a dětem.
Péče o domácnost je obě ve Felsenheimu zaměstnávala a dělily se o domácí práce při návštěvách hospodářství ve Waldeggu, v Eberfurtské poustevně a v Zuckertopu.
Co se týká Anne Wolstoneové, bylo to sedmnáctileté děvče. Její zdraví bylo poněkud otřeseno, stejně jako otcovo, a pobyt v Zaslíbené zemi na ni jistě působil velmi dobře, posiloval její tělesnou soustavu a zbarvoval její poněkud pobledlá líčka. Rusovlasá, půvabných rysů, rychle nabývala svěžesti, pěkného pohledu modrých očí, pružné chůze, slibovala dospět ve velmi příjemnou ženu. Jaký to byl kontrast mezi ní a její sestrou, neposednou čtrnáctiletou Dolly, s jejím svěžím, zvučným smíchem, který plnil všechny felsenheimské místnosti, s touto brunetkou stále zpívající, stále hovořící, plnou trefných odpovědí! Nuže, i tento ulétlý ptáček se vrátí za několik, ovšem dlouhých, měsíců a jeho cvrlikání znovu potěší celý tento malý svět!
Teď šlo o to, přikročit ke zvětšení Felsenheimu. S návratem Unicornu by dosavadní byt už nestačil. To počítáme jen plukovníka Montrose a Jenny, Fritze a Françoise. James Wolstone,jeho sestra, žena a dítě, by nemohli bydlet společně bez zvláštní úpravy některých částí jeskyně k jejich potřebě. Jestli je budou provázet nějací kolonisté, je jasné, že bude třeba vystavět nová obydlí. Místa bylo dostatek na levém břehu potoka Šakalů, na pobřeží, vzhůru k zálivu Plameňáků, i podél stinné cesty, vedoucí z Felsenheimu do Falkenhorstu.
Mezi pány Zermattem a Wolstonem to bylo předmětem častých hovorů, na kterých se také rád účastnil Ernest, jehož návrhy také zasluhovaly pozornost.
Jackovi zatím samotnému připadly povinnosti, které dříve plnívalspolečně s bratrem. Nepřestával se starat o potřeby kuchyně. V doprovodu psů Brauna a Falba probíhal každý den lesy a pláně, kde byla hojnost zvěře; brodil se v bažinách, ze kterých kachny a sluky přispívaly k rozmanitosti denního jídelního lístku, a to nemluvíme o drůbeži.
Jackův šakal Coco soupeřil se psy, kterým byl na těchto loveckých výletech stálým přítelem. Mladý lovec si osedlával buď divokého osla Leichtfusse, který si právem vysloužil jméno „Rychlonohý“, pštrosa Brausewinda, nebo i buvola Sturma, který se hnal lesy jako vichřice.
Odvážlivci bylo vždy výslovně připomínáno, aby se nikdy neodvažoval za hranice Zaslíbené země, aby nepřekračoval průsmyk Úžlabí, otvírající se do údolí Grünthalu, kde by byl vydán nebezpečí, že se setká s šelmami. Na matčino naléhání musel slíbit, že svůj pobyt venku neprodlouží do večera a že se vrátí domů k večeři. Přestože tak chodil, netajila se Betsie obavami, kdykoliv ho viděla mizet s rychlostí šipky za prvními stromy Felsenheimu.
Ernest dával přednost rybolovu. Usadil se buď na břehu potoka Šakalů, nebo u paty skal zálivu Plameňáků. Byla tu hojnost krabů, měkkýšů i ryb, lososů, slanečků, makrel, mořských raků, ústřic i slávek jedlých. Někdy se k němu, k jeho radosti, přidala i Anne Wolstoneová.
Není třeba se zmiňovat, že mladá dívka pečlivě ošetřovala kormorána i šakala, které si Jenny přivedla ze Soptící skály. Jenny je Anne svěřila před odjezdem a je možné věřit, že byli v dobrých rukou. Při návratu shledá Jenny při kvetoucím zdraví oba věrné druhy, kteří se mohli zcela volně pohybovat v ohradě Felsenheimu. Ale jestliže se kormorán s obyvateli dvora snášel, šakal se nesnášel s Jackovým šakalem, který se je oba marně snažil spřátelit. Žárlili na sebe a nešetřili se navzájem tlapami ani zuby.
„Vzdávám se toho je sjednotit,“ řekl jednoho dne Anne, „a přenechávám je vám!“
„Spolehněte se na mne, Jacku,“ odpověděla Anne.
„S trochou trpělivosti se mi snad podaří jim vštípit lepší pocity…“
„Zkuste to, drahá Anne, protože šakali by měli být přátelé…“
„Zdá se mi také, Jacku, že váš opičák…“
„Knips II.?… Oh! Ten se snaží chráněnce Jenny kousnout!“
Knips II. jevil opravdu špatnou náladu vůči nově příchozímu, a bylo těžké tato zvířata sjednotit, i když byla ochočena.
Tak ubíhaly dny.

Betsie a Mary neměly volnou ani hodinu. Zatímco paní Zermattová spravovala různé prádlo, zhotovovala paní Wolstoneová, velice dovedná švadlena, šaty a sukně z látek, pečlivě uschovaných od ztroskotání Landlordu.
Počasí bylo nádherné, vedro ještě snesitelné. Dopoledne vál vítr od země, odpoledne od moře. Noci zůstávaly svěží a dopřávající oddechu. Poslední týden října - v těch severních šířkách dubna - měl ustoupit listopadovým týdnům, měsíci obnovy, měsíci jara na této druhé polokouli.
Obě rodiny nezanedbávaly často docházet k hospodářstvím, buď pěšky, nebo ve voze, taženém spřežením buvolů. Ernest jezdil nejčastěji na oslíkovi Rashovi a Jack na pštrosovi. Panu Wolstoneovi tyto procházky svědčily. Zimnice se projevovala jen řídkými a lehkými záchvaty. Z Felsenheimu do Falkenhorstu chodívali krásnou cestou, osázenou od desíti let kaštany, ořechy a třešněmi, které ji stínily. Někdy se pobyt ve vzdušném hradě prodloužil na čtyřiadvacet hodin, a jaká to byla rozkoš, když se vystoupilo po vnitřních schodech a hosté se ocitli na plošině, chráněné pod listím nádherného kořenovníku! Snad byl teď příbytek poněkud těsný, ale podle názoru pana Wolstonea nebylo třeba teď pomýšlet na jeho zvětšení. A jednoho dne mu pan Zermatt odpověděl:
„Máte pravdu, milý Wolstone. Bydlet ve větvích stromu bylo dobré pro robinsony, kteří museli dbát především na to, aby našli útulek před dravou zvěří, což jsme také od začátku pobytu na ostrově dělali. Ale dnes jsme osadníci… skuteční osadníci…“
„A ostatně,“ pravil pan Wolstone, „je třeba myslet na návrat našich dětí, a nezbývá nám mnoho času upravit Felsenheim k přijetí všech.“
„Ano,“ řekl Ernest, „jestli je třeba zvětšení, je to ve Felsenheimu…
Kde bychom našli bezpečnější útulek pro dobu dešťů?… Souhlasím s panem Wolstonem, Falkenhorst se stal nedostatečným, a v létě by bylo, myslím, lepší usadit se ve Waldeggu nebo Zuckertopu…“
„Dala bych přednost Prospect Hillu,“ podotkla paní Zermattová.
„Dodatečnými místnostmi by se snadno dalo…“
„Výborný plán!“ zvolal Jack.
„Z Prospect Hillu je skvostná vyhlídka, rozprostírající se na širé moře až k zálivu Spásy. Ten pahorek je přímo určený k tomu, aby na něm stála vila…“
„Nebo pevnůstka,“ odpověděl pan Zermatt, „která by shlížela z této špice ostrova…“
„Tedy… fort?..“ opakoval Jack.
„Eh! Můj synu,“ pravil pan Zermatt, „nesmíme zapomínat, že Nové Švýcarsko bude anglickým majetkem a že bude v zájmu Angličanů, aby je opevnili. Baterie na Žraločím ostrůvku by nemohla uchránit budoucí město, které bude patrně založeno mezi Felsenheimem a zálivem Plameňáků. Zdá se mi tedy nevyhnutelné, aby napříště sloužil pahorek Prospect Hillu ke zřízení fortu…“
„Prospect Hill… nebo trochu dál k předhoří Zklamané naděje,“ ozval se pan Wolstone.
„V tom případě by mohla být vila zachována…“
„To by se mi líbilo víc…“ prohlásil Jack.
„A mně také,“ dodala paní Zermattová.
„Hleďme si zachovat vzpomínky na své první dny, Prospect Hill, stejně jako Falkenhorst…
Velice by mne mrzelo, kdybych je viděla mizet!“ Cit Betsie byl jistě zcela přirozený! Ale situace se změnila. Dokud Nové Švýcarsko nepatřilo nikomu jinému než trosečníkům z Landlordu, nebylo nikdy řeči o tom, uvést je do stavu obrany. Od chvtle, kdy bude patřit Anglii a bude mít své označené místo v zámořském panství Velké Británie, bude nutno zřídit zde pobřežní baterie.
Mohli jeho první držitelé litovat následků příjezdu Unicornu do mořských končin Nového Švýcarska?…
„Ne,“ rozhodl pan Zermatt, „a ať budoucnost přivodí znenáhla různé změny, jak se právě bude hodit.“ Nadto tu byly mnohem naléhavější práce než obnova Falkenhorstu a Prospect Hillu. Blížila se doba, kdy bylo třeba vozit domů žeň, nemluvě o péči o zvířata v ohradách Waldeggu, Eberfurtské poustevny a Zuckertopu. A mimochodem, při první návštěvě na Velrybím ostrůvku byli pánové Zermatt a Wolstone překvapeni množstvím králíků, kteří se tu nacházeli. Bylo tu na sta těch plodných hlodavců. Naštěstí měl ostrůvek dost travnatých bylin a kořínků, aby měli zajištěnou potravu. Protože pak pan Zermatt daroval tento ostrůvek dceři plukovníka Montrosea, najde ho Jenny při návratu v plné hojnosti.
„A udělal jste moudrou věc,“ pravil pan Wolstone, „že jste tu králíky uzavřel. Bude jich jednoho dne na tisíce a snědli by všechna pole Zaslíbené země! A Austrálii, odkud přicházím, hrozí, že se tato zvířata stanou horší metlou než kobylky v Africe, a jestli nebudou provedena nejpřísnější opatření proti pustošení tímto plemenem, bude australská půda ohlodána na celém svém povrchu!“ (Pan Wolstone se nemýlil, když toto říkal; o 70 let později se stalo neobyčejné rozmnožení králíků pro Austrálii takovým nebezpečím, že bylo nutné přikročit k jejich hubení nejenergičtějšími prostředky)
Za posledních měsíců tohoto roku 1816 si všichni vícekrát uvědomili, že tady scházejí Fritzovy a Françoisovy ruce, i když Wolstoneova rodina nešetřila svých sil. Tato doba žní byla vždy obtížná. Co práce vyžadovalo udržování polí kukuřice a manioku, rýžoviště za bažinou u zálivu Plameňáků, česání evropských i domácích druhů ovocných stromů jako banánů, gujav hruškových, kakaovníků, skořicovníků a jiných; výtažek sága a manipulace s ním, konečně sklizeň obilnin, žita, rýže, pohanky, ječmene, žeň cukrové třtiny, přehojně rostoucí na pozemcích hospodářství v Zuckertopu. Byla to skutečně těžká práce i pro čtyři muže, kterým také statečně pomáhaly tři ženy. A po několika měsících začínalo všechno znovu, protože půda tak mocně podporovala vzrůst rostlin, že nebylo vůbec obavy, aby ji dvojí žeň ročně vyčerpala.
Jinak bylo nutné, aby paní Zermattová, paní Wolstoneová a Anne neopouštěly tak zcela svá domácí zaměstnání, správky, úklid, prádlo, přípravu jídla a vše, co vyžaduje domácí hospodářství. Proto zůstávaly nejčastěji ve

Felsenheimu, zatímco pan Wolstone, pan Zermatt a oba jeho synové odcházeli ven za prací.
Jakkoliv byla půda Zaslíbené země plodná, bylo možné, že by výtěžek mohl být poškozen nesmírným suchem v létě. Scházela tu jmenovitě zavlažovací soustava, vhodně rozdělená po povrchu této plochy několika set hektarů. Nebyly tady jiné vodní proudy než potok Šakalů a Falkenhorstský na východě, a pak na západě Východní řeka, která ústila do moře na jižním konci zálivu Argonautů. Tento nedostatek pana Wolstonea překvapil a dne 9. listopadu po obědě zavedl hovor na tento problém.
„Nebylo by nic lehčího," pravil, „než sestrojit vodní kolo s využitím vodopádu potoka Šakalů, půl míle nad Felsenheimem. Mezi materiálem, který jste vytáhli z Landlordu, můj milý Zermatte, se nacházejí i dvě lodní pumpy. Tedy kolo jednou sestrojené by je mohlo s dostatečnou silou uvádět do činnosti, čerpat vodu do nádrže a rozvádět ji pak vodovody až na pole Waldeggu a Zuckertopu…"
„Ale," podotkl Ernest, „jak chcete zhotovit vodovody?"
„Provedli bychom ve velkém, co se už udělalo v malém, aby se zavedla voda z potoka Šakalů do zelinářské zahrady ve Felsenheimu," odpověděl pan Wolstone.
„Místo bambusu bychom použili kmenů ságovníku, zbavených dřeně, a takové zařízení by jistě nebylo nad naše síly!"
„Výborně!" zvolal Jack. „Až budou naše pozemky ještě úrodnější, budou dávat ještě větší úrodu, až příliš velkou, a nebudeme si se svou sklizní vědět rady, protože ve Felsenheimu dosud nejsou trhy…"
„Ale budou, Jacku," odpověděl pan Zermatt, „jako zde bude později město, více měst, nejen v Zaslíbené zemi, ale v celém Novém Švýcarsku… To se dá předvídat, můj chlapče…"
„A až budou města," dodal Ernest, „budou obyvatelé, kteří musí mít zabezpečenou potravu. Je tedy nutné z půdy vytěžit vše, co může dát…"
„A vytěžíme to," připojil pan Wolstone, „díky zavlažovací soustavě, o které, jestli chcete, budu přemýšlet."
Jack mlčel a nepodvolil se. Nebylo mu příliš po chuti, že by měla jednoho dne anglická kolonie četné obyvatelstvo, bezpochyby různého původu, a kdyby bylo možno číst v hloubi srdce paní Zermattové, snad by se tam našla stejná obava před budoucností…
Ať tomu bylo jakkoliv, pan Wolstone, pan Zermatt a Ernest, kteří se o věc velice zajímali, projednávali tuto otázku zavlažování ve vzácných volných chvílích, které jim někdy dopřávaly polní práce. Když změřili nivelační čáru pozemku, zjistili, že se jeho poloha hodí ke zřízení průplavu.
Na čtvrt míle na jih od Waldeggu se rozkládalo Labutí jezero, které po dobu špatného počasí naplňovaly deště, ale jehož hladina za sucha klesala na nejnižší neupotřebitelný stav. Trativody zde zavedené by nikdy nedocílily odtok vody, které bylo málo. Výpůjčkou u potoka Šakalů se však podařilo udržet v jezeře neustálý nadbytek, takže by bylo lehké rozlít ho na okolní pozemky a dodat jim takto, při vhodné soustavě odvádění vod, nový živel plodnosti.
Vzdálenost mezi vodopádem a jižní špicí jezera byla ovšem na dobrou míli, a bylo by těžké udělat vodovod této délky. Kolik by tu bylo třeba porazit ságovníků!
Naštěstí objevili Ernest a pan Wolstone novým zkoumáním půdy, že se dá délka vodovodů značně zkrátit.
A tak jednoho večera Ernest pravil, když se obě rodiny sešly, po dni, řádně stráveném venku i doma, ve společné síni:
„Otče, stanovil jsem s panem Wolstonem nivelaci. Stačí vyzdvihnout vodu potoka Šakalů na třicet stop, abychom ji pohodlně dovedli na prostor dvou set sáhů na místě, kde se půda začíná opět sklánět k Labutímu jezeru. Od tohoto místa začne kanál a svede vodu přímo do jezera."
„Dobře," prohlásil pan Zermatt, „práce by byla za těchto okolností velice zjednodušena…"
„A pak," dodal pan Wolstone, „bude to Labutí jezero, které bude sloužit jako nádrž k zalévání polí Waldeggu, Zuckertopu i polí kolem Eberfurtské poustevny. Poskytneme mu ostatně jen množství vody, potřebné k svlažování, a v případě, že by se vyskytl nadbytek, necháme ho snadno odtéci do moře."
„To je zřejmé," pravil pan Zermatt, „a po dokončení průplavu budeme mít právo na díky budoucích kolonistů…"
„Ale ne starých, kteří se spokojovali s tím, co jim poskytla příroda!…" podotkl Jack.
„Ubohý potok Šakalů, budou ho teď unavovat otáčením kola… vezmou z něho část jeho samého… a vše proto, aby se obohatili lidé, které ani neznáme!"
„Jack rozhodně není pro kolonizaci!…" řekla přesvědčivě paní Wolstoneová.
„Naše dvě rodiny, usazené v tomto okrsku, se zajištěnou existencí, co bychom si ještě mohli přát víc, paní Wolstoneová?…"
„Nuže!… Jackovy obavy se zmírní zlepšeními, které provedete," pravila Anne Wolstoneová.
„Vy to už vidíte, slečno!…" smál se Jack.
„A kdy tuto velkou práci začnete?…" ptala se Betsie.
„V nejbližších dnech, má drahá," řekl pan Zermatt.
„Po skončených prvních žních budeme mít do druhých tři měsíce času." Výsledkem tohoto usnesení byla namáhavá práce od 15. listopadu do 15. prosince, to je plných pět týdnů.
Bylo nutné vykonat množství cest do Prospect Hillu, aby se porazilo několik set ságovníků v sousedních lesích. Nebylo těžké je vyprázdnit a jejich dřeň se pečlivě uschovala do bambusových soudků. Dovoz kmenů tvořil opravdu nejobtížnější část práce. Panu Zermattovi a Jackovi se zdařil až za pomoci dvou buvolů, divokého osla a oslátka, kteří táhli nákladní vůz, druh valníku, jaký se později užíval v Evropě. Byl to Ernestův nápad, zavěsit těžké kmeny na nápravu obou kol vozu.
Jestli kmeny skřípaly o půdu, stalo se tak jen na jednom konci a převoz se děl za nekonečně lepších podmínek.
Přesto měli buvoli, osel a oslík těžkou práci, takže Jack jednoho dne řekl:
„Otče, lze litovat, že nemáme pár slonů na práci… Kolik námahy by se tím našim ubohým zvířatům ušetřilo…"
„Ale ne ctihodným tlustokožcům, ze kterých by se pak také stala naše ubohá zvířata…" odpověděl pan Zermatt.

„Ah! Sloni mají sílu," pravil Jack, „a táhli by kmeny ságovníků jako třísky!… Protože asi v Novém Švýcarsku jsou, kdyby se nám podařilo…"
„Nechci, aby tato zvířata vnikla do okrsku Zaslíbené země, Jacku!… Sloni by uvedli naše pole brzy do zbědovaného stavu!"
„Zajisté, otče! Ale kdyby se naskytla příležitost se s nimi v písčinách Perlového zálivu nebo na rovinách, kde ústí údolí Grünthalu, setkat…"
„Využili bychom toho," odpověděl pan Zermatt.
„Ale nevyvolávejme tuto příležitost… Je to moudřejší." Zatímco pan Zermatt se synem obstarávali četné dovozy, zabývali se pan Wolstone a Ernest zařízením zdvihacího přístroje. Stavitel strojů projevil velkou dovednost při zhotovování vodního kola, což zajímalo obzvláště Ernesta, který měl velikou náklonnost ke strojnictví a mohl jen získat z lekcí u pana Wolstonea.
Kolo bylo umístěno u paty vodopádu potoka Šakalů tak, aby mohlo hnát táhla pump z Landlordu. Voda, vyzdvižená do výšky třiceti stop, se hromadila v nádrži, vyhloubené mezi skalami na levém břehu. K ní se přiložilo potrubí ze ságovníků, jehož první část se brzy kladla podél vysokého srázu.
Práce byly konány s pravidelností a promyšlením, takže byly dne 20. prosince už hotovy i s průkopem, zřízeným na povrchu půdy až k jižnímu cípu Labutího ostrova.
„Budeme mít slavnost zasvěcení?" ptala se v ten večer Anne Wolstoneová.
„To si myslím," odpověděl Jack, „stejně jako by se jednalo o zasvěcení v našem starém Švýcarsku…"
„Jak chcete, děti," řekla Betsie.
„Ujednáno," pravil pan Zermatt, „a slavnost započne zítra uvedením našeho stroje do pohybu…"
„A jak skončí?…" ptal se Ernest.
„Vybranou hostinou na počest pana Wolstonea…"
„A vašeho syna Ernesta," pravil pan W olstone, „který si zaslouží za svou horlivost a píli jen chválu."
„Těší mne vaše poklony, pane Wolstone," řekl mladý muž, „ale byl jsem v dobré škole." Druhý den v deset hodin byl průplav zasvěcen v přítomnosti obou rodin, shromážděných u vodopádu. Kolo, hnané vodopádem, se pravidelně točilo, obě pumpy pracovaly a voda byla vedena do nádrže, která se naplnila za hodinu a půl. Když se pak zdvihla stavidla, tekla voda potrubím v délce dvou set sáhů.
Všichni se na toto místo odebrali a zat1eskali, když první tekuté pruhy zaplavily část průplavu, nalézající se pod širým nebem. Ernest zde hodil do vody malý poplavek; rodiny vsedly do povozu, který tady čekal, a ujížděl, potom směrem k Labutímu jezeru, zatímco Jack letěl napřed na hřbetě pštrosa.
Vůz ujížděl tak dobře, že i když musel objíždět zatáčku, dosáhl konce průplavu v okamžiku, kdy se poplavek objevil na povrchu jezera.
Pozdravili ho jásotem, protože práce byla dovedena k dobrému konci. Stačí několik průlomů ve břehu a voda i za největšího sucha bude dostatečně zavlažovat okolní krajinu po celou dobu horké roční doby.
V tu dobu uplynuly tři měsíce od odplutí Unicornu. Když nebude mít žádné zpoždění, objeví se ve vodách zálivu Spásy za třikrát tak dlouhou dobu. Neminul den, aby se nemluvilo o nepřítomných. Sledovali je na jejich cestě… V ten a ten čas připluli k mysu Dobré naděje, kde James Wolstone čekal na svou sestru Dolly… V jiné době plula korveta At1antským oceánem podél afrického břehu… Konečně připlula do Portsmouthu… Jenny, Fritz a François vystoupili a odjížděli do Londýna… Tam otvíral plukovník Montrose náruč, aby uvítal svou dceru, o které si myslel, že ji už nikdy nespatří, a s ní i toho, který ji našel na Soptící skále; a teď už i žehnal jejich spojení…
Ještě devět měsíců a všichni se vrátí. Obě rodiny nebudou nikoho ze svých postrádat, a v nejbližší budoucnosti budou snad i spojeny užšími svazky?… Tak končil tento rok 1816, tak význačný událostmi, jejichž důsledky měly hluboce změnit postavení Nového Švýcarska.

VII. KAPITOLA

První den v roce - Procházka do Falkenhorstu - Plán kapleNávrhy cesty - Diskuse - Přípravy pinasy - Odplutí dne 15. března

Dne 1. ledna si rodiny Zermattova a Wolstoneova vyměnily blahopřání. Dokonce se i navzájem obdarovaly dárky, které měly spíš cenu morální než skutečnou - těmi maličkostmi, které čas proměňuje na vzpomínky. Byly i pozdravy a stisknutí rukou od svítání tohoto všude slaveného dne, kdy nový rok „vystupuje poprvé na neznámé budoucnosti divadla", jak to vyslovil sedmistopým veršem francouzský básník. Tentokrát se ovšem novoroční den lišil od dvanácti předchozích kvůli příchodu trosečníků z Landlordu na pobřeží Zeltheimu. Pohnutí se střídalo s upřímnou radostí. Byl to koncert nespoutané veselosti, ve kterém hrál Jack svou úlohu s onou živou bodrostí, kterou vkládal do všeho.
Pánové Zermatt a Wolstone se objali. Byli již staří přátelé, kteří se navzájem dovedli ocenit i ctít ve společném životě. První projevoval otcovskou přízeň Anne a druhý jednal s Ernestem a Jackem jako se svými syny. Stejně tomu bylo i u obou matek, které zahrnovaly své děti stejnými polibky.
Anne Wolstoneová pak byla obzvláště dojata poklonami, které jí uštědřoval Ernest. Nesmíme zapomínat, že tento mladý muž se trochu oddával i poezii. Už jednou, u příležitosti smrti dobrého ušáčka po osudném setkání s hroznýšem, ozdobil jeho hrob několika dost zdařilými rýmy… Nuže, na počest mladé dívky mu posloužilo nadšení ještě šťastněji a mladé tváře Anne se zbarvily, když jí učenlivý Apollonův žák blahopřál, že našla zdraví v blahém ovzduší Zaslíbené země.
„Zdraví… a štěstí!" odpověděla a políbila paní Zermattovou.

Ten den, který byl pátek, světili jako neděli díkůvzdáním Nejvyššímu, kterého ochrany se dovolávali i pro nepřítomné a projevovali hlubokou vděčnost za Jeho dobrotu.
Vtom Jack zvolal:
„A co naše zvířátka?…“
„Jak to… naše zvířátka?…“ ptal se pan Zermatt.
„Nu, ano… Turek, Falb, Braun, naši buvoli Sturm a Brummer, náš býk Briill, kravička Blass, osel Leichtfuss, oslátka Pfeil, Fling, Rasch, náš šakal Coco, pštros Brausewind, opičák Knips II., vůbec všichni naši dobří dvounozí i čtyřnozí přátelé…“
„Nu, Jacku,“ řekla mu paní Zermattová, „neděláš si snad nároky, aby se tvůj bratr poeticky namáhal pro stáj a drůbežárnu…“
„Zajisté ne, matko, a nemyslím si, že by naše dobrá zvířata byla citlivá vůči krásným rýmům!… Ale zaslouží si, abychom jim blahopřáli do nového roku dvojnásobnou porcí a čerstvým podestláním…“
„Jack má pravdu,“ pravil pan Wolstone, „a sluší se, aby dnes všechna naše zvířata…“
„Nezapomínejte na šakala a kormorána Jenny!“ podotkla Anne Wolstoneová.
„Máš pravdu, dceruško,“ pravila paní Wolstoneová.
„I chráněnci Jenny budou mít svůj díl…“
„A protože je dnes na celé Zemi novoroční den,“ prohlásila paní Zermattová, „mysleme na ty, kteří nás opustili a kteří na nás jistě myslí!“ A k drahým cestovatelům Unicornu zaletěla něžná vzpomínka obou rodin.
Zvířata dostala po zásluze a nešetřilo se u nich cukrem a lichotným pohlazením.
Pak zasedli felsenheimští hodovníci v jídelně k šťavnaté snídani, jejíž dobrý rozmar oživilo několik sklenic starého vína, zanechaného zde velitelem korvety.
Ani nemluvili o tom, aby šli v tento zasvěcený den dělat obvyklou práci. Proto pan Zermatt navrhl pěší procházku až do Falkenhorstu - malou míli odtud, bez velké únavy, ve stínu krásného stromořadí, které spojovalo letní příbytek se zimním.
Počasí bylo nádherné a vedro veliké. Ale dvojí řada stromů nedovolila slunečním paprskům, aby pronikaly jejich hustým listím. Byl by to jen příjemný výlet podél pobřeží, s mořem po pravé a s širým krajem po levé straně.
Vyšli v jedenáct hodin, aby mohli celé odpoledne zůstat ve Falkenhorstu a vrátit se k obědu. Tento rok, když nebudou rodiny bydlet ani ve Waldeggu, ani v Prospect Hillu nebo v Eberfurtské poustevně, budou tato hospodářství potřebovat jistá rozšíření, které se podniknou až po návratu Unicornu. Dalo se i předvídat, že možný příchod nových kolonistů změní nynější oblast Zaslíbené země.
Když vyšli z ohrady zelinářské zahrady, šli přes potok Šakalů po Rodinném mostě a procházeli alejemi ovocných stromů bujného tro- pického vzrůstu.
Příliš nespěchali, protože do Falkenhorstu měla stačit hodina cesty.
Psi Braun a Falb, kterým bylo dovoleno své pány doprovázet, běželi vesele napřed. Po obou stranách rozkládala své bohatství pole kukuřice, pohanky, ovsa, žita, ječmene, brambor a kasavového keře. Druhá žeň slibovala, že bude vydatná, nehledě k tomu, co skýtaly severnější pozemky, svlažované odváděním vody z Labutího jezera.
„Jaký to byl nápad, využít vodu potoka Šakalů, která se dosud ztrácela beze všeho užitku, protože ji moře nijak nepotřebovalo!“ podotkl Jack moudře k panu Wolstoneovi.
A zastavovali se každých dvě stě, tři sta kroků, a za těchto zastávek se rozpřádal hovor teprve jak náleží. Anne se zálibou trhala některé krásné květiny, jejichž vůně se šířila alejí. Na sta ptáků tlouklo křídly ve větvích, těžkých ovocem a listím. Zvěř probíhala trávou, zajíci, králíci, tetřevi, sluky, jeřábci. Ernestovi ani Jackovi nebylo dovoleno s sebou vzít ručnice a zdálo se, že to ptačí národ dobře věděl. Šlo se na procházku, a ne na hon.
„Přeji si,“ řekla na odchodu paní Zermattová, když se opírala o rámě Anne, „aby byli všichni ti nevinní tvoři dnes ušetřeni…“
Ernest, kterého lovecké úspěchy tak příliš nenadchly, rád svolil; ale Jack se dal prosit. Vyjít bez ručnice, která, jak říkal, byla částí jeho samého, se mu zdálo jako mít uříznutou ruku nebo nohu.
„Mohu ji přece vZÍt s sebou a zaručit se, že ji nepoužiji,“ pravil.
„I kdyby se na dvacet kroků přede mnou objevilo celé hejno koroptví, zavazuji se, že nevystřelím…“
„Nebyl byste schopen dostát svému slibu, Jacku,“ odpověděla mladá dívka.
„U Ernesta se není čeho obávat… ale u vás…“
„A jestli se objeví nějaká šelma, pardál, medvěd, tygr, lev… Jsou na ostrově…“
„Ale ne v Zaslíbené zemi,“ pravila paní Zermattová.
„No, Jacku, udělej nám tento ústupek… Zbude ti tři sta šedesát čtyři dnů v roce…“
„Je aspoň přestupný?…“
„Ne…“ odpověděl Ernest.
„Žádná vyhlídka!“ zvolal mladý lovec.
Byla jedna hodina, když se rodiny, které prošly lesem kořenovníků, zastavily u Falkenhorstu.
Pan Zermatt se nejprve přesvědčil, že ohrada zvířat v kuřím dvoře byla v dobrém stavu. Ani opice, ani divocí kanci se tu neoddali svým obvyklým ošklivým pudům pustošení. Jack by ani neměl příležitost záškodníkům se pomstít.
Výletníci začali odpočívat na polokruhovité terase z hlíny, vystavěné nad kořeny ohromného kořenovníku; směs pryskyřice a dehtu dobře zajišťovala její nepromokavost. Všichni se zde občerstvili ze zásob soudků medoviny, uložených pod terasou. Po točitých schodech, zavedených dovnitř stromu, se potom dostali na plošinu asi čtyřicet stop nad zemí.
Jaké blaho vždy pociťovala Zermattova rodina, když se sešla pod širokým listovím stromu… Vždyť to bylo její první

hnízdo, na které měli tolik vzpomínek!… Se svými mřížovanými balkony, dvojí podlahou, místnostmi krytými střechou z dobře sbité kůry, svým lehkým nábytkem se hnízdo stalo půvabným a svěžím příbytkem. Teď už to bude jen zastávka. Mnohem prostornější byty měly být zřízeny v Prospect Hillu. Ale pan Zermatt si chtěl staré „sokolí hnízdo“ ponechat, dokud ho jen obrovský strom udrží ve svých větvích, a až do okamžiku, kdy se zřítí stářím.
Dnes odpoledne při hovoru na balkoně učinila paní Wolstoneová návrh, zasluhující pozornost. Nikdo nebyl překvapen, když znal její osvícenou, náboženskými city prodchnutou zbožnost, a když pronesla tato slova:
„Milí přátelé!“ pravila, „často jsem obdivovala a obdivuji se dosud všemu, co jste na tomto cípu vašeho ostrova udělali… Felsenheim, Falkenhorst, Prospect Hill, vaše hospodářství, plantáže a pole, to vše svědčí o píli i o odvaze k práci. Ale ptala jsem se už paní Zermattové, proč zde chybí…“
„Kaple?…“ odpověděla jí rychle Betsie.
„Máte pravdu, drahá Mary, měli bychom opravdu Všemohoucímu zasvětit…“
„Víc než kapli… chrám!“ zvolal Jack, který o ničem nepochyboval, „monumentální stavbu s nádhernou zvonicí!… Kdy začneme, otče?…
Materiálu máme nazbyt… Pan Wolstone nakreslí plány… My je provedeme…“
„Dobře!“ odpověděl pan Zermatt s úsměvem, „jestli už v duchu vidím chrám, nevidím pastora… kazatele…“
„To bude François, až se vrátí,“ pravil Ernest.
„Ať vám to zatím nepůsobí starosti, pane Zermatte,“ odpověděla paní Wolstoneová.
„Spokojíme se s modlitbou v naší kapli.“
„Paní Wolstoneová, váš nápad je výborný a nesmíme také ovšem zapomínat, že brzy přijdou noví kolonisté… Ve volných hodinách v deštivé době o tom budeme uvažovat… Budeme hledat vhodné místo…“
„Myslím, milý Johane,“ řekla paní Zermattová, „že nemá-li nám Falkenhorst dál sloužit jako obydlí, mohl by se snadno přeměnit na vzdušnou kapli.“
„A naše modlitby by byly tak už na půli cestě k nebi… jak by řekl náš milý François…“ dodal Jack.
„Bylo by to od Felsenheimu trochu daleko,“ odpověděl pan Zermatt; „zdálo by se mi vhodnější vystavět kapli v blízkosti našeho hlavního obydlí, kolem kterého se pomalu seskupí nová obydlí. Konečně, opakuji, že budeme o návrhu uvažovat.“ Po tři nebo čtyři měsíce, kdy ještě trvalo krásné počasí, se tužily při naléhavých pracích paže všech a od 15. března do konce dubna nebylo jediného dne odpočinku. Pan Wolstone se nešetřil, ale při veškeré snaze nemohl nahradit Fritze a Françoise, aby zásobil hospodářství pící a zabezpečil vše potravou pro zimu. Ovce, kozy, vepři byli teď v počtu jednoho sta ve Waldeggu, v Eberfurtské poustevně, v Prospect Hillu, a chlévy ve Felsenheimu by nestačily k umístění celého stáda. Byla tu dále ještě drůbež, která před špatnou roční dobou byla vháněna do drůbežárny, kde nechyběla denní péče slepicím, dropům, holubům. Co se týče hus a kachen, mohly se brouzdat v kaluži, vzdálené asi na dva dostřely. Jen tažný dobytek, osli a buvoli, krávy a telata, nikdy Felsenheim neopouštěli. Tak, nehledě k honu a rybolovu, které nepřestávaly být výnosné od dubna do září, byla obživa zabezpečena samotnými produkty drůbežárny.
Nicméně scházelo ještě osm dní do 15. března, od kdy budou venkovské práce vyžadovat účast všech. Nebylo by nijak na závadu strávit ten týden výletem za hranice Zaslíbené země. To bylo předmětem hovoru, kterého se toho večera zúčastnily obě rodiny. Názory se zprvu lišily, než se sjednotily v konečný, který doznal všeobecného schválení.
Pan Wolstone znal jen část, která se rozkládala mezi potokem Šakalů a předhořím Zklamané naděje a kde byla hospodářství Waldeggu, Eberfurtská poustevna, Zuckertop a Prospect Hill.
„A divím se, milý Zermatte,“ pravil jednoho dne, „že jste se po celých dvanáct let nepokusili, ani vy, ani vaše děti, vniknout do nitra Nového Švýcarska…“
„A proč bychom to dělali, drahý Wolstone?…“ ptal se pan Zermatt.
„Uvažujte: když nás ztroskotání Landlordu uvrhlo na toto pobřeží, byli moji synové pouhé děti, a nebyli schopni mi být na nějaké výpravě k ruce… moje žena by mne nemohla doprovázet, a bylo by neopatrné nechávat ji samotnou…“
„Samotnou s Françoisem, kterému bylo teprve pět let…“ dodala paní Betsie, „a nepozbývali jsme ostatně naději, že nás některá loď vezme na palubu…“
„Především,“ pokračoval pan Zermatt, „šlo o opatření našich nevyhnutelných potřeb, a museli jsme zůstávat poblíž lodi, dokud jsme z ní nevybrali vše, co nám mohlo být prospěšné. U ústí potoka Šakalů jsme měli sladkou vodu, na levém břehu pole, které se dalo lehce obdělávat, a nedaleko bohaté plantáže. Náhodou jsme brzy přišli na tento zdravý a bezpečný útulek Felsenheimu. Měli jsme ztrácet čas ukájením své zvědavosti?…“
„Ostatně,“ pravil Ernest, „vzdálit se ze zálivu Spásy znamenalo vydávat se do nebezpečí setkání s domorodci, jako jsou andamanští a nikobarští, kteří mají pověst zlých divochů…“
„Konečně,“ pokračoval pan Zermatt, „každý den s sebou přinášel práci, jejíž nutnost nám nedovolovala sebemenší odklad… Každý nový rok nám ukládal práce z předešlého roku… A pak tady už byl zvyk, přivykli jsme blahobytu a takřka tady zapustili kořeny… a proto jsme se nikdy nehnuli z místa!… Léta tak plynula, a nám se zdá, že jsme přišli včera. Co chcete, milý Wolstone, vedlo se nám v tomto obvodu dobře a nemysleli jsme si, že by bylo moudré hledat něco lepšího jinde!“
„To je správné,“ odpověděl pan Wolstone, „ale já na vašem místě bych během tolika let neodolal touze prozkoumat krajinu na východ, západ i jih…“
„Protože máte anglickou krev,“ odpověděl pan Zermatt, „a žene vás pud k cestování. Ale my jsme z rodu těch usedlých klidných Švýcarů, kteří jen neradi opouštějí své hory… jsme z lidí, kteří jsou rádi doma, a nebýt okolností, které nás donutily opustit Evropu…“
„Protestuji, otče,“ pravil Jack, „protestuji, pokud se týká mne!…
Jakkoliv jsem Švýcar, prošel bych rád celý svět!…“

„Jsi hoden být Angličanem, milý Jacku," pravil Ernest, „a věř mi, že tě nijak za tuto chuť ke změně místa nekárám. Ostatně si myslím, že má pan Wolstone pravdu. Je nutné, abychom provedli dokonalou obhlídku našeho Nového Švýcarska…"
„Které je ostrovem Indického oceánu, jak teď víme," dodal pan Wolstone, „a bude dobré, když se tak stane před návratem Unicornu."
„Kdy bude otec chtít!…" zvolal Jack, vždy připravený pustit se na výzvědy.
„Promluvíme si o tom po době dešťů," prohlásil pan Zermatt zamyšleně.
„Nejsem nijak proti cestě do nitra… Nicméně si přiznejme, že nám přálo štěstí, že jsme přistáli na tomto zdravém a úrodném pobřeží!… Je nějaké jiné, které by se mu vyrovnalo?…"
„A co o tom víme?…" odpověděl Ernest. „Ovšem, když jsme objížděli Východní mys, abychom se dostali do zálivu Unicornu, plula naše pinasa jen podél holých skal a kolem nebezpečných úskalí, a kde zakotvila korveta, byly jen písčité břehy. Je možné, že na druhé straně, k jihu, poskytuje Nové Švýcarsko méně neutěšený pohled…"
„Jediný prostředek, jak v tomto ohledu nabýt jistotu," pravil Jack, „je obeplout je v pinase. Pak zjistíme, jaký je jeho útvar…"
„Ale," namítal pan W olstone, „jestli jste došli na východ jen k zálivu Unicornu, sledovali jste zato severní břehy ve větší rozloze…"
„Ano… v obvodu asi patnácti mil," odpověděl Ernest, „od předhoří Zklamané naděje, až k Perlové zátoce."
„A nebyli jsme ani tak zvědaví," pravil Jack, „abychom navštívili Soptící skálu…"
„Pustý ostrůvek," podotkla Anne, „po jehož spatření Jenny už nikdy ani nezatoužila!"
„Celkem," pokračoval pan Zermatt, „nejprospěšnější bude prozkoumat území, které sousedí s Perlovou zátokou až k pobřeží, protože za ním následují zelená luka, vlnité pahorky, bavlníková pole, husté lesy…"
„Kde se nacházejí lanýže!" pravil Ernest.
„Ah! Labužníku!" zvolal Jack.
„Opravdu, lanýže," odtušil se smíchem pan Zermatt „a kde se také nacházejí ti, kdo je vyrýpávají…"
„Nemluvě o pardálech a lvech!…" připojila Bestie.
„Nuže, z toho všeho vyplývá," prohlásil pan Wolstone, „že se bez náležitých opatření nesmíme odvážit na žádnou stranu. Ale protože bude třeba naši budoucí kolonii rozšířit za Zaslíbenou zemi, zdá se mi výhodnější poznat vnitřek ostrova, než plout kolem něho po moři…"
„A to dřív, než se vrátí korveta," dodal Ernest. „Podle mého názoru bude nejlépe překročit průsmyk Úžlabí a projít údolím Grünthalu tak, abychom se dostali až k horám, které vidíme z výšin Eberfurtu."
„Nezdály se vám velmi vzdálené?…" ptal se pan Wolstone.
„Ano… asi na deset mil…" odpovídal Ernest.
„Jsem si jist, že Ernest měl už cestovní plán," řekla Anne Wolstoneová s úsměvem.
„Přiznávám se," odpověděl mladík, „a toužím i po tom, abych mohl stanovit přesnou mapu celého našeho Nového Švýcarska."
„Přátelé," pravil pan Zermatt, „abychom dali podnět k uspokojení pana Wolstonea, navrhuji…"
„Přijímá se předem…" vpadl mu do řeči Jack.
„Počkej přece, netrpělivče… Zbývá ještě dvanáct dní, než nás budou vyžadovat práce druhých žní, a jestli souhlasíte, věnujeme polovinu tohoto času k návštěvě části ostrova podél východního pobřeží…"
„A to," podotkla paní Wolstoneová málo schvalujícím tónem, „zatímco budou pan Zermatt, jeho dva synové a pan W olstone na výletě, zůstaneme s paní Zermattovou a Anne ve Felsenheimu samy?…"
„Ne, paní Wolstoneová," řekl pan Zermatt, „pinasa nás vezme na palubu všechny…"
„Kdy odplujeme?…" zvolal Jack.
„Dnes…"
„Proč ne včera?…" zasmál se pan Zermatt.
„Jelikož jsme už obhlédli vnitřek Perlové zátoky," pravil Ernest, „bude opravdu lepší, když budeme sledovat východní pobřeží. Pinasa by mohla plout přímo do zálivu Unicornu a pokračovala by v plavbě dolů k jihu. Snad objevíme i ústí nějaké řeky, a proti jejímu proudu bychom mohli plout…"
„To je výborný nápad," potvrdil pan Zermatt.
„Nebylo by přece jenom mnohem lepší ostrov obejít?…" podotkl pan Wolstone.
„Obejít?…" pravil Ernest.
„Eh! Bylo by třeba víc času, než ho máme nazbyt, protože při našem prvním výletu do údolí Grünthalu jsme na obzoru rozeznávali jen vrcholky hor…"
„Záleží tedy právě zde na přesném vyšetření…" trval na svém pan Wolstone.
„A to jsme měli znát už dávno!" pravil Jack.
„Tedy ujednáno," končil pan Zermatt, „a snad objevíme na pobřeží ústí řeky, aby bylo možné plout proti jejímu proudu, když ne v pinase, tak aspoň ve člunu." Po přijetí tohoto plánu byl odjezd ustanoven na pozítří.
Ostatně, třicet šest hodin nebyla dlouhá doba k přípravám. Nejdříve bylo třeba přichystat Elisabeth pro tuto plavbu, a zároveň se postarat o potravu domácím zvířatům za nepřítomnosti, která se třeba mohla prodloužit nepředvídanými okolnostmi.
Byla to tedy dost dlouhá práce pro všechny.
Pan Wolstone a Jack si vzali na starost návštěvu pinasy, zakotvené v malé zátoce. Nebyla na moři od své plavby k zálivu Unicornu. Byly nutné jisté opravy a pan Wolstone se v nich vyznal. Plavba pro něho už také nebude novou věcí, a copak nebylo možné se spolehnout na Jacka, neohroženého Fritzova nástupce, který řídil Elisabeth jako

kajak?… A bude spíš třeba tlumit jeho horlivost, která by ho lehce svedla k nějaké neprozřetelnosti. Pan Zermatt a Ernest, paní Zermattová, paní Wolstoneová a Anne, kterým bylo uloženo zásobit chlévy a drůbežinec, vše pečlivě obstarali. Zbývala veliká zásoba z předešlých žní.
Býložravcům, buvolům, divokému oslovi, oslátkům, kravám ani pštrosovi tedy nebude nic chybět. Stejně byla potrava zabezpečena i slepicím, husám, Jennyninu kormoránovi, oběma šakalům, opici a psům.
Jen Braun a Falb měli být vzati s sebou, protože by se na výletě mohla naskytnout příležitost k honu, kdyby se pinasa zastavila na některém místě pobřeží.
Je jasné, že tato opatření vyžadovala návštěvu hospodářství ve Waldeggu, v Eberfurtské poustevně, Zuckertopu a Prospect Hillu, kde byla rozdělena různá zvířata. Dbalo se, aby hospodářství byla vždy připravena na příchod návštěvníků. Za pomoci povozu nebyla překročena lhůta třiceti šesti hodin, vyžádaná panem Zermattem.
Nezbývalo ovšem mnoho času. Žloutnoucí pole dozrávala. Se žněmi se nesmělo čekat déle než dvanáct dní, a nebylo pochyby, že se pinasa vrátí před touto dobou.
Konečně večer dne 14. března byla na palubu dopravena bedna s naloženým masem, pytel kasavové mouky, bečka medoviny, soudek palmového vína, čtyři ručnice, čtyři bambitky, střelný prach, olovo, náboje v dostatečném množství i pro obě malá děla na Elisabeth, pokrývky, prádlo, šaty k převléknutí, blůzy z voskovaného plátna i kuchyňské nádobí.
Když už bylo vše připraveno k odplutí, nezbývalo než použít prvního úsvitu dne a větru, který by vál od ostrova, aby se tak dostali až k Východnímu předhoří.
Po klidné noci, v pět hodin ráno, vstoupily rodiny na loď, provázeny oběma mladými psy, kteří prováděli radostné skoky.
Cestující usedli na palubě a na záď bylo vytaženo dělo. Pak, s připravenou přední plachtou i stěhovkou, s panem Zermattem u opačiny (opačina - zadní veslo) a panem Wolstonem a Jackem u plachet, se hnala pinasa po větru a za Žraločím ostrůvkem brzy zmizely všem z očí Felsenheimské výšiny.

VIII. KAPITOLA

Plavba - Obeplutí úskalí Landlordu - Záliv Unicornu - Elisabeth zakotví - Na vrcholku úbočí - Pustý kraj - Jižní končina Plány na druhý den

Jakmile se pinasa dostala přes průplav, pustila se po širokém mořském prostoru mezi mysem Zklamané naděje a Východním předhořím. Bylo krásné počasí. Po šedomodrém nebi se táhlo několik mráčků, skrze které se prodíraly sluneční paprsky.
Vítr v této ranní hodině vál od země a byl příznivý plavbě Elisabeth.
Teprve až obepluje Východní předhoří, ucítí vítr od širého moře.
Lehká loď rozvinula všechno plachtoví i stěhovku a plachty na vrcholku obou stěžňů. Plula s větrem s plně napnutými plachtami, poněkud nahnutá na pravý bok, brázdila předkem vodu, klidnou jako jezerní hladina, a ujížděla svých osm uzlů za hodinu. Za sebou zanechávala dlouhý sled perlící pěny.
Paní Zermattová, paní Wolstoneová a její dcera seděly na vrchní palubě a chvt1emi se ohlížely. Jejich zraky těkaly po pobřeží od Falkenhorstu až ke špici Zklamané naděje, vzdáleností velice snížené. Všichni si libovali v houpavém kouzlu této rychlé plavby za posledního vánku, prosyceného svěží vůní země.
A jakým úvahám se oddávala Betsie, jaké vzpomínky jí v paměti probouzelo uplynulých dvanáct let! Viděla znovu člun z kádí, improvizovaný k záchraně, který mohl nejmenší falešný pohyb překotit… dále viděla, jak se ta křehká kocábka blíží k neznámému břehu se vším, co jí bylo drahé, s manželem i čtyřmi syny, ze kterých bylo nejmenšímu sotva pět let… i jak vystoupili všichni u ústí potoka Šakalů, kde byl postaven první stan na místě nazvaném Zeltheim, než dostal jméno Felsenheim. A jaké mívala smrtelné obavy, když se pan Zermatt s Fritzem vraceli na ztroskotanou loď. A dnes na této pinase, dobře vybavené, dobře řízené, hodně stabilní, se beze všeho strachu účastnila na výzkumné cestě po východním pobřeží ostrova! Ostatně, co tady bylo za těch pět měsíců změn, a jaké jiné, důležitější snad, se daly ještě v blízké budoucnosti předvídat!
Pan Zermatt řídil loď tak, aby využil větru, který se chystal uklidnit, čím dál se Elisabeth vzdalovala od ostrova. Pan Wolstone, Ernest a Jack byli u plachet, aby je podle potřeby napnuli nebo uvolnili. Byla by škoda, kdyby se ocitli v bezvětří dřív, než by dosáhli Východního mysu, kde bude mít pinasa vítr od moře.
Proto pan Wolstone řekl:
„Obávám se, že nám vítr vypoví službu a naše plachty splasknou…“
„Skutečně,“ odpovídal pan Zermatt, „vítr slábne, ale protože přichází odzadu, použijme přední plachty na jednom boku a brigantinky na druhém!… Získáme tím jistě trochu rychlosti…“ „A řekněme, že je třeba jen malá půlhodina k obeplutí cípu…“ podotkl Ernest.
„Jestli utichne vítr docela,“ navrhoval Jack, „je třeba jen zaujmout místo u vesel a dotáhnout loď až k mysu. Když na to budeme čtyři, pan Wolstone, můj otec, Ernest a já, nezůstane, doufám, pinasa nehybná…“
„A kdo bude u kormidla, když budete všichni u vesel?…“ ptala se paní Zermattová.
„Ty… matka… nebo paní Wolstoneová… nebo i Anne,“ odpověděl Jack.
„Nu, proč ne Anne?… Jsem si jist, že by nebyla v rozpacích, kdyby měla řídit opačinu vpravo nebo vlevo, jako starý námořník!…“
„Proč ne…“ odpověděla se smíchem dívka, „zvláště když stačí jenom sledovat vaše pokyny, Jacku…“
„Dobrá! Řídit loď není těžší než spravovat domácnost, a protože všechny ženy se v tomto vyznají od narození…“ pravil Jack.

Nebylo třeba uchylovat se k veslům, ani - což by bylo jednodušší - dát se vléci člunem. Když se obě plachty upravily ve způsobu nůžek, podrobila se pinasa poslušněji účinku větru a ujížděla znatelně k východnímu předhoří.
Navíc nebylo, podle jistých známek, pochybností, že bude za mysem vát západní vítr. Moře z té strany se zelenalo skoro na míli cesty.
Drobné vlnky brázdily moře bílými rýhami a svítily zářivými reflexy.
Plavba tedy pokračovala příznivě a bylo teprve půl deváté, když se Elisabeth ocitla proti mysu.
Po úpravě plachtoví začala loď plout rychleji, v houpavém lehkém kymácení, které nijak nevadilo cestujícím.
Vítr byl teď opět docela svěží a pan Zermatt navrhoval plout k severovýchodu tak, aby obepluli kamenitě, o které se nešťastně rozbil Landlord.
„To můžeme bez obtíží," pravil pan Wolstone, „a co se mne týče, rád bych viděl úskalí, na které vás uvrhla bouře tak daleko od cesty mezi mysem Dobré naděje a Batávií."
„Ztroskotání si vyžádalo četné oběti," dodala paní Zermattová, jejíž obličej se při této vzpomínce zasmušil.
„Jen můj muž, mé děti a já jsme unikli smrti…"
„Nikdy se tedy nezjistilo," ptal se pan Wolstone, „že by byl někdo z mužstva sebrán na moři, nebo se uchýlil na sousední pevninu?…"
„Vůbec nikdo, podle prohlášení poručíka Littlestonea," odpověděl pan Zermatt, „a dávno se považuje Landlord za ztracený se vším všudy."
„Je třeba přitom říct," pravil Ernest, „že mužstvo Dorcase, na které jela Jenny, na tom bylo lépe než naše, protože byli - podnálodní a dva námořníci dopraveni do Sydney…"
„To je pravda," řekl pan Zermatt. „Ale může se tvrdit, že ti, kteří zůstali z Landlordu naživu, nemohli najít útočiště na některém pobřeží Indického oceánu, a že by po tolika letech na tom nebyli dosud tak, jako my v Novém Švýcarsku?…"
„Nebylo by to nic nemožného," podotkl Ernest, „protože náš ostrov je jen tři sta mil od Austrálie. Ale poněvadž je západní australské pobřeží málo navštěvované evropskými loděmi, neměli by trosečníci žádnou naději se vyprostit z rukou domorodců."
„Musíme z toho všeho usoudit," pravil pan Wolstone, „že jsou tyto končiny nebezpečné a že se tu často rozpoutávají bouře… V několika letech záhuba Landlordu… záhuba Dorcase…"
„Ovšem," řekl Ernest. „Nicméně mějme na mysli, že v době těchto ztroskotání nebyla na mapách zanesena poloha našeho ostrova, a není tedy divu, že na úskalích, která ho obklopují, ztroskotalo více lodí. Ale v blízké době bude provedeno jeho změření s tak dokonalou přesností, jako u jiných ostrovů Indického oceánu…"
„Tím hůř…" zvolal Jack, „ano… tím hůř, až se stane Nové Švýcarsko obecným majetkem!" Elisabeth v té chvíli prováděla obrat na západ od úskalí, a protože musela zachycovat vítr, aby se mohla zatočit kolem krajních skal, nezbývalo jí, než přistát v tomto směru.
Na protějším svahu tohoto úskalí pan Zermatt ukázal panu Wolstoneovi úzký průtok, do kterého ohromná vlna vehnala Landlord Průlom pod výkroji lodi, udělaný zprvu sekerou a pak výbuchem střelného prachu, dovolil vytáhnout z lodě předměty, které byly v lodi, až pak nadešel den, kdy se dokonala úplná zkáza pomocí posledního náboje střelného prachu.
Na úskalí nezbylo už z trosek lodi nic, protože vlny dopravily vše na břeh, a to jak předměty, které mohly plavat na povrchu, tak i ty, kterých plavání bylo předem zajištěno pomocí prázdných sudů, jako například kotle, kusy železa, mědi, olova, a děla, ze kterých jsou dvě na Žraločím ostrůvku a ostatní na felsenheimské baterii.
Když pluli kolem skal, pátrali cestující pinasy, jestli se v klidných a čistých vodách neobjeví nějaké pozůstatky z lodi. Když se před dvěma a půl roky Fritz plavil v kajaku na výpravu do Perlového zálivu, mohl ještě na dně moře rozeznat několik těžkých děl, lafety, koule, spousty železa, kusy lodního kýlu a klanýře, jejichž vylovení by vyžadovalo potápěcí zvon. Ovšem i v případě, kdyby měl pan Zermatt k dispozici podobný přístroj, neviděl by v tom velký užitek. Dnes nebyl na mořském dně vidět jediný z těchto předmětů, a vrstva písku, smíšená s dlouhými chaluhami, pokrývala poslední trosky Landlordu.
Elisabeth obeplula úskalí a odchýlila se k jihu, aby se dostala dost blízko k Východnímu mysu. Pan Zermatt však řídil loď opatrně, protože jedna ze špic vybíhala do moře uprostřed pobřežních skalisko Za tři čtvrtě hodiny poté, za tímto výběžkem, který patrně znamenal východní konec Nového Švýcarska, mohla pinasa sledovat obrysy pobřeží na vzdálenost půl míle. Přes ostrov se jí dostávalo severozápadního větru.
Během této plavby se musel pan Zermatt znovu přesvědčit, jak pustě vypadalo východní pobřeží ostrova. Na svazích nebyl jediný strom, ani stopy vegetace na úpatí skal, ani jediný potůček, plynoucí mezi holými a pustými břehy. Nic než skály, jednotvárně zvápenatělé sluncem. Jaký kontrast se zeleným pobřežím zálivu Spásy a jejich prodloužením až k mysu Zklamané naděje!
Vtom pan Zermatt řekl:
„Co by se z nás stalo, a jak bychom našli živobytí, kdybychom se po ztroskotání Landlordu ocitli na tomto východním břehu?…"
„Nouze," pravil pan Wolstone, „by vás byla donutila jít do nitra…
Když byste obcházeli záliv Spásy, jistě byste přišli k místu, kde byl postaven stan Zeltheimu…"
„Možná, milý Wolstone," odpověděl pan Zermatt, „ale za cenu jakého strádání a jakého zoufalství bychom sem v prvních dnech dorazil."
„A kdo ví," připojil Ernest, „jestli by se naše kocábka z kádí nerozbila o skály!… Jaký je to rozdíl oproti ústí potoka Šakalů, kde se vylodění mohlo provést bez nebezpečí a námahy!"
„Zřejmě vás chránilo nebe," tvrdila paní Wolstoneová.
„Viditelně, drahá Mary," odpověděla paní Zermattová, „a nezapomínám mu za to denně děkovat." K jedenácté hodině

dosáhla Elisabeth zálivu Unicomu a o půl hodiny později zakotvila u paty skály, poblíž místa, kde přistála anglická korveta.
Pan Zermatt, ve shodě se svými druhy, měl v úmyslu vystoupit z lodi v tomto koutě zálivu, strávit zde zbytek dne, vyplout pak odtud nazítří za svítání a ubírat se dál podél pobřeží.
Když byla kotva spuštěna ke dnu, přitáhlo kotevní lano záď pinasy a vystoupení z lodi se dělo na jemném, tvrdém písku.
Kolem zálivu strmělo vápenaté úbočí, měřící asi sto stop od úpatí k hřebenu, ke kterému byl přístup jen úzkou rozsedlinou uprostřed.
Obě rodiny si nejprve prohlédly pobřeží, na kterém byly dosud viditelné stopy ležení. Tady i jinde se ještě jevily stopy v písku nad suchým místem za odlivu, kusy dříví, zbylých po opravách, konaných na korvetě, díry po kolících, kterými byly připevněny stany, kusy uhlí, roztroušené po pobřežním kamení, i popel z ohnišť.
Tento stav věcí přiměl pana Zermatta k proslovu následujících úvah, jistě omluvitelných okolnostmi:
„Dejme tomu," pravil, „že bychom tuto návštěvu východního pobřeží ostrova konali dnes poprvé. Jaká lítost, jaký zármutek by se nás zmocnil před těmito nepopíratelnými důkazy přistání, jehož stopy by byly dosud svěží!… Loď tedy zakotvila na tomto místě, mužstvo z ní tábořilo v tomto zálivu a my jsme o tom nevěděli!… A když opustila toto pusté pobřeží, bylo možné doufat, že se sem někdy vrátí?…"
„Je to až příliš pravda," odpovídala Betsie.
„Jak jsme se vlastně dozvěděli o příjezdu Unicornu?…"
„Náhodou…" pravil Jack, „pouhou náhodou!" „Ne, můj synu," odpovídal pan Zermatt, „a ať o tom řekl Ernest cokoliv, vděčíme za to jen zvyku střílet v té době každoročně na Žraločím ostrůvku z našich děl, kterým odpověděly tři výstřely z korvety."
„Rád se vzdávám…" přiznal se Ernest.
„A jaké byly naše nejistota a úzkost," pokračoval pan Zermatt, „v prvních třech následujících dnech, když nám bouře bránila vrátit se na ostrůvek, obnovit naše signály, a jaký strach jsme měli, aby loď neodplula, než bychom ji mohli dostihnout!…"
„Ano, přátelé," podotkl pan Wolstone, „bylo by to pro vás strašné zklamání! Moci se přesvědčit, že loď zakotvila v tomto zálivu, a že jste se s ní nemohli dorozumět!… Podle mého názoru by však vaše naděje, vrátit se do vlasti, nevzrostly…"
„O tom není pochyb," pravil Ernest, „protože by náš ostrov už nebyl neznámý, protože by ta loď zaznamenala jeho polohu a byl by vyznačen na námořních mapách… Ať by jakákoliv loď připlula dnes nebo zítra, přišla by se této země zmocnit…"
„A koneckonců," vpadl mu do řeči Jack, „připlul Unicorn, byl signalizován Unicorn, udělali jsme návštěvu Unicornu, Unicorn odplul a Unicorn se vrátí, a nám, myslím, zbývá jen…"
„Nasnídat se?.." zeptala se se smíchem Anne Wolstoneová.
„Zajisté," řekl Ernest.
„Tedy ke stolu," zvolal Jack, „mám hlad, že bych spolkl talíř… a mám i žaludek, abych ho strávil!" Všichni souhlasili, že bude nejlepší usadit se na břehu blíž rozsedliny, kde budou chráněni před slunečními paprsky. Snesli zásoby z pinasy, konzervy, uzenou šunku, studenou pečenou drůbež, kasavové koláče a měkký včerejší chléb. Z nápojů měli ve skladu pinasy několik soudků medoviny a několik lahví vína z Falkenhorstu, které měly být odzátkovány při svačinách.
Po vylodění potravin a nádobí prostřely paní Wolstoneová, paní Zermattová a Anne na koberci jemného písku, obloženého hustými chomáči suché mořské trávy. Pak se všichni účastnili hojné snídaně, která jim dovolila vyčkat na oběd až do šesté hodiny večer.
Zajisté, vylodit se na tomto pobřeží, znovu vstoupit na loď, přistát na jiném místě a opustit toto za těchto podmínek, by nestálo za námahu.
Obvod Zaslíbené země musel být celkem jen nejnepatrnější částí Nového Švýcarska.
Proto pan Wolstone po skončené hostině řekl:
„Navrhuji, abychom dnešní odpoledne pokročili dál do nitra…"
„A neztráceli čas!…" zvolal Jack.
„Měli jsme už být dobrou míli odtud…"
„Nemluvil byste tak před snídaní," podotkla Anne s úsměvem, „protože jste jedl za čtyři…"
„A jsem teď dokonale připraven vykonat cestu za čtyři…" odpověděl Jack, „dokonce snad jít na konec světa… našeho malého světa, ovšem!"
„Ale když půjdeš tak daleko, můj synu," pravila paní Zermattová, „nebudeme tě moci sledovat… Ani paní Wolstoneová, ani Anne, ani tvá matka by se neodvážily tě provázet…"
„Rozhodně," prohlásil pan Zermatt a poklepával synovi na rameno, „nevím už ani jak to zaonačit, abych utišil netrpělivost našeho Jacka… Neexistuje žádný prostředek ho zdržet… Myslím, že ani Fritz nejevil tolik…"
„Fritz?…" opakoval Jack. „Eh! Copak není nutné, abych se ho snažil ve všem nahradit?… Až se vrátí, nebude už tím, čím byl před odjezdem…"
„A proč?…" ptala se Anne.
„Protože bude ženatý, otec rodiny, tatínek, a snad i dědeček… jestli zatouží po návratu…"
„Jak to myslíte, Jacku?…" ptala se paní Wolstoneová. „Fritz dědečkem po roce nepřítomnosti!…"
„Konečně… dědeček nebo ne, bude ženatý…"
„A proč by nebyl stejný?…" ptala se znovu Anne Wolstoneová.
„Nechte Jacka mluvit, drahá Anne," odpověděl Ernest.

„Však i na něho dojde řada, jako na Fritze, stát se výborným manželem!…“
„Stejně jako na tebe, bratře,“ odtušil Jack a hleděl na Ernesta i na mladou dívku. „Co se mne týče, divil bych se tomu, a myslím si, že mne příroda stvořila výslovně k tomu, abych byl strýcem… nejlepším ze všech strýců… strýc Nového Švýcarska!… Ale, pokud vím, nejde o to vypínat se dnes ve svatebních šatech před felsenheimským starostou… Jedná se o provedení obhlídky až za toto úbočí…“
„Myslím,“ podotkla paní Wolstoneová, „že paní Zermattová, Anne a já uděláme lépe, jestliže za vašeho výletu, který bude jistě únavný, když se prodlouží do večera, zůstaneme zde. Toto pobřeží je úplně pusté, a nemusíme se tedy obávat nějaké zlé návštěvy. Ostatně, bylo by snadné vrátit se na palubu pinasy… Takto, když nás zanecháte v táboře, nebudete riskovat zpoždění nebo zdržení…“
„Milá Mary,“ pravil pan Zermatt, „opravdu si myslím, že byste zde byly v úplném bezpečí… A přece bych nebyl klidný, když bychom vás tady zanechali…“
„Výborně!“ pravil Ernest, „nepřeji si nic lepšího, než zůstat… zatímco…“
„Ah!“ Zůstat…, bezpochyby proto, aby mohl strčit nos do knih!… Jistě zahrabal pár svazků na dně lodi!… Nuže, ať zůstane, ale s podmínkou, že Anne půjde s námi!…“
„A paní Wolstoneová a tvoje matka rovněž,“ dodal pan Zermatt.
„Po veškerých úvahách, to bude přece jen lepší. Odpočinou si, až budou unaveny…“
„A to bude moci být Ernest jejich společníkem!“ zvolal Jack a hlasitě se smál.
„Neztrácejme čas,“ řekl pan Wolstone. „Nejtěžší by bylo překonat toto úbočí, jehož výšku odhaduji na sto až sto padesát stop. Naštěstí nejsou svahy rozsedliny příliš příkré, a z ní bude přístup k vyšší planině.
Jakmile budeme jednou na hřebenu, rozhodneme, co bude nejlepší udělat…“
„Na cestu… na cestu!…“ opakoval Jack.
Před odchodem se šel pan Zermatt ještě přesvědčit, jestli je loď dobře zakotvena a přivázána. Ujistil se, že Elisabeth ani za odlivu nenarazí na dno, i že nehrozí žádné nebezpečí, aby se za přílivu rozbila o skály.
Houfec se tedy ubíral k rozsedlině. Je jasné, že muži nesli každý po ručnici, pytlík s olovem, růžek na střelný prach a ostré patrony, připravené Jackem. Zkrátka, mladý lovec zamýšlel skolit nějakou zvěř, snad i šelmu, známou či neznámou, v této části Nového Švýcarska.
Falb a Braun slídili napřed. Ostatní šli za nimi jakousi oklikou, jejíž zakřiveniny mírnily přI1crost cesty. V době dešťů byla rozsedlina asi splavem pro vody planiny, proměněné v proudy. Ale v této době plného léta bylo koryto vyschlé. Bylo třeba jisté opatrnosti, protože kráčeli mezi skalami, které se mohly zřítit v lavinách, jakmile by nějaký náraz porušil jejich rovnováhu.
Bylo třeba asi půl hodiny při těchto oklikách, aby dosáhli vrcholku úbočí. První, kdo vystoupil na hřeben - čemuž se ovšem nelze divit - byl netrpělivý Jack.
Před jeho zraky se k západu prostírala nedohledná širá pláň. Jack se v úžasu zastavil. Otáčel se na všechny strany. Když ho pak dohonil pan Wolstone, zvolal:
„To je kraj!… Jaké překvapení a jaké zklamání!“ To nepříjemné překvapení se stalo všeobecným, když se na planině objevil pan Zermatt s ostatními.
Paní Wolstoneová a Zermattová s Anne usedly u paty skalního balvanu. Nebyl tady jediný strom, který by poskytl stín proti žhnoucímu slunci, nebo zelený koberec, aby se na něm rozložili. Kamenitá půda, posetá bludnými balvany, nevhodná pro jakékoliv rostlinstvo, byla místy pokryta tím planým mechem, který nepotřebuje zeminu.
Vypadalo to, jak prohlásil pan Zermatt, jako by poušť kamenné Arábie hraničila s úrodným okrskem Zaslíbené země. Ano, byl to překvapující kontrast mezi končinou, která se rozkládala od potoka Šakalů až k mysu Zklamané naděje, a tímto krajem za průsmykem Úžlabí, za údolím Grünthalu a za územím, hraničícím s Perlovým zálivem! A musíme po paní Zermattové opakovat, jaká by byla situace rodiny trosečníků, kdyby je kocábka z kádí donesla na východní břeh ostrova!…
Od tohoto úbočí tedy, až k zálivu Spásy, který byl asi dvě míle odtud na západ, viděli jen pustý kraj bez zeleně, bez stromů, bez toku vody.
Nebylo zde vidět žádné zvíře. Zdálo se, že místo je úplně bez zvěře.
„Máme po výletě,“ pravil pan Zermatt, „aspoň v této části ostrova…“
„Zajisté,“ odpovídal pan Wolstone, „a zdá se mi zbytečné snášet toto tropické horko kvůli obhlídce skalnatého kraje, se kterým se nedá nic dělat.“
„Jak je příroda rozmarná a fantastická!…“ podotkl Ernest. „Postupuje jen v kontrastech!… Tam dole jsou všechny její produktivní síly v činnosti… Zde je nejděsnější neplodnost…“
„Myslím,“ pravila paní Zermattová, „že bude nejlépe sestoupit na pobřeží a vstoupit na loď.“
„To je i můj názor,“ dodala paní Wolstoneová.
„Budiž,“ řekl Jack, „ale ne dříve, dokud se nevyšplhám na špici posledních skal!“ A začal překonávat nakupení balvanů, strmící nalevo asi na šedesát stop nad zemí. Za pět minut dosáhl vrcholku. Rozhlédl se pak po okolním obzoru a volal na pana Wolstonea, na svého otce i bratra, aby šli za ním.
Měli soudit z toho, že něco objevil směrem k jihovýchodu, jak označoval rukou?…
Pánové Wolstone a Zermatt vystoupili, ne bez jisté námahy, brzy až k němu.
Tímto směrem jevilo pobřeží skutečně zcela jiný pohled.
Dvě míle za zálivem Unicomu se úbočí náhle snižovalo a končilo v širokém údolí, svlažovaném patrně jednou z hlavních řek ostrova. Na protější straně tohoto snížení půdy byla zelená spousta hustých lesů. Mezi nimi a za nimi jevil kraj bujnou vegetaci až k nejzazším dálkám jihu a jihozápadu.
Neúrodná část se dala vytyčit prostranstvím pěti až šesti mil mezi Východním předhořím a zálivem Spásy.

Jestli někdy některá krajina vyžadovala, aby byla prozkoumána, byla to ta, která se tu jevila jejich zrakům. Jaké překvapení a jaké výhody snad chystala, i když nikdy nemohli zapomenout na Zaslíbenou zemi!
„Pojďme…“ pravil Jack.
„Pojďme,“ opakoval pan Wolstone, připraven pustit se směrem k novému údolí.
Ale vyžadovalo by mnoho času, než by ušli dvě dlouhé míle po půdě poseté balvany, než by si prorazili cestu, a jaká by to byla únava, nemluvě o nebezpečí úžehu na této holé planině!
Proto musel pan Zermatt zmírnit horlivost pana Wolstonea i Jacka.
„Dnes ne…“ pravil. „Den už příliš pokročil… Počkejme do zítřka… Místo toho, abychom prošli touto končinou pěšky, odebereme se tam po moři… Údolí, které vidíme, jistě končí nějakým průsekem pobřeží… zátokou, do které ústí některá řeka… Když tam najde pinasa dobré kotviště, věnujeme den nebo dva vážné obhlídce nitra ostrova.“ Bylo to nejmoudřejší usnesení a nikdo nic nenamítal.
Po posledním rozhlédnutí se sestoupili pánové Zermatt a Wolstone i Jack, a řekli ostatním, na čem se usnesli. Výzkum, odložený na zítřek, se uskuteční za podmínek, které dovolí všem účast na něm i bez únavy a nebezpečí.
Zbývalo jen seběhnout po stezce rozsedlinou a stačilo několik minut, aby se ocitli u paty úbočí.
Jestliže na pobřeží zálivu Unicornu nebyla zvěř - což odůvodňovalo Jackovy nářky - ve vodě se hemžily ryby a mezi skalami korýši - s čímž ovšem projevil velkou spokojenost Ernest. Za pomoci Anne roztáhl sítě a měl dobrý lov. K obědu byla tedy dodatkem mísa tlustých krabů s velice jemným masem a smažené kambaly výborné jakosti.
Po obědě se ještě naposled prošli až na druhý konec pobřeží a v devět hodin večer se výletníci vrátili na palubu Elisabeth.

IX. KAPITOLA

Pohled na pobřeží - Tučňáci - Nový proud - neznámá území - Řetěz hor na jihu Plán na zítřek - Řeka Montrose

Ráno bylo první starostí pana Zermatta zkoumat obzor na východní straně. Za mlhami, které se zanedlouho rozplynou, vystupoval sluneční kotouč, zvětšený odrazem. Ohlašoval se nádherný den.
Nic nenasvědčovalo změně počasí, jakémukoliv atmosférickému neklidu. Už tři nebo čtyři dny ukazoval tlakoměr na neproměnlivé krásno. Vzduch byl poněkud neprůhledný prachem, který nebyl zatížen vlhkostí a volně se vznášel. Kromě toho se zdál být dost svěží vánek, vanoucí od severozápadu. Moře bude klidné aspoň na mm daleko od země. Pinasa mohla tedy bezpečně pokračovat ve své plavbě podél pobřeží.
V šest hodin, když byli všichni už na palubě, bylo popuštěno kotevní lano. Loď s rozvinutou přední plachtou a s napnutými krky třírohých plachet přeplula výběžek a veplula do širého moře, kde byl lépe pociťován vítr. O půl hodiny později, čelem k jihu, s panem Wolstonem u opačiny, sledovala Elisabeth zátočiny pobřeží ve vzdálenosti asi deseti provazců, takže bylo možné zrakem pozorovat nejmenší podrobnosti, od zoubkování břehů až po hřeben skalnatých úbočí.
Podle odhadu dělilo záliv Unicornu od údolí, určeného jižním směrem, asi čtyři nebo pět mil. Dvě až tři hodiny stačí k přeplutí této vzdálenosti. Příliv, který stoupal od východu slunce, se nesl v tomto smyslu, a bude bezpochyby nejvyšší, až Elisabeth dorazí do naznačeného místa. Podle povahy těchto míst a podle možných případů se pak uvidí, co se dá dělat.
Podél obou boků Elisabeth táhli v bystrých houfech a s hravostí nádherní jeseteři, z nichž někteří měřili sedm až osm stop. I když si je Jack i Ernest dychtivě přáli harpunovat, nemohl jim to pan Zermatt dovolit. Ostatně, k čemu by bylo dobré zdržovat se tímto rybolovem?
Ještě tak makrely a ostnatci, budiž, ty se chytají cestou. Také se opravdu na vlas udice, spuštěný z lodi, chytilo několik tuctů těchto výborných ryb, které, uvařené ve slané vodě, měly být k snídani na první zastávce.
Vzhled pobřeží se neměnil. Byla to stále nepřetržitá řada žulových nebo vápenných stěn, vysoký lem, jehož pata byla v písku a který byl prorván jeskyněmi, ve kterých musel být strašný hukot, když se v nich, hnány poryvy větru od širého moře, ztrácely vlny jako v propasti. Toto pobřeží působilo dojmem hlubokého smutku.
Při dalším sestupu k jihu však jevily břehy jisté oživení; nepřetržité houfy racků, fregatek, rybáků a albatrosů zde poletovaly s ohlušujícím křikem. Přiblížily se někdy až na dostřel. Jaké to byly pro Jacka laskominy, a určitě by svému loveckému pudu neodolal, kdyby Anne neprosila o milost pro toto nevinné ptactvo…
„Snad,“ pravila, „se mezi ptáky nachází Jennin albatros… Jaké by to bylo neštěstí, kdybyste usmrtil toho ubohého tvora!…“
„Anne má pravdu…“ připojil se Ernest.
„Jako vždy,“ odtušil Jack, „a slibuji, že nezastřelím jediného albatrosa, dokud se nenajde posel ze Soptící skály.“
„Nuže,“ pokračovala Anne, „chcete, abych vám řekla, co si myslím?…“
„Ovšem!…“ odpověděl Jack.
„Že se s tím albatrosem jednoho dne setkáme…“
„Patrně, když ho nezabiju!“ K deváté hodině byla pinasa téměř proti snížení půdy, způsobené náhlým obratem úbočí do nitra. Pobřežní hřbet se začal sklánět. Méně hrbolaté svahy ho spojovaly s písčitými břehy, nerovnými černavým vzedmutím půdy. Tím víc zde bylo úskalí, pokrývajících hladinu a vybíhajících mnohdy až na několik uzlů do širého moře. Elisabeth se k nim blížila s velikou opatrností. Pan Wolstone, nakloněný na přídi lodi, bedlivě pozoroval vodu, její podezřelé vření i změnu zbarvení, vůbec vše, co mohlo věštit přítomnost úskalí.
„Aj, hleďme!“ zvolal Jack v tom okamžiku, „nelze aspoň říci, že je pobřeží pusté!… Tam dole jsou tvorové… a krásní chlapíci!“ Všechny zraky se obrátily ke břehům a skalám, kde bystré Jackovy oči viděly živé bytosti ve velikém počtu.

„Vyjádři se přesněji, můj synu," pravila mu matka…
„Vidíš tam lidi… divochy… snad…" A divochů ukrutné indomalajsijské rasy se paní Zermattová obávala, ne bez příčiny, nejvíce!
„Nu, Jacku… odpověz přece…" řekl mu otec.
„Uklidněte se!" zvolal Jack.
„Nemluvil jsem o lidských bytostech, a jestli tito mají dvě nohy, mají i peří…"
„Jsou to tedy tučňáci?" ptal se Ernest.
„Nebo alky, jak chceš."
„Je možné se v tom mýlit, Jacku," odpověděl Ernest, „protože tito vodní ptáci jsou si velmi podobní."
„Řekněme, jsou z čeledi hus… abyste se dohodli…" pravil pan Zermatt, „a to jméno je vhodné i pro tyto hloupé ptáky."
„Snad proto je možné tak lehce zaměnit je s lidmi…" usmál se Jack.
„Posměváčku!…" zvolala Anne Wolstoneová.
„Ó, jen zdaleka…" dodal pan Zermatt.
„A opravdu, podívejte se na jejich krky s obojky z bílého peří, na kusá křídla, svislá jako dvě malé paže, na jejich vzpřímené hlavy a černé nohy, na pěkně srovnané řady, ve kterých se nám ukazují!… Člověk by řekl, že je to vojsko v stejnokroji!… Pamatujete se, děti, jak bývali tito tučňáci kdysi početní na skalách při ústí potoka Šakalů?…"
„Dokonce ještě vidím," připomínal si Ernest, „jak se Jack, až po pás ve vodě, vrhá do jejich středu a jak šermuje tak statečně, že zabil půl tuctu těchto tučňáků holí!"
„To je přesné," přiznával Jack.
„A jelikož mi bylo tehdy teprve deset let, sliboval jsem…"
„A tento slib jste beze zbytku splnil!" dodal pan Zermatt s úsměvem.
„Co se týče těchto ubohých tvorů, s kterými jsme tak zle naložili, nemeškali uprchnout z pobřeží zálivu Spásy a hledali útulek na tomto břehu." Ať to bylo z toho či jiného důvodu, pravda je, že tučňáci nebo alky od prvních měsíců ubytování se rodiny Zermattovy ve Felsenheimu zmizeli.
Elisabeth sledovala dále pobřeží a plula dost blízko širých prostranství, na kterých odliv zanechával výspy solných zvětralin. Byla by tu práce aspoň pro sto solivarníků, a budoucí kolonie by tu sklidila všechnu sůl ke své potřebě.
U paty úbočí, které končilo srázným úhlem, se táhl podmořský výběžek. Pinasa musela vyhnout půl míle na otevřené moře. Když se pak opět obrátila k pobřeží, zamířila k malé zátoce, do které ústilo údolí, pozorované z výšin zálivu Unicornu.
„Řeka… je tam řeka!…" zvolal Jack, který se vyšplhal do točenice předního stožáru.
Pan Zermatt, s dalekohledem u očí, zkoumal tuto část pobřeží a hle, co se mu zjevilo:
Napravo stoupala vnější stěna úbočí po náhlém ohybu do svahů nitra. Nalevo končilo pobřeží mysem, vzdáleným odtud aspoň tři nebo čtyři míle, ale kraj se celý zelenal lukami a lesy, které se stupňovitě rozkládaly až k nejzazšímu obzoru. Mezi oběma body se dokulata šířila zátoka, která tvořila přirozený přístav, chráněný skalnatými oponami proti zlým východním větrům; jeho průlivy se zdály pro lodě snadno sjízdné.
Do této zátoky vedla řeka, stíněná překrásnými stromy, jejíž vody byly průhledné a klidné. Zdála se být splavná a její tok zahýbal k jihozápadu, pokud bylo možno soudit z této dálky.
Bylo zcela přirozené, aby pinasa přistála na tomto místě, kde se naskytovalo dobré kotviště. Obrátili se čelem proti průlivu, s plachtovím, omezeným jen na brigantinu a stěhovku, které zachycovaly vítr s plachetními lany na pravé straně zádi. Příliv, který měl stoupat ještě hodinu, jí napomáhal. Vlny se nikde netříštily. Za nejnižšího odlivu snad ovšem vyvstala úskalí mezi nárazy vln příboje.
Ostatně nebylo zanedbáno žádné opatření. Pan Zermatt u kormidla, pan Wolstone a Ernest na přídi, Jack zaujímal místo na tyčích, a všichni pozorovali průliv, v jehož středu se Elisabeth právě nalézala. Paní Zermattová, paní Wolstoneová a její dcera seděly na vrchní palubě.
Nikdo nemluvil pod dvojím vlivem zvědavosti i neurčitého nepokoje přiblížení se této nové končině, kam měla, jistě asi poprvé, vstoupit lidská noha. Ticho bylo rušeno jen hukotem vody podél lodní kostry, ve kterém se mísil pleskot plachet, Jackovy pokyny a křik racků, prchajících vyplašeným letem na skály kolem zátoky.
Bylo jedenáct hodin, když kotva dopadla poblíž jistého přirozeného pobřeží, nalevo od ústí řeky, kde se dalo snadno vystoupit z lodi.
Poněkud v pozadí skýtaly mohutné palmy dostatečný úkryt před paprsky slunce, které dostoupilo poledního vrcholu. Po snídani se uvidí, jestli je možné podniknout obhlídku směrem do nitra.
Je zbytečné říci, že se ústí řeky zdálo stejně pusté, jako bylo údolí potoka Šakalů, když u něho poprvé trosečníci přistáli. Nezdálo se, že by zde někdy otiskla lidská bytost svou stopu. Jenže místo úzkého, křivolakého, nesplavného potůčku se tu rozvíjel veletok, který asi hluboko zabíhal do střední části ostrova.
Jack seskočil k zemi, jakmile Elisabeth přistála, obrátil ji podél skal a vlekl ji na laně připevněném k zádi. Nebylo ani třeba člunu k vystoupení z lodi, a brzy stáli všichni na pobřeží. Přinesli zásoby do stínu skupiny stromů a nemysleli zprvu na nic jiného, než jak by ukojili strašný hlad, zvýšený silným vzduchem několikahodinové plavby.
Jídlo, i sebehltavější, ostatně nebránilo ve výměně otázek a odpovědí. Byly pronášeny různé úvahy - mezi jinými i tato pana Wolstonea:
„Snad lze litovat, že jsme nezakotvili raději na levém břehu řeky…
Z této strany je sklon břehu nízký, kdežto na druhé strmí do výšky sta stop výběžky úbočí…"
„A mně by bylo uspořeno drápat se až na hřeben…" potvrzoval Jack.
„Odtamtud jsme se mohli aspoň těšit z první vyhlídky do kraje…"
„Není nic snazšího než přeplout zátoku v člunu," odpověděl pan Zermatt.

„Ale je proč toho litovat?… Na druhém břehu je jen kámen a písek až na hranice tohoto neúrodného kraje, který se nachází od Východního mysu až k tomuto zálivu. Z této strany naopak je zeleň, stromy a stín, a za nimi je krajina, kterou jsme postřehli od moře a kterou pro nás bude snadné prozkoumat… Podle mého názoru jsme nemohli zvolit lépe…“
„A my volbu schvalujeme, není-liž pravda, pane Wolstone?…“ pravila Betsie.
„Ovšem, paní Zermattová, a na druhý břeh můžeme přeplout podle libosti.“
„Dokonce připojuji, že je nám na tomto místě tak příjemně…“ prohlásila paní Wolstoneová.
„Že byste ho už ani nechtěla opustit!…“ vpadl jí do řeči Jack.
„Výborně, ujednáno! Zanechme Felsenheim…
Falkenhorst… okrsek…
Zaslíbené země a založme u ústí této nádherné řeky definitivní hlavní město Nového Švýcarska!“
„Nu, teď je Jack v proudu!…“ pravil Ernest.
„Ale přes jeho žerty je jisté, že důležitost této řeky, hloubka zátoky, do které vtéká, poskytují více výhod k založení kolonie než ústí potoka Šakalů… Zbývá jen prozkoumat tuto končinu v dostatečném rozsahu, zjistit její výživné prostředky a přesvědčit se, jestli není navštěvována dravci různých víceméně obávaných druhů.“
„To je moudrá řeč,“ pravila Anne Wolstoneová.
„Jakou Ernest mluví vždy,“ dodal rychle jeho bratr.
„V každém případě, jak je samozřejmé,“ řekl pan Zermatt, „ať je kraj sebebohatší a nádhernější, nikoho z nás nenapadne opustit Zaslíbenou zemi…“
„To jistě ne,“ potvrdila paní Zermattová.
„Puklo by mi srdce nad takovým rozloučením…“
„Chápu vás, milá Betsie,“ odpověděla paní Wolstoneová, „a nikdy bych nesvolila k rozluce s vámi, abych se usadila na tomto místě…“
„Eh!“ zvolal pan Wolstone, „o to teď nejde, jedná se jen o procházku po okolí, až se nasnídáme!“ Návrh pana Wolstonea byl jednomyslně přijat. Nicméně jeho choť, dcera i paní Zermattová by se už účasti na jinak dost únavném výletu zřekly, kdyby po nedlouhé úvaze nepromluvil pan Zermatt těmito slovy:
„Nerad bych vás zanechal na tomto místě samotné, i když jen na několik hodin, a víš dobře, Betsie, že jsem se nikdy nerozhodl Felsenheim opustit, aniž jsem tě svěřil ochraně některého ze synů… Co by se s vámi stalo za naší nepřítomnosti v případě nebezpečí? Neměl bych ani na okamžik klid… Ale vše se dá zařídit, a protože je řeka splavná, proč bychom po ní nepluli společně?…“
„Ve člunu?..“ ptal se Ernest.
„Ne… v pinase, kterou bych ostatně nerad zanechal v tomto kotvišti.“
„Ujednáno,“ pravila Betsie, „všechny tři jsme připraveny vás doprovázet.“
„Bude Elisabeth schopna plout proti proudu?…“ ptal se pan Wolstone.
„Proud bude příznivý,“ odpověděl pan Zermatt, „když vyčkáme stoupání přílivu, který se brzo obrátí, takže z něj asi za šest hodin budeme moci těžit…“
„Nebude pak už příliš pozdě…“ podotkla paní Wolstoneová.
„To ovšem bude,“ řekl pan Zermatt. „Zdá se mi proto také moudřejší vyčkat zde konce dne, strávit noc na palubě a uchystat se k odplutí zítra s přIlivem, jakmile se rozední.“
„A do té doby?..“ zeptal se Jack.
„Do té doby,“ odpověděl pan Zermatt, „nám zbude čas k návštěvě zátoky i jejího okolí. Jelikož je však veliké vedro, radím našim dámám, aby vyčkaly na náš návrat v táboře.“
„Velice rády,“ řekla paní Wolstoneová, „s podmínkou, že se příliš nevzdálíte…“
„Jedná se jen o procházku na pravém břehu řeky, ze které se neuchýlíme,“ slíbil pan Zermatt, který chtěl dbát na to, aby byli stále poblíž tábora.
Díky tomuto plánu se mohla vykonat obhlídka dolejšího údolí dříve, než by se vniklo dále do nitra.
Výsledkem tohoto opatření bylo, že se pánové Zermatt a Wolstone, Ernest i Jack, když přešli sklon břehu, ocitli na lehkém vzedmutí půdy, které na západě spojovalo řeku s ostatním krajem.
Jak už uviděli ze širého moře, mělo toto území úrodný vzhled - lesy, jejichž množství se k sobě řadilo do nedohledna, roviny, pokryté jako kobercem hustou trávou, ve které by našlo výživu na tisíce přežvýkavců, celá síť potůčků, jejichž vody stékaly k řece, a konečně jako hradba na jihozápadním obzoru řetěz hor, tímto směrem už zvýšený.
„Při této příležitosti,“ pravil pan Zermatt, „poznávám, že je tento řetěz méně vzdálen, než jsme si mysleli, když jsme ho poprvé spatřili z výšin údolí Grünthalu. Závoj mlhy ho dělal bezpochyby modravým a odhadoval jsem jeho vzdálenost asi na patnáct mil. Je to optický klam. Ernest, myslím, si na to dovede vzpomenout…“
„Ovšem, otče, a v ten den jsme viděli dvojnásobnou vzdálenost, než opravdu je. Když odhadneme vzdálenost těchto hor na sedm nebo osm mil od Grünthalu, budeme, myslím, velice blízko skutečnosti…“
„Sdílím tento názor,“ prohlásil pan Wolstone.
„Ale je to opravdu ten řetěz?…“
„Je to on,“ odpovídal Ernest, „a nevěřím, že by bylo Nové Švýcarsko tak rozlehlé, aby mělo ještě jiný horský řetěz, který by byl tak důležitý.“
„A proč by ne?…“ namítal Jack.
„Proč by se náš ostrov nemohl rovnat rozsahem Sicílii, Madagaskaru, Novému Zélandu, nebo Novému Holandsku?…“
„A proč ne pevnině?…“ zvolal pan Wolstone se smíchem.
„Chcete říci,“ pravil Jack, „že mám sklon ve všem nadsazovat?…“
„Nebraň se proti tomu, milý synu,“ řekl pan Zermatt, „a konečně, u tebe to znamená jen nadmíru vznětlivou

obrazotvornost… Mysli nicméně na to, že kdyby měl náš ostrov rozměry, které mu připisuješ, a které bys mu patrně i přál, sotva by až doposud unikl zrakům námořníků…“
„… Starého i Nového světa!…“ dodal Ernest.
„Jeho poloha v této části Indického oceánu je příliš vzácná, kdyby byla známá, je jisté, že by například Anglie…“
„Neostýchejte se, milý Erneste,“ pravil pan Wolstone rozmarným tónem.
„My Angličané jsme kolonizátoři a děláme si nárok kolonizovat všechno, na co přijdeme…“
„Nuže, abychom domluvili,“ pokračoval pan Zermatt, „ode dne, kdy by náš ostrov byl objeven, figuroval by na mapách admirality a bezpochyby by se jmenoval Nová Anglie, místo Nového Švýcarska.“
„V každém případě,“ prohlásil pan Wolstone, „nic neztratil tím, že čekal, protože jste ho, jakožto první držitel, přepustil Velké Británii…“
„A Unicorn,“ dodal Jack, „mu má přivézt jeho přisvoj ovací listinu!“ Celkem udělal pan Zermatt dobře, že opravil původně označenou vzdálenost horského řetězu, táhnoucího se k jihozápadu. Od ústí řeky nemohla tato vzdálenost, rovnající se skoro té, kterou ji dělil od údolí Grünthalu, měřit víc než sedm nebo osm mil. Zbývalo zjistit, jestli se tento řetěz zdvihá uprostřed ostrova, anebo na hranici jeho jižního pobřeží.
Když byl ten bod takto určen, Ernest by rád doplnil mapu Nového Švýcarska. Přirozené přání tak ospravedlňovalo i návrh pana Wolstonea prozkoumat kraj až k úpatí hor, popřípadě na ně i vylézt. Ale tento plán mohl být uskutečněn až při návratu letního období.
Je přece jasné, že části ostrova, už navštívené, určil Ernest podle dost přesných měření. Severní pobřeží bylo dlouhé asi dvanáct mil; na východě tvořilo skoro pravidelnou přímku od Východního mysu ke vstupu do zálivu Spásy; tento záliv se dále prohluboval ve formě měchu a pojil se ke skalnatému břehu mezi Falkenhorstem a skalisky mysu Zklamané naděje; odtud obracel se k západu a hloubil záliv Argonautů, zakončený předhořím Piknosu; do zálivu se pak vlévala Východní řeka; konečně, široce zaokrouhlený, vystupoval velký Perlový záliv mezi obloukem a protějším výstupkem, za jehož zátočinou, na čtyři míle jihozápadně, strměla v širém moři Soptící skála. Zaslíbená země, nalézající se mezi mořem z jedné strany a zálivem Argonautů ze strany druhé, byla uzavřena dlouhým náspem, který se rozkládal od průplavu zálivu Spásy až k zálivu Argonautů, a byla přístupná jen ze strany soutěsky Úžlabiny na své severní hranici. Tato plocha asi čtyř čtverečních mil zahrnovala potok Šakalů, Falkenhorstský potůček, Labutí jezero, příbytky Felsenheimu a Falkenhorstu, hospodářství Waldeggu, Zuckertopu a poustevny Eberfurtu.
Pokračovali ve výzkumu a šli podél břehu řeky, od které se pan Zermatt nechtěl vzdálit. To bylo ostatně po chuti Ernestovi, který mu řekl:
„Při návratu z našeho výletu si budu moci zaznamenat tok části řeky i údolí, které svlažuje. Když uvážíme úrodnost tohoto nového území, není pochyb, že by náš ostrov stačil uživit několik tisíc kolonií…“
„Proč ne ještě více!…“ zvolal Jack, který se netajil zlostí nad tím, že by mohla být jeho druhá vlast v budoucnu tak zalidněná.
„Myslím,“ pokračoval Ernest, „že město je ve veliké výhodě, jestliže je založeno u ústí řeky, a jeho příští obyvatelé se budou asi chtít usazovat u této zátoky…“
„A nebudou jim na ni upírána práva,“ dodal pan Zermatt.
„Z nás by se jistě nikdo nikdy neodhodlal opustit Zaslíbenou zemi…“
„Tím spíš ne, že by k tomu paní Zermattová ani nesvolila… prohlásila tak výslovně…“ podotkl pan Wolstone.
„Matka má pravdu!…“ zvolal Jack. „A zeptejte se našich věrných zvířecích služebníků, ptejte se Sturma, Brummera, Rasche, Blasse, Bruna, Pfeila, F1inka, Knipse II. i Leichtfusse, Brausewinda, Turka i zde přítomného Brauna a Falka, jestli se chtějí přestěhovat!… Dejte jim hlasovací právo, a ať se o této otázce hlasuje! Jelikož jsou ve většině, vím předem, jaké rozhodnutí z tohoto národního osudí vyjde… ano!
Národního!“
„Uklidni se, Jacku,“ odpověděl pan Zermatt, „nebude třeba se ptát na radu našich zvířátek…“
„Která nejsou tak hloupá, jak by k takové domněnce mohlo dovést toto pojmenování!“ odsekl Jack a podněcoval hlasem i posunkem oba mladé psy ke skokům.
K šesté hodině se pan Zermatt a jeho společníci vrátili do tábora, když sledovali břeh řeky vroubené dlouhými písčinami s pozadím pryskyřičných stromů. Poobědvali v trávě, pochutnávali si na pečených mřenkách, chycených ve slaných vodách řeky na udici, kterou připravil Ernest pro Anne. Řeka se zdála být plná ryb a v četných potůčcích, které do ní výše vtékaly, se hemžili raci. Před odjezdem si jich chtěli všichni nasbírat několik tuctů.
Po obědě nikdo nespěchal vrátit se na palubu pinasy, a jen proto, že neměli stany, odolali touze spát na břehu. Jaký to byl nádherný večer!
Lehký větřík, prosycený vůněmi kraje jako výdechy unikajícími z krabičky voňavek, osvěžoval ovzduší. Jaká rozkoš moci po dnu, rozpáleném tropickým sluncem, vdechovat plnými plícemi tento oživující, ozdravující vzduch!
Dobrá pohoda byla zajištěna. Jemná mlha stínovala obzor širého moře. Prach prostoru, držící se ve vysokých pásmech, mírnil jiskření hvězd. Výletníci se procházeli, hovořili o plánech na zítřek… K desáté hodině se pak všichni vrátili na palubu Elisabeth a každý se chystal ulehnout na své lože, až na Ernesta, který měl mít první hlídku.
Ale než sestoupili do kajut, ještě paní Zermattová podotkla:
„Na něco jste zapomněli…“ pravila.
„Zapomněli, Betsie?…“ pravil pan Zermatt.
„Ano… totiž dát řece jméno…“
„Není nic správnějšího,“ doznal pan Zermatt, „a to opomenutí by jistě vadilo Ernestovi při jeho zeměpisném názvosloví…“
„Nuže,“ pravil Ernest, „jméno je zcela případné… Pojmenujeme řeku Anne…“

„Výborně," řekl Jack.
„To vám přece způsobí potěšení, Anne!…"
„Zajisté," odpověděla mladá dívka, „ale navrhuji vám jiné jméno, které si zaslouží té cti…"
„Jaké?…" ptala se paní Zermattová.
„Příjmení naší milé Jenny…" Všichni souhlasili a od toho dne se skvěla na mapě Nového Švýcarska řeka Montrose.

X. KAPITOLA

Plavba v člunu po Montrose - Pustý kraj Křemeny v bystřině - Hráz - Návrat ke kotvišti Elisabeth - Po proudu - Dým na jihovýchodě - Návrat do Felsenheimu

Ráno, k šesté hodině při odlivu, se na březích zátoky objevilo několik vrcholků skal, které tu včera nevystupovaly. Mohlo se ostatně konstatovat i za nejnižšího odlivu, že průlivy mezi mělčinami zůstávaly splavné v šířce čtyřiceti až padesáti sáhů. Řeka Montrose tedy byla splavná v každé době, přílivu i odlivu. Vyplývalo z toho, že jestli pronikal proud na několik mil do nitra území, bylo by jistě jeho ústí zvoleno k založení prvního přístavu, ze kterého by snad budoucnost vytvořila důležité přístavní město. A hloubka vody blíže skal u kotviště Elisabeth byla taková, že loď plula ještě asi pět nebo šest stop nad písčitým dnem.
K sedmé hodině zaburácely podél skal vlny ohlašující příliv, a pinasa by se bezmála otočila o kotvu, kdyby ji nedrželo kotevní lano na zádi.
Pan Wolstone a Ernest, kteří vystoupili z lodi hned za svítání, se v té chvíli vraceli, když prozkoumali stav zátoky směrem po proudu. Museli tedy vyskočit na můstek, aby se připojili k panu a paní Zermattovým a k paní Wolstoneové i její dceři. Scházel jen Jack, který se, provázen oběma psy, vydal na lov. Několik výstřelů v okolí ohlašovalo jeho přítomnost a také lovecké úspěchy. Brzy se objevil i on a měl loveckou brašnu vyplněnou dvěma páry koroptví a půltuctem křepelek.
„Nemařil jsem čas ani střelný prach," pravil a odhazoval na přední palubu svou pernatou zvěřinu.
„Blahopřejeme," řekl mu otec, „ale teď nepromarněme ani chvíli ze stoupajícího přílivu… Povol lano a rychle na loď!"
Jack vykonal tento rozkaz a pustil se po můstku i se psy. Kotva stála už kolmo a zbývalo jen ji vytáhnout rumpálem. Proud ihned uchvátil pinasu a ta, hnána lehkým vánkem od širého moře, doplula do ústí řeky Montrose. Pak začala plout proti proudu po větru uprostřed řeky.
Vzdálenost od jednoho břehu ke druhému nebyla menší než 250 až 300 stop. Pokud mohl zrak sledovat pobřeží, nezdálo se, že by se vzdálenost zmenšovala. Napravo postupovala přední plocha úbočí, které se snižovalo, zatímco půda pozvolna stoupala téměř neznatelným svahem. Nalevo, nad dost nízkým břehem, byl pohled na roviny, přerývané lesy a háji, jejichž vrcholky byly v té době poněkud nažloutlé.
Po půlhodině dost rychlé plavby doplula Elisabeth do prvního ohybu Montrose, která zahýbala v úhlu třiceti stupňů a obracela se pak k jihozápadu.
Za tímto ohybem nepřestupovaly břehy výšku deseti až dvanácti stop - což byla výška za nejsilnějšího přílivu. Bylo to znát na nánosu travin, zanechaném mezi houštím rákosí, ostrého jako bodáky. Dnes, 19. března, dostupoval rovnodenní příliv do své největší výšky. Bylo možné soudit tak z toho, že řečiště stačilo pojmout svou vodu, a nezdálo se, že by se někdy mohlo rozlít do okolní krajiny.
Pinasa plula rychlostí tří až čtyř mil za hodinu, což jí umožnilo uplout sedm až osm mil za dobu přílivu.
Ernest, který změřil tuto rychlost, podotkl:
„To je asi vzdálenost, v jaké odhadujeme hory na jihu."
„Správná poznámka," pravil pan Wolstone, „a jestli řeka svlažuje úpatí horského řetězu, bude k němu snadný přístup. V tom případě bychom nemuseli plánovaný výlet odkládat na tři nebo čtyři měsíce…"
„Ale přece by nám to vždy zabralo víc času, než jím skutečně můžeme disponovat," odpověděl pan Zermatt.
„I když připustíme, že by nás Montrose dovedla k úpatí horského řetězu, nedospěli bychom tím k cíli. Bylo by třeba vystoupit až na jeho vrcholek, a myslím, že bychom se tam nedostali bez značného úsilí."
„A dál," pokračoval Ernest, „po otázce, jestli řeka stále plyne k jihozápadu, se naskýtá další, jestli není její tok přerušen vodopády, nebo zatarasen nepřestupnými překážkami."
„To uvidíme," pravil pan Zermatt. „Plujme, dokud nás požene příliv, a za několik hodin budeme v tom ohledu moci rozhodnout." Oba břehy, které byly za ohybem méně sevřeny, poskytovaly v dost širém rozsahu pohled na kraj, kterým protékala Montrose. Ten kraj byl úplně pustý. Zvěře všeho druhu se tu v trávě i mezi rákosím břehů hemžilo mnoho; byli tu tetřevi, koroptve, křepelky i dropi. Kdyby Jack poslal psy shánět podél břehů a v okolních končinách, každých sto kroků by mohli pronásledovat králíky, zajíce, morčata, pekari a jiné hlodavce. Z tohoto hlediska se území vyrovnalo okolí Falkenhorstu i dalších hospodářství, a také ovšem pokud se týká opičí havěti, poskakující ze stromu na strom. V jisté vzdálenosti ubíhala stáda antilop téhož druhu, jako ty v ohradě Ostrůvku žraloků. Také se asi na míli daleko směrem k řetězu hor objevovala stáda buvolů a občas bylo v dálce vidět poloběžící, pololetící hejna pštrosů.
Dnes je pan Zermatt a oba jeho synové neměli už za Araby jako poprvé, když je spatřili z výšin Eberfurtské poustevny. Lze si snadno představit, jak Jacka zlobilo, že je připoután na palubu Elisabeth, že nemůže vyskočit na zemi a že se jen musí dívat na běh i let zvířat, aniž by je pozdravil ranou z ručnice. Ovšem k čemu by sloužilo ubíjet tuto zvěř, když to už nutnost nežádala?
„Dnes nejsme lovci," opakoval mu otec, „jsme badatelé, nebo spíš ještě zeměpisci a hydrografové za posláním v této části Nového Švýcarska." Mladý lovec nechtěl takovéto řeči rozumět a sliboval si, jakmile pinasa opět zakotví, že se podívá po okolí se psy. Bude po svém způsobu studovat zeměpis: místo aby měřil orientační body, bude plašit

koroptve a zajíce. Měření je věcí učeného Ernesta, dychtivého, aby mu na mapě přibyla nová území na jih od Zaslíbené země.
Co se týká dravců, šelem, které obývaly lesy a roviny za Perlovým zálivem a blíž údolí Grünthalu, nezaznamenali během této plavby na březích Montrose ani jednoho. Neobjevovali se naštěstí ani lvi, ani tygři nebo pardáli a levharti. Zato na pomezí sousedních lesů nechybělo vytí šakalů. Dalo se z toho soudit, že tato zvířata, patřící k odrůdě psa, něco mezi vlkem a liškou, tvoří většinu zvířeny ostrova.
Bylo by opomenutím nezmínit se o přítomnosti četných vodních ptáků, kachen, čírek a bekasinek, které přeletovaly ze břehu na břeh, nebo se krčily v rákosí. Jack by nikdy nesvolil nechat si dobrovolně ujít takovouto příležitost k ukojení své choutky a k ukázání své dovednosti.
Vypálil proto několik šťastných ran, které mu nikdo nevyčítal, jedině snad Anne, která vždy prosila o milost pro nevinná zvířátka.
„Nevinná… ale výborná… když jsou čerstvě pečená!“ odpovídal Jack.
A opravdu, bylo možné si blahopřát, že se jídelní lístek snídaně i oběda doplnil párem čírek a divokých kachen, pro které Falb skočil do proudu Montrose.
Bylo asi jedenáct hodin, když Elisabeth doplula ke druhému ohybu řeky, která se, jak Ernest konstatoval, uchylovala více k západu. Z jejího hlavního směru se dalo s pravděpodobností soudit, že vychází z horského řetězu, vzdáleného ještě na šest až sedm mil, který jí poskytoval značný přínos.
„Škoda,“ pravil Ernest, „že se blíží konec přílivu a že nemůžeme plout dál…“
„Je to opravdu mrzuté,“ odpověděl pan Zermatt, „ale příliv je teď nejvyšší a brzy pocítíme odliv. Protože jsme v době, kdy je moře nejvyšší, je jisté, že půjde příliv stěží za tento ohyb Montrose.“ „Není nic zřejmějšího,“ tvrdil pan Wolstone.
„Zbývá jen se rozhodnout, jestli zakotvíme na tomto místě, anebo se s odlivem vrátíme do zátoky, kam by pinasa doplula za dvě hodiny.“ Místo bylo rozkošné a je nutné říci, že měl každý velikou chuť zde zůstat celý den. Levý břeh tvořil zátoku, do které se vrhal malý přítok živé čerstvé vody. Nad ní se skláněly velké stromy s hustým listím, ve kterém se ozývaly ptačí hlasy a tlukot křídel. Byla to skupina mocných indických fíkovníků, skoro podobných kořenovníkům ve Falkenhorstu. Vzadu rozkládala skupina zelených dubů svůj široký slunečník:, kterým nemohlo slunce proniknout. Pod klenbu gujav a skořicovníků podél přítoku potůčku se vkrádal svěží větřík:, pohybující dolejšími větvemi jako vějíři.
„Opravdu,“ pravila paní Zermattová, „je to rozkošný koutek, jako stvořený ke stavbě vily!… Škoda, že je to od Felsenheimu tak daleko…“
„Ano, přt1iš daleko, má drahá,“ odpověděl pan Zermatt. „Ale věř, že toto místečko nezůstane ztraceno, a nesmíme brát všechno pro sebe!
Copak nechceš nic ponechat našim budoucím spoluobčanům?…“
„Buďte si jistá, Betsie,“ pravila paní Wolstoneová, „že tato část ostrova, svlažovaná řekou Montrose, bude silně vyhledávána novými kolonisty…“
„A než se tak stane,“ pravil Jack, „navrhuji, abychom se zde utábořili až do večera a třeba až do rána…“
„To je sporná otázka,“ prohlásil pan Zermatt. „Nezapomínejme, že nás odliv může za dvě hodiny dopravit do zátoky a že můžeme být zítra večer ve Felsenheimu…“
„Co o tom soudíte, Anne?…“ ptal se Ernest.
„Ať rozhodne váš otec,“ odpověděla dívka. „Ale přiznávám ráda, že místo je příjemné a že zaslouží, abychom tu zůstali celé odpoledne.“ „Ostatně,“ pravil Ernest, „nehněval bych se, kdybych si mohl udělat ještě několik zápisů…“
„A my abychom ještě něco pojedli!…“ zvolal Jack.
„Snídejme, prosím, snídejme!“ Bylo ujednáno, že se u tohoto ohybu Montrose zůstane celé odpoledne i večer. Za příštího odlivu, k jedné hodině v noci - noc byla jasná, měsíc v úplňku - popluje pinasa beze všeho nebezpečí po proudu. Za zátokou, podle stavu moře i podle směru větru, buď přistane u zálivu Unicornu, nebo obepluje Východní mys, aby se vrátila do Felsenheimu.
Když přivázali pinasu vpředu lanem ke stromu, obrátila se její záď skoro ihned po proudu - jako důkaz toho, že začínal odliv.
Po snídani paní Zermattová, Wolstoneová a Anne svolily, že zůstanou v táboře, zatímco ostatní vykonají obhlídku po okolní krajině. Záleželo opravdu na tom, získat dokonalejší přehled o této končině.
Bylo tedy rozhodnuto: pan Zermatt a Jack půjdou jako lovci podél potůčku, pn1iš se nebudou vzdalovat od jeho ústí, a pan Wolstone s Ernestem poplují ve člunu proti proudu Montfose, kam až budou moci, tak, aby se vrátili do hodiny oběda.
Paní Zermattové, Wolstoneové a Anne nehrozilo žádné nebezpečí, když zůstanou v ležení. Ostatně proti tomu nic nenamítaly. V případě nutné potřeby bylo snadné přivolat oba lovce výstřelem z malého děla pinasy, nabitého pouze střelným prachem. A když se Jack ptal dívky, jestli by neměla strach vystřelit z děla na palubě, odpověděla, že se výstřelu nezalekne a že vypálí ránu, jakmile jí paní Betsie k tomu udělí rozkaz.
Ještě navíc se pan Zermatt a jeho syn neměli vzdalovat od ohybu.
V houštinách, oplývajících zvěří, jim nebude scházet příležitost k využití střelného prachu a olova v obvodu půl míle a jejich ručnice bude jistě možné slyšet i v táboře.
Člun, ve kterém veslovali pan Wolstone a Ernest, vyplul opačným směrem vzhůru proti řece, zatímco pan Zermatt a Jack sledovali břeh křivolakého potůčku, přicházejícího ze severu.
Za ohyb~m se uchylovala Montrose k jihozápadu. Člun plul dále podél břehů vroubených hustým, skoro nepřístupným podrostem a zarostlých na svazích spletí trav a rákosí.

Bylo nemožné zde někde přistát, a nebylo to také nutné. Hlavní věc bylo poznat hlavní směr řeky a dostat se proti proudu, kam až to bylo možné. Jinak se však rozhled rozšiřoval. Na půl míle odtud mezi méně hustými kmeny vrhaly jednotlivé stromy stín, který kolmé paprsky slunce zaokrouhlovaly u jejich pat. Pak následovaly širé pláně, tu i tam s vyvýšeninami skalnatých brlohů, které, jak se zdálo, postupovaly bez přerušení až k úpatí hor.
Povrch Montrose, takřka prolnutý světlem, se leskl jako zrcadlo.
Bylo na místě litovat ochrany stromů, které ji lemovaly směrem k moři.
Kromě toho se stávalo veslování v této žhavé, skoro bezvětrné atmosféře velice namáhavou záležitostí. Naštěstí s blížícím se odlivem síla proudu nevzrostla, protože se u posledního ohybu zastavil. Zbývalo jen překonat pravidelný tok vod, v této roční době spíš nízkých. Nebylo by tomu ovšem tak za několik týdnů, v době dešťů, až horský řetěz odvede svou daň přirozeným průchodem Montrose.
Nicméně se pan Wolstone a Ernest nedali zastrašit vedrem a pluli dále. Mezi dost rozmanitými sklony říčních břehů se tvořily na opačné straně ostrohů víry, kterých používali s výhodou, aby si ušetřili námahu.
„Není možné," pravil pan Wolstone, „že doplujeme k úpatí horského řetězu, ve kterém asi Montrose pramení."
„Stále lpíte na své úvaze, pane Wolstone?…" pravil Ernest a vrtěl hlavou.
„Ovšem, a je nutné, aby tomu tak bylo, milý chlapče. Nebudete vpravdě znát svůj ostrov, dokud ho nespatříte v celém jeho rozsahu z těchto hor, které se ostatně nezdají být příliš vysoké."
„Odhaduji jejich výšku na dvanáct až patnáct set stop, pane Wolstone, a věřím stejně s vámi, že z jejich vrcholu obhlédneme zrakem celé Nové Švýcarsko, jestli ovšem není rozsáhlejší, než si myslíme. Co je asi za tímto horským řetězem?… Jestli to dosud nevíme, je to proto, že jsme se po celých dvanáct let necítili v Zaslíbené zemi nikdy stísněni…"
„Souhlasím, milý Erneste," odpověděl pan Wolstone, „ale teď je tu skutečný zájem, abychom neměli pochybnosti o důležitosti ostrova, určeného přijímat kolonisty…"
„Stane se to, pane Wolstone, s návratem krásného počasí, a jistě ještě před příjezdem Unicornu. Dnes se mi zdá moudřejší omezit se na tento několikahodinový výzkum, který stačí ke stanovení hlavního směru Montrose…"
„A přece, Erneste, s trochou vytrvalosti by snad bylo možné doplout k řetězu… přestoupit ho až na severní stranu…"
„S podmínkou, že úbočí nejsou příliš příkrá, pane Wolstone…"
„Oh! Má-li člověk dobré nohy!…"
„Skutečně, udělal byste lépe, kdybyste s sebou vzal místo mne Jacka," dodal Ernest s úsměvem.
„Ten by vám neodporoval… On by vás vybízel proniknout až k horám… i kdybyste se měli vrátit zítra nebo pozítří… a bez ohledu na znepokojení všech ostatních!"
„Máte celkem pravdu, milý Erneste," pravil pan Wolstone. „Slíbili jsme, a musíme dostát slovu. Ještě hodinu plavby a náš člun se vrátí; necháme se unášet proudem… Nevadí! Nepřestanu, dokud nevztyčíme vlajku staré Anglie na nejvyšším vrcholku Nového Švýcarska!" Nesmíme se divit touze, takto vyslovené panem Wolstonem. Mluvil jako dobrý Angličan, a jmenovitě v době, kdy Velká Británie vysílala své námořníky do všech moří na zeměkouli, aby rozmnožila své koloniální panství. Ale cítil, že je lepší toto ujmutí se ostrova odložit, a dále nenaléhal.
Pokračovali v plavbě. Byla to stále ta stejná otevřená krajina bez stromů a méně úrodná, čím více se rozvírala k jihozápadu. Po lukách pozvolna nastupovaly pusté pláně, poseté holým kamením. Touto suchou půdou poletovalo sotva několik ptáků. Nebylo už vidět ani jediné zvíře, které zahlédli ráno; nebyli tu buvoli, antilopy ani pštrosi. Byly tu jen smečky šakalů, které se sice neukazovaly, ale kterých vytí pronikalo vzduchem bez jediné ozvěny.
„Jack měl dobré tušení, že nás neprovázel na tuto stranu," podotkl Ernest.
„Zajisté," odpověděl pan Wolstone, „neměl by tu příležitost vystřelit si z ručnice. Jistě mu přálo více štěstí v houštinách, které svlažuje malý přítok Montrose…"
„V každém případě, pane Wolstone," pravil Ernest, „výsledek našeho výletu bude poznání, že se tato část ostrova podobá té ze zálivu Unicornu… Kdo ví, jestli tomu není právě tak za horským řetězem?…
Pravděpodobně je ostrov úrodný jen na severu a ve středu, od Perlového zálivu až po údolí Grünthal."
„Proto, až podnikneme náš velký výlet," odpověděl pan Wolstone, „myslím, že bude nejlepší jít přímo na jih, místo abychom sledovali obrysy pobřeží na západě nebo na východě…"
„Myslím si totéž, pane Wolstone, nejlepší bude proniknout do kraje soutěskou Úžlabí." Byly skoro čtyři hodiny. Člun se nalézal asi dvě a půl míle od tábora, když se nahoře proti proudu rozlehl šum řítících se vod. Byl to proud, který se vrhal do řečiště Montrose?… Nebo se jenom řeka proměnila v peřeje?… Dělala ji snad skalní hráz na jejím horním toku nesplavnou?…
V tom okamžiku pan Wolstone a Ernest, kteří stáli nehnutě uprostřed víru pod záštitou ostrohu, se chystali otočit loď. Protože jim šikmý svah břehu bránil v pohledu na druhou stranu, pan Wolstone pravil:
„Jen ještě několik úderů veslem a obeplujeme ostroh…"
„Rozhodně," odpověděl Ernest, „lze se obávat, že Montrose nedovolí, aby se loď dostala až k úpatí hor." Pan Wolstone a Ernest začali znovu veslovat s vynaložením vší síly, která jim zbývala po čtyřech hodinách plavby pod ohnivým nebem.
Řeka nyní uhýbala k jihozápadu, což byl asi její hlavní směr. Po nějaké chvíli, na několik set stop proti proudu, se jevil její tok na delší rozloze. Byl zatarasen nahromaděním skalisk, rozsetých od břehu ke břehu; mezi skalisky zbývaly jen úzké štěrbiny a vody se tu řítily v hlučných kaskádách, jejich hluk bylo slyšet na dvacet sáhů po proudu.
„Podívejme, co by nás zastavilo," pravil Ernest, „kdybychom chtěli pokračovat v plavbě…"
„Snad by bylo možné," pravil pan Wolstone, „přenést člun přes tuto hráz…"
„Jestli je to pouhá hráz, pane Wolstone…"
„Zjistíme to, milý Erneste, a záleží na tom, abychom to zjistili…

Vystupme z člunu.“ Nalevo se otvírala úzká bystřina, v této roční době skoro úplně vyschlá, a vinula se dále rovinou. Za několik týdnů, až nastane doba dešťů, bude jistě sloužit jako řečiště proudu, jehož hlučné vody se budou mísit s vodami Montrose.
Pan Wolstone vrhl kotvicí na zem. Pak vystoupili Ernest i on na břeh posetý drobnými i velkými kameny, a šli proti proudu tak, aby se vrátili oklikou ke hrázi.
Tu cestu, která trvala asi čtvrt hodiny, vykonávali uprostřed semeniště kamení, které bylo v písku, s hrubými trsy trávy. Tu a tam byly roztroušeny křemeny nahnědlé barvy, na hranách silně zakulacené, skoro podobné oblázkům velikosti ořechů.
Když pan Wolstone a Ernest došli do výše hráze, pozorovali, že Montrose nebyla splavná už dobré půl míle. Řečiště bylo zataraseno skalisky, mezi kterými pěnila a ječela voda. Přenesení člunu proti proudu by se nedělo bez značných obtíží.
Co se týče krajiny, zdála se být úplně neúrodná až k úpatí řetězu.
Jestli chtěli spatřit trochu zeleně, museli hledět k severozápadu a k severu, přímo ve směru údolí Grünthalu, jehož vzdálené lesy bylo možné rozeznat na hranicích Zaslíbené země.
Panu Wolstoneovi a Ernestovi tedy nezbývalo než se vrátit s politováním, že se v této části toku Montrose naskytla překážka.
Na zpáteční cestě sledovali obrysy bystřiny a Ernest přitom zdvihl několik malých nahnědlých oblázků, těžších, než by se k jejich velikosti zdálo. Vzal tedy s sebou do kapsy dva z těchto kamínků a sliboval si, že je prohlédne po návratu do Felsenheimu.
Ne bez jisté mrzutosti se musel pan Wolstone obrátit zády k jihozápadnímu obzoru. Ale slunce se chýlilo k západu a nesměli se v této vzdálenosti od tábora opozdit. Člun tedy začal ubíhat po proudu a postrkován vesly plul rychle mezi oběma břehy.
V šest hodin už byli všichni shromážděni u skupiny zelených dubů.
Pan Zermatt a Jack, velice spokojení s lovem, přinesli antilopu, párek králíků a ptactvo různého druhu.
Malý přítok svlažoval velmi úrodnou krajinu, někde s rovinami, na nichž se daly dobře pěstovat obilniny, jinde s hustými lesy, ve kterých byly různé druhy stromů. Bylo to i území bohaté na zvěř, kde se jistě ozval výstřel z lovecké pušky poprvé.
Po zprávě pana Zermatta přišel na řadu pan Wolstone. Vyprávěl dopodrobna, jaká byla plavba proti proudu asi na dvě míle vzdálenosti.
Sdělil, jak je kraj v části, rozkládající se k jihu, neúrodný a pustý. Řekl, jaké zklamání zažili s Ernestem před nepřístupnou hrází uprostřed proudu, a dodával, že by bylo nutné volit k horskému řetězu na jihozápadě jinou cestu než po Montrose.
Výletníky očekával dobrý a vydatný oběd, uchystaný Betsií, Mary a Anne. Prostřely pod stínem stromů na břehu potůčku, jehož bystrá voda šplouchala přes písčité dno, porostlé vodními rostlinami. Pustili se s chutí do jídla a hovor se při něm prodloužil až do devíti hodin večer.
Pak vyhledal každý své lůžko na palubě Elisabeth a brzy nato se ze strany mužů ozýval koncert hlubokého chrapotu, který mohl soupeřit s řevem šakalů.
Bylo rozhodnuto, že pinasa vypluje, jakmile nadejde odliv, asi k jedné hodině po půlnoci, aby se tak mohlo využít celé trvání odlivu. Čas spánku byl tedy omezen. Však si to výletníci nahradí příští noc buď při odpočinku v zálivu Unicornu, nebo ve Felsenheimu, jestli tam ovšem dopluje Elisabeth ve dvaceti čtyřech hodinách.
Přes naléhání synů a pana Wolstonea chtěl pan Zermatt zůstat na můstku, chtěl na sebe vzít to, že je probudí v určenou hodinu. Bylo vždy třeba jisté opatrnosti. V noci opouštějí dravé šelmy, které se neobjevily za dne, svá doupata a jsou vábeny k vodě potřebou uhasit žízeň.
V jednu hodinu pan Zermatt zavolal na pana Wolstonea, Jacka i Ernesta. V té chvíli byl slyšet první šum odlivu. Od země vál lehký větřík. Plachty byly vytaženy a rozvinuty, pinasa se poddala dvojímu vlivu proudu a větru.
Noc byla velmi jasná, jiskřivá hvězdami, které vypadaly, že se vznášejí v prostoru jako sníh. Měsíc zvolna klesal k severnímu obzoru.
Proud Montrose neskýtal žádné překážky, bylo třeba se jen držet uprostřed řeky. Po vyplutí a umístění plachtoví stačili tedy dva muži k obratům lodi. Pan Wolstone usedl u opačiny a Jack se postavil na přídi. Pan Zermatt se tedy mohl na chvíli odebrat na odpočinek a Ernest si mohl znovu jít lehnout.
Ten odpočinek ovšem neměl dlouhého trvání. Ke čtvrté hodině ranní, sotvaže se východ zbarvil prvním svitem slunce, našla Elisabeth na ústí Montrose své včerejší kotviště.
Nic tuto noční plavbu nerušilo, i když bylo na polovině cesty slyšet mručení hrochů. Z Fritzova vypravování víme o cestě po Východní řece, že tito obrovští obojživelníci už oznámili svou přítomnost ve vodách ostrova.
Poněvadž počasí bylo nádherné a moře krásné, bylo rozhodnuto, že pinasa použije bezprostředně ranního větru, který se zdvihal od širého moře. Pan Zermatt soudil, ne bez jistého uspokojení, že bude možné se vrátit do Felsenheimu za patnáct hodin, to znamená před nocí.
Aby plula nejkratší cestou a přiblížila se přímo k Východnímu mysu, vzdálila se Elisabeth na dobrou polovinu míle od pobřeží. Její cestující se tedy těšili úplnému pohledu na břehy, které se směrem k jihu objevovaly na tři až čtyři míle.
Pan Zermatt poručil natáhnout plachetní lana, aby zachytil vítr zblízka, a pinasa, s lany napnutými na pravé straně k zádi, vyrazila na cestu k Východnímu mysu. V tom okamžiku si pan Wolstone, stojící na přídi, přikládal dalekohled k očím. Zaostřil a zdál se s neobyčejnou pozorností hledět na jedno místo pobřeží.
Dalekohled se několikrát zdvihal a klesal v jeho rukou. Každému už byla nápadná vytrvalost, s jakou pozoroval obzor na jihovýchodě.

Pan Zermatt, který přenechal kormidlo Jackovi, se odebral na příď pinasy s úmyslem zeptat se na něco pana Wolstonea, když ten, odkládaje dalekohled od očí, sám řekl:
„Ne… mýlil jsem se…“
„V čem jste se mýlil, drahý Wolstone…“ ptal se pan Zermatt, „a co jste se domníval, že tímto směrem vidíte?…“
„Kouř…“
„Kouř?…“ opakoval Ernest stojící nablízku, znepokojený touto odpovědí.
Ten kouř mohl opravdu pocházet jen z tábora, rozbitého v této části pobřeží. Odtud i znepokojivé následky: ostrov byl tedy obydlen domorodci nebo divochy… Připluli z australské strany ve svých pirogách, vystoupili tu na břeh a budou se chtít dostat do nitra?… Jakému nebezpečí by byli vydáni obyvatelé Felsenheimu, kdyby tito domorodci někdy vstoupili do Zaslíbené země…
„Ve kterém místě jste kouř spatřil?…“ ptal se živě pan Zermatt.
„Tam… nad poslední špicí, ve kterou pobřeží z této strany vybíhá.“ A pan Wolstone ukazoval nejzazší hranici země, asi tři míle odtud, která za touto špicí mizela a uhýbala k jihozápadu. Pan Zermatt a Ernest vzali po řadě dalekohled a dívali se velmi pozorně do udaného místa.
„Nic nevidím…“ pravil pan Zermatt.
„Nic…“ dodal Ernest.
Pan Wolstone tam ještě několik okamžiků s největší pozorností hleděl.
„Ne… už nerozeznávám žádný kouř…“ pravil. „Byla to asi jen lehká šedá pára… velice nízký obláček, který se rozptýlil…“ Odpověď byla uspokojivá. Nicméně, dokud bylo špici vidět, nespouštěli ji pan Zermatt a jeho přátelé z očí; nezpozorovali však nic, co by je mohlo znepokojit.
Elisabeth plula rychle plnými plachtami po moři poněkud zčeřeném, což jí však nijak nevadilo. V jednu hodinu odpoledne se nacházela před zálivem Unicornu, který zanechala na míli vlevo; přiblížila se pak k pobřeží a zamířila přímou čarou k Východnímu mysu.
Obeplula toto předhoří ve čtyři hodiny, a protože stoupající příliv hnal na západ od zálivu Spásy, stačila k přeplutí této vzdálenosti hodina. Po obeplutí Žraločího ostrůvku zamířila Elisabeth k potoku Šakalů a o třicet pět minut později její cestující vystoupili na pobřeží Felsenheimu.

XI. KAPITOLA

Před dobou dešťů - Návštěva ve dvorcích na ostrůvcích - První bouřky - Večery na Felsenheimu - Kaple - Ernestův objev a uvítání, jakého se mu dostalo - Trvale špatné počasí - Dva výstřely z děla Na Žraločím ostrůvku

Čtyři a půl dne trvala nepřítomnost felsenheimských hospodářů. Mohla se prodloužit o dvojnásobnou lhůtu, aniž by domácí zvířata trpěla, protože chlévy byly zásobeny na dlouhou dobu. Na takovém výletu by měl pan Wolstone dost času prozkoumat krajinu až k úpatí hor, od kterých už nebyl příliš daleko. Pravděpodobně by i panu Zermattovi navrhl, aby setrval o tři nebo čtyři dny déle na kotvišti Montrose, kdyby člun nenarazil na překážku další plavby proti proudu.
Celkem měla výzkumná cesta přece jen výsledek. Pinasa mohla prozkoumat východní pobřeží na deset mil, počínaje východním mysem. Když k tomu připojíme stejnou rozlohu pobřeží, navštíveného na severu až k Perlovému zálivu, bylo to prozatím vše, co bylo známo z obrysu ostrova. Co se týče jeho obvodu na západě i na jihu, jaký tam má vzhled, když ohraničuje pusté či úrodné končiny, o tom se mohly obě rodiny přesvědčit jen po okružní plavbě, nebo že by jim výstup na hory dovolil přehlédnout celé Nové Švýcarsko.
Byla tu ovšem i možnost, že Unicorn, který se znovu vydával na moře, stanovil jeho rozlohu i tvar. Nuže v případě, že by výprava, vedená panem Wolstonem, nedocílila dokonalého poznání ostrova, bude nutno jen vyčkat návratu anglické korvety, aby nebylo v tomto ohledu pochybnosti.
Teď, po sedm až osm týdnů, zabere celé dny senoseč a žně, mlácení obilí, vinobraní, svážení úrody do stodol. Pan Zermatt a jeho společníci si nesměli dopřát jediného volného dne, jestli chtěli, aby bylo hospodářství v pořádku, než nastane ona neklidná doba, která v této zeměpisné šířce jižní polokoule znamená zimu.
Všichni se tedy dali do práce a nejprve se obě rodiny přestěhovaly do Falkenhorstu. To přestěhování je přiblížilo k Waldeggu, Zuckertopu i k Prospect Hillu. V letním bytě nechybělo ani místo, ani pohodlí od doby, kdy mezi obrovskými kořeny kořenovníku byly zřízeny nové místnosti, ani nemluvě o vzdušném patře, tak příjemném v okolní zeleni. Na úpatí stromu byl prostorný dvůr určen se stájemi i kůlnami pro zvířata, který obepínala neproniknutelná bambusová a z trnitých křovin rostlá hradba.
Není možné dopodrobna líčit práce, které se konaly, a dokonce provedly, během těchto dvou měsíců. Bylo třeba chodit od jednoho hospodářství ke druhému, svážet a ukládat obilniny i píci, trhat zralé ovoce a zařizovat vše, aby se neměla opeřená čeládka z drůbežáren čeho obávat při nastávající nepohodě.
Sluší se poznamenat, že díky svlažování z Labutího jezera, hojně zásobovaného průplavem, značně vzrostl výnos hospodářství. Tento okrsek Zaslíbené země by mohl zajistit existenci aspoň stu kolonistů, a lze pochopit, že hospodáři byli zavaleni prací, když nechtěli nic ztratit.
V předtuše atmosférických zmatků, které měly potrvat osm až devět týdnů, bylo načase pamatovat na ochranu hospodářství před škodami deštěm nebo větrem. Přepážky ohrad, dveře i okna obydlí byly hermeticky uzavřeny, ucpány, podepírány toporkami; střechy, obtěžkané mocnými balvany, odolají prudkým východním vichřicím. Stejná opatření se konala i u kůlen, stodol, chlévů a drůbežáren, jejichž dvounozí nebo čtyřnozí obyvatelé byli příliš četní, než aby mohli být převedeni do místností Felsenheimu.
Také hospodářství na Velrybím a Žraločím ostrůvku byla uvedena do takového stavu, aby odolala strašlivým bouřím,

kterým byla kvůli své poloze u přímoří bezprostředně vydána.
Na Velrybím ostrůvku nyní tvořily pryskyřičnaté stromy a přímořské sosny vytrvale zelené, husté lesy. Sazenicím kokosovníků a jiných podobných druhů se dařilo znamenitě do té doby, kdy je chránily trnité ploty. Teď už nebyly obavy před sty králíků, kteří v prvních dobách ohlodali všechny výhonky. Mořské trávy poskytovaly dostatek potravy těmto žravým hlodavcům - zvláště fucus saccharinus, který jim obzvlášť chutnal. Jenny by zjistila, že vedení ostrůvku, který jí do úplného vlastnictví svěřil pan Zermatt, je naprosto dokonalé.
Na Žraločím ostrůvku si také nebylo možné přát lepší plantáže kořenovníků, kokosových palem a sosen. Bylo třeba jen opevnit ohrady, ve kterých byly chovány antilopy, aby zdomácněly. Trávy a listí, které tvoří potravu těchto přežvýkavců, se po celou zimu nebude nedostávat - také sladké vody bude dost díky nevysychajícímu pramenu, který byl objeven na druhém konci ostrůvku. Pan Zermatt dal ze silných prken vystavět ústřední kůlnu, ve které byly složeny zásoby všeho druhu. Konečně baterie, postavená na plošině pahorku, byla krytá pevnou střechou, chráněnou zelenými stromy, nad kterými se vypínal vlajkový stožár.
V den návštěvy zde Ernest a Jack vypálili dvě rány z děla podle zvyku, přijatého na počátku a na konci deštivé doby. Tentokrát od moře neodpovídal žádný výstřel, jak tomu bylo před šesti měsíci po příchodu anglické korvety.
Když obě děla dostala nové náboje i doutnáky, zvolal Jack:
„Teď bude řada na nás odpovědět Unicornu, až pozdraví Nové Švýcarsko. S jakou radostí mu pošleme svou odpověď!“ Poslední sklizeň pšenice, ječmene, žita, kukuřice, ovsa, sága, brambor, prosa a manioku měla být zanedlouho uložena ve stodolách a felsenheimských sýpkách. Hrách, boby, mrkev, vodnice, párek, kapustu a čekanku poskytne v hojnosti zelinářská zahrada, kterou střídavé osívání udělalo neobyčejně plodnou. Pro cukrovou třtinu a ovocné stromy tu byly pole a plantáže v blízkosti obydlí na obou březích potoka. Vinobraní na falkenhorstské vinici bylo také zavčas provedeno a co se týká medoviny, nechyběl med ani koření a žitné koláče, určené k urychlení kvašení. Byla tu i hojnost palmového vína, ani nemluvě o zásobě vína z Kanárských ostrovů. Co se týká kořalky, kterou tu zanechal poručík Littlestone, bylo jí několik soudků v čerstvém podzemí skalní jeskyně. Palivo pro kuchyňskou pec poskytlo suché dříví, narovnané v hranicích; vichřice se ostatně postarají o to, aby posely větvemi felsenheimské pobřeží, kromě toho, co příliv nanese na břehy zálivu Spásy. Nebylo nad to použít tohoto paliva k vytápění salonu a pokojů. V tropech, na devatenáctém stupni šířky, se není nikdy co obávat zimy. Oheň byl pro kuchyň, prádelnu a jiné domácí úkony.
Nadešla druhá polovina května a bylo načase, aby práce byly skončeny. Nebylo možné klamat se v předchozích známkách nastávajícího špatného počasí. Při západu slunce se začínala obloha pokrývat mlhami, které den ode dne houstly. Vítr jevil sklon ustálit se na východě, a když začal jednou vát z této strany, vrhaly se všechny bouře od moře prudce na ostrov.
Než se všichni uzavřou ve Felsenheimu, chtěl pan Zermatt věnovat den 24. května výletu k Eberfurtské poustevně, kterého se měli zúčastnit i pan Wolstone s Jackem.
Bylo třeba se přesvědčit, jestli je soutěska Úžlabí dost pevně zatarasena, aby jí nemohly divoké šelmy proniknout. Nad tuto ochranu před jejich vpádem, jehož následkem by bylo úplné zpustošení plantáží, nebylo nic nutnějšího udělat. Tento dvorec, nejvzdálenější na hranici okrsku, se nacházel asi tři míle od Felsenheimu.
Návštěvníci, kteří usedli na buvola, osla a pštrosa, dojeli k poustevně Eberfurtu za dvě hodiny. Zjistili, že ohrada je v dobrém stavu, ale z opatrnosti zesílili hradbu v ústí Úžlabí několika příčkami. Nebylo nutné se obávat žádného vpádu šelem nebo tlustokožců, dokud se jim nepodařilo proniknout soutěskou.
Ostatně nikde neviděli podezřelé stopy a sluší se přiznat, že k živé Jackově lítosti. Horlivý lovec si vždy sliboval, že aspoň zajme sloní mládě. Až by je zkrotil, ochočil, zapřáhl do těžkých vozů, dovedl by si je také ochočit, aby nosilo jeho vzácnou osobu.
Konečně dne 25. května, jakmile se na ostrov snesl první déšť, rodiny definitivně opustily Falkenhorst a usadily se ve Felsenheimu.
Žádná země by neposkytla bezpečnější obydlí, chráněné přede všemi nepohodami, a zároveň i příjemnější polohy. Jak bylo zkrášleno ode dne, kdy Jackovo kladivo poprvé prorazilo skálu! Ze solné jeskyně se stal pohodlný příbytek. Na přední straně skalnatého zdiva bylo stále totéž uspořádání místností v řadě za sebou, s otvory pro dveře a okna. Knihovna, Ernestovi tak drahá, se dvěma okny, otvírajícími se k východu směrem k potoku Šakalů, byla převýšena úpravným holubníkem. Rozsáhlý salon s okny, ověšenými zelenou látkou natřenou lehkou vrstvou kaučuku, se stoly, židlemi, křesly a pohovkami i s jiným nábytkem, zachráněným z kajuty Landlordu, sloužil stále jako modlitebna, než by pan Wolstone postavil kapli.
Nad místnostmi se rozkládala terasa, ke které vedly dvě stezky, a zepředu byla galerie krytá střechou s přístřeškem, který podpíralo čtrnáct bambusových sloupů. Po sloupech se vinuly výhonky pepřovníků a jiných keřů, šířících jemnou vůni vanilky, a mezi ně se mísily liány a jiné popínavé rostliny, teď úplně zelené.
Vedle jeskyně, proti proudu potoka, byly soukromé felsenheimské zahrady. Byly obehnány trnitými ploty, dělily se na zeleninové a květinové záhony, na sady ovocných stromů, pistácií, mandloní, ořechů, pomerančovníků a citronových stromů, banánů, gujav a různých jiných druhů stromů horského pásma. Pokud se týče stromů z mírnějšího evropského podnebí, třešní, hrušní, fíkovníků, stačilo se odebrat na širokou cestu, kterou vroubily až do Falkenhorstu.
Za třináct let přešla mnohá deštivá doba přes tento příbytek, který nikdy netrpěl větrem ani mořem. Znovu zde mělo uplynout několik týdnů za stejných podmínek, ale s novými hosty. Ovšem zase scházeli Fritz, François a rozmilá Jenny, radost a oživení tohoto malého světa.
Od 25. května už deště nepřestávaly. Zároveň se i rozpoutávaly svištící a bičující vichřice, které se hnaly od moře přes planiny Východního mysu. Jakýkoliv výlet tu byl vyloučen a nezbývalo než se věnovat různým domácím pracím. Jistě bylo důležité pečovat o zvířata, o buvoly, osla, krávy, telata, oslátka i o zvířata, přijatá do důvěrného přátelství, o

opičáka Knipse II., šakala Jagera i šakala a kormorána Jenny, oba vždy pečlivě ošetřované kvůli ní. Byly tu konečně i drobné hospodářské práce, příprava konzerv, a když dovolilo nějaké krátké vyjasnění, i rybolov v ústí potoka Šakalů a na úpatí felsenheimských skal.
V prvním týdnu června se vichřice zdvojnásobily, drobné deště, které splývaly z oblohy v hustých provazcích, i bouřlivé lijáky, které dopadaly na půdu v mnohonásobných přívalech. Nebylo možné vyjít bez nepromokavých plášťů s kápí.
Celé okolí, zelinářské zahrady, řady sazenic i pole byly zaplaveny těmito přívaly a z výše obrub zdiva Felsenheimu stékalo na tisíc pramínků s hlukem vodopádu.
I když nikdo nevycházel ven, kromě případu největší nutnosti, ubíhaly přesto hodiny bez nudy. Mezi rodinami panovala dokonalá shoda, totožnost názorů, která nikdy nemohla vyvolat spory. Je zbytečné se zmiňovat o upřímném přátelství, které k sobě navzájem pociťovali pan Zermatt a pan Wolstone, a které se už po šest měsíců osvědčovalo ve všech stycích všedního života. Stejně tomu bylo u obou matek, jejichž vlastnosti i schopnosti se doplňovaly. Konečně tu byl i šprýmař Jack. Vždy veselý, vždy pozorný, vždy hledal dobrodružství, reptal jen proti nemožnosti ukojit své lovecké choutky.
Co se týče Ernesta a Anne, nemohli jejich rodiče nepozorovat, že je k sobě poutal živější pocit než přátelství. Mladá dívka, tehdy sedmnáctiletá, poněkud vážná a prozíravá, se nutně musela líbit vážnému a prozíravému mladému muži příjemného zevnějšku, který se jí nemohl nelíbit. Zermattovi a Wolstoneovi mohli jen s radostí hledět na možnost tohoto spojení ve víceméně blízké budoucnosti, které by obě rodiny spojilo ještě užšími svazky. Doposud se ale o ničem nemluvilo, vše se ponechávalo přirozenému vývoji. Čekalo se na návrat Unicornu, který měl Fritze a Jenny přivézt jako muže a ženu. Jestli se ozvaly nějaké škádlivé narážky, přicházely od šibala Jacka. Byl ostatně neústupný ve své myšlence na mládenectví a nijak na Ernesta nežárlil. Při jídle i za večerů byli nepřítomní stálým předmětem hovoru.
Nezapomínalo se ani na plukovníka Montrosea, na Jamese a Susan Wolstoneovy, ani na Dolly a Françoise, vůbec na žádného, kdo si umínil z Nového Švýcarska udělat svou druhou vlast. Jednoho večera stanovil pan Zermatt následující rozpočet:
„Přátelé, máme dnes 15. června. Unicorn odplul loni dne 20. října, což je dobrých osm měsíců… Chystá se tedy už k vyplutí z evropských moří…
„Co tomu říkáš, Erneste?…“ ptala se paní Zermattová.
„Myslím,“ odpověděl, „že když počítáme zastávku u Mysu, mohla korveta veplout do anglického přístavu do třech měsíců. Nuže, bude potřebovat stejnou cestu k návratu, a protože bylo smluveno, že se vrátí za rok, musela půl roku zůstat v Evropě. Myslím si tedy, že tam dosud je…“
„Ale bezpochyby už koná přípravy k vyplutí…“ podotkla Anne.
„To je možné, drahá Anne,“ odpověděl Ernest.
„Je také možné, že zkrátila svůj pobyt v Anglii…“ pravila paní Wolstoneová.
„Zajisté,“ řekl pan Wolstone, „i když šest měsíců není příliš dlouhá doba na všechno, co měla vykonat… Naši páni z admirality nejsou příliš rychlí…“
„Ale když se jedná o převzetí vlastnictví…“ pravil pan Zermatt. „Jde to rychle!…“ zvolal Jack.
„Ostatně, vězte, pane Wolstone, že je to krásný dárek pro vaši vlast…“
„Souhlasím, milý Jacku.“
„A přece,“ pokračoval mladý muž, „jaká to byla příležitost pro naši starou Helvecii pokusit se na dráze osadnické expanze… je tu ostrov, který má všechno bohatství zvířeny i květeny horského pásma… ostrov, tak podivuhodně umístěný v širém Indickém oceáně pro obchod s nejzazší Asií a Tichým oceánem…“
„Podívejme, jak se náš Jack nechává unášet, jako by seděl na Brummerovi nebo Leichtfussovi!…“ pravil pan Wolstone.
„Nuže, Erneste,“ ptala se Anne, „co máme z vašich výpočtů o Unicornu soudit?…“
„Že korveta vypluje nejpozději v prvních dnech července, aby se vrátila s našimi přáteli i s kolonisty, kteří se rozhodnou jít s nimi. Jelikož se zastaví u Mysu, milá Anne, zdrží ji tato zastávka pravděpodobně až do poloviny srpna. Nečekám tedy, že ji uvidím u mysu Zklamané naděje před polovinou října…“
„Ještě čtyři nekonečné měsíce!…“ pravila paní Zermattová. „Při myšlence, že jsou na moři všichni, které milujeme, je třeba mnoho trpělivosti!… Bůh je opatruj!“ Když ženy neztrácely ani hodinu, protože byly zaměstnány domácími pracemi, nesmíme z toho vůbec soudit, že muži nějak zaháleli.
Nejčastěji bylo slyšet hukot kovárny a vrčení soustruhu. Pan Wolstone, velice dovedný soustružník, dělal za pomoci pana Zermatta, někdy i Ernesta, méně často Jacka, který vybíhal ven, jakmile se jen trochu vyjasnilo, množství předmětů běžné potřeby, určených k doplnění vybavení Felsenheimu.
Plán, důkladně probíraný a konečně pevně stanovený, se týkal stavby kaple. Otázka umístění zavdala příčinu k některým debatám. Jedni ji chtěli mít proti moři na jednom z úbočí pobřeží, na polovině cesty mezi Felsenheimem a Falkenhorstem, tak, aby se do ní bez dlouhé cesty mohli odebrat z obou těchto příbytků. Druzí tvrdili, že by kaple na tom místě byla příliš vydána mořským poryvům a že by bylo výhodnější ji postavit u potoka Šakalů směrem dolů k vodopádu. Ale paní Zermattová a Wolstoneová shledávaly ne bez důvodu, že je to místo příliš vzdálené. Bylo tedy konečně rozhodnuto vystavět kapli na konci zelinářské zahrady, na místě dobře chráněném výškou skal.
Pana Wolstonea napadlo použít trvalejší a pevnější materiál, než je dřevo a bambus. Proč by se nemohly použít vápencové balvany nebo i pobřežní kameny, jak to vídáme v přímořských vesnicích. Co se týče lastur a korálů, na pobřeží velice četných, proměnily by se ve vápno, kdyby se rozpálily tak, aby se z nich vypudila kyselina uhličitá. Až tedy dovolí počasí, dá se do této práce a stačí dva nebo tři měsíce, aby byla skončena k všeobecné spokojenosti.
S měsícem červencem, v této zeměpisné šířce uprostřed doby dešťů, se frontální poruchy stávaly dvojnásobně

silnými. Často ani nebylo možné odvážit se ven. Poryvy a lijáky bičovaly pobřeží s prudkostí, o které si nelze udělat představu. Když se k nim přimísilo krupobití, bylo to jako zuřivost kartáčové palby. Moře se vzdouvalo v obrovských pěnících se vlnách a jejich hukot se odrážel v pobřežních jeskyních.
Kolikrát spadal jejich drobný déšť, stříkající až na výšinu úbočí, v hustých proudech k patě stromů! Bývaly hodiny, kde za společného úsilí větru a moře vznikal náhlý příliv, který hnal vody potoka Šakalů zpět až k úpatí vodopádu. Pan Zermatt se znepokojoval ohledně sousedních polí. Bylo třeba přerušit vodovod, který spojoval potok s Labutím jezerem, odkud by přebytek vod zaplavil okolí Waldeggu. Postavení pinasy a šalupy v zátoce také budilo obavy. Bylo třeba několikrát se přesvědčovat, jestli kotvy dobře drží, a upevnit kotevní lana, aby se zabránilo nárazu na skály. Z této stránky tedy nebyly celkem žádné škody. Ale v jakém stavu byly asi dvorce, hlavně Waldegg a Prospect Hill, více vydané větrům než ostatní, vzhledem k jejich blízkosti pobřeží, které vichr bičoval s děsnou zuřivostí?
Proto chtěli pan Zermatt, Ernest, Jack a pan Wolstone využít jeden den volna a vystoupit až k mysu Zklamané naděje. Obavy byly až příliš oprávněné. Oba dvorce už utrpěly a vyžadovaly opravy, které nemohly být v této době podnikány a byly odloženy na konec doby dešťů.
Rodiny trávily večery obyčejně v sále knihovny. Víme, že v ní nechyběly knihy, ty, které pocházely z Landlordu, i jiné, novější, které tu zanechal poručík Littlestone, cestopisy, přírodopisná díla, zoologické a botanické knihy, které znovu a znovu předčítal Ernest, ani konečně takové, které patřily panu Wolstoneovi, příručky mechaniky, meteorologie, fyziky a chemie. Byly zde rovněž k nalezení i lovecké příběhy z Indie a Afriky, které plnily Jacka neodolatelnou chutí odjet do těchto krajů!
Zatímco venku trval řev bouře, předčítalo se zde nahlas. Hovořilo se tu anglicky, tu německy - v řečech, kterými už teď mluvili všichni plynně, i když někdy bylo třeba nahlédnout do slovníků. Byly večery, kdy se výhradně užívalo buď angličtiny, nebo němčiny, a také, i když s menší snadností, francouzštiny. Jediní Ernest a Anne udělali veliké pokroky ve studiu této krásné řeči, tak čisté, přesné, ohebné, tak vhodné k inspiraci básníků a přizpůsobivé s takovou správností ke všemu, co se týká umění a věd. Bylo radostí naslouchat francouzskému hovoru mladého muže i dívky, i když jim někdy všichni ani nerozuměli.
Řekli jsme, že měsíc červenec byl nejhorší v této části Indického oceánu. Sotvaže se zmírnily vichřice, objevily se husté mlhy, které zahalovaly celý ostrov. Loď, která by se mu přiblížila na několik uzlů, by nemohla spatřit ani hory v jeho středu, ani pobřežní předhoří. Ty mlhy se rozkládaly daleko od moře východním směrem. Reálná byla i obava, že některá loď v těchto končinách ztroskotá jako Landlord a Dorcase… Budoucnost jistě uloží novým kolonistům nutnost osvětlit pobřeží Nového Švýcarska, jehož náplavek by byl velice usnadněn, alespoň k severu.
„A proč nevystavíme maják?…“ pravil Jack.
„Maják na mysu Zklamané naděje například a druhý na Východním mysu?… Za pomoci palby ze Žraločího ostrůvku by se mohly lodi bez obtíží přiblížit k zálivu Spásy…“
„To všechno bude, milý synu,“ odpověděl pan Zermatt, „všechno se časem udělá. Naštěstí nemá poručík Littlestone zapotřebí ani maják, aby poznal náš ostrov, ani střelbu, aby zakotvil naproti Felsenheimu.“
„Konečně,“ pokračoval Jack, „si myslím, že bychom dovedli pobřeží osvětlit…“
„Rozhodně, náš přítel Jack nepochybuje o ničem!…“ zvolal pan Wolstone.
„A proč bych pochyboval, pane Wolstone, po všem, co jsme až dosud vykonali, a co bychom ještě mohli vykonat za vašeho vedení?“
„Slyšíte tu poklonu, milý příteli?…“ pravil pan Zermatt.
„A nezapomínám ani na paní Wolstoneovou,“ dodal Jack, „ani na Anne…“
„V každém případě,“ odpověděla dívka, „z nedostatku vědomostí se neprohřeším nedostatkem dobré vůle…“
„A s dobrou vůlí…“ pokračoval Ernest.
„Staví se majáky na dvě stě stop nad hladinou oceánu!…“ dodal k tomu hbitě Jack.
„Však také počítám s Anne, aby položila první kámen…“
„Kdy jen budete chtít, milý Jacku!…“ odpověděla dívka se smíchem.
Je vhodné podat zde zprávu o rozmluvě, která se konala ráno dne 25. července.
Pan a paní Zermattovi byli ve svém pokoji, když tam za nimi přišel Ernest s vážnější tváří než obyčejně a s živým leskem v očích.
Přál si sdělit otci objev, jehož zužitkování by podle jeho názoru mohlo mít v budoucnosti nanejvýš důležité výsledky.
Ernest držel v ruce předmět, který odevzdal panu Zermattovi, a ještě naposled se na něho podíval.
Byl to jeden z kamínků, sebraných v bystřině kdysi na výletě ve člunu, ve společnosti pana Wolstonea, na horním toku řeky Montrose.
Pan Zermatt vzal křemen a jeho těžká váha ho překvapila. Pak se zeptal syna, proč mu ho přináší s tak tajuplnou tváří.
„Protože stojí za povšimnutí,“ odpověděl Ernest.
„A proč?…“
„Protože ten křemen je zlatá ruda…“
„Zlatá ruda!…“ opakoval pan Zermatt.
Přiblížil se k oknu a prohlížel si kámen na lepším světle.
„Jsem si svým tvrzením jist,“ pravil Ernest.
„Zkoumal jsem křemen, analyzoval jsem jeho části a mohu dokázat, že se z velké části skládá z ryzího zlata…“
„Jsi si jistý, že se nemýlíš, můj synu?..“ ptal se pan Zermatt.
„Ano… otče… ano!“ Paní Zermattová této rozmluvě naslouchala beze slova; nenatáhla ani ruku, aby do ní vzala draho cenný předmět. Zdálo se, že jevila lhostejnost.
„Když jsme proplouvali bystřinou Montrose nahoru i dolů,“ pokračoval Ernest, „objevil jsem tam mnoho křemenů

tohoto druhu. Je tedy zřejmé, že je v této části ostrova hojnost zlaté rudy…“
„A co je nám po tom?…“ řekla paní Zermattová.
Pan Zermatt se podíval na svou choť a cítil v této odpovědi její veškeré opovržení.
„Milý Erneste,“ pravil pak, „o svém objevu jsi nikomu neřekl?…“
„Nikomu.“
„Schvaluji to… ne, že bych neměl důvěru k tvému bratrovi nebo k panu Wolstoneovi… Ale toto tajemství zasluhuje, aby se o něm uvažovalo, než se rozhlásí…“
„Čeho se můžeme obávat, otče?…“ ptal se Ernest.
„Teď ničeho, ale v budoucnu nastávající osady!… Když se někdo o existenci tohoto zlatonosného území dozví, když bude vědět, že je Nové Švýcarsko plné zlata, přivalí se sem celé houfy zlatokopů, a s nimi se projeví všechno zlo, všechna prostopášnost, všechny zločiny, které s sebou nese dobývání tohoto kovu!… Můžeme se domnívat, že co neuniklo tobě, neujde i jiným, a že budou jednou ložiska Montrose objevena… Nuže, ať je to co nejpozději… Udělal jsi dobře, synu, že jsi tajemství zachoval, a my ho zachováme také…“
„To je moudře řečeno, Johane,“ pravila paní Zermattová, „a mohu tvá slova jen schvalovat… Ne! Neříkejme nic a nevracejme se k bystřině Montrose… Ponechme vše náhodě, či spíše Bohu, který vládne poklady tohoto světa a rozděluje je podle své libosti!“ Otec, matka i syn se na několik okamžiků zamysleli, byli ostatně pevně odhodláni tohoto zlata nevyužít. Ať křemeny zůstanou tam, kde leží. Pustá končina mezi hořejším tokem řeky a úpatím horského pásma nebude tak brzo vábit nové obyvatele ostrova a bude tedy mnohému nebezpečí vzdálena…
Doba dešťů dospěla k svému vrcholu. Bylo nutné mít strpení ještě tři neděle. Zdálo se, že krásné dny se letos opozdí. Po úlevě dvaceti čtyř hodin zaburácela vichřice s novou silou pod vlivem atmosférických poruch, které rozrušovaly sever Indického oceánu. Teď byl srpen.
Jestli je tento měsíc na severní polokouli totéž co únor, pak v této době mezi tropy a rovníkem začínají větry a deště už ochabovat a širý kraj se probírá z hustých mlh.
„Po dvanáct let,“ pravil jednoho dne pan Zermatt, „jsme nezažili tak dlouhou řadu bouří… Dokonce i mezi květnem a červencem bývaly celé týdny klidu… Co se týče západního větru, ustálil se vždy už začátkem srpna…“
„Milá Mary,“ dodala paní Zermattová, „získáte o našem ostrově špatnou představu…“
„Uklidněte se, Betsie,“ odpověděla paní Wolstoneová.
„Copak nejsme v naší Anglii zvyklí na špatné počasí celého půl roku?…“
„I když,“ prohlásil Jack, „stejně je to hanebné… podobný srpen v Novém Švýcarsku!… Měl jsem už tři týdny být na lovu a moji psi se mne každé ráno ptají, co to znamená!“ „Brzo bude tomuto období konec,“ tvrdil Ernest. „Jestliže můžeme věřit tlakoměru a teploměru, brzo nastane doba bouřek, kterými obyčejně končí doba dešťů.“
„Ať je tomu jakkoliv,“ pravil rozčileně Jack, „toto hanebné a nesnesitelné počasí se příliš prodlužuje… To není to, co jsme panu a paní Wolstoneovým slibovali, a Anne nám jistě bude vyčítat, že jsme ji oklamali…“
„Ne… Jacku… ne…“
„A že by raději šla odtud!“ Dívčiny oči odpovídaly za ni. Pravily, jak se tady, v srdečném pohostinství Zermattovy rodiny, cítí šťastná. Její touhou bylo, aby ji a její rodiče nikdy nic neodloučilo!…
Jak dobře Ernest vypozoroval, končila doba dešťů obyčejně prudkými bouřkami, trvajícími pět až šest dní. Nebe tu vždy vzplanulo blesky, po kterých následovaly údery hromu, až se zdálo, že se zřítí nebeská klenba. Ozvěny pobřeží mnohonásobně opakovaly rachot.
Bylo to dne 17. srpna, kdy se bouře ohlásily zvýšením teploty, tlakem vzduchu a hromaděním těžkých mraků na severozápadě. Tato šedivá mračna označovala vysoké elektrické napětí.
Felsenheim pod ochranou svého skalního štítu vzdoroval větru i dešti. Nebylo proč se zde bát úderů hromu, tak obávaných v širém kraji nebo v lesích, které přitahují elektřinu. Paní Zermattová, paní Wolstoneová a Anne sice neunikly čistě fyzickému dojmu, který vyvolávají bouřky, ale příliš se neděsily.
Na druhý den k večeru byl prostor vzrušen nejděsnějším vzdušným úkazem, jaký se až dosud rozpoutával. Všichni shromáždění v sále knihovny se při třesku suchého, srdcervoucího úderu blesku vztyčili, protože se při vysokých pásech oblohy prodlužoval v dlouhotrvající hřmění.
Trvalo to asi minutu, potom venku následovalo hluboké ticho.
Nebylo pochyb, že hrom udeřil nedaleko Felsenheimu.
Vtom se ozval výstřel.
„Co je to?…“ zvolal Jack.
„To není hrom…“ pravil pan Zermatt.
„Určitě ne,“ řekl pan Wolstone a přiblížil se k oknu.
„Byla to vypálená rána z děla na širém moři proti zálivu?…“ ptal se Ernest.
Naslouchali s tlukoucím srdcem. Snad to byl omyl… akustický klam… nějaký poslední ohlas hromu v prostoru? Ale jestli to byla rána z ohnivého jícnu, znamenala, že se nablízku ostrova nalézá loď, zbavená stěžňů i kormidla, snad blízká záhubě…
Zazněla druhá rána. Byl to stejný zvuk, tedy ve stejné vzdálenosti, a tentokrát mu nepředcházel žádný blesk…
„Ještě jedna…“ opakoval Jack, „a tentokrát si myslím, že není pochyb…“
„Opravdu,“ potvrzoval pan Wolstone, „to, co jsme slyšeli, je rána z děla!“ Anne se rozběhla ihned ke dveřím a mimoděk volala:
„Unicorn… to může být jen Unicorn!“ Následovalo několik vteřin němého úžasu. Unicorn poblíž ostrova a volá o pomoc?… Ne… ne!… Mohla tu být domněnka, že byla některá loď zahnána k severovýchodu, loď bez stěžňů a kormidla, stržena mezi skaliska mysu Zklamané naděje nebo Východního mysu.

Ale bylo zcela nemyslitelné, že by to byla anglická korveta. Musela by z Evropy vyplout nejméně před třemi měsíci a zkrátit značně svůj pobyt v Anglii… Ne… ne!… A pan Zermatt to tvrdil s takovým přesvědčením, že se všichni přidali k jeho názoru: nemůže to být Unicorn!
Nicméně nebyla méně hrozná myšlenka, že byla nablízku loď v nebezpečí… že ji bouře hnala na úskalí, kde ztroskotal Landlord… a že marně volá o pomoc…
Pánové Zermatt a Wolstone, Ernest a Jack vyšli v dešti a vystoupili na ochranný násep za Felsenheimem.
Venku byla taková tma, že bylo vidět sotva na několik sáhů k moři.
Všichni čtyři se museli skoro ihned vrátit, aniž by něco zahlédli na vodě zálivu Spásy.
„A co bychom ostatně pro tuto loď mohli udělat?…“ ptal se Jack.
„Nic,“ odpověděl pan Zermatt.
„Modleme se za nešťastníky, kteří jsou v nebezpečí,“ pravila paní Wolstoneová, „ať je chrání Všemohoucí!“ Všechny tři ženy poklekly u okna a muži zůstali stát se skloněnými hlavami vedle nich.
Protože se neozval žádný další výstřel z děla, soudili, že loď se vším všudy zahynula, nebo že odplula do širého moře.
Nikdo té noci neopustil velký sál, a jakmile se rozednilo a bouře ustala, vyběhli všichni ven z felsenheimské ohrady.
Nebylo vidět žádnou plachtu ani v zálivu, ani v mořské úžině mezi Východním mysem a mysem Zklamané naděje.
Také na tři míle odtud nebyla vidět žádná loď, která by ztroskotala na úskalí.
„Pojďme na Žraločí ostrůvek…“ pravil Jack.
„Máš pravdu,“ odpověděl pan Zermatt. „Z výšky baterie dohlédneme o hodně dále…“
„Ostatně,“ dodal Jack, „bylo by snad dobře vypálit několik ran z děla! Kdo ví, jestli nebudou slyšeny na širém moři a jestli na ně nepřijde odpověď?…“ Obtíž byla zřejmě v tom, jak se dostat na Žraločí ostrůvek, protože záliv byl ještě velice rozbouřen. Ale vzdálenost obnášela sotva jednu míli a šalupa se toho mohla odvážit.
Paní Wolstoneová a Zermattová tlumily své znepokojení a nijak se tomuto plánu nechtěly postavit. Vždyť tu snad šlo o spásu bližních!
V sedm hodin vyplula šalupa z malé zátoky. Pánové Zermatt a Wolstone, Ernest a Jack statně veslovali pomocí odlivu. Příval vln na příď lodi je nedonutil, aby se vrátili.
Jakmile dosáhli ostrůvku, vystoupili všichni čtyři na nízká skaliska.
Jaká změna, jaká spoušť!… Všude stromy vyvrácené větrem, antilopí ohrady pobořeny a vyděšená zvířata sbíhající se ze všech stran!
Pan Zermatt a jeho přátelé došli k úpatí pahorku, kde byla umístěna baterie, a Jack se ovšem objevil na vrcholku první.
„Pojďte… pojďte!…“ volal netrpělivým hlasem.
Pan Zermatt, pan Wolstone a Ernest spěchali za ním.
Kůlna, pod kterou byla postavena obě děla, byla v noci zapálena bleskem a zbyly po ní jen kouřící se trosky.
Vlajkový stěžeň, rozštípnutý po celé délce, ležel ve spoustě travin a houští, napůl spálených. Co se týče stromů, jejichž větve se proplétaly nad baterií, byly roztříštěny bleskem až ke kořenům a bylo vidět stopy plamenů, které strávily jejich nejvyšší větve.
Obě děla ležela na svých lafetách, protože byla příliš těžká, než aby je mohla vichřice porazit.
Ernest a Jack s sebou přinesli doutnáky a opatřili se několika patronami, aby mohli pokračovat v palbě, kdyby zaslechli výstřely z moře.
Jack, který stál u prvního děla, zapálil doutnák.
Doutnák vyhořel až k ústí, ale rána nevyšla.
„Náboj byl zvětralý,“ podotkl pan Wolstone, „a nemohl se vznítit…“
„Vyměňme ho,“ pravil pan Zermatt.
„Jacku, vezmi těrku a vytáhni náboj z děla… Vložíš tam pak novou patronu.“ Ale jakmile byla těrka zavedena do děla, pronikla k velikému Jackovu překvapení až na dno. Starý náboj, který tam byl vložen na konci pěkného počasí, tam už nebyl. Stejně tomu bylo i u druhého děla.
„Rány byly tedy vypáleny?…“ zvolal pan Wolstone.
„Vypáleny?…“ opakoval pan Zermatt.
„Ano… obě…“ pravil Jack.
„Ale kým?…“
„Kým?…“ odpovídal Ernest po rychlé úvaze, „samotným bleskem…“
„Bleskem?…“ opakoval pan Zermatt.
„Ovšem, otče… Poslední hromová rána, kterou jsme včera slyšeli, dopadla na pahorek… Kůlna se vzňala, a když oheň došel k oběma dělům, vyšly obě rány, jedna po druhé…“ Toto vysvětlení bylo nasnadě při pohledu na trosky, které pokrývaly půdu.
Ale jakými hodinami úzkosti prošli obyvatelé Felsenheimu během této nekonečné bouřlivé noci!
„Podívejme se: blesk, který se stává dělostřelcem…“ zvolal Jack.
„Bůh Perun se plete do věcí, do kterých mu nic není!“ Když byla děla znovu nabita, opustila šalupa Žraločí ostrůvek, kde bude muset pan Zermatt zhotovit novou kůlnu, jakmile to počasí dovolí.
Na pobřeží ostrova se za předešlé noci tedy neobjevila žádná loď, žádný koráb na úskalích Nového Švýcarska neztroskotal…

XII. KAPITOLA

Ve Falkenhorstu - Ve Waldeggu - V Zuckertopu - V Prospect Hillu - Pusté moře - Přípravy k cestě do nitra - Kdo

odchází a kdo neodchází - Průvod k soutěsce Úžlabí - Loučení

Doba dešťů, která se toho roku tak prodloužila, skončila posledním týdnem srpna. Vzhledem k projektované cestě do nitra ostrova dali se všichni do orání a setí. Protože pan Zermatt nemínil podniknout výlet před druhou polovinou září, stačila tato doba plně k prvním pracím. Tentokrát se obě rodiny rozhodly, že se neubytují ve Falkenhorstu. Vzdušný hrad utrpěl ostatně pohromou za posledních bouří a bylo nutné ho opravit. Chtěli v něm strávit pouze několik dní po dobu setí, úpravy vinice a péče o zvířata; stejně krátce se chtěli zdržet i ve Waldeggu, Zuckertopu a Prospect Hillu.
„Uvažme," podotkl pan Zermatt, „že s návratem našich nepřítomných, s příchodem nových přátel, které nám přivedou, plukovníkem Montrosem, vaším synem Jamesem a jeho ženou, milý Wolstone, a snad i s určitým počtem kolonistů, bude třeba rozšířit Falkenhorst i ostatní hospodářství. Neopovrhneme tedy pomocnými pažemi při těchto pracích, které jsou jistě závažné. Proto dnes mějme na starosti jen pole, chlévy a drůbežárny. Budeme mít dost práce během těchto dvou měsíců, než se dočkáme příjezdu Unicornu." Jelikož přítomnost paní Zermattové a Wolstoneové byla ve Felsenheimu nevyhnutelná, obě hospodyně prohlásily, že si vezmou na starost vše, co se týká vnitřku i vnějšku, zvířat i drůbeže z Husí bažiny, i zeleniny v zahradě. Dovolily za to Anne, aby provázela při návštěvách hospodářství otce, a jestliže nad tím jevila mladá dívka spokojenost, jevil ji tím více Ernest. Cesta nebude příliš únavná, protože k transportu po okrsku Zaslíbené země se použije vozu se spřežením dvou buvolů a tří oslů. V povozu usednou pan Zermatt, Ernest, pan Wolstone a Anne, zatímco Jack, vždy ochotný hrát úlohu harcovníka, pojede před nimi na divokém oslu Leichtfussovi, který byl jeho obhoeným zvířetem k jízdě. Pokud někdy váhal mezi býkem Brummerem a pštrosem Brausewindem, dal stejně přednost oslovi. Brummer a Brausewind se museli odevzdat osudu, že vůbec neopustí Felsenheim.
Dne 25. srpna udělali první zastávku ve Falkenhorstu, v jehož ohradě bylo množství domácích zvířat. Bylo krásné počasí při lehkém větru, vanoucím od zálivu Spásy. Vedro nebylo tak velké. Jít stinnou alejí podél břehu bylo spíše procházkou, a jistě jednou z nejpříjemnějších.
V tomto ročním období zakoušeli pan Zermatt a jeho synové živý dojem, jakým na ně vždy působil návrat jara, ten blahodárný vliv přírody za prvních krásných dnů, který, jak napsal představený rodiny ve vypravování svých dobrodružství, „vracel se po několikaměsíční nepřítomnosti jako přítel, přinášející radost a požehnání".
Za pobytu ve Falkenhorstu nebylo třeba se zabývat zemědělskými pracemi. Pole, která měla být oseta, patřila ke vzdálenějším hospodářstvím. Všechen čas byl věnován péči o zvířata, obnovení píce, nutným opravám v chlévech, jakož i čištění a vyhloubení potůčku, který svlažoval toto území.
Co se týče nádherných stromů v sousedním lese, vzdorovaly drsným útokům bouří až na to, že pozbyly některé větve. Bylo tedy třeba sebrat všechno to mrtvé dřevo a složit je do hranic v ohradě.
Zároveň se přesvědčili, že jeden z největších kořenovníků byl zasažen bleskem. I když ten, který nesl vzdušné obydlí, nebyl postižen stejným osudem, přece Ernesta napadlo, že by bylo moudré ho chránit hromosvodem, jehož špice by přesahovala nejvyšší listí, a který by kovový drát spojoval se zemí. Umínil si, že toto zařízení prozkoumá, protože letní období znepokojovaly časté bouřky a elektrické fluidum mohlo ve Falkenhorstu způsobit vážné škody.
Tyto práce vyžadovaly plné tři dny a pan Zermatt se do Felsenheimu vrátil až čtvrtý den. On i jeho přátelé odtud vyjeli opět za dvacet čtyři hodin a jejich vozy a spřežení jely směrem k Waldeggu.
Vzdálenost, která dělila Felsenheim od tohoto hospodářství, urazili hned ráno. Od samého příchodu se dal každý do práce. Zde se nalézal ovčín, kde byly ovce i kozy, jejichž počet rok od roku rostl; byla zde zřízena také drůbežárna, ve které bylo asi sto obyvatel. Jistých oprav bylo zapotřebí také v seníku, kde byla uložena píce z poslední žně. Co se týče stavení, nezdálo se, že by utrpělo nepohodou. Nebyla to ovšem už chatrč z ohebného rákosí s tenkými bidélky, jako za prvních dnů.
Domek, nyní vyzděný, měl zvenčí obrubu z písku a žírné země, vevnitř byl pak nahozen sádrou, aby do něho nemohla vnikat vlhkost. Jinde si pan Zermatt ne bez uspokojení povšiml, že bavlníkové plantáže, hraničící s Waldeggem, měly dobrý vzhled. Stejně tomu bylo i s močálem proměněným v rýžoviště, jehož půdu dešťová voda nevymlela. Z druhé strany, jestliže se Labutí jezero udržovalo v dost vysokém stavu vody, skoro s úrovní břehů, nehrozila sousedním polím žádná potopa. Toto vodní jezírko teď oživovali nesčetní vodní ptáci, volavky, pelikáni, sluky, vodní slípky a nejpůvabnější ze všech, labutě s úplně černým peřím, plovoucí v párcích po jeho hladině.
Nebyl důvod, proč by si Jack nevybral mezi drůbeží tu, která se obyčejně objevovala na stole v hospodářství ve Waldeggu. Skolil několik tuctů kachen, nemluvě o nádherném dropovi, kterého měl vůz dopravit do Felsenheimu.
Co se týče houfů opic, byl už od nich pokoj. Z těchto zlomyslných čtyřrukých tvorů, tak dovedných v házení šišek místo projektilů, se už neukázal ani jediný. Pustošily dříve okolní lesy a způsobily mnoho škod. Od doby, kdy byl proti nim zahájen vyhlazovací boj, se moudře rozhodly k ústupu.
Po prvních skončených pracích se naši přátelé zabývali oséváním polí Waldeggu. Tato orná půda nevyžadovala ani obdělávání, ani kypření hnojem, kterého by se v hospodářství našlo dostatek. Ke zkypření stačilo převláčet je branami, taženými osly. Ale setí vyžadovalo po jistou dobu přispění všech - i Anne, návrat do obydlí Felsenheimu se mohl uskutečnit až 6. září.
Pan Zermatt a jeho společníci mohli jen paní Wolstoneové a Betsii blahopřát k horlivosti a činnosti, které dělaly za jejich nepřítomnosti.
Drůbežárny i chlévy byly ve výborném stavu; zelinářská zahrada byla vypleta, zeleniny rozsázeny jistou rukou do řad. Obě hospodyně podrobily důkladnému úklidu pokoje, síně i salon, daly do pořádku prádlo i lůžka a obstaraly vůbec vše, co vyžaduje dobrá správa domácnosti.
Využily dobře svého času, ale netajily se přáním, aby už byl těmto návštěvám ve dvorcích, na které nechodily, konec. Bylo tedy ujednáno, že poslední výlet bude v následujících dnech do hospodářství Zuckertopu a zároveň i na

Prospect Hill. Bude ovšem třeba aspoň týden, jestli mají dostoupit až na vrchol Zklamané naděje, a nemohlo se tedy počítat s návratem před polovinou září.
„Co se týče poustevny Eberfurtu," podotkl pan Zermatt, „budeme mít příležitost k její návštěvě až při plánované cestě dovnitř ostrova, protože ze Zaslíbené země není jiný východ než soutěskou Úžlabí, poblíž tohoto našeho hospodářství…"
„To je samozřejmé," odpověděl pan Wolstone.
„Ostatně, na této straně není třeba provádět zemědělské práce, které jsou neodkladné?…"
„Milý Wolstone," pravil pan Zermatt, „nezbývá nám nic jiného, než vyčkat na dobu senoseče a žní, které budou vyžadovat naši péči, a to bude až za několik týdnů. Zakončeme to tedy Zuckertopem a Prospect Hillem." Tento plán byl přijat a bylo rozhodnuto, že Anne tentokrát nebude provázet otce, protože se cesta mohla prodloužit přes týden.
Paní Wolstoneové se tato nepřítomnost zdála příliš dlouhá. Její dcery bylo velice třeba ve Felsenheimu k domácím pracím, ke spravování šatů a prádla. Žehlička a jehla dostaly přednost před hráběmi a motyčkou.
Proto paní Wolstoneová vedle mateřské péče uplatňovala tyto velice vážné důvody, kterým se Anne, ke své lítosti, musela podrobit.
Ernestovi ovšem tyto důvody nebyly vůbec po chuti a začal dokonce i uvažovat o tom, jestli by jeho přítomnost ve Felsenheimu nebyla nutná.
Nuže, statečný Jack mu přispěchal na pomoc se svou obvyklou družností. Večer před odjezdem, když byli všichni shromážděni ve společném sále, neváhal pronést následující úvahu:
„Otče, dobře vím, že paní Wolstoneové, Anne a matce nehrozí žádné nebezpečí, když zůstanou samy ve Felsenheimu… Ale když jde o to, zanechat je tu celý týden - a kdo ví?… - snad i ještě déle…"
„Zajisté, Jacku," odpověděl pan Zermatt, „a nebudu mít klidnou chvíli po celou naši nepřítomnost… i když nehrozí žádné nebezpečí…
Doposud naše odloučení netrvalo nikdy déle než dva nebo tři dny, a tentokrát to bude celý týden… Je to velmi dlouho!… A přece by to byla veliká obtíž, kdybychom odešli všichni…"
„Jestli chcete," pravil pan Wolstone, „nabízím se, že zůstanu ve Felsenheimu…" „Ne, milý Wolstone, vy méně než kdo jiný," odpověděl pan Zermatt.
„Je třeba, abyste nás do Zuckertopu a Prospect Hillu, vzhledem k nastávajícím pracím, doprovázel… Ale jestli se někdo z mých synů uvolí zůstat u matky, už nebudu znepokojen… Stalo se to již víckrát…
Jack, například…" Jack se nemohl ubránit úsměvu a zpod víček vzhlédl na Ernesta.
„Jak!" zvolal, „mě navrhujete, abych hlídal byt?… Lovce chcete připravit o příležitost k honbě vysoké i drobné zvěře!… Jestli má někdo zůstat ve Felsenheimu, proč to mám být právě já a ne Ernest?…"
„Ernest nebo Jack, to je jedno…" odpověděl pan Zermatt.
„Není to tak, paní Wolstoneová?…"
„Zajisté, pane Zermatte."
„Ale ve společnosti Ernesta byste se nebály, ani ty, Betsie, ani vy, drahá Anne?.."
„Ani v nejmenším," řekla dívka a trochu se začervenala.
„Mluv tedy, Erneste," pokračoval Jack.
„Neříkáš, jestli je ti tento návrh vhod?…" Ernestovi se návrh líbil a pan Zermatt mohl mít k tomuto vážnému mladíkovi, stejně opatrnému jako zmužilému, pevnou důvěru.
Odjezd byl stanoven na zítřek. Na úsvitě se pan Zermatt, Wolstone i Jack rozloučili a slíbili, že svou nepřítomnost podle možnosti zkrátí.
Nejkratší cesta z Felsenheimu do Zuckertopu se uchylovala daleko od cesty k Waldeggu, která vedla podél pobřeží.
V povozu, ve kterém usedli pánové Zermatt a Wolstone, byly naloženy pytle se zrním, několik kusů nástrojů a nářadí a dostatečné množství potravin a nábojů.
Jack, který se nechtěl odloučit od Leiéhtfusse, šel vedle vozu, sledován oběma psy, Braunem a Falbem.
Nejprve se ubírali směrem k severozápadu, aby měli Labutí jezero vpravo. Širá luka a přirozené pastviny se rozkládaly až k odvodňovacímu průplavu potoka Šakalů, přes který, asi na míli od Falkenhorstu, přešli po můstku, zřízeném hned od začátku.
V tomto směru nebyla sjízdná cesta, podobná té, která vedla ke dvoru Waldegg. Ale četné těžké vozy, které tudy jezdily, konečně urovnaly půdu a rozjely traviny. Vůz tažený dvěma buvoly se tedy pohyboval dobře a bez velké námahy kupředu.
Vzdálenost do Zuckertopu, asi tři míle, urazil za čtyři hodiny.
Pan Zermatt, pan Wolstone a Jack tedy dojeli do dvora před snídaní.
Posnídali a s velkou chutí se ihned dali do práce.
Nejprve bylo třeba vztyčit několik kůlů v ohradě, ve které trávili vepři dobu dešťů. Do této ohrady vnikl i jiný druh vepřového dobytka, tajamové neboli pižmoni, kteří žili v dokonalém přátelství s ostatními.
Pan Zermatt je proto nehonil. Zkušenostmi zjistil, že se maso těchto zvířat dalo využít, když se odstraní zapáchající vak na jejich hřbetě.
Plantáže v tomto okrsku, díky vzdálenosti od moře, byly shledány v dobrém stavu gujavových stromů, banánů, palem a zvláště ravendsarů, silného kmene a jehlancovité koruny, jejichž kůra spojuje chuť skořice s vůní hřebíčku.
V době, kdy sem pan Zermatt se syny přišel poprvé, tu byla jen bažina, kterou tehdy pojmenovali bažinou Cukrové třtiny. To bylo v prvních dnech jejich vstupu na ostrov. Dnes dvůr Zuckertop obklopovala bohatá obdělaná pole a pastviny, kde se pásly krávy. Místo prosté chaty z větví tu nyní pod stromy bylo kryté stavení. Nedaleko se kupil hustý les ze samého bambusu, jehož silné trny mohly sloužit místo hřebíků, a kdo by jím prošel, vyvázl by s

rozedranými šaty.
Pobyt v Zuckertopu trval osm dní, které byly věnovány setí prosa, pšenice, ovsa, kukuřice; obilniny v této půdě rostly rychle, protože ji zavlažovala derivace z Labutího jezera. Z této strany opravdu pan Wolstone sestrojil trativod, který prořízl západní břeh ostrova, a vody se takto přirozeně rozlily po území. Následkem tohoto zařízení bylo možné Zuckertop prohlásit za nejbohatší ze všech tří hospodářství, založených v obvodu Zaslíbené země.
Během tohoto týdne mohl ovšem Jack plně uspokojit své lovecké choutky. Odcházel se svými psy, jakmile mu jen práce dopřála nějakou volnou chvíli. Kuchyně byla bohatě zásobena křepelkami, koroptvemi, divokými kury, dropy z pernaté a pekari ze srstnaté zvěře. Z hyen, které se v okolí ohlašovaly, nespatřil Jack ani jedinou, stejně tak žádného masožravce. Šelmy před člověkem rozhodně prchaly.
Jack se odebral blíže k jezeru a měl větší štěstí než jeho bratr Fritz před několika lety. Měl příležitost skolit zvíře velikosti osla, jakýsi druh bezrohého jednorožce, odrůdy tapírů. Nepadl po první ráně, kterou proti němu mladý lovec na vzdálenost asi dvaceti kroků vypálil, ale v okamžiku, kdy se chtěl na Jacka vrhnout, projela mu druhá kulka srdcem.
Konečně večer, dne 15. září, byla skončena všechna práce v Zuckertopu. Na druhý den, když byl dům hermeticky uzavřen a ohrada byla chráněna pevnou závorou, vyjel povoz dále k severu, aby dojel do Prospect Hillu v sousedství mysu Zklamané naděje.
Dvůr od tohoto hrotu, který se jako supí zobák táhne mezi zálivem Argonautů a širým mořem, dělily dvě míle. Největší část jízdy se děla na rovné půdě a postupovalo se snadno. Ale v blízkosti úbočí půda velice znatelně stoupala.
Za dvě hodiny po jízdě zelenou, žírnou krajinou, jako omládlou po době dešťů, dorazili pan Zermatt, pan Wolstone a Jack do Opičího lesa, který si už ani toto označení nezasloužil od té doby, kdy z něho zlomyslná havěť zmizela. U paty kopce se zastavili.
Svahy Prospect Hillu nebyly celkem tak příkré, aby do nich buvoli a osel nemohli vyjet oklikou, vinoucí se kolem jeho úbočí. Bylo jen třeba usilovně táhnout a vůz na planinu vyjel.
Dům, silně vystavený východním a severním větrům, které bičovaly předhoří, utrpěl posledními bouřemi mnoho. Střecha potřebovala okamžitou opravu, protože ji vichřice strhly na několika místech. Nicméně i tak, v jakém stavu dům byl, šlo v něm v létě bydlet - takže se zde hospodáři na několik dní mohli ubytovat.
V drůbežárně, kterou oživovaly slepice svým kdákáním a pobíháním, bylo nutno věnovat péči různým poškozením, zaviněným nepohodou. Také bylo třeba uvolnit ústí malého svěžího pramene, vyvěrajícího skoro na vrcholku kopce.
V plantážích, jmenovitě v kaparových a čajových, se práce omezila na vztyčení keřů, sehnutých prudkostí větru, ale dosud zachycených kořeny v půdě.
Za tohoto pobytu si návštěvníci několikrát vyšli na procházku až na konec předhoří Zklamané naděje. Z tohoto místa přehlédl zrak širou rozlohu moře směrem k východu a část zálivu Argonautů k západu.
Kolikrát za posledních let odtud trosečníci marně očekávali na hladině před mysem objevení lodi!
Proto, jakmile se tam pan Zermatt a jeho přátelé odebrali, pronesl ihned Jack tuto úvahu:
„Je tomu dvanáct let, kdy zoufalí, že jsme se již nesetkali s nikým ze spolucestujících z lodi Landlord, jsme právem toto místo pojmenovali předhořím Zklamané naděje… Nuže, kdyby se dnes na moři objevil Unicorn, nebylo by vhodné dát tomuto předhoří jméno Šťastného připlutí?…“
„Zajisté, milý Jacku,“ odpověděl pan Wolstone, „je to ale nepravděpodobné… Unicorn je dosud v Atlantském oceánu a potřebuje skoro dva měsíce, než se bude moci objevit v končinách Nového Švýcarska…“
„To se neví, pane Wolstone, to se neví…“ opakoval Jack.
„A ostatně, jestli to není Unicorn, proč by se s ostrovem nemohla seznámit jiná loď a pak se ho chtít zmocnit?… Její kapitán by ovšem právem mohl ostrov nazvat Zklamanou nadějí… protože převzetí do vlastnictví je už hotová věc!…“
Ostatně, na moři se neobjevila žádná loď a nebylo třeba měnit křestní jméno mysu.
Dne 21. září, po skončené práci v letohrádku Prospect Hill, rozhodl pan Zermatt, že odtud vyjedou nazítří za úsvitu.
Večer usedli hosté Prospect Hillu na terase, rozkládající se před obydlím, a mohli odtud pozorovat nádherný západ slunce na obzoru, jehož čistotu nekalila žádná mlha. Na čtyři míle odtud se nořil Východní mys do stínu, který oživovalo jen občasné zajiskření příboje o nižší skaliska výběžku. Moře, úplně klidné, se šířilo až k zálivu Spásy. Pod pahorkem mísily louky, stíněné skupinami stromů, svůj zelený koberec se žlutavými skvrnami pobřeží. Na osm mil zpátky k jihu se stínovalo příčné horské pásmo, ke kterému se vytrvale upíraly zraky pana Wolstonea a jehož hřbety ohraničovaly sluneční paprsky zlatým lemem.
Druhý den sjížděl povoz ze svahu Prospect Hillu a odpoledne dojel k ohradě Felsenheimu. S jakou radostí byli nepřítomní uvítáni, protože jejich výlet si vyžádal dva týdny! Je to snad málo, ale stesk rozloučení se neměří jen podle trvání doby.
Není třeba dodávat, že paní Zermattová, Wolstoneová a Anne neztrácely během těchto čtrnácti dní čas. Práce s prádlem značně pokročily. Byla radost vidět prostěradla, ubrusy, pečlivě spravené ubrousky, jejichž bělost se odrážela od zeleně zahrady, houpat se na šňůrách, natažených od stromu ke stromu.
Ani Ernest nezahálel. Když ho hospodyně nepotřebovaly, uzavřel se do knihovny, ale neřekl, jakou prací se tam zabývá. Snad jen Anne byla zasvěcena do tajemství jeho práce.
Večer, když se obě rodiny sešly ve velkém sále a pan Zermatt podal zprávu o výletu do dvorců, položil Ernest na stůl list papíru, na kterém byla kresba barevnými čarami.
„Aj! Co to je?…“ ptal se Jack. „Snad to není plán budoucího hlavního města Švýcarska?“
„Ještě ne,“ odpověděl Ernest.
„Tak to neuhodnu…“
„Vždyť je to plán vnitřní výzdoby naší kaple…“ řekla Anne.
„Ovšem, Jacku,“ dodal Ernest, „a bylo nutné se tím zabývat, protože jsou už do poloviny výšky.“ Toto prohlášení

vzbudilo živé potěšení a Ernest byl vřele pochválen za svou práci, která byla shledána jako dokonalá, pro svou úpravu i pro své rozvržení.
„Bude tam také zvonice?…“ ptal se Jack.
„Zajisté…“ odpověděla Anne.
„Se zvonem?…“
„Ano… se zvonem z Landlordu…“
„A Anne bude mít tu velkou čest, aby jím poprvé vyzváněla!“ pravil Ernest.
Bylo 24. září, tedy doba, kdy se měl uskutečnit plán pana Wolstonea. Jaký bude výsledek tohoto prozkoumání nitra Nového Švýcarska?… Po dvanáct let se trosečníci spokojovali s tímto obvodem Zaslíbené země, a víme, že jim zajistil existenci, vlastně spíš blahobyt. Také vedle nepokoje, kterým paní Zermattovou plnila nastávající nepřítomnost některých jejích milých, se nemohla zbavit domněnky, jí samotné nevysvětlitelné, že následky tohoto výletu budou spíš žalostné.
Když se pak večer sešla s panem Zermattem v jejich společném pokoji, svěřila se mu a on ji uklidňoval:
„Milá Betsie, kdybychom dosud žili v poměrech, v jakých jsme byli při našem příchodu, souhlasil bych s tebou, že tato výzkumná cesta není nutná. I kdyby se pan Wolstone a jeho rodina ocitli na našem ostrově po nějakém ztroskotání, řekl bych jim: co stačilo nám, bude stačit i vám, a není třeba se vrhat do dobrodružství, když není úspěch jistý a když tady snad jde o nebezpečí… Ale Nové Švýcarsko má teď své zeměpisné souřadnice, a v zájmu budoucích kolonistů je důležité, aby byl znám jeho rozsah, tvar jeho pobřeží, a co všechno může poskytnout…“
„Dobře… drahý… dobře…“ odpovídala paní Zermattová, „ale neměli tuto výzkumnou cestu konat nově příchozí?“
„Zajisté,“ pravil pan Zermatt, „nijak by nevadilo, kdybychom vyčkali a podnik by se uskutečnil i za lepších podmínek. Ale víš, Betsie, že ten plán leží na srdci panu Wolstoneovi, a také Ernest si přeje doplnit mapu Nového Švýcarska… Myslím tedy, že se sluší jejich přání vyhovět.“
„Neříkala bych ne,“ pravila paní Zermattová, „kdyby nešlo o nové rozloučení…“
„Nepřítomnost nanejvýš čtrnáct dnů!…“
„Kdybychom aspoň paní Wolstoneová, Anne a já mohly cestovat s vámi…“
„To by nebylo moudré, milá ženo,“ prohlásil pan Zermatt.
„Výlet může být spojen ne-li přímo s nebezpečím, tedy přece s nesnázemi a s velkou únavou… Budeme muset jít pustým krajem za žhavého slunce… výstup na horské pásmo bude jistě obtížný…“
„Paní Wolstoneová, Anne a já máme tedy zůstat ve Felsenheimu?…“
„Ano, Betsie, ale nechci vás tu zanechat samotné. Po zralé úvaze jsem udělal rozhodnutí, se kterým, myslím, budou všichni souhlasit. Na výpravu půjde pan Wolstone s našimi dvěma syny - Ernestem, který obstará záznamy, a Jackem, který by nikdy nesvolil obětovat podobnou příležitost k výzkumné cestě… Pokud se mne týče, zůstanu s vámi ve Felsenheimu… Souhlasíš, Betsie?…“
„Co je to za otázku, Johane!“ odpověděla paní Zermattová. „Můžeme se na pana Wolstonea úplně spolehnout. Je to vážný muž…, který se nenechá strhnout k neopatrnostem… Našim dětem s ním nehrozí žádné nebezpečí…“
„Myslím si,“ pokračoval pan Zermatt, „že toto uspořádání uspokojí paní Wolstoneovou i Anne…“
„Která bude trochu želet nepřítomnosti našeho Ernesta!…“ pravila paní Zermattová.
„Stejně jako Ernest bude litovat, že musí odejít bez ní,“ dodal pan Zermatt.
„Ano! Obě ty dobré bytosti jsou k sobě vábeny a v kapli, jejíž plán dokončil, bude jednoho dne Ernest oddán s tou, kterou miluje!…
Promluvíme si o tomto sňatku ještě ve volné chvíli…“
„Který oblaží rodinu Wolstoneovu, stejně jako nás!…“ odpověděla paní Zermattová.
Když pan Zermatt ohlásil svůj návrh, setkal se s všeobecným souhlasem. Ernest a Anne se museli podrobit tomuto velice rozumnému plánu. Ernest připouštěl, že se ženy nemají odvažovat na výpravu tohoto druhu, protože mohou zdržet nebo i zmařit jejich úspěch, a Anne chápala, že je Ernestova přítomnost nevyhnutelná, jestli má výprava dospět ke zdárnému konci.
Datum odchodu bylo stanoveno na 25. září.
Každý se teď zabýval jenom přípravami, které měly být rychle skončeny. Podle společné dohody se pan Wolstone a oba mladíci rozhodli vykonat celou cestu pěšky. Bylo opravdu možné, že kraj, hraničící s úpatím hor, nebyl schůdnější než ten, který přetínal hořejší tok Montrose.
Půjde se tedy s holí v ruce, s ručnicí na rameně a v doprovodu obou psů. Nebylo pochyb, že Jack je výborný střelec; ale ani pan Wolstone, ani Ernest se nesměli v tomto ohledu podceňovat, a všichni tři lovci si byli jisti, že si cestou opatří dostatek potravy.
Bylo však třeba připravit povoz i spřežení buvolů k dopravě obou rodin až k Eberfurtské poustevně. Nesmí být zapomenuto, že chtěl pan Zermatt při této příležitosti využít k návštěvě tohoto hospodářství na hranicích obvodu Zaslíbené země. S uspokojením byla tedy přijata myšlenka doprovodit pana Wolstonea, Jacka a Ernesta až k soutěsce Úžlabí. Snad bude i nutné prodloužit pobyt v Eberfurtu na dvacet čtyři až čtyřicet osm hodin, jestli bude obydlí vyžadovat práce, které by ovšem bylo nutné udělat.
Dne 25., časně ráno, vyjel povoz z Felsenheimu, sledován psy Braunem a Falbem. Všichni v něm našli místo. Cesta měřila dobré tři míle a buvoli ji mohli snadno urazit před polednem.
Počasí bylo krásné, nebe modré. Sluneční paprsky probleskovaly skrze lehké vlnité obláčky, které mírnily jejich žár.
K jedenácté hodině, když vůz objel oklikou úrodnou zelenou krajinu, dojel k poustevně Eberfurtu.
V lesíku před ní se ukázalo ještě asi deset opic. Bylo nutné je odtud vyhnat - utekly po prvních výstřelech.
Vůz zastavil a rodiny se odebraly do příbytku. Byl dobře chráněn okolními stromy a špatným počasím utrpěl jen málo.

Zatímco paní Wolstoneová, paní Zermattová a Anne připravovaly snídani, muži se vzdálili na dostřel, aby se podívali do soutěsky Úžlabí, která se otvírala do nitra ostrova.
Naskýtala se zde důležitá a těžká práce, protože silná zvířata se pokoušela prolomit hradbu a bylo nutné ji upevnit. Zdálo se, že soutěskou se pokoušelo projít stádo slonů. Kdyby se jim to podařilo, jaké velké škody by zde v Eberfurtu, ale i v Zuckertopu a Waldeggu napáchali! Kdo ví, jestli by se nemuseli těmto mocným tlustokožcům bránit i ve Felsenheimu?…
Umístění nových trámů a nových balvanů zabralo odpoledne i následující den. Nebylo skoro dost ani všech paží, aby se hnulo těmito těžkými kusy a aby se řádně upevnily. Když byla tato práce skončena, byl si pan Zermatt jistý, že průsmyk nemůže být prolomen.
Eberfurtská poustevna ovšem už nebyla také chatrčí po kamčadálském (Kamčadál = Kamčatka) způsobu, která se opírá o čtyři stromy a trčí do výšky dvaceti stop. Byl to teď uzavřený, kůly ohrazený příbytek o několika místnostech, které stačily k ubytování obou rodin. Z obou stran byly zřízeny prostorné chlévy pod větvemi kořenovníků a zelených dubů. Sem zavřel pan Zermatt spřežení buvolů, kterým byla dána píce. Zvířata, dobře zaopatřená a statná, zde mohla přežvykovat podle libosti.
Také je nutné se zmínit, že se v okolí hemžilo hodně zvěře, zajíců, králíků, koroptví, morčat, dropů, tetřevů i antilop. Pro Jacka bylo snadné ukojit svou vášeň ve prospěch společné kuchyně. Část zvěřiny, upečené na praskajícím ohni krbu, byla uschována pro tři výletníky.
S loveckou brašnou u boku, s tornou na zádech, opatřeni hubkou k rozdělání ohně, spokojili se s opékaným masem a kessavovými koláči, s hojností střelného prachu i olova a s láhvemi, plnými kořalky, nemohli mít žádné obavy ke své denní potravě. A konečně, v úrodných krajinách, které zahlédli buď za údolím Grünthalu nebo na jihu od Perlového zálivu, nevyžadovaly jedlé kořínky a jiné ovoce námahu, jenom je stačilo vykopat nebo utrhnout…
Ráno dne 27. září se všichni odebrali do soutěsky Úžlabí, kde se naposledy rozloučili. Čtrnáct dnů budou beze zprávo nepřítomných!… Jak se bude zdát tento čas dlouhý!
„Beze zpráv?…“ pravil Ernest. „Ne, matko, ne, drahá Anne, dostanete je…“
„Poštou?…“ ptal se Jack.
„Ano… vzdušnou poštou,“ odpověděl Ernest.
„Vidíte holuba, kterého nesu v klícce?… Myslíte, že ho chci nechat v Eberfurtu?… Ne, pustíme ho z výšky horského řetězu a přinese nám zprávu o výpravě.“ Všem se tento dobrý nápad líbil a Anne si slibovala, že bude denně vyhlížet příchod Ernestova posla.
Pan Wolstone a oba bratři prošli úzkým východem, ponechaným mezi břevny soutěsky Úžlabí. Ten se pak za nimi opět pečlivě zatarasil a brzy zmizeli za ohybem skalní hradby.

XIII. KAPITOLA

U východu z údolí Griinthal - Pásmo rovin Pásmo lesů - Zase opice - Na úpatí hor, uvnitř jeskyně - První a druhé horské pásmo - U paty kužele

Cesta pěšky je po výtce cesta turisty. Dopřává vidět vše, dovoluje okliky, ospravedlňuje zastávky, omlouvá zdržení. Chodec se spokojí s pěšinkami, když už nejsou cesty. Může jít podle své fantazie, projít, kudy by neprojel nejlehčí povoz, ani kudy by neprošlo nejcvičenější zvíře, může překonávat úbočí a dostoupit až na vrchol hor.
Proto pan Wolstone a oba mladíci neváhali, i když byli nesmírně unaveni, se do těchto vnitřních krajů pustit pěšky, zvláště vzhledem k projektovanému vzestupu na vrchol horského pásma.
Výlet, jak víme, se měl omezit na cestu sedmi až osmi mil s podmínkou, že dosáhnou přímou čarou úpatí hor. Nejednalo se tedy o dlouhou pouť, ale měla se konat novou krajinou, která snad tajila důležité a prospěšné objevy pro všechny tři výletníky.
Není divu, že ze všech nejrozčilenější byl Jack. Když nevstoupil při své dobrodružné povaze na palubu Unicornu, aby se plavil do Evropy, kterou opustil jako dítě, chtěl se jednoho dne za to odškodnit, až by postavení rodiny bylo určitě zabezpečeno. Zatím pro něho bylo velkým uspokojením, když mohl překročit hranice Zaslíbené země a probíhat širé roviny, ze kterých neznal za soutěskou Úžlabí a za údolím Grünthalu nic. Naštěstí pod sebou neměl ani osla Leichtfusse, býka Brummera, ani pštrosa Brausewinda a vzal s sebou jen psa Falba. Proto mohl pan Wolstone i lépe krotit jeho obvyklou prudkost.
Když vyšli ze soutěsky, obrátili se všichni tři zprvu k malé výšině, které dali jméno Arabská věž, jako upomínku na hejno pštrosů, které si pan Zermatt a jeho synové při první návštěvě údolí Grünthalu spletli s hordou beduínů na koních. Od této věže odbočili k jeskyni Medvědů, kde byl před několika lety málem zadušen v obětí těchto těsně svírajících se ploskochodců Ernest!
Ostatně nebylo třeba jít vzhůru po Východní řece, tekoucí od jihu na západ. Jít tímto směrem by znamenalo prodlužovat si cestu, protože horské svahy byly přímo na jihu.
Při té příležitosti Ernest pravil:
„Co není možné u Východní řeky, bylo by snad možné u řeky Montrose… Bylo by to rozhodně kratší, než jít po některém jejím břehu…“
„A já se ptám,“ dodal Jack, „proč nás pinasa nedopravila k jejímu ústí?… Odtud by člun plul až k hrázi, to znamená pět až šest mil od horského řetězu…“
„Nic nemůže být snazší, milý Jacku,“ odpověděl pan Wolstone.
„Ale neúrodný kraj, kterým protéká Montrose, není vůbec zajímavý.

Je lepší procházet končinu mezi horami a zálivem Spásy.“ Cesta vedla dolů do údolí Grünthalu, které se táhlo v délce asi dvou mil rovnoběžně s hranicemi Zaslíbené země. To údolí, široké tisíc sáhů, obsahovalo husté lesy, ojedinělé háje i terasovitá luka po jeho úbočích.
Protékal tu i proud vody, zurčící mezi rákosím, a ústil asi buď do východní řeky, nebo do zálivu Argonautů.
Pan Wolstone i oba bratři už toužili být na druhém konci údolí, aby tak zachytili první pohled do krajiny, prostírající se k jihu. Pokud to bylo možné, orientoval se Ernest pomocí kapesního kompasu a znamenal si současně i vzdálenost.
K polednímu se zastavili ve stínu gujavových stromů, nedaleko polí, kde bujně rostl pryšec. Oškubali několik párů koroptví, které Jack střelil cestou, vykuchali je a upekli na ohni; jídelní lístek této snídaně pak zpestřili kasavovými koláči. Potůček poskytl čistou vodu, do které přilili několik kapek kořalky z polních lahví, a plně zralé gujavové ovoce bylo výhodným zákuskem. Po jídle a odpočinku se tři výletníci vydali opět na cestu. Konec údolí se mezi dvěma vysokými skalními stěnami úžil. V tomto stísněném průsmyku se měnil potok v bystřinu a objevil se východ.
Skoro plochý kraj, který skýtal veškerou bujnou úrodu tropických pásem, se tu rozevíral téměř až k prvním stupňovitým sklonům horského pásma. Jaký to byl rozdíl oproti území, svlažovanému hořejším tokem Montrose! Asi míli směrem k jihovýchodu se vinula tekutá stuha, lesknoucí se ve slunci a vlévající se patrně do řečiště řeky.
Na jihu, až k úpatí hor, na prostoru šesti až sedmi mil, se střídaly pláně i lesy. Pochod byl často obtížný. Ze země vyrůstaly traviny vysoké pět až šest stop, obrovské rákosí s trnitými chocholy i cukrová třtina, kterou vítr klátil do nedohledna. Nebylo pochyb, že by se tyto přírodniny nedaly výnosně využít, protože v té době tvořily hlavní bohatství zámořských osad.
Když pan Wolstone a oba mladíci ušli asi čtyři hodiny cesty, pravil Ernest:
„Navrhuji udělat zastávku.“
„Už?…“ zvolal Jack, kterému se, stejně jako jeho psu Falbovi, nechtělo odpočívat.
„Souhlasím s Ernestovým návrhem,“ pravil pan Wolstone.
„Místo se mi zdá vhodné a můžeme strávit noc na pomezí tohoto limbového lesíku.“
„Dobře, tedy tábor,“ řekl Jack, „a zároveň i oběd, protože mi kručí v žaludku…“
„Je nutné rozdělat oheň a udržovat ho až do rána?…“ ptal se Ernest.
„Bylo by to moudré,“ odpověděl Jack, „je to nejlepší prostředek proti dravcům.“
„Ovšem,“ pravil pan Wolstone, „ale bylo by třeba střídavě bdít, a to si myslím, že je nejlépe vyspat se… Nemusíme se ničeho obávat, doufám…“
„Ne,“ potvrdil Ernest, „neobjevil jsem žádné podezřelé stopy a nebylo slyšet jediné zavytí od doby, kdy jsme vyšli z údolí Grünthalu.
Uspořme si únavu střídavého bdění…“ Jack už nenaléhal a všichni tři začali ukájet svůj hlad.
Noc slibovala být nádhernou - jedna z těch nocí, kdy příroda klidně usíná a ani vánek neruší její klid. Ani lísteček se na stromech nepohnul, žádný praskot nerušil ticho roviny. Pes nejevil známky znepokojení. Zdálky se neozýval ani jediný zvuk drsného štěkotu šakalů, i když byli tito dravci na ostrově tak početní. Celkem se nezdálo být neopatrné usnout pod širým nebem. Pan Wolstone a oba bratři poobědvali zbytky snídaně s několika želvími vejci, které Ernest našel a které si uvařili v popelu; jako zákusek pak měli čerstvé piniové ořechy, kterých byla nablízku hojnost a jejichž jádro chutná jako lískový oříšek.
Jackovi se zavřely oči jako prvnímu, protože byl nejvíce unaven.
Nepřestával totiž prolézat křoví i houští, často na takovou vzdálenost, že viděl pan Wolstone jako nutnost ho volat, jestli je v pořádku. Ale jestliže byl prvním, kdo usnul, byl také prvním, kdo se ráno probudil.
Pan Wolstone a oba bratři se tedy vydali znovu na cestu. Za hodinu museli přebrodit potok, který se snad asi dvě nebo tři míle odtud vrhal do řečiště Montrose. Tak aspoň soudil Ernest podle jeho jihovýchodního směru.
Byly to stále rozlehlé louky, ohromné plantáže cukrové třtiny, ve vlhkých částech půdy pak četné skupiny voskových stromů, u kterých jedna větev nese květy a druhá ovoce. Konečně se objevily husté lesy místo ojedinělých stromů, rostoucích na úbočích údolí Grünthalu, palem různých druhů, skořicovníků, fíkovníků, mangostanů, i množství takových, které nenesou jedlé ovoce, smrky, zelené i přímořské duby, vesměs nádherného vzrůstu. Kromě několika míst, kde se objevovaly voskovníky, nevykazoval tento kraj žádné močály. Ostatně půda stále stoupala - což zbavovalo Jacka naděje setkat se s hejny vodních ptáků. Musel se spokojit s polní a lesní zvěří.
Zatím pan Wolstone uznal za dobré učinit mladému příteli tuto poznámku:
„Je zřejmé, milý Jacku, že bychom si nemohli stěžovat, kdybychom se museli živit koroptvemi, křepelkami, dropy, tetřevy, ale i morčaty a antilopami. Ale zdá se mi moudřejší zásobovat se teprve před zastávkou, abychom si příliš nezatížili lovecké brašny.“
„Máte pravdu, pane Wolstone,“ odvětil zuřivý lovec.
„Ale je skutečně těžké odolat, když se dostane člověku kus zvěřiny na dostřel…“ Nakonec ale uposlechl Jack radu pana Wolstonea. Teprve k jedenácté hodině dalo několik výstřelů ujištění, že je jídelní lístek snídaně doplněn. Ovšem ti, kdo mají rádi maso poněkud odleželé, by se s dvěma kohouty a třemi bekasinami, které přinesl Falb z houští, nespokojili. Ale v Novém Švýcarsku nedospěli k této degeneraci chuti a nenechali z těchto kusů, upečených na ohni ze suchého klestí, nic. Pes si pochutnal na kostech, velkomyslně mu darovaných.
Nicméně odpoledne nebylo zbytečných několik výstřelů, když šlo o to oddálit jistá zvířata, nebezpečná alespoň svou číselnou převahou.
Všechny tři ručnice musely promluvit, aby se rozprchla smečka divokých koček, stejného druhu, jaký se ukazoval i na hranicích Zaslíbené země při prvním výletu do údolí Grünthalu. Smečka se za velkého počtu raněných rozprchla a vyrážela divoký křik, zpola mňoukání, zpola vytí. Bylo snad i záhodno mít se před jejich útoky na nejbližší noční zastávce na pozoru.

Vedle pernaté zvěře byla na tomto území hojnost jiných ptáků, papoušků, křiklavě červených arasů, malých tukasů se zelenými křídly zlacených okrajů, velkých modrých sojek, vysokonohých plameňáků, i množství antilop, kvag, losů, divokých oslů i buvolů. Sotvaže tato zvířata ucítila přítomnost člověka, s neuvěřitelnou rychlostí prchala a bylo nemožné je dohonit.
Až dosud, když stoupali stále směrem k horskému pásmu, nepozbyl kraj svou úrodnost v porovnání s územím severní části ostrova. Pan Wolstone, Ernest i Jack museli brzy vejít do velice zalesněného pásma.
Čím bylo úpatí hor blíž, tím nepřetržitě ji následovaly vysoké lesy, patrně velmi husté. Nazítří je tedy zcela jistě čekala únava namáhavější cesty.
Večer si hladoví pochutnávali na slepičkách. Každý si zastřelil svůj díl z hejna, které Falb vyplašil v houštině vysokých trav. Tábor byl zhotoven na pokraji nádherného ságovníkového lesa, svlažovaného potůčkem, ze kterého sklon půdy dělal bystřinu a hnal ho k jihozápadu.
Pan Wolstone chtěl tentokrát stanovit činnou hlídku u vstupu do tábora. Bylo na místě chránit se ohněm, který by byl udržován až do svítání. Bylo tedy nutné v noci u ohně se střídat, protože byli rušeni vytím v malé vzdálenosti.
Ráno vyšli hned v prvních hodinách. Ještě tři míle a dosáhnou úpatí hor - snad i po druhé zastávce téhož dne, jestli je na pochodu nezdrží žádná překážka. S předpokladem, že boky horského pásma jsou schůdné na severní straně, stačily by k výstupu první hodiny následujícího rána.
Jaký rozdíl se nyní jevil mezi touto končinou a mezi tou, kterou viděli u východu z údolí Grünthalu! Napravo i nalevo se stupňovitě rozkládaly lesy. Skládaly se skoro jedině z těch pryskyřičnatých druhů, které si libují ve vyšších pásmech, a byly svlažovány hlučnými potoky, tekoucími k východu. Tyto hlavní i vedlejší přítoky řeky Montrose v letních vedrech brzy vysychaly a bylo možné se přes ně dostat, protože voda v nich sahala sotva po kolena.
Během dopoledne uznal pan Wolstone jako účelnější obejít některé z lesů, mezi kterými byly malé roviny. I když se tím cesta poněkud prodloužila, nebyli aspoň zdržováni, jako by tomu bylo uprostřed těchto lesů zarostlých houštím a liánami.
Pochod takto trval až do jedenácti hodin. Po této dost únavné etapě se zastavili, aby si odpočinuli a aby pojedli.
Od chvíle, kdy vyšli, jim nechyběla zvěřina. Jackovi se podařilo skolit mladou antilopu, ze které odevzdal nejlepší kusy, a ostatní se uložilo do loveckých brašen k večeři.
Mohli si blahopřát, že udělali toto opatření, protože během odpoledne byl úplný nedostatek jakékoliv zvěře. I sebezručnějšímu lovci je třeba, aby se mu naskytla příležitost vystřelit několik dobrých ran z ručnice.
Tato poslední zastávka se odbývala u paty obrovského přímořského smrku, vedle kterého Ernest rozdělával oheň ze suchého dříví. Zatímco se pekla čtvrtka antilopy pod Jackovým ohněm, jeho bratr a pan Wolstone několik set kroků poodešli, aby prozkoumali krajinu.
„Jestliže se táhne tento lesnatý kraj až k horám," pravil Ernest, „je možné, že pokrývá i jejich první svahy. Tak jsem se aspoň dnes ráno domníval, když jsme opustili tábor."
„V tom případě," odpověděl pan Wolstone, „se jimi odhodláme projít. Mohli bychom je obejít jen se značným prodloužením cesty, a snad bychom museli jít až k východnímu pobřeží…"
„A toto pobřeží, pane Wolstone," pravil Ernest, „musí být odtud vzdáleno na deset mil… Mluvím o té části, ke které nás dopravila pinasa u ústí Montrose… Ano! Deset mil…"
„Jestli je to tak, milý Erneste, není pomyšlení dostat se k horám z východní strany. Co se týče západu…"
„To nevíme, pane Wolstone, a ostatně, když podrobně pozorujeme řetěz hor z výšin Grünthalu, tak vypadá, že je na západě do nedohledna…"
„Nuže, když nemáme volbu," prohlásil pan Wolstone, „odvážíme se projít lesem až na jeho druhý konec. Jestli není možné tam dojít za den, věnujeme dva… půjdeme tři dny… ale dojdeme k cíli." Oba bratři sdíleli návrh pana Wolstonea a byli, stejně jako on, odhodláni pokračovat ve výzkumné cestě až k horám.
Na jídelním lístku hostiny, která nevyžadovala více než hodinu zastávky, se nalézalo maso antilopy, pečené na žhavém uhlí, ovoce z blízkých stromů, banány, gujavy a skořicová jablka. Pak si pan Wolstone, Ernest i Jack přehodili opět přes ramena zbraně i brašny, řídili se kompasem a vešli do lesa.
Mezi jedlemi rovných a oddálených kmenů se šlo pěkně po dost rovné půdě, vystlané trávou nebo spíš jakýmsi vzácným mechem jako kobercem. Bylo tady jen málo kořenů a houštin. V jiných lesích tomu tak nebylo, protože zde byly stromy plné spleti příživníků a byly navzájem propleteny liánami. V tomto širém jedlovém lese, jako ve všech podobných, se chodci nesetkávali s vážnými překážkami. Nemohlo se tu ovšem jít po žádné, i kdyby jen zvířaty vyšlapané, cestě, ale až na malé zátočiny dopřávaly stromy volný průchod.
Celkem, pokud nezatarasila cestu nějaká nepřekročitelná překážka - nějaká bystřina - nebylo nač si stěžovat. Pan Wolstone, Ernest i Jack kráčeli pod záštitou neproniknutelné zelené klenby, i když do ní kolmo bily sluneční paprsky. Byla to jistě veliká výhoda pro chodce, které osvěžovala pronikavá lesní vůně.
I když se stala zvěřina vzácnou, byli Jack, pan Wolstone, ba i Ernest nuceni na tomto pochodu střílet. Ne proti dravcům, lvům, tygrům a pardálům, se kterými se setkávali už na hranicích Zaslíbené země nebo na pomezí Perlového zálivu, ale proti četným zlomyslným opicím!
„Ah, darebáci!…" zvolal Jack.
„Zdá se, že sem všechny utekly v té době, kdy jsme je vyhnali z lesů Waldeggu a Zuckertopu!…" A jakmile byl udeřen do prsou několika šiškami, vrženými silnou rukou, pospíšil si vystřelit dvě rány z ručnice.
Bylo nutné pokračovat ve střelbě celou hodinu, i s nebezpečím vyčerpání nábojů. Asi dvacet opic, těžce nebo smrtelně raněných, leželo na zemi. Jak padaly z větve na větev, vrhal se Falb na ty, které už neměly sil utéci, a zardousil je.
„Kdyby to byly aspoň kokosové ořechy, které nám ti šibalové posílali místo projektilů, bylo by to jen poloviční zlo…" podotkl Jack.

„Ale kdepak!“ pravil pan Wolstone, „jsou mi milejší šišky než kokosové ořechy… Jsou méně tvrdé…“
„Ano… ale ty člověka neživí,“ odpověděl Jack, „kdežto kokos poskytne jídlo i nápoj!“
„V každém případě,“ dodal ještě, „je lépe vědět, že jsou opice uvnitř ostrova, než aby byly před našimi dvorci… Dalo nám dost práce, než jsme se ubránili před jejich pustošením a nachytali je do pastí a na vějičky!… Ať si už zůstanou ve svém jedlovém lese a nikdy se do Zaslíbené země nevracejí, to je vše, co od nich žádáme…“ Když tento útok skončil, vydali se na další cestu, a jedinou obtíží bylo zachovat správný směr k horskému pásmu.
Klenba jedlového lesa se opravdu prodlužovala, hustá a neproniknutelná, bez jakékoliv průrvy. Nebylo ani vidět, na kterém místě je slunce na svém sestupném oblouku. Nebyla tady jediná mýtina, jediný poražený strom. Pan Wolstone si mohl gratulovat, že s sebou nevzal povoz ani zvíře na jízdu. Spřežení buvolů nebo Jackův osel by se nemohli dostat přes místa, kde byly jedle tak blízko u sebe, že se skoro splétaly a bylo by nutné si razit cestu.
V sedm hodin večer pan Wolstone, Ernest a Jack dosáhli jižní hranice jedlového lesa. Půda tak stoupala, že se les rozkládal stupňovitě na prvních horopisných rozvětveních a vrcholky se objevily v okamžiku, kdy se slunce sklánělo za výběžky, přetínající západní obzor.
Tam se hromadila skaliska, úlomky, zřícené z výšky hor. Odtud také vytékaly četné potoky, které snad tvořily pramen Montrose a které sklon půdy vysílal k východu.
Zahájit vzestup ještě týž den, a věnovat mu snad i noc, by bylo nebezpečné. Přes touhu dosáhnout cíle na to teď nepomýšlel ani pan Wolstone, ani oba bratři. Hledali a našli skalní dutinu, kde bylo možné se ukrýt do rána. Zatímco Ernest připravoval večeři, sbírali pan Wolstone a Jack u paty posledních stromů náručí suché trávy, kterou nastlali na písku jeskyně. Snědli párek tetřívků, které zastřelili, a jelikož je přemáhala únava, mysleli jen na odpočinek.
Nicméně bylo třeba jistých bezpečnostních opatření. Se soumrakem se ozývalo dost blízko vytí a zdálo se, že se do něho mísí i lev, o jehož povaze bylo těžké se mýlit.
Oheň, zapálený u vchodu jeskyně, musel být celou noc udržován suchým dřívím, kterého pan Wolstone a Jack nasbírali velkou hromadu.
Ernest první, Jack druhý, pan Wolstone poslední se vystřídali po třech hodinách a bděli až do východu slunce.
Ráno na úsvitu byli již na nohou a Jack zvolal svým zvučným hlasem:
„Nuže, pane Wolstone, nadešel veliký den!… Za několik hodin se splní naše nejvřelejší přání!… Vztyčíme konečně naši vlajku na nejvyšším bodu Nového Švýcarska…“
„Za několik hodin… ovšem… jestli se cestou nenaskytne příliš mnoho obtíží…“ podotkl Ernest.
„V každém případě,“ odpověděl pan Wolstone, „ať je to dnes nebo zítra, určitě zjistíme, jaké jsou rozměry ostrova…“
„Jestli není na jihu a na západě do nedohledna!…“
„Což není nemožné…“ dodal Ernest.
„Nemyslím si to,“ odpověděl pan Wolstone, „jinak by až doposud neunikl pozorným námořníkům, navštěvujícím tuto část Indického oceánu…“
„Uvidíme,“ řekl Jack, „uvidíme!“ Posnídali studenou zvěřinu a uschovali ostatní, protože zvěř bude jistě na neúrodných svazích, do kterých Falb nejevil chuť stoupat, chybět. Mimo jeskyně už nebylo obav před útokem dravců a ručnice byly zavěšeny přes rameno. Jack včele, Ernest za ním a pan Wolstone uzavíral pochod, začali všichni tři stoupat po prvních svazích.
Podle Ernestova odhadu mohla výška horského řetězu měřit jedenáct až dvanáct set stop. Kužel, který strměl skoro proti jedlovému lesu, převyšoval asi o sto sáhů čáru horského hřbetu. Na vrcholku tohoto kužele chtěl pan Wolstone vztyčit vlajku.
Asi sto kroků od jeskyně najednou končilo lesní pásmo této končiny.
Nad ním se jevilo ještě několik zelených ploch, louky poseté skupinami keřů, aloí, lentyšků, myrt, vřesu, až na šest nebo sedm set stop výšky - což tvořilo druhé pásmo. Ale příkrost svahů byla taková, že na jistých místech převyšovala i padesát stupňů. Museli si tedy cestu prodlužovat oklikami napravo i nalevo.
Co ovšem podporovalo vzestup, bylo to, že úbočí poskytovalo pevnou oporu. Nebylo dosud třeba si podávat ruce, ani se plazit. Noha stála pevně na povrchu této zeleně, hrbolaté kořeny a skalními špicemi.
Nebyly obavy ze zřícení, které by se odbylo pádem na několik kroků do hustého mechového koberce.
Vzestup se tedy dál bez zastávky, klikatě, aby se zmírnil úhel sklonu, i když tím vznikla jistá únava. Vrcholu nemohlo být dosaženo, přestože několikrát zastavili, aby nabrali dech. Jestliže Ernest a Jack, mladí a statní, denně trénovaní, zvyklí na tělesná cvičení, necítili příliš velkou únavu, pan Wolstone, vzhledem ke svému stáří, nemohl tak mrhat svižností a silou. Prohlásil však, že bude spokojen, když se se svými druhy utáboří před snídaní u paty kužele. K dosažení jeho vrcholu pak stačí jedna nebo dvě hodiny.
Jacka museli několikrát napomenout, aby se nespouštěl jako kamzík, když ho příroda nezařadila do tohoto druhu zvířat.
Všichni stoupali vytrvale dál, a pokud se týkalo pana Wolstonea, byl odhodlán nepovolit, dokud by nebyl u paty kužele, kde končilo druhé pásmo. Ale nezdálo se, že by tím bylo odbyto to nejobtížnější. Jestliže byl pohled z této výšky na sever, západ i východ, přece by vůbec nebyla vidět krajina, rozkládající se na jihu. Bylo nutné dostoupit až na nejvyšší vrchol. Co se týče kraje směrem k údolí Grünthalu, znali ho v části mezi ústím Montrose a výběžkem Perlového zálivu. Přirozená a oprávněná zvědavost tedy mohla být ukojena jen v tom případě, když se jim podaří dosáhnout vrcholku kužele, anebo, kdyby byl vzestup neschůdný, se jim podaří obejít ho.
Po přestupu druhého pásma bylo nutné se na jeho pomezí zastavit.
Po tak namáhavém výstupu bylo třeba odpočinku. Bylo poledne a po snídani chtěli začít stoupat po nejdelším svahu kužele. Ostatně žaludky naléhavě žádaly potravu. Podobné fyzické utrmácení jim však není nijak příznivé, dokonce do jisté míry škodí zažívacím funkcím. Ale nikdo se neznepokojoval otázkou, jestli stráví dobře či špatně poslední zbytky antilopy; nejnaléhavější věcí bylo naplnit žaludek.

O hodinu později Jack vstal, vyskočil jedním skokem na první skalisko svahu přes všechno napomínání pana Wolstonea a zvolal:
„Kdo mne má rád, jde za mnou!“ „Hleďme mu podat tento důkaz lásky, milý Erneste,“ pravil pan Wolstone, „a zvláště mu zabraňme v jeho neopatrnostech!“

XIV. KAPITOLA

Výstup na vrchol kužele - Rozhled všemi směry - Co je vidět na sever, východ i západ Jižní končina - Loď na obzoru - Britská vlajka

Tato výška šesti set stop převyšuje skoro o třetinu výšku velké egyptské pyramidy. Tato pyramida je ovšem na svazích opatřena obrovskými schody, které usnadňují vzestup a bez kterých by bylo takřka nemožné dosáhnout nejvyššího bodu faraonského pomníku v Gizehu. Úhel, který tvořily příčné linie kužele s kolmicí, byl ještě otevřenější než úhel velké pyramidy.
Bylo to opravdu jen obrovské nakupení skal, udržujících se sotva v rovnováze, nebo, chceme-li, nesmírná spousta kamení neladně nahromaděná. Byly tu však četné výstupky, hrany a vydutiny, na kterých mohla najít noha dobrou oporu. Jack, který byl neustále vpředu, se o jejich pevnosti přesvědčoval, hmatal napravo i nalevo, a pan Wolstone a Ernest, kteří za ním šli bez velkého spěchu, stoupali z balvanu na balvan.
Jaká zoufalá spoušť byla na povrchu toho třetího pásma! Ani stopy po rostlinné říši, jenom sem tam nějaký trs oněch sporných drnovců, kterým stačí několik špetek hlíny, i široké trsy suchého lišejníku, který barvil skály šedavou zelení. Obtíž byla v tom, neuklouznout podél svahu, často hladkého jako zrcadlo. Pád by byl smrtelný, protože by se svalili až k úpatí kužele.
Museli také dbát, aby nepohnuli kamením, porůznu rozházeným, a nezpůsobili tak laviny, které by se valily až k patě horského řetězu.
Ostatně, podstatnou součástí této mocné horské kostry byly žula a vápenec. Nic zde neprozrazovalo sopečný původ takového rázu, který by ohrožoval Nové Švýcarsko výbuchy nebo zemětřesením.
Bez nehody se pan Wolstone, Jack i Ernest dostali do poloviny výše kužele. Slézali schůdná místa a vždy se nemohli vyhnout zřícení kamenů.
Tři nebo čtyři velké balvany takto zprvu divoce odskakovaly od svahů a řítily se pak do hlubin lesa s hromovým rachotem, který opakovaly četné horské ozvěny.
V těchto výšinách se ještě vznášelo několik ptáků, jediných představitelů zvířecího života tohoto třetího pásma, na kterém vlastně nechtěli odpočívat. Nebylo to drobné ptactvo, které nikdy neopouštělo jedlové lesy. Několik párů mocných letounů velkého rozpětí křídel proráželo vzduch pomalými údery perutí na přeletu přes vrchol kužele. Jaké pokušení pociťoval Jack, aby je sestřelil, a s jakou radostí by trefil kulkou tyto supy druhu „umbu“ nebo obrovské kondory, které uváděla v úžas přítomnost člověka, v těchto teskných samotách tak neobvyklá.
Několikrát udělal mladý lovec pohyb, jako by bral ručnici do ruky.
„K čemu?..“ volal na něho pan Wolstone.
„Jak?… k čemu?…“ opakoval Jack, „ale přece…“ Nedokončil větu a přehodil zbraň opět přes rameno a vrhal se dále vzhůru do skalisek.
Tak byl ušetřen život nádherného malabarského orla. Ostatně, bylo by lepší se ho zmocnit, než ho skolit. Mohl by nahradit Fritzova věrného přítele, který zahynul v zápase s tygrem na cestě k objevu Soptící skály.
Čím více svah stoupal k nejvyššímu hřebenu, tím byl i příkřejší opravdová homole cukru. Pan Wolstone se i ptal, jestli bude na jeho špici dost místa pro tři osoby. Bylo teď nutné si navzájem pomáhat, nebo spíš jeden druhému. Jack začal vytahovat Ernesta, který vytahoval pana Wolstonea. Marně zkoušeli obejít úpatí kužele. Vzestup na severní straně byl ještě poměrně nejméně obtížný.
Konečně ke druhé hodině odpolední se ozval chvějící se Jackův hlas - jistě první, který kdy na tomto vrcholku zazněl: „Ostrov… je to skutečně ostrov!“ Pan Wolstone a Ernest se pozdvihli posledním úsilím až k Jackovi.
Zde, na úzkém prostoru dvou čtverečních sáhů, se zemdlení, udýchaní a skoro neschopní řeči zastavili, aby opět nabrali dech.
Otázka, jestli je Nové Švýcarsko ostrov, byla vlastně rozluštěna už od příjezdu Unicornu. Ale jestliže je obklopovalo moře ze všech stran, bylo to v nestejných délkách od hor. Velice rozvinutý k jihu, zúženější k východu i západu, a na severu se omezuje prostou modravou obrubou. Ostrov zářil v paprscích slunce, které se nalézalo několik stupňů pod kulminačním bodem.
Především musel Ernest konstatovat, že horské pásmo nezaujímalo střední část ostrova. Zdvihalo se naopak v jeho severní části a sledovalo dost pravidelnou křivku, kreslící se od východu na západ.
Z tohoto vysokého místa patnácti set stop nad hladinou moře měřil viditelný obvod sedmnáct až osmnáct mil až po obzor. Ale plošný obsah Nového Švýcarska měřil daleko víc.
Podle toho odpovídal i Ernest, když mu pan Wolstone položil v tom směru otázku.
„Podle mého odhadu má náš ostrov šedesát až sedmdesát mil v obvodu… Což by byla plocha, rovnající se objemu Luzernského kantonu.“
„A jaká by byla přibližně jeho rozloha?…“ ptal se pan Wolstone.
„Pokud mohu odhadnout,“ odpovídal Ernest, „když mám na paměti jeho vnější tvar obdélníku, kreslícího se od východu k západu, může měřit čtyři sta čtverečních mil, tedy aspoň o polovinu méně než Sicílie…“
„Eh!…“ pravil Jack, „je spousta ostrovů přesněji označených, které se mu nevyrovnají…“

„Zcela správně," pokračoval Ernest, „a mezi jinými, jestli jsou mé vzpomínky přesné, jeden z hlavních ostrovů Středozemního moře, který je hlavně důležitý pro Anglii, měří jen devět mil na délku a čtyři na šířku."
„Který?…"
„Malta."
„Malta!…" zvolal pan Wolstone, ve kterém se po tomto slově probudil veškerý „britanismus".
„Nuže, proč by se nemohlo stát Nové Švýcarsko Maltou Indického oceánu?…" Jack zatím potají vážně uvažoval, že si mohlo nechat staré Švýcarsko ostrov pro sebe a založit zde krásnou helvetskou kolonii.
Nebe bylo vyjasněné, vzduch úplně čistý až k nejzazším hranicím.
V celém ovzduší nebylo ani stopy vlhkosti a reliéf půdy se kreslil s dokonalou určitostí.
Protože k sestupu bylo už třikrát méně času než k výstupu, zbývalo panu Wolstoneovi a oběma bratrům několik hodin, než by nadešla chvíle návratu k jedlovému lesu. Podávali si dalekohled z ruky do ruky a bedlivě pozorovali širý kraj, prostírající se u jejich nohou.
Ernest, se zápisníkem a tužkou v ruce, si kreslil linie tohoto obdélníku, který přetínala dvacátá devátá rovnoběžka severní polokoule o délce asi dvaceti čtyř mil a sto čtrnáctý poledník v délce devatenácti mil.
Dalo se to velice snadno rozeznat severním směrem na vzdálenost, která se mohla zdát deset až jedenáct mil vzdušnou čarou.
Především, za pobřežím omýval úzký pruh moře část mezi mysem Zklamané naděje a výběžkem, který uzavíral Perlový záliv na západě.
„Ne, není možný žádný omyl," opakoval Jack, „a nepotřebuji dalekohled, abych rozeznal Zaslíbenou zemi a pobřeží až k zálivu Spásy!…"
„Opravdu," dodal pan Wolstone, „a na druhém konci protějšího úhlu je Východní mys, který zakrývá záliv Unicornu."
„Naneštěstí," pokračoval Jack, „ani za pomoci výborného Ernestova dalekohledu není možno spatřit nic z části, sousedící s potokem Šakalů…"
„To proto," odpověděl Ernest, „že je ukryta za pomezím skal, které ji ohraničují na jihu. Protože z Felsenheimu a z Falkenhorstu není možné vidět vrchol horského řetězu, nemůže být z výšin tohoto pásma ke spatření ani Felsenheim, ani Falkenhorst… To je přece logické… myslím…"
„Úplně, ty trojnásobný logiku!…" pravil Jack. „Ale mělo by to být stejné jako u mysu Zklamané naděje, a je to přece on, ten výběžek, vystupující na severu, který vidíme…"
„I když je to jisté," odpověděl Ernest, „že je z tohoto mysu, dokonce i z Prospect Hillu, vidět kužel, je přece první podmínkou postřehnutí.
Je možné, že jsme se nikdy nedívali dost pozorně…"
„Z toho všeho," dodal pan Wolstone, „se dá soudit, že vlastní horské pásmo může být pozorováno jen z kopců nad údolím Grünthalu…
" „Tak tomu je, pane Wolstone," prohlásil Ernest, „a tyto kopce zakrývají našim zrakům Felsenheim."
„Lituji toho," pravil Jack, „protože jsem si jist, že bychom rozeznali otce, matku, paní Wolstoneovou i Anne… A kdyby je napadlo jít do Prospect Hillu, mohli bychom je rozeznat… dalekohledem, rozumí se… Protože tam v dáli jsou, mluví o nás, počítají hodiny a říkají si:
Naši vzdálení byli asi včera u paty pohoří a dnes snad vystoupí na vrchol… Ptají se, jaká je asi velikost Nového Švýcarska… a jestli vystupuje okázale z Indického oceánu…"
„Máš pravdu, chlapče, je to, jako bychom je slyšeli…" řekl pan Wolstone.
„A jako bychom je viděli…" tvrdil Jack. „Nevadí! Nepřestávám litovat, že nám skály zakrývají potok Šakalů a naše obydlí ve Felsenheimu…"
„Zbytečná lítost," pravil Ernest, „při které je třeba se odevzdat osudu!" „Jen ten kužel je vinen!" pokračoval Jack.
„Proč není vyšší? Kdyby byl ještě o několik stop vyšší, viděly by nás naše rodiny tam v dálce…
Dávaly by nám znamení… vztyčily by vlajku na felsenheimském holubníku!… Pozdravovali bychom je naší vlajkou…"
„Jack se dává unášet!…" podotkl pan Wolstone.
„A Ernest by jistě uviděl Anne…"
„Vždyť ji vidím ustavičně…"
„Ovšem… i bez dalekohledu," zvolal Jack.
„Ej, jak ty oči srdce vidí daleko!" Celkem nebylo možné ze Zaslíbené země rozeznat žádné podrobnosti. Za těchto okolností nemohli pozorovatelé udělat nic jiného, než získat přesný pohled ostrova, jeho obrysů a geologické seskupení.
Východní pobřeží na druhé straně zálivu Unicornu představovalo skalnatý lem, který vroubil tuto neúrodnou krajinu, prozkoumanou už dříve za první plavby s pinasou. Pak se úbočí snižovala, pobřeží se zvyšovalo až k ústí Montrose, aby skončilo špičatým výběžkem a zahýbalo se na místě, kde vznikalo horské pásmo na jihovýchodě.
Jako světlý pruh probleskovala křivolaká řeka. Na svém dolejším toku svlažovala lesnatý, zelený kraj - na hořejším krajinu zcela holou.
Byla tvořena četnými potůčky, sestupujícími z posledních pater jedlového lesa, a tvořila četné malebné záhyby. Za vysokými lesy, houštinami a skupinami jednotlivých stromů se střídaly louky, roviny až k nejzazším západním hranicím ostrova, kde byl vysoký kopec, o který se opíral druhý konec horského řetězu ve vzdálenosti pěti až šesti mil.
V geometrickém plánu jevil ostrov dost přesně podobu stromového listu, širšího než delšího, jehož řapík se prodlužoval k jihu, jeho žilnaté tkanivo kreslily hřbety hor a jeho buničinu představovala ta zelená krajina, zaujímající největší část jeho povrchu.
Na západě se v paprscích slunce blyštěly jiné proudy vod, tvořící důležitou vodní soustavu, dokonalejší než ta na

Severu a východě, která se omezovala na Montrose a Východní řeku.
Stručně shrnuto: Nové Švýcarsko mělo tedy ve své rozloze na sever od horského pásma aspoň z pěti šestin podivuhodnou úrodnost a mohlo uživit několik tisíc obyvatel.
Pokud se týče jeho postavení uprostřed vod Indického oceánu, bylo zřejmé, že nepatří k žádné skupině ostrovů, k žádnému souostroví.
Dalekohled neobjevoval žádné zdání země až do nejzazšího obzoru mořské hladiny. Teprve až na tři sta mil bylo nutno hledat nejbližší pobřeží, které, jak víme, bylo Nové Holandsko.
Jestliže u ostrova nebyly žádné družiny ostrůvků, odtržených od jeho pobřeží, i tak na západě vyčníval asi na čtyři míle od Perlového zálivu skalnatý bod. Jack obrátil dalekohled tímto směrem.
„Soptící skála… která nesoptí…“ zvolal, „a ručím za to, že Fritz by ani nepotřeboval dalekohled, aby ji poznal!…“ Nové Švýcarsko se ve své rozloze tedy ke zřízení důležité kolonie hodilo. Nicméně, co poskytovaly sever, východ a západ, by se nedalo žádat na jihu.
Oba konce horského pásma se zahýbaly do oblouku a opíraly se o pobřeží ve skoro stejné vzdálenosti od paty kužele tvořícího jeho střed. Část, vroubená tímto obloukem, byla ohraničena řadou úbočí, jejichž úpatí nebylo možné spatřit, a která se zdála být velice srázná.
Jaký to byl kontrast mezi touto šestinou ostrova a pěti ostatními, tak štědře obdařenými přírodou! Zde se rozkládala úplná hlušina pouště, veškerá hrůza chaosu. Vyšší pruh horského řetězu pokračoval až k jižnímu konci - pruh, který se zdál být nepřekročitelný. Nicméně bylo možné, že se připojoval z této strany k pobřežnímu pruhu soutěskami, roklemi, úžlabími a příkrými, roklinatými srázy. Co se' týče pobřeží, písčitých nebo skalnatých břehů, které by dovolily přistát, omezovaly se snad jen na úzký pruh, který se objevoval za odlivu.
Pan Wolstone, Ernest i Jack podléhali smutnému dojmu, kterým působila tato krajina; zůstávali zamlklí, zatímco po ní bloudily jejich zraky. Není pak divu, že Ernesta přiměla k této úvaze:
„Kdybychom po ztroskotání Landlordu byli vrženi na toto pobřeží, náš člun z kádí by se rozbil a nás by čekala hrozná smrt… hladem!“
„Máte pravdu, milý Erneste,“ odpověděl pan Wolstone, „na tomto pobřeží byste se nezachránili… Ovšem, kdyby se vám podařilo přistát jen o několik mil dál k severu, vašim zrakům by se objevila úrodná země, kraj bohatý na zvěř… Je však obava, že tato hrůzná končina nemá žádné spojení s nitrem, a nevím, jestli by bylo možné sestoupit tam na jižní opačné straně horského řetězu…“
„Není to pravděpodobné,“ dodal Jack, „ale kdybychom šli kolem břehů, určitě bychom dorazili k ústí Montrose a k úrodné části ostrova…“
„Ano…“ řekl Ernest, „s podmínkou, že by naše loď mohla plout na východ nebo na západ… Jižní pobřeží by jí neposkytlo takový záliv, jakým je záliv Spásy, kde mohla bez velké námahy přistát!“ Bylo opravdu štěstí, že byli trosečníci z Landlordu hnáni k severnímu pobřeží Nového Švýcarska. Nebýt této okolnosti, jak by mohli uniknout nejhroznější smrti na úpatí tohoto obrovského nahromadění skal?…
Pan Wolstone, Ernest i Jack chtěli zůstat na špici kužele až do čtyř hodin odpoledne. Udělali tedy všechny nutné záznamy k sestavení mapy Nového Švýcarska - mapy, která by však zůstala neúplnou v jižní části, protože ta unikala jejich zrakům. Ale tato práce se dokončí po připlutí Unicornu, až bude poručík Littlestone hotov s vodocestným prozkoumáním ostrova.
V té chvíli vytrhl Ernest list ze svého zápisníku a napsal na něj tyto řádky:

Dnes, dne 30. září 1817, ve čtyři hodiny odpoledne, na vrcholku kužele…

Vtom se přerušil:
„Jak kužel nazveme?…“ ptal se. „Ostatně se mi zdá, že by se mělo říci spíš útes než kužel…“
„Budiž… útes Lítosti,“ pravil Jack, „protože jsme nemohli spatřit Felsenheim…“
„Ne… Útes Johana Zermatta, na počest vašeho otce, přátelé…“ navrhoval pan Wolstone.
Tento návrh byl přijat s radostí. Jack vytáhl ze své brašny kalíšek.
Pan Wolstone a Ernest udělali totéž. Nalil do nich po několika kapkách kořalky z polních lahví a vypili po trojnásobném hurrá!

Ernest pak psal dále:
… na vrcholku Útesu Johana Zermatta píšeme Vám, drazí rodiče, Vám, paní Wolstoneová, i Vám, drahá Anne, tento lístek a svěřujeme ho našemu věrnému poslu, který je šťastnější než my, protože se brzy vrátí do Felsenheimu.
Naše Nové Švýcarsko, osamocené ve vodách Indického oceánu, může měřit šedesát až sedmdesát mil po obvodu.
Velice úrodné na většině svého povrchu, je pusté a zdá se být neobydlitelné na jižní straně horského pásma.
Za dvakrát čtyřiadvacet hodin, jelikož zpáteční cesta bude rychlejší, budeme snad už u všech těch, které milujeme, a za tři týdny, jestli dovolí Prozřetelnost, je naděje, že se shledáme se svými vzdálenými, tak netrpělivě očekávanými.
Od pana Wolstonea, od bratra Jacka i od vašeho vděčného syna pozdravy Vám, drazí rodiče, paní Wolstoneová, i milá Anne.
Ernest.

Vyndali holuba z klícky, přivázali mu k levé nožce lístek a nechali ho vzlétnout.
Pták se zprvu vznesl na třicet až čtyřicet stop nad kužel, jako by chtěl přehlédnout zrakem větší vzdálenost. Potom, veden podivuhodným orientačním smyslem - šestým smyslem, kterým je zvíře opatřeno - letěl k severu, tloukl rychle

křídly a brzy zmizel z dohledu. Zbývalo jen vztyčit vlajku na vrcholku Útesu Johana Zermatta. Za stožár jí měla sloužit dlouhá hůl pana Wolstonea, zastrčená mezi nejvyšší skaliska. Po tomto výkonu už budou muset sejít k úpatí horského řetězu, vyhledat jeskyni, posilnit se dobrou večeří, ke které dává příležitost lov, a konečně se těšit na zcela zasloužený odpočinek po tak namáhavém dni.
Z jeskyně vyjdou nazítří za svítání. Půjdou už známou cestou a není nemožné, že dojdou do Felsenheimu dříve než za čtyřicet osm hodin.
Pan Wolstone a Jack tedy dbali, aby zastrčili hůl co nejpevněji, tak, aby odolala vichřicím, v této výšce tak neobyčejně prudkým.
„Nejdůležitější věcí je," podotkl Jack, „aby se naše vlajka udržela na svém místě až do příjezdu Unicornu, tak aby ji poručík Littlestone spatřil, jakmile bude ostrov na dohled korvety… Jak tu zabuší srdce Fritze i Jenny, Françoise i vašich dětí, pane Wolstone, i naše, až uslyšíme jedenadvacet výstřelů z děla, pozdravujících vlajku Nového Švýcarska!" Bylo snadné upevnit hůl ve skalních mezerách a zaklínovat ji malými kameny.
Ve chvíli, kdy měl pan Wolstone upevnit na jejím konci vlajku, zahleděl se, obrácen k východu, tímto směrem. Když to trvalo už dost dlouho, zeptal se ho Jack:
„Co je, pane Wolstone?…"
„Zdálo se mi, že vidím…" odpovídal a přikládal k oku dalekohled.
„Vidíte?…" opakoval Ernest.
„Kouř nad pobřežím," pravil pan Wolstone, „jestli to není jen pára, jako když se pinasa nacházela proti řece Montrose."
„Nuže," ptal se Ernest, „rozptyluje se?…"
„Ne…" tvrdil pan Wolstone… „a je na stejném místě… na druhém konci horského řetězu… Copak by tam byli po několik týdnů utábořeni trosečníci nebo divoši?…" Ernest pozoroval rovněž označené místo, ale nic tímto směrem neviděl.
„Eh, pane Wolstone, nedívejte se na tu stranu… ale sem… k jihu…"
A Jack natahoval ruku k moři za ohromná úbočí, strmící nad pobřežím.
„To je plachta lodi…" opakoval Jack.
„Loď je v dohledu ostrova," pravil Ernest, „a zdá se, že k němu pluje…"
Pan Wolstone rozeznal dalekohledem zcela zřetelně trojstěžník, který plul všemi plachtami asi dvě nebo tři míle od břehu.
„Je to Unicorn!…" volal Jack a mával rukama, „může to být jen Unicorn!… Měl se objevit v polovině října a přichází ke konci září, o čtrnáct dní dříve…"
„Není na tom nic nemožného," odpověděl pan Wolstone. „Ale než se vyslovíme, bylo by třeba přesně vědět, na kterou stranu se loď obrací…"
„Obrací se k Novému Švýcarsku…" tvrdil Jack.
„Zítra ráno se objeví na západ od zálivu Spásy, a my tam nebudeme, abychom ji přivítali!… Pojďme… pane Wolstone… pojďme celou noc…" Následující Ernestova poznámka však Jacka, který se však už chystal spustit po svahu kužele, zadržela.
„Ne," pravil, „dívejte se dobře, pane Wolstone… Loď vůbec nemíří k ostrovu…"
„Opravdu," prohlásil tento, když několik minut sledoval obraty lodi.
„Tedy to nebyl Unicorn?.." zvolal Jack.
„Ne," pravil Ernest.
„Ostatně," dodal pan Wolstone, „Unicorn by přistál na severozápadě, kdežto tato loď pluje k jihovýchodu a vzdaluje se od ostrova." Nebylo možné se mýlit. Trojstěžník plul k východu a nezdálo se, že by si všímal Nového Švýcarska.
„Ať si," pravil Jack, ale Unicorn se objeví brzo, a aspoň budeme doma, abychom korvetě Jejího Veličenstva Jiřího III. vzdali čest podle předpisu!" Vlajka byla na špici Útesu Johana Zermatta vztyčena, zavlála ve větru, zatímco Jack jí vzdal čest dvěma výstřely z ručnice.

XV. KAPITOLA

Očekávání ve Felsenheimu - Znepokojivé zpoždění - Odjezd k Eberfurtské poustevně Pan Wolstone a Ernest - Co se stalo Na honu za slony - Návrh pana WolstoneaProtivné větry - Jack

Večer téhož dne seděli pan Zermatt a jeho choť, paní Wolstoneová a její dcera po zdatném dni práce v sále knihovny. Tyto čtyři osoby hovořily u okna, otevírajícího se na pravý břeh potoka Šakalů, a o čem jiném by mluvily, když ne o těch, kteří odešli před třemi dny? O zdaru této výpravy do nitra ostrova je ujišťovalo to, že od začátku panovalo příznivé počasí, protože vedro na počátku pěkného počasí nebylo nesnesitelné.
„Kde asi jsou naši dva synové a pan Wolstone v tomto okamžiku?…" ptala se paní Zermattová.
„Podle mého názoru už dosáhli vrcholku řetězu," odpověděl pan Zermatt.
„Jestli je nic nezdrželo, stačí jim tři dny, aby se dostali k úpatí, a čtvrtý den se mohli věnovat výstupu…"
„Za cenu mnohé únavy, mnohého nebezpečí, kdo ví?" řekla Anne.
„Nebezpečí? Ne, milé dítě," odpověděl pan Zermatt.
„Co se týče únavy, je váš otec ještě v plné síle věku a moje děti už vydržely jinou námahu!"
„Ernest není tak otužilý jako jeho bratr…" nezdržela se dívka odpovědi.
„Úplně ne," dodala paní Zermattová, „vždy dával přednost učení před tělesným cvičením…"
„Prosím tě, Betsie," pravil pan Zermatt, „nedělej ze svého syna babu, ani stařečka!… Jestliže pracoval hlavou, nepracoval méně rukama a nohama… Proto si myslím, že tento výlet pro ně bude jen turistická procházka… Kdybych

se neobával nechat vás samotné ve Pelsenheimu, paní Wolstoneovou, Anne a tebe, má drahá, i přes svých čtyřicet sedm let bych rázně vykročil a zúčastnil bych se výzkumné cesty.“
„Počkejme do zítřka,“ řekla paní Wolstoneová.
„Snad ráno přilétne s dopisem pro nás holub, kterého Ernest vzal s sebou…“
„Proč ne dnes večer?…“ přerušila ji Anne.
„Holub by jistě snadno našel holubník i v noci… je to tak, pane Zermatte?…“
„O tom není pochyb, Anne. Rychlost tohoto ptáka je značná dvacet mil za hodinu, říká se - takže by mohl vzdálenost, dělící nás od hor, přeletět za čtyřicet nebo padesát minut!“ „Co kdybych čekala na jeho návrat až do rána?…“ navrhovala dívka.
„Aj!“ pravila paní Zermattová, „naše milá dívenka je velice dychtivá na zprávy o svém otci…“
„A též o Jackovi a Ernestovi, paní Zermattová,“ dodala Anne a objala ji.
„Lze jen litovat,“ podotkla paní Wolstoneová, „že pásmo hor není vidět z výšiny Pelsenheimu. Snad bychom se už mohli přesvědčit dalekohledem, jestli na vrcholku útesu vlaje prapor…“
„Je to opravdu škoda, paní Wolstoneová,“ odpověděl pan Zermatt.
„Jestli se nevrátí holub do rána, mám v úmyslu osedlat Leichtfusse a jet až k poustevně Eberfurtu, odkud je vidět pásmo…“
„Ujednáno, drahý,“ řekla paní Zermattová, „ale nemějme zbytečné plány. Protože je čas k obědu, zasedneme za stůl… Kdo ví, jestli nepřiletí holub se zprávou od Ernesta ještě večer, než půjdeme spát…“
„Eh!“ pravil pan Zermatt, „není to poprvé, kdy si takto dopisujeme!
Pamatuješ se, Betsie, je tomu už dávno, jak nám naši synové posílali zprávy z Waldeggu, Prospect Hillu a Zuckertopu - špatné zprávy, například o škodách, způsobených prokletými opicemi a jinými škodlivými zvířaty - a také jsme je dostávali prostřednictvím holuba…
Doufám, že nám tentokrát posel donese lepší…“
„Už je tady!…“ zvolala Anne, vyskočila a běžela k oknu.
„Viděla jsi ho?…“ ptala se jí matka.
„Ne… ale slyšela jsem, jak se vrátil…“ odpověděla dívka.
Opravdu, dutý zvuk upoutal její pozornost. Byla to malá past, která sklapla u holubníku nad knihovnou.
Pan Zermatt ihned vyšel ven a za ním Anne, paní Zermattová i paní Wolstoneová. U paty holubníku opřel žebřík o skálu, rychle po něm vylezl, nahlédl dovnitř a zvolal:
„Vrátil se…“
„Vezměte ho… vezměte ho… pane Zermatte!“ opakovala Anne netrpělivě.
Jakmile měla holuba v rukou, políbila ho na šedomodrou hlavičku, odvázala z jeho nohy malý, pečlivě složený lístek a políbila ho znovu.
Potom byl pták opět puštěn a vrátil se do budky, kde ho čekala hrst zrní.
Anne předčítala nahlas Ernestův lístek. Několik řádek jeho obsahu poskytlo upokojení stran nepřítomných a ohlašovalo zdar jejich výpravy. Každý v něm nacházel pro sebe něco milého a Anne, jak víme, tu měla rovněž svůj díl.
S blaženou myšlenkou, že se návrat uskuteční do čtyřiceti osmi hodin, se pan a paní Zermattovi, paní Wolstoneová a její dcera odebrali do pokojů. Dostali poselství, zprávy byly výborné, poděkovali Bohu a všichni klidným spánkem spali až do východu slunce.
Následující den se od rána až do pozdního večera věnovali domácím pracím. Je jasné, že když přiletěl holub, zřekl se pan Zermatt svého plánu jet na výšiny soutěsky Úžlabí. I kdyby silný dalekohled dovolil spatřit prapor, vlající na špici útesu, nezjistilo by se tím nic nového.
Nebylo pochybnosti, že pan Wolstone, Ernest i Jack jsou už na cestě k Pelsenheimu.
Ostatně, všichni měli v ten den velkou práci, kterou nebylo možné odložit. Hejno lososů uvízlo v ústí potoka Šakalů, proti jehož proudu v této době ty ryby obyčejně plavaly. Bylo jistě namístě litovat nepřítomných, jejichž paže tu velice scházely. Následek byl, že nebyl rybolov tak vydatný, jak by mohl být.
Odpoledne své práce zanechali, přešli Rodinný most a ubírali se po cestě směrem k Eberfurtské poustevně. Pan Wolstone, Ernest i Jack byli teď už v soutěsce Úžlabí a mohli nanejvýš za dvě hodiny přejít vzdálenost, dělící dvorec od Pelsenheimu.
Ale den míjel a nic neoznamovalo jejich příchod, ani štěkot psů, kteří by ucítili své pány, ani rány z ručnice, které by jistě Jack vypálil, aby oznámil svůj návrat.
V šest hodin byl připraven oběd - vybraný a vydatný, aby ukojil největší hlad. Čekali výletníky, a když ti nepřicházeli, neměl nikdo ani pomyšlení zasednout za stůl.
Pan a paní Zermattovi, paní Wolstoneová a Anne vyšli naposled asi na čtvrt nule cesty proti potoku Šakalů. Turek a Braun, kteří je provázeli, zůstávali klidní a němí, ač by se jistě rozskákali, kdyby byli oba bratři jen na několik set kroků od nich! Všichni se museli vrátit do Felsenheimu, ne bez znepokojení, i když si říkali, že prodlení nemůže už dlouho trvat. Smutně zasedali ke stolu se sluchem napjatým a sotva se dotýkali jídel, ze kterých by jistě jejich nepřítomní nejbližší nenechali nic.
„Nu… jen trochu klidu…“ řekl konečně pan Zermatt. „Snažme se neukvapovat… Jestliže potřebovali tři dny, aby došli k úpatí hor, proč by nepotřebovali stejně dlouhou dobu k návratu?…“
„Máte pravdu, pane Zermatte,“ odpověděla Anne, „ale copak Ernestův lístek neoznačuje, že jim stačí čtyřicet osm hodin?…“
„Připouštím, milé dítě,“ pravila paní Zermattová. „Ale ten dobrý hoch jeví takovou touhu po shledání s námi, že snad slíbil víc, než může splnit…“ Celkem nebylo dosud proč se vážně znepokojovat. Pan Zermatt to tvrdil ne bez

oprávněnosti. Ale přece té noci nenašel nikdo z obyvatel Felsenheimu klidný spánek předešlé noci.
Konečně to, co zprvu mohlo být jen obavou, vzrostlo v nepokoj, dokonce i úzkost, když nadešel následující večer dne 3. října. Neobjevil se ani pan Wolstone, ani Ernest, ani Jack. Nebylo toto prodlení statných a neúnavných chodců nevysvětlitelné?… Přímo se vnucovala domněnka nějaké nehody… Překážek nemohlo být při návratu víc než při cestě tam, a cestu znali… Nebo se rozhodli jít nějakou jinou, obtížnější… delší?…
„Ne… ne…“ opakovala Anne. „Kdyby chtěli volit jinou cestu, neoznamoval by Ernest, že zde budou ve čtyřiceti osmi hodinách!“ Co na to odpovědět?… Betsie a paní Wolstoneová začínaly pozbývat naděje, Anne se už nemohla zdržet slz, a co jim mohl pan Zermatt říci jako útěchu?…
Bylo tedy ujednáno, že když se nevrátí přítomní zítra do Felsenheimu, odeberou se všichni k Eberfurtské poustevně, protože se nutně musel návrat uskutečnit soutěskou Úžlabí. Jít jim takto naproti znamenalo obejmout je o dvě hodiny dříve.
Nadešel večer, uplynula noc. O panu Wolstoneovi, Ernestovi a Jackovi nebyla žádná zpráva! Teď už nic nemohlo zdržet ve Felsenheimu ty, kteří je tam očekávali ve smrtelných úzkostech, a jak mohly být teď přemrštěné?…
Ráno byly rychle vykonány přípravy. Zapřáhli do vozu, do kterého vložili zásoby potravin a všichni se v něm usadili. Buvol se hnul, provázen Braunem. Po přejezdu přes potok Šakalů jel podél lesů a polí, vroubících cestu k Eberfurtu, největší možnou rychlostí.
Povoz ujel asi míli, když blíž můstku přes odvodňovací průplav, který ústil do Labutího jezera, pan Zermatt zastavil. Braun za zdvojeného radostného štěkotu běžel kupředu.
„Tady jsou… tady jsou!“ volala paní Wolstoneová.
Opravdu, v záhybu skupiny stromů, asi na tři sta kroků, se objevili dva muži…
Byli to pan Wolstone a Ernest.
Kde je Jack?… Nemohl být daleko… snad jen na několik dostřelů za nimi.
Pana Wolstonea i Ernesta uvítal radostný pokřik. Ale oni nepostoupili ani o krok a bylo nutné k nim běžet.
„Kde je Jack?…“ ptala se paní Zermattová.
Nebyl tady ani Jack, ani jeho pes Falb.
„Nevíme, co se s naším Jackem stalo…“ odpověděl nešťastně pan Wolstone.
A začal vyprávět. Jeho vypravování bylo často přerušováno vzlykem posluchačů.
Sestup ze špice útesu až k úpatí pohoří byl vykonán za dvě hodiny…
Jack, který sestoupil nejdříve, zastřelil nějakou zvěř na pokraji jedlového lesa… Povečeřeli jsme před jeskyní, rozdělali venku oheň a uchýlili se dovnitř… Jeden bděl u vchodu, zatímco oba druzí spali, dobře zabezpečeni a na vše připravení…
Ticho noci rušilo jen vzdálené vytí divokých šelem.
Ráno za svítání se pan Wolstone a oba bratři vydali na cestu.
Z výšky útesu pozoroval Ernest, že k východu se les zdál být řidší, a na jeho návrh se všichni tři obrátili v tuto stranu. Chůze zde mohla být rychlejší a cesta mezi horským pásmem a údolím Grünthalu by se tím prodloužila asi jen o míli.
V jedenáct hodin udělali zastávku… Po snídani šli všichni tři tímto lesem, kde byl volnější pohyb.
Asi ve dvě hodiny zaslechli těžký dupot a zároveň se ozvaly mezi stromy táhlé zvuky jako zvučné trouby…
Nebylo možné se mýlit… Jedlovým lesem zcela jistě kráčelo stádo slonů.
Stádo?… ne… Objevili se jen tři sloni. Z nich byli dva velcí, otec a matka, a třetí sloní mládě, které šlo za nimi…
Nesmí se zapomínat, že nejživější Jackovou touhou vždy bylo chytit jedno z těchto zvířat a ochočit je. Smělý mladík chtěl využít příležitosti, naskytující se mu, a to zavinilo jeho záhubu.
Předvídali útok a přichystali si ručnice k obraně, i když měli málo naděje na úspěch v boji s těmi obrovskými zvířaty.
Když sloni došli k východu z mýtiny, zastavili se. Spatřili tři muže, zvolna odbočili nalevo a vnikli do hlubin lesa.
Bylo tedy po nebezpečí, ale Jack se dal unést svou nepřemožitelnou vášní a zmizel beze stopy i se psem Falbem.
„Jacku… Jacku!…“ volal pan Wolstone.
„Vrať se… Jacku… vrať se!…“ volal Ernest.
Buď nerozvážlivec neslyšel, nebo - což je pravděpodobnější nechtěl slyšet. Zahlédli ho ještě jednou skrz husté křoví, a pak jim zmizel z očí.
Pan Wolstone a Ernest, velice znepokojení, se museli pustit za ním a v několika okamžicích doběhli na mýtinu…
Byla pustá…
V té chvíli se tímto směrem ozval nový lomozný dusot, ale nebylo slyšet výstřel…
Nechtěl Jack ještě použít ručnice, nebo už nemohl?…
V každém případě bylo těžké ho dohonit a nemožné najít stopu jeho kroků v půdě, poseté suchými větvemi a listím…
Hluk v dálce znenáhla umlkal, větve, které se před nedávnem ještě pohybovaly, byly opět nehybné a nic nerušilo klid lesa.
Pan Wolstone a Ernest pátrali až do večera v okolí mýtiny, vnikali do nejhustšího porostu, volali hlasitě Jacka… Stal se nešťastník obětí své neopatrnosti?… Nemohl se ubránit útoku slonů?… Ležel bez hnutí, bez života, někde v hlubině temného lesa?…
Žádný křik, žádné volání k uším pana Wolstonea a Ernesta nedolehly… Několikrát opětované výstřely z ručnic zůstávaly bez odpovědí…
S nastalou nocí oba klesli, vysíleni únavou a stiženi nepokojem, u paty stromu a stále naslouchali každému nejmenšímu šelestu. Zapálili veliký oheň v naději, že se Jack bude řídit jeho září a že se mu podaří dostat se k nim. Do rána nezamhouřili oči.
A za těchto dlouhých hodin nepřestávalo vytí a řev ohlašovat přítomnost šelem v poměrné blízkosti. Byla nasnadě

myšlenka, že jestli se nemusel bránit proti slonům, mohl podlehnout ještě nebezpečnějšímu útoku tygrů, lvů a levhartů…
Nemohli však les přece opustit. Celý následující den strávili hledáním jeho stop v lese. Byla to marná námaha. Pan Wolstone a Ernest dobře rozeznali těžké stopy v půdě, kudy sloni šli, ušlapanou trávu, polámané nízké větve, rozdrcená křoví. Ale po Jackovi nebylo ani stopy, ani předmět, který měl u sebe, ani ručnice, ani torna… také nic, co by označovalo, že byl raněn… ani stopy krve, ani stopa, podle které by bylo možné ho vystopovat.
Po těchto marných pokusech bylo třeba se rozhodnout, jakkoliv byla tato myšlenka bolestná, jestli se mají vrátit bez něho. Pan Wolstone se snažil vysvětlit Ernestovi to, že je nutné vrátit se do Felsenheimu a odtud začít nové pátrání, za příznivějších podmínek…
Ernest neměl sílu se vzepřít… cítil, že má pan Wolstone pravdu, a sledoval ho, ani nevěděl, co dělá…
Oba naposled prošli tou částí jedlového lesa, kterou urazili včera večer… Šli celou noc a celý den… Ráno byli u vchodu do soutěsky…
„Můj syn… můj ubohý syn!…“ opakovala několikrát paní Zermattová.
A tato slova jí ještě přešla přes rty, když klesla do náruče paní Wolstoneové a její dcery, které klečely vedle ní.
Pan Zermatt a Ernest, pohrouženi do své bolesti, nemohli pronést ani slovo.
„Je nutné něco udělat a neztrácet ani minutu,“ řekl konečně pan Wolstone rozhodným hlasem.
Pan Zermatt pokročil k němu.
„Co?…“ ptal se.
„Vrátíme se do Felsenheimu a vyjdeme odtamtud znovu, ještě dnes, abychom hledali Jackovy stopy… Rozvážil jsem vše dobře, milý Zermatte, a prosím vás, abyste můj návrh přijal…“ Ano! Spolehnou se na pana Wolstonea. On jediný si zachoval dost chladnou hlavu, aby mohl udělit moudrou radu, a bylo jen třeba slepě ho poslechnout.
„Jack zmizel v části lesa, sousedící s pobřežím,“ pokračoval.
„Musíme tedy jít tam, co nejdříve a co nejkratší cestou… Vrátit se cestou za soutěskou Úžlabí by trvalo pn1iš dlouho!… Vsedněme na pinasu… Vítr je příznivý k obeplutí Východního mysu, a pak nás vítr od širého moře požene podél pobřeží… Když vyplujeme dnes večer, budeme přede dnem u ústí Montrose, přeplujeme ho a přistaneme v té části pobřeží, kde se opírá jeden konec horského pásma!… Tím směrem v jedlovém lese Jack zmizel… Když se tam vydáme po moři, získáme dva dny!…“ Návrh byl bez odporu přijat. Protože měl výhodu úspory času, nemohli váhat, když chtěli využít větru, který by Elisabeth pomohl dostat se hravě přes Východní mys.
Obě rodiny tedy znovu vstoupily do vozu a spřežení bylo řízeno tak rychle, že se za půldruhé hodiny zastavilo před vchodem do Felsenheimu.
První starostí bylo uvést pinasu do stavu, aby se mohla ihned vydat na několikadenní námořní cestu, které by se zúčastnily i paní Zermattová, paní Wolstoneová a Anne. Zdráhaly by se zůstat ve Felsenheimu, a pana Zermatta ani nenapadlo jim to navrhnout.
Zajistili potravu zvířatům na týden a pinasa měla odpoledne vyplout, ale zabránila jí v tom nepříznivá okolnost.
Vítr, který utichl, se obrátil k východu a začal ke třetí hodině prudce svištět. Nicméně, ač bylo moře asi venku silně vzbouřené, neváhala by Elisabeth se vydat na ně za Východním mysem. Ale jak se dostat až k tomuto předhoří proti prudkému vlnobití, přicházejícímu od širého moře?… Sotva by opustila kotviště, narazila by na nesmírné obtíže, a asi by nebylo možné dostat se přes Žraločí ostrůvek.
Bylo to zoufalé!… Čekat, čekat, když z nejmenšího odkladu mohl snad vzniknout neúspěch pátrání!… A jestli tyto protivné větry potrvají, jestli se nezmění večer nebo aspoň v noci počasí, jestli se dokonce zhorší…
„Nuže!“ pravil pan Wolstone, odpovídaje tak vlastně na otázky, které byly v mysli všech, „čeho se nemůžeme odvážit na moři, zkusíme po souši… Povoz místo pinasy!… Mějme ho připravený na cestě do Eberfurtu.“ Vykonali přípravy vzhledem k této možnosti. Jestli se uskuteční cesta povozem, bude třeba se obrátit k jihovýchodu, aby objeli jedlový les. Spřežení by tam nemohlo vniknout, aspoň ne v části, kterou pan Wolstone a Ernest prozkoumali před horským pásmem. Odtud by se snažili dosáhnout východního konce lesa, tedy místa, kde by přistála Elisabeth, kdyby jí změna větru dovolila přichystat se k odplutí. Znamenalo by to bohužel zpoždění třiceti šesti hodin, ale jak se mu vyhnout?…
Naděje na změnu počasí se nevyplnila. Vítr nepřestal vát od severovýchodu a fičel stále silněji. S večerem bičovaly mocné vlny felsenheimské pobřeží. Vypadalo to, že bude zlá noc, a za takového stavu bylo nutné zříci se plánu plavby.
Pan Wolstone dal tedy vyložit zásoby potravin, které už byly na palubě, a přenést je na vůz. Zároveň obstarali ještě i oba buvoly a osla, vzhledem k odjezdu na úsvitě.
Paní Zermattová budila soustrast a její rty se jen otvíraly, aby přes ně přecházela slova:
„Můj syn… můj ubohý syn!“ Pojednou, asi k osmé hodině, začali psi Turek a Braun jevit jisté známky nepokoje. Pan Wolstone, který je pozoroval, byl velice překvapen, když je viděl běžet krytou chodbou k ohradě. Zvláště Braun se nedal zadržet.
„To je Falb!…“ zvolal Ernest.
Falb… Jackův pes!… Braun a Turek ho také poznali, protože mu odpovídali plnými hlasy.
Pan a paní Zermattovi, paní Wolstoneová, Anne, všichni se vyřítili ven z kryté chodby.
Skoro současně se u vchodu objevil Jack a vrhl se do matčiny náruče.
„Ano… zachráněn…“ zvolal, „ale snad nám hrozí velké nebezpečí…“
„Nebezpečí?… Jaké?…“ ptal se pan Zermatt a tiskl syna k hrudi.
„Divoši…“ odpovídal Jack, „divoši, kteří přistáli u ostrova!“

XVI. KAPITOLA

Jackovo vypravování - Zabloudil v lese - Divoši na ostrově - Rostoucí nepokoj - Otálení Unicornu - Tři týdny čekání Ve felsenheimské kapli

Obě rodiny se vrátily do jídelny. Jejich srdce byla plna radosti, navzdory Jackově znepokojující zvěsti!… Všichni měli na mysli jen: Jack se vrátil!
A přece si těžko někdo mohl představit vážnější událost!… Pobřeží Nového Švýcarska navštívili domorodci!… A bylo tedy nutné uznat, že lehký dým, který zahlédl pan Wolstone, když pinasa vyplula z ústí řeky Montrose, i pak, když byl na vrcholku útesu, byl kouř z tábora rozbitého v této části pobřeží…
Jack padal hladem. Musel opět nabýt nových sil u společného stolu, a pak začal líčit svá dobrodružství těmito slovy:
„Drazí rodiče, odpusťte mi, prosím, zármutek, který jsem vám způsobil… nechal jsem se strhnout žádostí chytit sloní mládě… neposlouchal jsem ani pana Wolstonea, ani Ernesta, kteří mne volali, a je zázrak, že jsem se vrátil živa zdráv!… Ale moje neopatrnost měla snad něco dobrého v tom, že budeme moci organizovat vážnou obranu pro případ, kdyby se divoši přiblížili až k Zaslíbené zemi a objevili Felsenheim…
Vnikl jsem tedy do nejhustšího jedlového lesa a začal jsem pronásledovat tři slony, aniž jsem, přiznám se, věděl, jak by se mi mohlo podařit zmocnit se toho nejmenšího. Otec i matka kráčeli klidně, razili si cestu keři a ani nepozorovali, že jdu za nimi. Skrýval jsem se ovšem podle možností jejich zrakům, šel jsem a nemyslel vůbec na to, kterým směrem jdou, i s Falbem, stejně pošetilým, jako jsem byl já sám, nebo jak a kudy se vrátím!… Neodolatelná síla mne hnala kupředu, plné dvě hodiny jsem se neustále vzdaloval a marně hledal prostředek, jak sloní mládě odlákat stranou.
Opravdu, kdybych se pokusil mláděti skolit otce i matku, kolik kulek bych potřeboval, než by se mi to podařilo, a nemělo by to snad jiný výsledek, že by se obě zvířata rozzuřila… a vrhla se na mne?…
Nicméně, vnikal jsem stále více do hlubin jedlového lesa, nedbal ani uplynutého času, ani uběhlé vzdálenosti, ani těžkostí, za jakých budu muset dostihnout pana Wolstonea a Ernesta, ani - ať se proto na mne nehněvají - nesnází, do jakých je uvádím, když mě začnou hledat.
Počítám, že jsem takto uběhl dobré dvě míle k východu, a zbytečně… Snad jsem si v té chvíli uvědomil situaci… Ale moje moudrost přicházela poněkud pozdě; protože však sloni nejevili úmysl se zastavit, řekl jsem si, že bude nejlepší, když se vrátím stejnou cestou. Byly asi čtyři hodiny. Les kolem mne byl méně hustý… stromy se rozestupovaly, nechávaly mezi sebou široké mýtiny. A mimochodem, můj názor je, že je třeba jít přímo k jihovýchodu, když jde o to, dosáhnout Útesu Johana Zermatta…“
„Ano… zjistili jsme to z Ernestova lístku… dali jste mu mé jméno…“ pravil pan Zermatt.
„Otče,“ odpověděl Ernest, „stalo se tak na návrh pana Wolstonea…“
„Není to přirozené, milý příteli,“ pravil pan Wolstone, „že nejvyšší vrcholek Nového Švýcarska nese jméno hlavy rodiny?…“
„Nu, ať je tedy Útesem Johana Zermatta,“ pravil pan Zermatt a tiskl ruku pana Wolstonea.
„Ale pokračuj, Jacku, ve vypravování a sděl nám něco o divoších…“
„Nejsou daleko…“ řekl Jack.
„Že nejsou daleko?…“ zvolala paní Zermattová.
„V mém příběhu… v mém příběhu, milá matko, protože ve skutečnosti jsou od Felsenheimu dosud vzdáleni aspoň deset mil.“ Tato odpověď byla do jisté míry uspokojivá a Jack vyprávěl dále:
„Nacházel jsem se v té chvíli před dost velkou mýtinou jedlového lesa a chtěl jsem se zastavit, odhodlán už nejít dále, když vtom se sloni zastavili také. Zadržel jsem rychle Falba, který se na ně chtěl vrhnout.
Bylo to snad zde, v této části lesa, kde zvířata obyčejně přespávala?
Právě v těchto místech tekl potůček mezi vysokou trávou… Moji… - říkám moji! - sloni zde začali hasit žízeň, nabírali vodu choboty.
Co chcete, jakmile jsem je viděl bez hnutí a důvěřivé, nabyla moje vášeň opět vrcholu… Napadla mne neodolatelná touha oddělit od nich mládě, až bych skolil oba starší, i kdybych měl vypálit své náboje do posledního… Ostatně by snad stačily dvě kulky, kdyby trefily na dobré místo, a který lovec nevěří na šťastné rány?… Nepřišla mi ani na mysl otázka, jak po smrti samce i samice chytit mládě a jak ho dopravit do Felsenheimu… Namířil jsem ručnici, nabitou kulkou… Ozval se dvojí výstřel, ale sloni, jestli byli ranění, tak jen zcela lehce, protože jen zatřásli ušima a vlili do hrdla poslední lok vody…
Zkrátka, ani se neohlédli, z které strany rána vyšla, a Falbův štěkot je nijak nepolekal… Než jsem mohl vystřelit podruhé, dali se znovu na pochod, a tentokrát tak rychlým krokem, skoro koňským klusem, že jsem se musel jejich pronásledování vzdát…
Zahlédl jsem ještě na minutu jejich hřmotná těla mezi stromy, nad křovinami, i jejich vztyčené choboty, lámající nižší větve, a pak mi zmizeli.
Teď šlo o můj návrat, a především o stanovení, kterým směrem je nutné se dát. Slunce se rychle sklánělo k západu a brzy se bude jedlový les halit do temnoty. Že bylo třeba jít k západu bylo samozřejmé, ale nic mi nedovedlo označit, jestli mám jít víc vpravo nebo vlevo… Neměl jsem Ernestův kompas ani jeho orientační smysl, jakým je nadán… jako opravdový Číňan… Byl jsem tedy ve velkých rozpacích.
Konečně jsem si pomyslel, že snad nebude nemožné objevit nějaké stopy mé cesty, nebo spíš cesty slonů. Obhlídku ovšem značně komplikovalo to, že se v lese začínalo stmívat. Četné stopy se ostatně křížily všemi směry. Kromě toho jsem slyšel v dálce troubení, a patrně se každého večera scházelo stádo slonů na březích potoka. Pochopil jsem, že se mi nepodaří svou cestu najít před východem slunce, a Falb se už také nevyznal, i přes svůj psí čich.
Bloudil jsem takto asi hodinu nazdařbůh a nevěděl, jestli se blížím k pobřeží, nebo se od něj vzdaluji…, drahá matko, věř mi, že jsem si za svoji neopatrnost nadával, a velkou bolest mi působila myšlenka, že pan Wolstone a Ernest se nemohli

odhodlat opustit mne, když mne marně hledali!… Byl jsem to já, který jsem zdržoval jejich návrat do Felsenheimu, a co si asi o tomto prodlení pomyslíte vy?… Jak budete znepokojení, když nás neuvidíte vracet se ve lhůtě, udané v Ernestově lístku?… Konečně, znamená to i novou únavu pro pana Wolstonea i pro Ernesta, a to vše mou vinou…“
„Ano… zcela tvou vinou, mé dítě,“ pravil pan Zermatt, „a jestliže jsi nemyslel na sebe, když jsi je opouštěl, měl jsi myslet na ně… na nás…“
„Je jisté,“ pravila paní Zermattová a objímala syna, „že provedl velikou neopatrnost… mohla ho stát život… Ale jelikož je zde, odpusťme mu…“
„Teď se dostávám,“ pokračoval Jack, „k části svých dobrodružství, kde se mé postavení zhoršilo.
Až doposud jsem vlastně nebyl v žádném zvláštním nebezpečí… Byl jsem si jist, že si pomocí ručnice opatřím potravu, i kdyby to mělo trvat i týden, než bych našel cestu do Felsenheimu… I kdybych šel podél pobřeží, dříve nebo později bych sem došel… Co se týče šelem, v této části ostrova četných, doufal jsem, že se v případě útoku ubráním nejhoršímu, jak se to už mnohokrát stalo…
Ne!… Co mne nejvíce popouzelo proti mně samotnému, byla myšlenka, že pan Wolstone a Ernest marně zoufale hledají mou stopu…
Soudil jsem, že se asi odebrali do té východní části lesa, která byla méně hustá… V tom případě bylo možné, že nebyli daleko od místa, kde jsem se zastavil… Nejhorší bylo, že už nadcházela noc. Pomyslel jsem si tedy, že bude nejlepší utábořit se na místě, zapálit oheň, hlavně proto, aby ho pan Wolstone a Ernest mohli vidět, a za druhé, aby jeho zář odrazovala zvířata, jejichž řev se nablízku ozýval…
Ale nejprve jsem několikrát zavolal a obracel se všemi směry…
Žádná odpověď.
Zbýval prostředek vystřelit několik ran z ručnice, a vystřelil jsem dvakrát…
Žádný výstřel mi neodpověděl.
Přece se mi však zdálo, že slyším zprava v trávě jakýsi šustot…
Naslouchal jsem a už jsem chtěl vykřiknout… Ale uvážil jsem, že to ani pan Wolstone, ani můj bratr nebyli, kdo se blížil z této strany… Volali by na mne, a už bychom si leželi v náručí.
Byla to tedy zvířata, která se blížila… dravé šelmy… nebo snad nějaký had…
Neměl jsem čas chystat se k obraně… Ze stínu se vynořili čtyři lidští tvorové… ne opice, jak jsem se v prvním okamžiku domníval… Vrhli se na mne, zlostně křičeli v řeči, které jsem nerozuměl, a bylo až příliš jisté, že jsem měl co do činění s divochy.
Divoši na našem ostrově!… V okamžiku jsem byl poražen a ucítil jsem dvě kolena opírat se o má prsa… Pak mi svázali ruce, pozdvihli mne, drželi za ramena a strkali kupředu. Musel jsem kráčet rychlým krokem.
Jeden z mužů se zmocnil mé ručnice, druhý mé lovecké brašny…
Nezdálo se, že by usilovali o můj život… aspoň ne v tuto hodinu…
Šli jsme celou noc… Nepodařilo se mi uvědomit si, kterým směrem… Pozoroval jsem jen, že les stále více řídl… Měsíční světlo pronikalo až k zemi, a jistě jsme se blížili k pobřeží…
Ah! Na sebe jsem moc nemyslel, drazí rodiče, drazí přátelé!… Myslel jsem na vás, na nebezpečí, která vzejdou z přítomnosti domorodců na našem ostrově!… Potřebovali by jen postoupit podél pobřeží až k Montrose a přejít přes ni, aby se dostali k Východnímu mysu a odtud sešli k Felsenheimu!… Kdyby sem přišli před návratem Unicornu, nebyli byste dost silní k odporu proti nim!…“
„Ale neřekl jsi, Jacku,“ pravil pan Zermatt, „že jsou divoši od Zaslíbené země daleko?…“
„Ovšem, otče, pět až šest mil na jih od Montrose… tedy deset mil odtud…“
„Nuže, za čtrnáct dní, snad za týden, zakotví Unicorn v zálivu Spásy,“ podotkl pan Zermatt, „a nebudeme se ničeho bát… Ale dokonči své vypravování.“ Jack pokračoval těmito slovy:
„Teprve k ránu po dlouhém pochodu, když jsme si ani na okamžik neodpočinuli, jsme přišli k úbočím, které strmí na břehu.
U jejich paty byl rozbit tábor, ve kterém bylo asi sto těchto divochů, černých jako eben… vesměs mužů, polonahých, schoulených v jeskyních, které byly vyhloubeny na úpatí úbočí… Byli to rybáři - tak jsem se alespoň domníval - kteří byli k našemu ostrovu zahnáni východními větry a jejichž pirogy byly vytaženy na písek… Všichni mi běželi naproti… Prohlíželi si mne překvapeně i zvědavě, jako by poprvé viděli bělocha… není to ostatně k podivu, protože touto částí Indického oceánu evropské lodi projíždějí jen málo.
Prohlédli si mne hodně zblízka a tvářili se podle své povahy opět lhostejně… Netýrali mne… Dali mi několik pečených ryb, které jsem hltavě snědl, protože jsem umíral hladem, a uhasil jsem žízeň vodou z potoka, pramenícího z úbočí.
Pocítil jsem jisté uspokojení, když jsem viděl, že moje ručnice, jejíž účel divoši neznali, a má brašna, kterou nechali neporušenou, byly složeny u paty skaliska… Slíbil jsem si proto, že jestli se naskytne příležitost, obdaruji divochy několika výstřely… Celou situaci však brzy změnila neočekávaná okolnost.
K deváté hodině večer se na pokraji lesa, hraničícího s úbočím, ozval velký hluk, který způsobil mezi divochy zděšení… A jaké bylo mé překvapení, když jsem poznal, že ten hluk způsobil příchod stáda slonů - nejméně třiceti kusů - kteří šli klidným krokem na pobřeží k ústí potoka.
Hoj! To byl úděs!… Nebylo pochyb, že se divoši nacházejí poprvé v přítomnosti těchto ohromných zvířat… s tak dlouhými nosy… a jako s rukou na jejich konci…
A když se pak choboty zdvihly, skrčily, proplétaly, když z nich vycházel třeskot polnic, nastal všeobecný útěk… Jedni lezli přes skaliska, druzí se snažili dostat na vodu své pirogy, -zatímco sloni stáli dobrácky nad tímto zmatkem…
Viděl jsem v tom jen příležitost, kterou jsem musel rychle využít a nežádat si ani odpočinek, neptát se, co může vzejít z tohoto vmísení se mezi slony a divochy, běžel jsem k úbočí, vylezl vzhůru do rokle a vešel do lesa, kde jsem se setkal

se svým dobrým Falbem, který tu bloudil, očekával mne… Je jasné, že jsem se zmocnil své ručnice i brašny, které byly pro mne nanejvýš užitečné.
Šel jsem celou noc a celý následující den, lovil jsem, abych si sehnal potravu, nezastavoval jsem se jindy, než při přípravě a jídle zvěřiny. Za čtyřiadvacet hodin jsem se ocitl u pravého břehu řeky Montrose, nedaleko hráze…
To už jsem věděl, kde jsem… sestoupil jsem až k potoku, proti jehož proudu jsem tehdy šel s otcem… Musel jsem přejít pláně i lesy směrem k údolí Grünthalu, kam jsem došel dnes odpoledne… prošel jsem soutěskou Úžlabí, a jak bych se zarmoutil, drazí rodiče, milí přátelé, kdybyste se už vydali hledat mne podél pobřeží… Kdybych vás už ve Felsenheimu nenašel!“ Toto Jack vyprávěl s dostatečnou obšírností - a jeho vypravování bylo několikrát přerušeno.
Teď především, jací to byli divoši?… Odkud přicházeli?… Patrně ze západního pobřeží Austrálie, jakožto nejbližšího, jestli ovšem v této části Indického oceánu neexistovalo nějaké neznámé souostroví, stejně jako Nové Švýcarsko před příjezdem anglické korvety… Jestli byli tito divoši Australané, jestli patřili k té rase, která je na posledním stupni lidského žebříčku, těžko bychom si vysvětlili, jak vykonali plavbu tří set mil na palubě svých pirog… jedině že by je do takové dálky zahnala bouře…
A teď se setkali s Jackem, věděli, že je ostrov obydlen lidmi jiné rasy, než je jejich… Co udělají?… Nebyla obava, že se v pirogách vydají na moře podél pobřeží, že konečně objeví záliv Spásy a příbytek Felsenheim?…
Ovšem, příjezd Unicornu nemohl už dlouho trvat… Za týden, nejpozději za dva, zahřmí jeho děla… A až zakotví na několik sáhů, není se proč bát nebezpečí…
Opravdu, dne 5. října byl tomu skoro už rok, kdy korveta odplula.
Bylo ujednáno, že se její nepřítomnost neprodlouží přes rok. Všichni proto denně čekali, že se objeví na moři, a baterie na Žraločím ostrůvku byla připravena k odpovědi na pozdrav poručíka Littlestonea vlajce, vztyčené na špici Útesu Johana Zermatta.
Zdálo se tedy, že přípravy k obraně proti útoku divochů nejsou tak bezprostředně nutné. Kromě toho bylo možné, že byli poděšeni spatřením slonů, vstoupili do loděk, aby se vrátili na australské pobřeží, nebo na jiný ostrov v těchto končinách. Za těchto okolností nebylo třeba nic měnit na zvycích obou rodin a stačilo jen dávat pozor na širé moře před Felsenheimem.
Proto po několikadenním vzrušení se dali nazítří opět všichni do práce a snažili se především dokončit kapli.
Všichni přiložili ruku k dílu. Záleželo na tom, aby byla hotová do příjezdu Unicornu. Čtyři stěny se už zdvíhaly do výšky střechy a v pozadí osvětlovalo oltář široké okno. Pan Wolstone tesal krov, a ten byl kryt bambusem, kterým nemohly proniknout ani nejprudší lijáky. Co se týče vnitřku, vzaly si paní Zermattová, paní Wolstoneová i Anne na starost vyzdobit ho, jak se slušelo, a mohlo se spoléhat na jejich dobrý vkus.
Tyto práce trvaly až do 15. října, kterýžto den byl stanoven k návratu Unicornu. Vezme-li se v úvahu délka plavby, nebylo třeba nijak se znepokojovat, jestli to bude snad o čtrnáct dní později. Netrpělivost tu ovšem byla zcela na místě a je nutné přiznat, že ve Felsenheimu denně vzrůstala.
Nadešel den 19. října a korvetu neoznamoval žádný výstřel. Jack tedy vsedl na osla a jel k Prospect Hillu, odtud pak k mysu Zklamané naděje.
Jeho cesta byla marná. Moře bylo prázdné až k nejzazším hranicím obzoru.
Stejná vyjížďka, opakovaná dne 27. října, neměla také žádný výsledek…
Nebylo tedy divu, že netrpělivost začala ustupovat neklidu.
„Nu… nu…“ opakoval pan Zermatt, když chtěl uklidnit svůj malý svět, „čtrnáct dní, dokonce ani tři neděle, neznamenají žádné vážné prodlení…“
„Ostatně,“ dodal pan Wolstone „jsme si jisti, že Unicorn mohl vyplout z Anglie v ustanovenou dobu?…“
„Ale,“ odpověděla prostosrdečná paní Zermattová.
„Armáda by si měla přece pospíšit, aby zabrala svou novou kolonii…“ A pan Wolstone se usmál nápadu, že by armáda měla někdy naspěch něco udělat!
Nicméně jestliže pozorovali moře ze strany mysu Zklamané naděje, nezapomněli ho pozorovat ze strany Východního předhoří. Několikrát za den se dalekohledy obracely směrem ke Slonímu zálivu - toto jméno dali té části pobřeží, kde tábořili divoši.
Až doposud se však žádná piroga neukázala. Jestliže domorodci vůbec do loděk nasedli a jestli neodpluli, zdálo se alespoň, že je nenapadlo opustit tábor. Ostatně, kdyby se proti všemu předpokladu objevili u Východního mysu a zamířili k zálivu Spásy, nebylo by možné je zadržet baterií na Žraločím ostrůvku a děly, rozestavenými na výšinách Felsenheimu?… Ve všech případech by bylo lepší se proti nim bránit z mořské strany než z pevné země, a největším nebezpečím by bylo, kdyby přišli z nitra, po provalení soutěsky Úžlabí.
Vpádu sta těchto černochů a jejich útoku na Felsenheim by patrně jeho obyvatelé nemohli odolat. Snad by pak bylo třeba se uchýlit na Žraločí ostrůvek, kde by mohli klást odpor až do příjezdu anglické korvety.
A Unicorn se neobjevoval, i když se už blížil konec října. Každé ráno čekali pan Zermatt, Ernest a Jack, že je probudí dělostřelecké salvy. Počasí bylo nádherné. Průhledné mlhy na obzoru se rozptylovaly s východem slunce. Proto, jak daleko mohl zrak dohlédnout přes širé moře, hledaly všechny oči Unicorn…
Dne 7. listopadu, po vyjížďce na Prospect Hill, které se zúčastnili všichni, museli přiznat, že se na širém moři zálivu neukazovala ani jediná plachta… Marně zraky pátraly po obzoru na západ, východ i sever… Nečekali směrem od mysu Zklamané naděje uskutečnění nejvřelejších přání, a nemohlo je ze strany východního pobřeží přepadnout neštěstí?…
Proto setrvali všichni na vrcholku kopce v mlčení a podléhali citu, ve kterém se mísil strach s nadějí.

Díl druhý

I. KAPITOLA

Šalupa za bezvětří - Opuštěni již celý týden Co si říkají kapitán Harry Gould a podnálodní John Block - Průrva v mlhách na jihu - Zvolání: „Země… země!“

Byla noc - velice temná. Bylo těžké rozeznat nebe od vody. Z nebe, zataženého nízkými, těžkými, potrhanými mraky, se občas zablesklo a potom následovalo temné zahřmění, jako by prostor nebyl schopen opakovat zvuky. Za těchto zvláštních mezidobí ozářil se na okamžik obzor, stále pustý a chmurný. Žádná vlna se nevzdouvala na povrchu moře. Bylo to jen pravidelné, jednotvárné houpání rozčeřené hladiny, jiskřící se za obvyklého pleskotu vod. Ani vánek nezadul přes tuto ohromnou pláň oceánu, dokonce ne ani horký dech bouře. Ale v prostoru se nahromadilo tolik elektrického fluida, že se vybíjelo ve světélkující záři, která se zachycovala ohnivými jazyky svatého Eliáše na ráhnoví lodi. I když byly již čtyři nebo pět hodin po západu slunce, udržovalo se žhoucí vedro dne na nejvyšším bodě intenzity.
Dva muži hovořili na zádi veliké šalupy s palubou až k patě stěžně.
Její přední plachta i stěhovka pleskaly při jednotvárném kymácení lodi.
Jeden z mužů, s opačinou pod ramenem, usiloval zabránit hrubému víření lodi od jedné paluby ke druhé. Byl to asi čtyřicetiletý zavalitý a statný námořník se železnou tělesnou odolností, kterou nikdy nezmohla únava ani strádání, a obzvláště ne malomyslnost. Byl anglické národnosti a jmenoval se John Block.
Druhý, mnohem mladší - bylo mu sotva osmnáct let - nezdálo se, že by patřil do kategorie námořníků.
Na dně šalupy, pod palubou nebo pod lavicemi, leželo několik lidských tvorů, nemajících již sílu vládnout veslům. Mezi nimi bylo asi pětileté dítě - ubohý chlapec, jehož hlasité sténání se snažila matka utišit nejistými slovy, přerývanými polibky.
V popředí stožáru, na palubě u lan k vytahování plachet, oddávaly se nejsmutnějším úvahám dvě ruku v ruce nehybné, mlčící osoby. Tma byla tak hluboká, že se mohly zahlédnout jen při svitu blesků.
Ze dna lodi se občas zdvihla hlava, která se ihned zase sklonila.
V té chvíli řekl podnálodní mladíkovi, který ležel natažen vedle něho:
„Ne… ne… pozoroval jsem obzor při západu slunce… nebyla v dohledu žádná země, žádná plachta… Ale co jsem nespatřil dnes večer, snad se ukáže za svítání…“
„Ale je přece nutné, podnálodní,“ odpověděl jeho přítel, „abychom přistáli někde během čtyřiceti hodin, nebo podlehne poslední z nás…“
„Souhlasím… souhlasím… je třeba, aby se objevila země…“ prohlásil John Block.
„Proto existují i pevniny a ostrovy, aby poskytly dobrým lidem přístřeší, a konečně vždy každý přistane…“
„S tou podmínkou podnálodní, že vám pomůže vítr…“
„Vždyť byl stvořen jen proto,“ prohlásil John Block.
„Dnes byl bohužel zaměstnán jinde, v hloubi Atlantského nebo Tichého oceánu, protože nenafoukal ani tolik, co by se vešlo do mé čepice!… Cha! Byla by lepší pořádná bouře, která by nás hnala na dobrou stranu…“
„Nebo nás pohltila, Blocku…“
„To ne… ne!… Ze všech způsobů konce by to byl ten nejhorší…“
„Kdo ví, podnálodní?…“ Oba muži umlkli na několik minut a nepromluvili ani slovo. Bylo slyšet jen lehké šplouchání o boky lodi.
„A náš kapitán?…“ zeptal se zase mladík.
„Harry Gouldovi, tomu řádnému muži, se nevede dobře…“ řekl John Block.
„Jak ho zřídili ti darebáci!… A rána na hlavě ho tolik bolí, že sténá bolestí!… A pomyslím-li, že to byl důstojník, ve kterého měl největší důvěru, který poškodil ty nešťastníky!… Ne! Jednoho krásného rána nebo odpoledne, anebo při západu slunce, nebude-li se ten ničema Borupt šklebit svým posledním úšklebkem na vrcholku ráhna…
„Bídák… bídák!…“ opakoval mladík, svírající pěsti hněvem.
„Ale ubohý Hany Gould… vy jste mu dnes večer obvazoval ránu, Blocku…“
„Ovšem, a když jsem ho doprovodil pod palubu a dal mu obklady s vodou na hlavu, mohl ke mně promluvit… Oh! Tak slabým hlasem!…
„Děkuji, Blocku, děkuji, řekl mi, jako bych potřeboval jeho díky. A volal buďte ujištěn kapitáne, že země je někde, a snad ne daleko!…“ Podíval se na mne a zavřel oči…
Pak podnálodní zamručel stranou:
„Země… země!… Ah… Borupt a jeho sebranka věděli dobře, co dělají!… Po celou dobu, kdy jsme byli vězněni na dně lodi, měnili cestu… vzdálili se od ní na několik set mil, než nás zanechali v této šalupě… v mořských končinách, kde se asi málokdy objevuje plachta…“
Mladý muž se nadzdvihl s nachýleným tělem a s uchem napjatým směrem k levému boku lodi.
„Neslyšel jste nic, Blocku?…“ ptal se.
„Nic… nic…“ odpověděl podnálodní.
Mladík již neřekl ani slovo a usedl.
V tom okamžiku se vrátil jeden z cestujících na lavici a zvolal se zoufalým posunkem:
„Ano, přejte si, aby tato šalupa ztroskotala nárazem moře… aby nás to všechny raději pohltilo, než abychom byli vydáni hrůzám vyhladovění!… Zítra vyčerpáme poslední zásoby!… Nezůstane nám již nic…“
„Zítra… je zítra, pane Wolstone…“ prohlásil podnálodní. „Kdyby šalupa ztroskotala, nedožili bychom se zítřka… a dokud je zítřek…“
„John Block to řekl dobře,“ odpověděl jeho mladý přítel…

„Není třeba zoufat, Jamesi!… Ať nám hrozí jakákoliv nebezpečí, jsou naše dny u Boha, který s nimi jako jediný naloží podle své libosti… Jeho ruka je ve všem, co nadejde, a není nám dovoleno říci, že ji Bůh od nás odňal…“
„Ano…“ šeptal James se skloněnou hlavou, „ale nejsme vždy pány…“ V té chvíli se k Johnu Blockovi přiblížil jiný cestující, asi třicetiletý - ten, který stál na přídi lodi, a řekl:
„Podnálodní, od té doby, kdy náš nešťastný kapitán byl s námi vysazen do této šalupy… a je tomu již týden… zastáváte vy jeho místo… Naše spása je tedy ve vašich rukou… Máte nějakou naději?…“
„Mám-liji!“ řekl John Block.
„Ano… ujišťuji vás!… Doufám, že to čertovské bezvětří vezme přece brzo konec a že nás vítr dopraví do dobrého přístavu…“
„Do dobrého přístavu?…“ pravil cestující, hledící proniknout zrakem noční temnotu. .
„Eh! U ďábla!“ tvrdil John Block, „někde je přece nějaký!… Jde jen o to, vyplout k němu s větrem pod ráhny!… Můj Bože, kdybych byl Stvořitelem, vybudoval bych kolem nás aspoň půl tuctu ostrovů k naší libosti!“
„Nechceme jich na něm ani tolik, podnálodní…“ odpověděl cestující a nemohl se ubránit úsměvu nad touto úvahou.
„Ovšem,“ řekl John Block, „ať jen žene naši šalupu k již stávajícímu ostrovu, to stačí, a není třeba, aby stvořil zvláštní ostrovy, ačkoliv, upřímně řečeno, skrblí jimi v těchto končinách!…“
„Ale kde jsme?…“
„Nedovedu říci ani na několik set mil přibližně,“ tvrdil John Block.
„Týden… osm dlouhých dní jsme zůstávali zavřeni na dně lodi a nemohli jsme přitom pozorovat, kterým směrem loď pluje, jestli k jihu, nebo k severu… V každém případě vál vytrvale vítr a moře neušetřilo loď kymácení!“
„Věřím, Johne Blocku, a urazili jsme asi velký kus cesty… kterým směrem?…
„O tom nemohu nic vědět,“ prohlásil podnálodní. „Byl trojstěžník hnán ke končinám Tichého oceánu, místo aby plul k Indickému oceánu?… V den vzpoury jsme byli proti Madagaskaru… Ale od té doby vál vítr stále od západu a kdo ví, jestli nás nezahnal sto mil odtud, směrem k ostrovům sv. Paula a Amsterdamu…“
„Kde se objevují jen divoši nejhoršího druhu…“ vpadl mu do řeči James Wolstone. „Ostatně ti, kdo nás opustili, nejsou o nic lepší…“
„Je jisté,“ tvrdil John Block, „že ten ničemný Borupt změnil směr lodi Flag (Prapor) a odvážil se do moří, kde bude moci snáze uniknout trestu a provozovat pirátské řemeslo se svými druhy!… Myslím tedy, že jsme byli již daleko od našeho směru cesty, když byla tato šalupa stržena z dráhy… Ale kdyby se alespoň vyskytl ostrov v těchto končinách… pustý ostrov… třebas!… Uživili bychom se lovem zvěře i ryb… uchýlili bychom se do nějaké jeskyně… Proč bychom neudělali z tohoto ostrova totéž, co trosečníci z Landlordu udělali z Nového Švýcarska?… Se statnými rameny… s pílí… s odvahou…“
„Zajisté,“ prohlásil James Wolstone, „ale Landlord se neprohřešil na svých cestujících… Mohli zachránit jeho náklad… zatímco my nebudeme mít nikdy nic z nákladu Flagu!“ Hovor byl přerušen. Ozval se hlas, prodchnutý bolestí, a bylo slyšet tato slova:
„Pít… pít!“
„To je Harry Gould!“ zvolal jeden z cestujících…
„Horečka ho trápí… Naštěstí není nedostatek vody… a…“
„Jeto má věc,“ řekl podnálodní. „Ať někdo z vás vezme opačinu…
Vím, kde je vědro s vodou, a několik doušků poskytne úlevu našemu kapitánovi.“ John Block opustil své místo na zádi lodi a hrnul se k přídi šalupy.
Ostatní tři cestující setrvali v mlčení a očekávali jeho návrat. Po nepřítomnosti dvou nebo tří minut zaujal John Block opět své místo.
„Nuže?…“ ptali se ho.
„Už mě předešli,“ odpověděl John Block. „Jeden z našich dobrých andělů již byl u nemocného… vlil mu trochu čerstvé vody mezi rty… a utřel mu čelo, zkropené potem… Nevím, jestli byl pan Gould při vědomí… ano, nebo ne… Bylo to jako blouznění… Mluvil o zemi.“
„Země by měla být tam!“ opakoval a jeho ruka sebou mávala jako plamen na hlavním stěžni, když se obrací po všech větrech. Odpověděl jsem mu: „Ano, kapitáne, ano!… Země je někde!… přistaneme k ní brzo!… Cítím ji… na severu!“ A to je pravda… My staří námořníci cítíme podobné věci… A dodal jsem: ‚Nebojte se ničeho, kapitáne, všechno je v pořádku!… Máme pevnou šalupu a povedu ji dobrou cestou!… Musí zde být nablízku ostrovy, že bychom nevěděli, co s nimi počít!… Měli bychom těžkou volbu!… Najdeme nějaký podle své chuti - obydlený ostrov, který nás přijme a z kterého se opět vrátíme do vlasti!… Vím to jistě, že mne ubohý muž slyšel, a když jsem se přiblížil se svítilnou k jeho obličeji, usmál se na mne… Jakým smutným úsměvem!… A na dobrého anděla také!… Pak se jeho oči znovu zavřely a záhy usnul!… Snad jsem pronesl velikou lež, mluvě o zemi, jako by už byla na několik mil od nás!… Byl jsem v neprávu?…“
„Ne, Johne Blocku,“ odpověděl nejmladší z cestujících, „to jsou lži, které Bůh dovoluje…“ Tím končila rozmluva a ticho bylo přerušováno jenom pleskotem plachty o stěžeň, jak se šalupa kymácela z boku na bok. Většina těch, které nesla, zmořeni únavou a zesláblí strádáním, zapomínala v těžkém spánku na hrozivou budoucnost.
A mohlo se nazývat budoucností, co se omezovalo snad jen na několik dní? Měli-li tito nešťastníci čím uhasit žízeň, nevěděli, čím v následující dny ukojí hlad… Z několika liber nasoleného masa, hozených na dno šalupy ve chvíli rozluky, nezbývalo nic… Byli odkázáni na pytel námořních sucharů pro jedenáct osob… A co dělat, jestli potrvá bezvětří!… A po čtyřicet osm hodin nepronikl dusným ovzduším ani jediný závan větru, ani jeden z těch občasných poryvů, které se podobají posledním vzdechům umírajícího!… Byla to tedy, na krátkou lhůtu, smrt hladem.
V té době ještě neexistovala paroplavba, bylo tedy pravděpodobné, že v nedostatku větru se neobjeví v těchto

končinách žádná loď a že ve stejném nedostatku šalupa nebude moci přistát u jakékoliv země, ostrova nebo pevniny.
Bylo tedy nutné mít úplnou důvěru Boha, aby se ubránili zoufalství, anebo mít tu neochvějnou filozofii podnálodního, která dovedla spatřovat věci jen z jejich dobré stránky. Mohli ho nyní slyšet, jak si opakoval:
„Vím dobře… nadejde okamžik, kdy bude stráven poslední suchar… ale pokud si člověk zachoval žaludek, není třeba nářku, i když člověk nemá, co by do něj dal!… Ah! Kdyby člověk neměl již žádný žaludek, nebo i měl, čím by ho naplnil, to by pak opravdu bylo vážné!“ Zatímco John Block byl u kormidla, zaujali cestující opět svá místa mezi lavicemi.
Nepromluvili již ani slovo. Jen vzdychání dítěte a neuvědomělé sténání kapitána Goulda rušily ticho.
Uplynuly dvě hodiny. Loď se nehnula z místa ani o provazec, nezakoušela jiný pohyb než vlnobití. Vzduté moře ovšem neopouští svoje místo, mořský povrch jen čeří. Několik kousků dřeva, hozených včera z paluby, plavalo stále v blízkosti lodi a plachta se nevypjala ani jednou, aby šalupu odtud oddálila.
Při plavbě za těchto podmínek bylo zbytečné zůstávat u kormidla, které nemohlo mít žádný vliv na směr plavby. Nicméně podnálodní nechtěl opustit své místo. S opačinou pod paží se aspoň snažil čelit víření lodi, které ji hrozilo zvrátit na levý anebo pravý bok, a uspořit svým přátelům příliš prudké otřesy.
Byly asi tři hodiny ráno, když John Block ucítil lehký vánek na tvářích, jakkoliv byly osmahlé mořským větrem.
„Že by se zdvihal vítr?…“ šeptal si a vstával.
Obrátil se pak k jihu a natáhl naslíněný ukazováček. Nebylo pochyb, vypařováním vznikal jistý pocit svěžesti, zároveň pak byl slyšet vzdálený pleskot.
Promluvil tedy na cestujícího, který seděl na lavici uprostřed vedle jedné z žen:
„Pane Fritzi!…“ pravil.
Ten zdvihl hlavu a nakláněje se k němu, zeptal se:
„Co mi chcete, podnálodní?…“
„Podívejte se tam… směrem k východu…“
„Co tam vidíte?…“
„Nemýlím-li se, je tam jako jasný pruh skoro zároveň s mořem…“ Z této strany se nad obzorem skutečně šířila méně temná čára.
Obvod nebe a vody se vyzařoval s větší určitostí. Bylo to, jako by se klenba par protrhla na tomto místě a atmosférické proudy pronikly snad touto znenáhla se šířící trhlinou.
„Je to vítr!…“ tvrdil podnálodní.
. Ovšem nebylo-li možné, že se páry jen na okamžik rozdělily při prvním ranním úsvitu?..
„Není to jen svítání dne?…“ podotkl cestující.
„Je možné, že je to den,“ odpověděl John Block „a možná také, že je to vítr!… Cítil jsem ho již ve vousech a hleďte, že sebou nedočkavě škubou!… Vím ovšem, že to není takový vítr, aby obrátil brámové plachty, ale je ho přece více, než jsme měli po čtyřicet osm hodin…
Napněte sluch, pane Fritzi, naslouchejte dobře… uslyšíte, co jsem se i já domníval slyšet…“
„Máte pravdu,“ řekl cestující, který se nahnul přes zábradlí u paluby, „je to vítr…“
„A jsme připraveni ho přijmout,“ prohlásil podnálodní.
„Hlavní plachta je při špalku… je třeba již jen napnout plachetní provaz, abychom nic neztratili z větru, který se zdvihá…“
„Ale kam nás požene?…“
„Kam bude chtít,“ odvětil podnálodní, „a já si jen přeji, aby nás odfoukl z těchto prokletých končin!“
Uplynulo dvacet minut. Vánek, který byl ze začátku skoro nepostřehnutelný, brzo vzrostl. Pleskot vzadu se stal znatelnější. Šalupa pociťovala jisté, poněkud drsné, pohyby, které nepocházely již od pozvolného, nechutného vlnobití. Několik záhybů plachty se natáhlo, opět splasklo a znovu rozepjalo a plachetní provaz tlouklo ráhnový hák.
Vítr ale nebyl tak silný, aby nadmul velká plátna hlavní plachty a stěhovky. Bylo třeba mít strpení a nařídit loď co nejlépe pomocí kormidelního vesla.
O čtvrt hodiny později se chod lodi prozrazoval lehkým sledem.
V tomto okamžiku vstal jeden z cestujících, který ležel na přídi, a zahleděl se na štěrbinu mezi východními mraky. Potom přistoupil k podnálodnímu.
„Vítr?…“ říkal.
„Ano,“ odpověděl John Block. „Myslím, že ho tentokrát držíme jako ptáka v ruce… a nenecháme ho uniknout!“ Vítr vzrůstal pravidelně trhlinou, kterou měly proniknout první paprsky dne. Nicméně od jihovýchodu k jihozápadu, na třech čtvrtinách obvodu, v hlubinách zenitu, se dosud hromadily husté masy par.
Rozhled se omezoval na několik provazců od lodi, za kterými již nebylo možné spatřit nějaký koráb.
Když vítr zavál svěžeji, bylo třeba napnout plachetní provaz, vytáhnout vysoko hlavní plachtu, jejíž spouštěcí lanoví povolilo, a otočit loď o několik bodů, aby vítr zabral do stěhovky.
„Máme ho… máme ho!“ opakoval podnálodní, zatímco šalupa, lehce nakloněná na bok, se poněkud vzpírala noscem proti prvním vlnám.
Průrva v mlhách znenáhla rostla, šíříc se směrem k zenitu. Pozadí oblohy nabývalo růžového zbarvení. Dalo se z toho soudit, že se vítr na určitou dobu v tomto směru ustálí. Odtud se také snadno došlo k závěru, že období bezvětří ustalo v těchto mořských oblastech.
Vracela se tedy naděje na přistání u země, která je méně vzdálená, nebo na setkání s nějakou lodí, která trávila několik dní v bezvětří a mohla se proto znovu nyní vydat na cestu.
Kolem páté hodiny lemoval průrvu velice živě zbarvený prstenec par. Byl to den, který se ohlašoval s rychlostí, která byla tak zvláštní v nižších šířkách mezitropického pásma. Brzy se nad obzorem vynořila jako lístky vějíře purpurová

záře. Okraj slunečního kotouče, zvýšený lomem slunečních paprsků, se dotkl obvodové čáry, čistě se kreslící na hranicích nebe a moře. Skoro vzápětí zachytily zářivé paprsky malé obláčky plovoucí v zenitu a nuancované celou stupnicí červeně. Zadržovány tvrdošíjně hustými parami, nahromaděnými na severu, nestačily jimi proniknout. Proto byl obvod rozhledu, který je rozšířený dozadu, stále zepředu velice omezen. Šalupa zanechávala dlouhý sled, který se odlišoval bíle od zelenavého povrchu vod.
V tom okamžiku se vyhouplo celé slunce, které bylo velmi zvětšené ve svém horizontálním průměru. Žádná pára nezahalovala jeho lesk, který se stával nesnesitelný očím. Proto se také zraky neobracely k němu. Cestující se dívali jen na sever, kam je nesl vítr. Bylo důležité poznat, co skrývala záclona mlh tímto směrem. Podaří se síle slunce je rozptýlit?…
Konečně, asi o půl sedmé ráno, se vyšplhal jeden z cestujících mrštně až do ráhna, zachycuje se spouštěcího lanoví hlavní plachty, právě v okamžiku, kdy se na východě osvítilo nebe prvními paprsky slunce.
A najednou zvolal silným hlasem:
„Země!…“

II. KAPITOLA

Odjezd Unicornu - Mys Dobré naděje - James Wolstone a jeho rodina - Loučení s Dolly Portsmouth a Londýn - Pobyt v Anglii - Sňatek Fritze Zermatta a Jenny Montroseové - Návrat do Capetownu

Dne 20. října opustil Unicorn Nové Švýcarsko, aby se vrátil do Anglie. Na zpáteční cestě, po krátké zastávce u mysu Dobré naděje, měl přivézt Fritze a Françoise Zermatta, Jenny Montroseovou a Dolly Wolstoneovou, až se admiralita rozhodne ujmout vlastnictví této nové osady v Indickém oceáně. Místa, která na palubě zanechala Wolstoneova rodina, která se nyní usadila na ostrově, zaujali oba bratři. Pohodlná kabina byla dána k použití Jenny a Dolly, její mladé družky, která se měla v Capetownu sejít s Jamesem Wolstonem, jeho chotí a dítětem.
Unicorn obeplul mys Zklamané naděje, plul plnými plachtami k západu, pak zase k jihu, a nechával po pravé straně ostrůvek Soptící skály. Než zmizelo z dohledu Nové Švýcarsko, napadlo poručíkovi Littlestoneovi prozkoumat východní pobřeží, zjistit, že to je opravdu osamocený ostrov v těchto končinách, a přibližně odhadnout důležitost osady, která měla brzy zaujmout místo v ostrovním panství Velké Británie. Po skončeném prozkoumání korveta plula za příznivého větru dál, nechávajíc směrem k severozápadu ostrov, z kterého bylo možné uprostřed mlhy už jen neurčitě rozeznat jižní stranu.
První týdny plavby byly příznivé. Cestující na Unicornu si mohli jen blahopřát jak k atmosférickým podmínkám, tak i k dobrému přijetí, jakého se jim dostalo ze strany velitele a jeho důstojníka. Sešli-li se u stolu nebo pod stanem dunety na palubě, obyčejně se rozhovor točil o divech Nového Švýcarska. Za rok je znovu uvidí, nebude-li mít korveta zdržení buď během své dvojí přeplavby, nebo ze strany anglických úřadů.
Fritz a Jenny mluvili ve svých denních hovorech zvláště o plukovníkovi Montroseovi, o nesmírné radosti, jakou bude mít, až do náruče sevře dceru, protože nedoufal, že ji někdy uvidí. Tři roky nebyly zprávy o lodi Dorcase, o které trosečníci, dopravení do Sydney, potvrdili, že zahynula se vším, co na ní bylo. A s jakým pocitem, živějším než cit vděčnosti, představí Jenny otci toho, který ji zachránil, s jakým blahem ho poprosí, aby požehnal k jejich svatbě!
Co se týká Françoise a čtrnáctileté dívenky, kterou byla Dolly Wolstoneová, bylo by velkým zármutkem zanechat ji v Capetownu. Jak by zatoužil přijet si tam pro ni!
Jakmile Unicorn přeplul tropické pásmo, asi ve výši ostrova Mauritius, našel tu méně příznivé větry. Nedovolily mu dostihnout přístav před 17. prosincem, tedy skoro dva měsíce po odplutí z Nového Švýcarska.
Korveta, která měla strávit asi týden v Capetownu, zakotvila v přístavu.
Jeden z prvních, kdo vystoupili na palubu, byl James Wolstone.
Věděl, že jeho rodiče i obě sestry, opouštěje Austrálii, přeplavili se na Unicornu. Jaké bylo jeho zklamání, když se setkal pouze se sestrou!
Dolly mu představila Fritze a Françoise Zermattovy, pak Jenny Montroseovou, a tu Fritz řekl Jamesi Wolstoneovi:
„Pane Jamesi, váš otec, vaše matka i sestra Anne nyní skutečně obývají Nové Švýcarsko - neznámý ostrov, kam byla naše rodina zavřena před dvanácti lety po ztroskotání Landlordu. Rozhodli se, že tam zůstanou, a čekají tam na vás. Po návratu z Evropy vás Unicorn dopraví s vaší chotí i dítětem na náš ostrov, budete-li ochotný nás tam doprovodit…“
„V které době se vrátí korveta k Mysu?…“ ptal se James Wolstone.
„Za osm nebo devět měsíců,“ odpověděl Fritz, „a odtud popluje zpět do Nového Švýcarska, kde zavlaje britská vlajka. Můj bratr François a já jsme použili tuto příležitost, abychom doprovodili do Londýna dceru plukovníka Montrosea, který, jak doufáme, neodmítne se vrátit s ní a trvale se usadit v naší druhé vlasti.“
„A s vámi, milý Fritzi, který se stanete jeho synem…“ dodala Jenny, podávajíc mladému muži ruku.
„Bude to splnění mého nejvroucnějšího přání, drahá Jenny…“ řekl Fritz.
„Jako je i naším přáním i přáním rodičů, Jamesi,“ říkala Dolly Wolstoneová, „aby ses se svou rodinou usadil v Novém Švýcarsku.“
„A trvej na tom, Dolly,“ řekl François, „že náš ostrov je nejpodivuhodnější ze všech, které se kdy objevily na povrchu moří…„ „James to potvrdí sám jako první, až ho uvidí,“ odpověděla Dolly.
„Kdo jednou vkročil do Nového Švýcarska… a bydlel ve Felsenheimu…“
„A hnízdil ve Falkenhorstu, není-liž pravda, Dolly?…“ smála se Jenny.
„Ano… hnízdil,“ řekla dívka, „tedy ten už Nové Švýcarsko neopustí, a když jenom přece, tak tedy s pevným úmyslem, že se tam vrátí.“

„Slyšíte, pane Jamesi?“ pravil Fritz.
„Slyším, pane Zermatte,“ odpověděl James Wolstone.
„Usadit se na vašem ostrově, zahájit tam první obchodní styky s Velkou Británií je návrh, který mne dovede svést. Promluvím o této věci se ženou a bude-li místo, jakmile uspořádáme své záležitosti, budeme připraveni přeplavit se s Unicornem, jakmile se vrátí do Capetownu. Jsem si jistý, že Susan nebude váhat…“
„Udělám, co bude chtít můj manžel,“ dodala paní Wolstoneová, „a nebudu se nikdy vzpírat jeho úmyslům. Budu ho všude následovat; všude, kam jen bude chtít, s úplnou důvěrou.“ Fritz a François srdečně stiskli ruku Jamesi Wolstoneovi a Dolly políbila dvakrát svou švagrovou, vůči které Jenny Montroseová nešetřila poklonami i něžnostmi.
„Zatímco korveta kotví v přístavu,“ řekl James Wolstone, „doufáme, že dcera plukovníka Montrosea, Fritz i François Zermattovi přijmou pohostinství v našem domě. Bude to nejlepší způsob, jak navázat známost, a veškerý čas věnujeme rozhovoru o Novém Švýcarsku.“
Rozumí se, že cestující z Unicornu přijali toto milé pozvání s tou ochotou, s jakou jim bylo nabídnuto.
Za hodinu nato přijali pan a paní Wolstoneovi své hosty. Fritz a François byli ubytováni v jednom pokoji, Jenny sdílela pokoj, který byl určený pro Dolly, jako s ní sdílela kabinu za přeplavby.
Paní Wolstoneová byla mladá čtyřiadvacetiletá žena, jemná, dobrá, inteligentní, jejíž život se soustřeďoval v horoucí lásce k jejímu choti.
Tento vážný a činný pracovník připomínal fyzickými rysy i mravními vlastnostmi svého otce. Oba manželé měli pětiletého synka Boba, kterého zbožňovali. Paní Wolstoneová, anglického původu, byla z obchodnické rodiny, dávno už usazené v kolonii. Byla sirotkem, neměla žádné příbuzné už od svého sňatku s Jamesem Wolstonem, starým tehdy dvacet sedm let.
Wolstoneův obchod, založený před pěti lety v Capetownu, utěšeně vzkvétal. Jako velice přesnému a praktickému Angličanovi se dařilo Jamesovi v hlavním městě této osady, která se stala v r. 1805 britským vlastnictvím - za 164 let po svém objevu Holanďany, a na kterou bylo právo potvrzeno v r. 1815 Velké Británii.
Od 17. do 27. prosince, celých deset dní trvala zastávka Unicornu, mluvilo se jen o Novém Švýcarsku, o událostech, které byly jevištěm, o různých pracích, které se podnikaly, o četných zařízeních, které během jedenácti let vykonala Zermattova rodina, později už za pomoci Wolstoneovy rodiny. Téma bylo nevyčerpatelné. Bylo jen zapotřebí slyšet, jak Dolly vypráví o všech těch krásných věcech, a jak ji François pobízel, přičemž jí vyčítal, že neříká mnohé dobré věci o jejich podivuhodném ostrově. Jenny Montroseová ji pak k veliké Fritzově radosti překonávala. Jaké to pro ni bude zadostiučinění, přiměje-li otce, po jejich vzájemném dlouho očekávaném setkání - o kterém nikdy nepochybovala - aby se také usídlil v jednom z hospodářství Zaslíbené země! Jaké štěstí připojit se k zakladatelům této osady, které byla zajištěna tak skvělá budoucnost!
Zkrátka, čas rychle ubíhal a stačí se zmínit, že po dohodě se svou ženou se James Wolstone rozhodl zaměnit Capetown za Nové Švýcarsko. Než se korveta opět vrátí, upraví zatím své záležitosti a uloží své jmění; bude připraven k odjezdu, jakmile se znovu objeví Unicorn; bude mezi prvními vystěhovalci, kteří půjdou dokončit dílo Zermattových a Wolstoneových. Toto rozhodnutí dělalo velikou radost oběma rodinám.
Odplutí Unicornu bylo určeno na 27. prosinec. Pro hosty Jamese Wolstonea byla zastávka velice krátká. Nikdo ani nechtěl věřit, že nastal stanovený den a že poručík Littlestone už dělá přípravy k odplutí.
Rozloučení proběhlo s utěšující myšlenkou, že se všichni za osm nebo devět měsíců zcela jistě potkají v Capetownu a vydají se potom společně na moře, s konečným cílem Nového Švýcarska. Nicméně se to však neobešlo bez bolesti. Mezi polibky Jenny Montroseové a Susan Wolstoneové se mísily slzy, ke kterým se připojily i slzy Dolly. Dívka byla velice zarmoucena Françoisovým odchodem, ale i on měl těžké srdce, protože jeho náklonnost k ní byla upřímná. Tiskl ruku Jamese Wolstonea; on i jeho bratr si mohli říct, že tu zanechávají opravdového přítele.
Unicorn vyplul ráno 27. prosince za dost špatného počasí. Jeho přeplavba nebyla ani krátká, ani dlouhá. Několik týdnů se střídaly střední severozápadní větry s jihozápadními. Korveta viděla na obzoru ve výškách francouzského vlastnictví v západní Africe střídavě Svatou Helenu, ostrovy Nanebevzetí i Zeleného mysu. Poté, co uviděli pak Kanárské a Azorské ostrovy a z širého moře portugalské a francouzské pobřeží, veplula korveta do průplavu La Manche, objela ostrov Wight a 14. února zakotvila v Portsmouthu.
Jenny Montroseová chtěla ihned odjet do Londýna, kde bydlela její teta, otcova švagrová. Byl-li plukovník ve službě, nenašla by ho tam, protože polní tažení, kvůli kterému byl povolán z anglické Indie, mělo trvat více let. Kdyby chtěl odpočívat, šel by ke švagrové, a tam by se měl konečně potkat s tou, kterou měl za oběť katastrofy lodi Dorcase.
Fritz a François nabídli Jenny, že ji doprovodí do Londýna, kam je volaly jejich záležitosti, a víme, jak Fritz spěchal, aby se setkal s plukovníkem Montrosem. Jenny jejich nabídku přijala s radostí. Všichni tři vyjeli téhož večera a do Londýna dorazili ráno 23. února.
Na Jenny Montroseovou zde čekal velký zármutek. Od tety se dozvěděla, že plukovník zemřel během své poslední výpravy; nevěděl, že tak oplakávaná dcera dosud žije! Vrátila se z dalekých končin Indického oceánu, aby obejmula svého otce, aby se s ním už nerozloučila, aby mu představila svého ochránce a požádala ho o svolení a o požehnání k sňatku, a zatím… se s ním už Jenny neměla setkat!
Pochopíme, jaká byla její bolest vůči tak nenadálému neštěstí!…
Marně jí teta nepřestávala poskytovat tu nejláskyplnější útěchu…
Marně s ní Fritz plakal!… Rána byla příliš drsná, nikdy by si nemyslela, že její otec by nebyl v Anglii při jejím příchodu, protože by to byla smrt, která jí ho sebrala!…
Ale jaká hořkost a bolest to byla pro Fritze! Čekal jen na svolení plukovníka Montrosea, aby mohl Jenny pojmout za svou manželku, ale plukovník Montrose už nebyl na světě…
Za několik dní potom, v rozhovoru plném slz a lítosti, k němu Jenny promluvila takto:

„Můj milý Fritzi, zažili jsme, vy i já, největší neštěstí. Nezměnily-li se v ničem vaše úmysly…“
„Ach, drahá Jenny…“
„Ano, vím,“ opakovala Jenny, „můj otec by vás s radostí nazval svým synem… Pokud jsem znala jeho lásku ke mně, nepochybuji, že by nás chtěl následovat a sdílet náš život v nové anglické osadě… Ale musím se tohoto štěstí zříci!… Jsem nyní na světě sama a jsem závislá jen na sobě!… Sama… ne!… Jste zde vy, Fritzi…“
„Jenny,“ řekl mladý muž s přízvukem nejhoroucnější něhy, „celý můj život bude zasvěcen vašemu štěstí…“
„Jako můj vašemu, milý Fritzi. Ale není zde můj otec, aby nám dal svolení, a nemám už blízké příbuzné a nebudu mít jinou rodinu kromě vlastní…“
„Mé… jejíž členem jste už tři roky, drahá Jenny, ode dne, kdy jsem vás našel na Soptící skále…“
„Mám rodinu, která mne miluje a kterou já miluji, Fritzi!… Tedy, za několik měsíců budeme opět u ní, vrátíme se k ní…“
„Jako manželé… Jenny?…“
„Ano… Fritzi… přejete-li si. Vždyť máte svolení svého otce a moje teta mi ho také jistě neodepře…“
Fritz poklekl a zvolal: „Jenny, moje milá Jenny! Naše plány se nezmění a přivedu svým rodičům svoji ženu.“ Jenny Montroseová už neopustila tetin dům, a Fritz a François ji denně navštěvovali. Zatím byla učiněna všechna opatření, aby se sňatek mohl konat v zákonité lhůtě.
Na druhé straně bylo namístě zabývat se důležitými záležitostmi, které vlastně byly příčinou cesty obou bratrů do Evropy.
Především bylo zapotřebí přistoupit k prodeji cenných předmětů, sebraných na ostrově, korálů, které poskytl Velrybí ostrůvek, perel, vylovených v zátoce stejného jména, muškátových ořechů i značného množství vanilky. Pan Zermatt se nijak nemýlil o jejich kupecké ceně, která se vyznačovala závažným obnosem asi sedmi tisíc liber.
Uváží-li se, že se sotva dotkli břehů Perlové zátoky, že se korály nacházely v jiných četných částech pobřeží, že muškátové ořechy a vanilka slibovaly dobrou úrodu, nemluvě o jiných bohatstvích Nového Švýcarska, je možné připustit, že osada byla povolána ke stupni blahobytu, který ji povznese na první stupeň mezi zámořským vlastnictvím Velké Británie.
Podle návodu pana Zermatta se část sumy z tohoto prodeje měla použít k opatření předmětů, určených k doplnění materiálu ve Felsenheimu a v hospodářství Zaslíbené země. Ostatní - asi tři čtvrtiny - jako i deset tisíc liber z dědictví po plukovníkovi Montroseovi, bylo uloženo v Bank of England, kde s nimi pan Zermatt, podle příští potřeby, mohl volně naložit díky spojení, které mělo být zřízeno s hlavním městem.
Sluší se připomenout, že bylo vyřízeno i vrácení různých klenotů a obnosů peněz, které patřily rodinám trosečníků z Landlordu; po usilovném pátrání bylo možné vyhledat jejich stopy.
Konečně, za měsíc po příjezdu Fritze Zermatta a Jenny Montroseové, požehnal jejich sňatku kaplan korvety v Londýně. Unicorn je přivezl jako snoubence, a odveze je do Nového Švýcarska jako manžele.
Tyto události našly značný ohlas ve Velké Británii. Každý se zajímal o tuto rodinu, opuštěnou dvanáct let na neznámém ostrově Indického oceánu, i o dobrodružství Jenny a jejího pobytu na Soptící skále. Vypravování, sepsané Johanem Zermattem, vyšlo v anglických i zahraničních novinách. Pod jménem Švýcarský Robinson mu byla určena sláva, jakou získalo nehynoucí dílo Daniela Defoea.
Následkem toho, pod nátlakem veřejného mínění, tak mocného ve Spojeném království, rozhodla admiralita o převzetí Nového Švýcarska. Toto převzetí ostatně poskytovalo značné výhody. Ostrov zaujímal na východě Indického oceánu důležité místo, skoro u průplavu do Sundského moře, na cestách do nejzazší Asie. Nejvíc tři sta mil ho dělilo od západního břehu Austrálie. Tento pátý díl světa, objevený Holanďany v r. 1605, navštívený Abelem Tasmanem v r. 1644 a pak kapitánem Cookem v r. 1774, se stával jedním z hlavních panství Anglie na jižní polokouli mezi Indickým a Tichým oceánem. Admiralita si tedy mohla jen blahopřát, že získává ostrov v blízkosti tohoto kontinentu.
Proto bylo i povoleno vyslání Unicornu do těchto končin. Korveta měla opět velitele poručíka Littlestonea, který při této příležitosti byl jmenován kapitánem. Fritz a Jenny Zermattovi měli na jeho palubu vstoupit i s Françoisem a ještě několika dalšími kolonisty. Dalo se očekávat, že se větší počet vystěhovalců odebere na jiných lodích ke stejnému místu.
Bylo také dohodnuto, že korveta se zastaví v Capetownu a vezme na palubu Jamese, Susan a Dolly Wolstoneovy.
Trval-li pobyt Unicornu v Portsmouthu dost dlouho, bylo to proto, že byly nevyhnutelné důležité opravy po přeplavbě ze Sydney do Evropy.
Fritz a François nezůstali po celou dobu jen v Londýně a v Anglii.
Novomanželé i François měli za to, že je jejich povinností, aby navštívili Švýcarsko a mohli pak panu a paní Zermattovým přinést zprávy o jejich rodné vlasti.
Odebrali se tedy do Francie, do Paříže a týden věnovali návštěvě hlavního města. V té době byl právě konec císařství a s ním i dlouhým válkám s Velkou Británií.
Fritz a François dojeli do Švýcarska, do země, na kterou sotva měli vzpomínku, protože ji opustili v dětství, a ze Ženevy se odebrali do Appenzelského kantonu.
Z jejich rodiny už zbývalo jen několik vzdálených příbuzných, s kterými pan a paní Zermattovi nikdy neměli větší styky. Nicméně příchod mladých lidí do této alpské republiky způsobil senzaci. Nyní už byl příběh trosečníků z Landlordu známý a vědělo se, který ostrov jim posloužil jako domov. Proto, ačkoliv většina jejich krajanů jevila málo chuti k přestěhování a málo sklonu k vydávání se do nebezpečí emigrace, projevili přece někteří úmysl být mezi kolonisty, kterým Nové Švýcarsko zajišťovalo dobré přijetí.
Se stísněným srdcem opouštěli Fritz a François svou původní vlast.
I když mohli doufat, že se do ní v budoucnosti vrátí, nemohla se přece tato naděje nikdy uskutečnit pro pana a paní Zermattovy, pokročilé věkem.

Přes Francii se Fritz, Jenny a François vrátili do Anglie.
Přípravy k odplutí Unicornu se chýlily ke konci a korveta byla hotova vyplout plnými plachtami v posledních dnech června.
Rozumí se, že Fritz i François byli velice vlídně přijati pány lordy admirality. Anglie byla Johanovi Zermattovi vděčna, že z dobré vůle nabídl kapitánu Litt1estoneovi, aby se ihned ujal vlastnictví ostrova.
Víme, že v době, kdy korveta opustila Nové Švýcarsko, byla největší jeho část dosud neznámá, kromě obvodu Zaslíbené země, severního pobřeží a části pobřeží východního až k zálivu Unicomu. Kapitán Littlestone tedy musel dokončit výzkumy jak na západním a jižním břehu, tak i ve vnitru ostrova. Sluší se dodat, že v několika měsících se chystalo více lodí dopravit sem s vystěhovalci i potřebný materiál ke kolonizaci i k obraně ostrova. Počínaje touto dobou, byly by zahájeny i pravidelné styky mezi Velkou Británií a těmito končinami Indického oceánu.
Dne 27. června Unicorn, připraven vytáhnout kotvy, již očekával jen Fritze, Jenny a Françoise. Dne 28. června přijeli všichni tři do Portsmouthu, kam je předešla zavazadla, získaná na účet Zermattovy rodiny.
Na palubě korvety je přátelsky přijal kapitán Littlestone, se kterým měli příležitost setkat se několikrát v Londýně. Jaká panovala radost při pomyšlení na shledání v Capetownu s Jamesem a Susan Wolstoneovými i se spanilou Dolly, kterou François nenechával bez žádných zprávo všech a o všem!
Za krásného větru, ráno dne 29. června, vyplul Unicorn z Portsmouthu, který měl na stožáru anglickou vlajku, kterou se chystal vztyčit na pobřeží Nového Švýcarska…

III. KAPITOLA

Druhá plavba Unicomu - Noví cestující i důstojníci - Zastávka v Capetownu - Vrchní kormidelník Borupt - Plavba s překážkami Vzpoura na palubě - Týden na dně lodi - Opuštění na moři

Kdyby byl Unicorn obchodní lodí, určenou pro Nové Švýcarsko, namísto lodí válečnou, měl by na palubě značný počet emigrantů. Na tomto ostrově, ke kterému byla právě tak živě obrácena veřejná pozornost, by nikdy nebyl nedostatek osadníků. Bylo i pravděpodobné, že by se rekrutovali hlavně z irského obyvatelstva, které jeho sklony i nutnost vybízejí vyhledávat existenční prostředky mimo vlast.
Na ostrov by tak přibylo hodně statných a odhodlaných mužů, kterým by nikdy nescházela práce.
Na palubě Unicornu byla jedna kajuta určena pro Fritze a jeho choť, vedlejší pak pro Françoise. Stravovat se měli u stolu kapitána Littlestonea.
Plavba neposkytovala nic zvláštního. Byly to obyčejné příhody přeplavby, dost nestálé moře, překážky následkem nestálosti větrů, bezvětří, které v tropickém pásmu se zdálo být bez konce, několik prudkých nájezdů bouří, které korveta, dobře řízená, snášela bez velké škody. Křižovala v jižním Atlantském oceánu s několika koráby, které měly o Unicornu donést zprávu do Evropy. V této době uklidněni, po tolika dlouhých a hrozných válkách, bylo moře velice bezpečné a lodím v tomto ohledu nehrozilo žádné nebezpečí.
Fritz a François se blíže seznámili s kaplanem, který znal plukovníka Montrosea v Indii. Se kterým bližším důvěrníkem mohla Jenny mluvit o svém otci, ne-li s tím, který s plukovníkem žil v úzkých přátelských stycích? Zjistila od tohoto výborného muže, co vytrpěl od svého návratu do Anglie, jaký ze začátku jevil neklid, očekávaje příjezd Dorcase, která vyplula několik mílí před lodí, která ho přivezla do Evropy. Jaká muka a jaké potom zoufalství prožíval, když se naneštěstí dozvěděl, že Dorcase zahynula se vším všudy! Pak se plukovník vypravil se zlomeným srdcem do toho polního tažení, ze kterého pro něho již nebylo návratu…
Ale jestliže Unicorn nezakusil mnoho na přeplavbě Atlantským oceánem, stihla ho velice špatná povětrnost v jižních mořských končinách Afriky. Prudká bouře ho přepadla v noci 9. srpna a vichřice ho zahnala na širé moře. Bouře se stávala stále prudší a bylo nutné nechat se hnát větrem, když nebylo možné otočit lodí. Kapitán Littlestone, podporován důstojníky i mužstvem, osvědčil za těchto okolností velikou dovednost. Ale následkem vážných poškození byl Unicorn v nebezpečí, že se do něj nabere voda. Bylo nutné strhnout zadní stožár, v zádi se pak objevila trhlina, kterou se nepodařilo tak lehce ucpat. Když se konečně vítr utišil, mohl kapitán Littlestone opět pokračovat v cestě, maje naspěch, aby v přístavu Capetownu vykonal opravy.
Z rána 19. srpna byly signalizovány první výšiny Tabulové hory, která se tyčí v pozadí zálivu stejného jména.
Jakmile si Unicorn zvolil kotviště, připluli v člunu James Wolstone, Susan a Dolly a vystoupili na můstek korvety.
Jaké se dostalo Fritzovi, Jenny i Françoisovi přivítání! Jaká to byla v té chvíli radost! Obě ženy měly takovou radost ze shledání!… A jak půvabná Dolly vrátila Fritzovi polibek, který on vtiskl na její svěží tváře!… A nikdo by jistě neuvěřil, že François byl podělen méně štědře než jeho bratr! A jak konečně všichni pospíchali, aby již pevně zakotvili svou existenci v této druhé vlasti, kde je s takovou netrpělivostí očekávaly rodiny Zermattova a Wolstoneova!
Skoro deset měsíců o nich nemohla dojít žádná zpráva. Ačkoliv nebylo třeba znepokojovat se o osudu hospodářů ve Felsenheimu, zdála se jim nepřítomnost dost dlouhá, dokonce nekonečná! Jakou budou všichni pociťovat radost, až se jim objeví Nové Švýcarsko, jehož postavení podle šířky i délky znal již kapitán Littlestone! I když každou hodinu mluvili o panu i paní Zermattových, o Ernestovi i Jackovi, o panu i paní Wolstoneových i o Anne, přece to nezmenšilo vzdálenost od nich a nerovnalo se štěstí shledání se s nimi v Zaslíbené zemi!
Co se týká záležitostí Jamese Wolstonea, mohly být urovnány za výhodných okolností.
Ale nyní se ocitli tváří v tvář nemožnosti vydat se ihned na moře.
Poškození Unicornu bylo dosti vážné a vyžadovalo dlouhý pobyt v přístavu Capetown. Bylo zapotřebí dvou nebo tří měsíců k opravám, když přechodně musel být vyložen náklad korvety. Mohla by vyplout do Nového Švýcarska teprve koncem října.
Byla by to velice politováníhodná překážka, kdyby se cestujícím z Unicornu nenaskytla příležitost ke zkrácení jejich

pobytu v Capetownu.
V přístavu byla loď, která měla vyplout za čtrnáct dní. Byl to anglický trojstěžník Flag o pěti stech tunách a jeho kapitán Harry Gould se chystal k odplutí do Batávie na Sundských ostrovech. Kdyby přistál u Nového Švýcarska, uchýlil by se jen málo od své cesty, a chtěl-li by je vzít na palubu, byli Fritz i jeho žena, James i Susan Wolstoneovi se svým dítětem, i François a Dolly ochotni dobře zaplatit za přeplavbu.
Tento návrh, přednesený kapitánu Gouldovi, byl přijat a cestující přenesli svá zavazadla z Unicornu na Flag, kde jim byly vykázány kajuty.
Přípravy trojstěžníku byly hotovy odpoledne 1. září. V ten večer James Wolstone, jeho žena, sestra i malý Bob zaujali své kajuty. Pak se všichni rozloučili s kapitánem Littlestonem a slíbili mu, že budou koncem listopadu vyčkávat příchod Unicornu u vjezdu do přístavu Spásy.
Nazítří vyplul Flag za velice příznivého jihozápadního větru a před večerem tohoto prvního dne zmizely na obzoru vrcholky Capetownu, vzdálené patnáct mil.
Harry Gould byl výborný námořník, jehož chladnokrevnost se rovnala jeho odhodlanosti. Byl tehdy v plné síle věku a nepřekročil třicátý druhý rok. Nejdříve složil zkoušky jako důstojník, a pak jako kapitán.
Majitelé lodi k němu mohli mít úplnou důvěru.
Vrchní kormidelník Flagu Robert Borupt by nezasloužil stejnou důvěru. Byl žárlivé, mstivé povahy, byl ovládán prudkými vášněmi a stále se domníval, že není odměňován podle své zásluhy. Zklamán v naději na velitelství Flagu, choval na dně duše proti svému kapitánovi temnou zášť, kterou dovedl potlačit. Ale jeho nálada nemohla uniknout podnálodnímu Johnu Blockovi, neohroženému a spolehlivému člověku, který byl tělem i duší oddán svému veliteli. Ale ani mužstvo Flagu, čítající asi dvacet námořníků, nebylo nejvybranější, a Harry Gould si toho byl dobře vědom.
Podnálodní s nelibostí viděl shovívavost, jakou Robert Borupt až příliš často osvědčoval vůči jistým námořníkům, na které byly ve službě stížnosti. Všechno se mu to zdálo podezřelé a nepřestával vrchního kormidelníka pozorovat, odhodlaný upozornit Harryho Goulda, který rád poslechl tohoto statečného a poctivého námořníka.
Od 1. do 19. září nejevila plavba žádné zvláštnosti. Hodně byla podporována stavem moře i směrem větru, i když vál jenom lehkým vánkem. Stačilo, aby trojstěžník zachoval střední rychlost, čímž se mohl přiblížit ke končinám Nového Švýcarska v polovině října, tedy v předvídané lhůtě.
Tehdy se mezi mužstvem začaly jevit známky neposlušnosti. Zdálo se, že vrchní kormidelník i třetí důstojník podporovali toto uvolnění disciplíny na úkor svých povinností. Robert Borupt, podněcován svou žárlivou a zvrácenou povahou, neudělal žádné opatření, aby nepořádku zabránil. Naopak, schvaloval ho řečmi nedůstojnými jeho postavení, i dobrovolnou slabostí vůči mužstvu, vyhýbaje se přísnému zakročení a zavíraje oči nad trestuhodnými činy. Zkrátka, dalo se tušit, že se znenáhla chystá vzpoura.
Zatím plul Flag dále k severovýchodu. Dne 19. září byla udána šířka 20° 17' a délka 80° 45'; nacházel se tedy asi uprostřed Indického oceánu na hranici rovníkového pásma a obratníku Kozoroha, který se chystal přestoupit.
Během předešlé noci se objevily hrozivé známky nepohody, náhlé klesnutí tlakoměru, tvoření se bouřlivých mračen, samé ukázky těch strašlivých bouří, které až příliš často řádí v těchto mořích.
Kolem třetí hodiny odpolední zavál vítr tak prudce, že se do lodi téměř nabrala voda. Je to vážný případ pro loď, která, když se položí na bok, neposlouchá již opačinu a je v nebezpečí, že se nebude moci zdvihnout, jen usekají-li se stožáry. Zbavena stěžňů i kormidla, neschopna vzdorovat vlnám a točící se po větru, je vydána veškeré zuřivosti oceánu.
Od počátku bouře byli ovšem cestující nuceni uzavřít se v kajutách, protože paluba byla zaplavena vlnami. Jen Fritz a François zůstali nahoře, aby pomáhali mužstvu.
Hned v prvních okamžicích zaujal Harry Gould místo na strážném můstku, podnálodní u kormidla, zatímco druhý a třetí důstojník hlídali na přídi lodi. Mužstvo bylo nachystáno provést kapitánovy rozkazy, protože zde šlo o život nebo o smrt. Sebemenší chyba v obratu ve chvíli, kdy se vlny vzdouvaly proti Flagu, napolo položenému na levém boku, by přivodila jeho záhubu. Všechno úsilí muselo směřovat k tomu, aby byl vztyčen a jeho plachtoví bylo nařízeno tak, aby stojící mohl odolávat vlnobití.
A právě tato chyba byla provedena, ne-li úmyslně, protože loď byla v nebezpečí, že se převrhne, tedy bezpochyby špatným výkladem kapitánových rozkazů. Tuto chybu by nemohl provést důstojník, i když by měl sebeméně námořnického citu.
Všechna odpovědnost tedy padala na vrchního kormidelníka Roberta Borupta a na nikoho jiného. Působením vrcholové plachty, nevčasně obrácené, nabralo se do lodi ještě více vody a ohromný příval se přelil vrškem.
„Ten prokletý Borupt nás chce převrátit!…“ zvolal Harry Gould.
„Vykonal všechno, co k tomu bylo třeba!“ odpověděl podnálodní a snažil se převést opačinu na pravou stranu lodi.
Kapitán seběhl na palubu a s nebezpečím být pohlcen vlnami dostal se po mnohém úsilí až k předku lodi.
„Do kajuty!“ volal rozzlobeně na vrchního kormidelníka, „jděte do své kabiny a nevycházejte odtamtud!“ Chyba Roberta Borupta byla tak patrná, že nikdo z mužstva, které bylo připraveno seřadit se kolem něho, kdyby k tomu dal rozkaz, by se neodvážil ozvat. Vrchní kormidelník bez námitky uposlechl a odebral se do své kajuty.
Harry Gould nyní dělal jen to, co bylo možné. Správným napnutím všech plachet, které na Flagu byly, se mu podařilo loď vztyčit a nemusel přitom zničit stěžně - loď již nenastavovala svůj bok prudkému vlnobití.
Tři dny museli prchat před touto bouří, za nebezpečí, kterému se naštěstí kapitán i podnálodní dovedli vyhnout. Skoro po celou tu dobu museli Susan, Jenny i Dolly setrvat v kajutách, zatímco Fritz, François a James se zúčastnili různých prací.
Konečně dne 22. září se dalo předvídat blízké uklidnění atmosférických poruch. Vítr se uklidnil a neopadlo-li moře ihned, nemlátily již alespoň vlny o palubu Flagu.
Ženy tedy pospíchaly z kajut. Věděly, co se stalo mezi kapitánem a vrchním kormidelníkem, i proč byl sesazen ze své

hodnosti. Co se týká osudu Roberta Borupta, mělo něm po návratu rozhodnout námořní soud. Bylo třeba četných oprav na poškozených plachtách a John Block, který řídil tyto práce, viděl jasně, že mužstvo si přímo přálo vzpouru. Tento stav věcí nemohl uniknout Fritzovi, Françoisovi a Jamesi Wolstoneovi a vzbudil v nich snad více nepokoje než předchozí bouře.
Kapitán Gould by ovšem neváhal zakročit proti vzbouřencům, ať to byl kdokoliv, ale nebylo snad již pozdě?…
Po celý následující týden neprovedl proti disciplíně nikdo nic. Protože Flag byl zahnán na několik set mil na východ, bylo nutné vracet se k západu, aby se opět ocitli v zeměpisné délce Nového Švýcarska.
30. září asi kolem desáté hodiny se na palubě k překvapení všech objevil Robert Borupt, který dosud nebyl propuštěn z vězení.
Cestující, shromážděni na dunetě, měli předtuchu, že situace, která byla už tak vážná, se ještě zhorší.
Jakmile kapitán Gould uviděl vrchního kormidelníka blížit se k přídi lodi, spěchal za ním.
„Poručíku Borupte," říkal kapitán, „máte domácí vězení… Co tady děláte?… Odpovězte!…"
„Ano…" prohlásil Borupt „a tady je má odpověď!…" Obrátil se k mužstvu a zavelel:
„Ke mně, pánové!…„ „Hurá Robertu Boruptovi!" ozvalo se volání, rozléhající se od přídi až k zádi lodi.
Harry Gould se vrátil do kajuty a vyšel odtud s bambitkou v ruce.
Neměl čas z ní vystřelit. Rána, vypálená jedním z námořníků, kteří obklopovali Roberta Borupta, ho zranila na hlavě a on klesl do náruče podnálodního.
Proti celému vzbouřenému mužstvu, které bylo podněcováno druhým i třetím důstojníkem, nebyl možný žádný odpor. Marně chtěli John Block, Fritz, François a James Wolstone, seskupení kolem Harryho Goulda, zahájit boj. Přemoženi přesilou byli v tomto okamžiku bezbranní a deset námořníků je odvedlo do podpalubí i s kapitánem.
Jenny, Dolly a Susan s dítětem byly zavřeny do kajut, jejichž dveře byly hlídány na rozkaz Roberta Borupta, jediného velitele na palubě.
Představme si postavení zajatců v podpalubí, kde panovalo pološero, a stejně tak i postavení nešťastného kapitána, který kvůli ráně na hlavě tolik trpěl. Podnálodní mu ovšem věnoval veškerou péči. Ale jakým nepokojem byli zmítáni Fritz, François a James Wolstone!… Tři ženy byly vydány na milost i nemilost vzbouřenců z Flagu! Jaké je mučily úzkosti při pomyšlení, že byli úplně bezmocní!…
Uplynulo několik dní. Dvakrát denně, ráno a večer, nadzdvihla se záklopka podpalubí a zajatci dostali trochu potravy. Na otázky Johna Blocka námořníci odpovídali jen hrubými, hrozivými slovy. Kvůli ženám dostávali Fritz, François a James jen drsné nadávky.
Několikrát se podnálodní a jeho přátelé pokoušeli o vysvobození vypáčením záklopky. Ale ta byla dnem i nocí střežena, a ostatně i kdyby se jim podařilo ji nadzdvihnout, přemoci své strážce a vystoupit na palubu, jaké měli vyhlídky s tímto mužstvem, a jaké jednání by jim uložil Robert Borupt?…
„Bídník!… bídník!…" opakoval Fritz a myslel na svou ženu, na Susan i Dolly…
„Ano… nejpodlejší z darebáků," opakoval John Block „a nebude-li jednoho dne oběšen, pak by už na světě nebyla spravedlnost!" Ale k potrestání rebelů a k výkonu zaslouženého trestu na jejich vůdci by bylo třeba, aby se Flagu zmocnila nějaká válečná loď. Zde ovšem Robert Borupt neprovedl tu chybu, aby loď řídil v hojně navštěvovaných končinách, kde by se i se svými kumpány vydal do nebezpečí pronásledování. Potřeboval ji svést daleko od cesty, nejraději k východu, tak, aby se vzdálil stejně od břehů Afriky, jako od Austrálie. A každým dnem přibývalo padesát, šedesát mil vzdálenosti, která dělila Flag od poledníku Nového Švýcarska! Harry Gould i podnálodní mohli poznat podle toho, jak se loď stále klonila k levému boku, že ubíhala velikou rychlostí! Praskot ve stožárním hnízdě označoval, že vrchní kormidelník plul se všemi plachtami. Až Flag dostihne těch vzdálených končin Tichého oceánu, příznivých námořnímu lupičství, co se stane se všemi zajatými?… Nemohou si je přece ponechat… Vylodí je na nějaký pustý ostrov?… Ah! Všechno jiné by bylo lepší, než zůstat na lodi v rukou Roberta Borupta a jeho kumpánů!
V ustanovené době se tedy na místě Unicornu, zpožděného v Capetownu, neobjeví ani Flag v dohledu Nového Švýcarska!… Budou ho očekávat týdny a měsíce a on nepřijede… Jaké bude znepokojení rodin Zermattovy a Wolstoneovy!… A až konečně Unicorn zakotví v zátoce Spásy a řekne, že Flag se vydal na cestu do kolonie, co z toho usoudí, než to, že zahynuli beze stopy?…
Uplynul týden od chvíle, kdy Harry Gould a jeho přátelé byli zavřeni v podpalubí beze všech zpráv o ženách. 8. října se konečně zdálo, že rychlost trojstěžníku se zmenšuje, buď že nastalo bezvětří, nebo že byly svinuty plachty.
Kolem osmé hodiny večer přistoupila k zajatcům četa námořníků.
Měli jen uposlechnout rozkazy třetího důstojníka, aby ho následovali.
Co se dělo nahoře?… Chystali se vrátit jim svobodu?… Utvořila se strana proti Robertu Boruptovi, za účelem vrácení velení Flagu kapitánu Gouldovi?…
Když vystoupili na palubu v přítomnosti celého mužstva, spatřili Roberta Borupta, který je očekával u paty hlavního stožáru. Marně se Fritz a François dívali do nitra kajuty na palubě, jejíž hlavní dveře byly otevřeny. Žádná lampa, žádná lucerna tam nevrhla ani nejmenší světlo.
Když se však podnálodní přiblížil ke hrazení pravého boku lodi, zpozoroval špičku stěžně houpat se po jejím boku. Patrně byla velká šalupa spuštěna na moře.
Chystal se Robert Borupt vylodit do ní kapitána a jeho přátele, opustit je v těchto končinách a vydat je všem náhodám moře, i když by nemohli zjistit, jestli se nalézají v blízkosti pevniny, nebo ostrova?…
A co nešťastné ženy, měly zůstat na palubě, vystaveny tolika nebezpečím…
Při pomyšlení, že by je neměli více spatřit, chtěli se Fritz, François a James i za cenu života naposledy pokusit o jejich osvobození.
Fritz se rozběhl směrem k dunetě a volal Jenny. Ale byl zadržen, jako byli zadrženi François i James, který neslyšel

Susan odpovídat na své zavolání. Byli okamžitě přemoženi a přes všechen svůj odpor spuštěni s Harrym Gouldem i Johnem Blockem přes hrazení do šalupy, kterou kotevní lano přidržovalo podél lodi.
Jaké bylo jejich překvapení i radost, ano!, radost… V člunu se nacházely již drahé bytosti, které marně volali!… Ženy byly spuštěny do člunu malou chvíli předtím, než zajatci vyšli z podpalubí… Čekaly zde, trápily se hroznými úzkostmi a nevěděly, jestli budou jejich společníci opuštěni s nimi v této části Tichého oceánu, kam Robert Borupt nepochybně zavlekl Flag!…
Co tady bylo výjevů něhy, co prolitých slz!… Zdálo se jim, že opětné setkání je největší milostí, jakou jim nebe mohlo uštědřit!…
A přece, jaká nebezpečí jim hrozila na palubě tohoto člunu! Hodili jim tam jen čtyři pytle sucharů a naloženého masa, tři soudky sladké vody, různé kuchyňské nádobí, balík šatstva a pokrývek, sebraných po kajutách - což sotva stačilo k obraně proti nepohodě i proti mukám hladu a žízně!
Ale byli spolu… Jen smrt je nyní mohla rozdělit…
Nezbývalo jim vlastně mnoho času k úvahám. Za chvíli, při větru, který se stával silnějším, bude již Flag na několik mil odtud…
Podnálodní usedl k opačině, Fritz a François k patě stěžně, hotovi napnout plachtu, jakmile by šalupa nebyla již v závětří lodi.
Kapitána Goulda uložili na přední palubě. Nemohl se udržet na nohou a natažen ležel na pokrývkách. Jenny o něho pečovala.
Námořníci Flagu, nahnutí nad hrazení boku, dívali se mlčky dolů.
Ani jediný z nich neměl soustrast k obětem Roberta Borupta. Bylo jen vidět, jak jim oči chtivě svítí ve tmě.
V tomto okamžiku se ozval hlas - hlas Harryho Goulda, kterému hněv propůjčil trochu sil. Když vyšel z paluby, vlekl se od lavice k lavici a napůl vztyčen zvolal:
„Bídníci, neuniknete lidské spravedlnosti!…“
„Ani spravedlnosti božské!“ dodal François.
„Pusťte!…“ vykřikl Robert Borupt.
Kotevní lano dopadlo, šalupa zůstala osamocena a loď zmizela v nočních temnotách…

IV. KAPITOLA

François ovo zvolání - Jaké je to pobřeží? Cestující v šalupě - Země zmizela v mlhách Hrozivé počasí - Země se znovu objevila Bouře od jihu - Na břehu

Výkřik: „Země, země!“ pronesl François jako zvolání spásy.
Když stál na palubě, zdálo se mu, že v mlze vidí matné obrysy pobřeží.
Chopil se lana na vytahování vlajky, vyšplhal do stožárového koše, usadil se rozkročmo na ráhnu a vytrvale hleděl určeným směrem.
Uplynulo asi deset minut, než znovu spatřil na severu známku země, a pak se teprve pustil po stěžni dolů.
„Uviděl jsi pobřeží?…“ zeptal se ho Fritz.
„Ano!… Tam… pod okrajem onoho mračna, které nyní zakrývá obzor…“
„Nemýlil jste se, pane Françoisi?…“ řekl John Block.
„Ne, podnálodní, nemýlil jsem se!… Mrak se na obzoru snížil, ale země je za ním… Viděl jsem ji… jsem si naprosto jistý, že jsem ji viděl…“ Jenny vstala, chytila se manželova ramena a prohlásila:
„Je nutné věřit tomu, co François říká. Má pronikavý zrak… Nemohl se splést…“
„Nemýlil jsem se,“ ujišťoval znovu François. „Věřte mi, jako mi věří Jenny… Rozeznal jsem dobře výšinu… Byla ve spoustě mračen viditelná skoro minutu. Nebylo možné zjistit, jak je daleko východ a západ… Ale ať je to ostrov nebo pevnina, je tam země!“ Jak bylo možné pochybovat o tom, co François řekl tak přesvědčivými slovy? A jestli nedůvěřovali, už pouhou potřebou víry na uskutečnění toho, v co doufali?… Proto se i nešťastníci ochotně připojili k modlitbě, se kterou se François obrátil ke Všemohoucímu.
Snad se nyní dozvědí, ke které zemi pobřeží patří, až k němu šalupa připluje. V každém případě z ní vystoupí na toto pobřeží cestující, to znamená pět mužů, Fritz, François, James, kapitán Harry Gould, podnálodní John Block, a tři ženy, Dolly, Jenny, Susan a její dítě, ať je pobřeží jakékoliv.
Neposkytne-li žádné prostředky k živobytí, je-li neobydlené, je-li pro ně nebezpečná přítomnost domorodců, vydá se šalupa znovu na moře, až by podle možnosti obnovila zásoby potravin.
Harry Gould byl ihned o všem informován a přes svoji slabost utrpení žádal, aby ho přenesli na záď lodi.
Fritz pak měl povinnost pronést svá pozorování o oznámené zemi.
„V této chvíli nás nejvíce zajímá její vzdálenost. Vezmeme-li do úvahy výšku, z jaké byla pozorována, a dost zamlžený stav ovzduší, nemůže tato vzdálenost obnášet víc než pět nebo šest mil…“ Kapitán Gould jevil známky souhlasu, které podnálodní provázel zavrtěním hlavy.
„Při dobrém větru,“ pokračoval Fritz, „poplujeme-li k severu, stačí nám k přistání dvě hodiny…“
„Naneštěstí,“ pravil François, „je vítr nejistý a jeví sklon k obratu.
Jestliže nepřestane, je zde obava, že nás bude zdržovat…“
„A co vesla?…“ odpověděl Fritz. „Nemohli bychom použít vesel, můj bratr, James a já, zatímco vy byste byl u opačiny, podnálodní?..
Nevyčerpáme své síly, jestliže budeme veslovat několik hodin…“

„K veslům!…“ zavelel Harry Gould slyšitelným hlasem.
Bylo mrzuté, že kapitán nemohl řídit loď, protože ve čtyřech by byl výkon cestujících lepší.
Fritz, François a James, ačkoliv byli tak mladí, i podnálodní dosud statný, všichni potom otužilí v tělesné práci, byli přece velmi zesláblí strádáním a únavou. Uplynul týden od doby, kdy je Flag opustil. Zásoba potravin, kterými šetřili, jim zbývala pouze na čtyřiadvacet hodin.
Několikrát poskytl trochu jídla rybolov pomocí dlouhých vlečných udic. Malá kamna, kotlík a samovar byly jedinými potřebami, které měli, kromě kapesních nožů. A co když země byla jen skalnatým ostrůvkem… bude-li třeba, aby šalupa pokračovala po dlouhé týdny v namáhavé plavbě za vypátráním pevniny nebo ostrova, kde by byla možná existence!…
Nicméně po Françoisově zvolání se ve všech probudila naděje. Je třeba projít takovými zkouškami, aby bylo možné pochopit, na jakých maličkostech mohou ulpět lidští tvorové!… Je to topící se, který nachází v dosahu své ruky konec prkna!… Namísto pobytu na této lodi, ohrožované bouřemi, zmítané vlnobitím a zpola naplněné mořskými poryvy, budou jejich nohy šlapat po pevné půdě!… Ubytují se v nějaké jeskyni, chráněné před nebezpečím… snad najdou úrodnou zemi, zeleň, jedlé kořínky, množství ovoce, tak obvyklého v tropickém pásmu… Konečně zde budou moci očekávat objevení nějakého korábu, bez obavy z hladu a žízně!… Koráb uvidí signály… přijde opuštěným na pomoc! Ano! Všechno se to objevovalo v zrcadle naděje!…
Co se týká zahlédnutého pobřeží, patřilo k některé skupině ostrovů za obratníkem Kozoroha?… Fritz a podnálodní o tom tiše mluvili, zatímco Jenny a Dolly opět usedly na dně člunu a chlapec spal ve Wolstoneově náruči. Kapitána Goulda, trápícího horečka, museli přenést pod palubu. Jenny mu namočila obklady na hlavu čerstvou vodou.
Fritz se oddával domněnkám ne příliš uspokojivým. Nepochyboval, že Flag od té doby, kdy na palubě vypukla vzpoura, urazil za ten týden dlouhý kus cesty k východu. V tom případě byla šalupa spuštěna na moře v té části Tichého oceánu, kde mapy označují jen vzácné ostrovy Amsterdam a sv. Paula, nebo jižněji Kerguelenovo souostroví. Ale konečně, i na těchto ostrovech, z části pustých, z části obydlených, by byl zajištěn život i spása, a kdo ví?… snad i v dohledné době návrat do vlasti.
Postoupila-li ostatně šalupa od 8. října k severu, byla poháněna jižním větrem; bylo pak možné, že objevená země patřila k australské pevnině, a šťastnou náhodou to mohly být snad buď Tasmánie, nebo provincie Viktoria, nebo Jižní Austrálie. Kdyby se jim podařilo dostat se do Hobart-Townu, Melbourne nebo Adelaide, byli by zachráněni…
Ale pluje-li loď k jihozápadní části, k zálivu krále Georgea nebo k Lewinovu mysu, navštěvovanému divokými kmeny, nebyla by situace horší?… Přinejmenším, byla by naděje potkat se na vlnách tohoto moře s lodí plující do Austrálie, nebo k ostrovům Tichého oceánu?…
„V každém případě, má Jenny,“ řekl Fritz k své choti, která si přišla sednout k němu, „jsme hodně vzdáleni od Nového Švýcarska… snad sto mil…“
„Bezpochyby,“ odpověděla Jenny, „ale je tu už přece něco, když je tu země!… Co vaše rodina dělala na vašem ostrově, co jsem já mohla dělat na Soptící skále, proč bychom to nezkusili znovu?… Přežili-li jsme takové zkoušky, můj drahý, máme právo myslet na svou energii… Oba synové Johana Zermatta nemohou pozbýt odvahy…“
„Drahá ženo,“ odpověděl Fritz, „i kdybych někdy pocítil skleslost, stačí mi, abych tě uslyšel!… Ne… nezeslábneme, a dodávám, že budeme i podporováni!… Podnálodní je muž, na kterého se můžeme spolehnout!… Co se týká našeho ubohého kapitána…“
„Uzdraví se, dostane se z toho, milý Fritzi,“ tvrdila Jenny. „Horečka, kterou trpí, konečně přestane… Na pevné zemi bude lépe ošetřen, nabere síly a najdeme v něm svého velitele…“ „Ach! Moje Jenny,“ zvolal Fritz a tiskl ji k srdci, „dej Bože, aby tato země nám poskytla potřebné prostředky!… Nežádám od ní všechno, co nám dalo Nové Švýcarsko… protože neleží v končinách, kde je možné od přírody očekávat všechno bez námahy!… Nejhorší by bylo, kdyby nás přivítali divoši, proti kterým bychom byli bezmocní, a kdyby bylo nutné vydat se znovu na moře bez obnovení zásob!… Bylo by však lepší vylodit se na pustém pobřeží, i kdyby to byl jenom ostrůvek!… Ve vodách tam budou ryby, na břehu lastury, snad i hejna ptáků, jako se nacházela při našem příchodu na pobřeží Felsenheimu!… Podaří se nám zásobit se potravinami, a po týdnu nebo dvou nedělích, až se zotavíme z únavy a kapitán nabude síly, vyplujeme za objevem pohostinnějšího pobřeží!… Šalupa je pevná a za vůdce máme dobrého námořníka… Doba dešťů je daleko… Zakusili jsme poryvy větrů a dovedeme je zvládnout znovu… S potravinami, které nám tato země poskytne, a s pomocí BoŽÍ…“
„Milý Fritzi,“ odpověděla Jenny a tiskla manželovy ruce svými, „je třeba to všechno říci našim přátelům!… Ať to slyší a nepozbudou víru!“
„Milá ženo, víra jim nechyběla ani na okamžik,“ řekl Fritz, „a i kdyby ochabovali, jsi to ty, nejenergičtější, nejodhodlanější, mladá Angličanka ze Soptící skály, která by jim vrátila naději!“ Co Fritz řekl, to si o statečné Jenny mysleli všichni. Nebyla to snad ona, která povzbuzovala Dolly a Susan, když byly uzavřeny ve svých kajutách, a zachránila je před zoufalstvím?…
Neznámá země měla kromě toho ještě jednu výhodu. Nebylo to s ní jako s Novým Švýcarskem, protože v jejich končinách nikdy nepluly obchodní lodi. I kdyby to bylo jižní pobřeží Austrálie nebo Tasmánie, anebo i ostrov, patřící k souostroví Tichého oceánu, bylo jeho místo označeno na námořních mapách.
Ale i když bude pro kapitána Goulda a jeho přátelé naděje, že tam najdou útulek, jak by se mohli uchránit před hlubokým zármutkem při pomyšlení na vzdálenost, která je dělila od Nového Švýcarska… bezpochyby na sta mil, kterými Flag plul po celý týden k východu?..
A odsoudí-li je nešťastný osud žít tam, kam plují, tak dlouho jako žila Zermattova rodina na svém ostrově, nestačí-li šalupa na dlouhou plavbu, zklame-li je konečně, po tolika zkouškách, důvěra, do jakého zoufalství budou uvrženi ti, kdo je doma očekávají!?…

Na to nepřestávali Fritz i Jenny, François, James i jeho žena a sestra myslet, zapomínali i na nebezpečí, které jim hrozilo, a mysleli jen na své rodiče a přátele.
Bylo již 13. října. Právě rok, kdy Unicorn opustil ostrov, ke kterému se měl vrátit v tuto dobu. Ve Felsenheimu počítali pan a paní Zermattovi, Ernest i Jack, pan a paní Wolstoneovi a jejich dcera Anne dny a hodiny…
Ano… všichni už vyhlíželi korvetu při záhybu mysu Zklamané naděje, stříleli z děla, na které by baterie na Žraločím ostrůvku odpověděla… A co řeknou za měsíc, za dva!… Nejprve že protivné větry Unicorn zdržely, nebo snad že v udané době nemohl vyplout z Anglie, nebo že nějaká námořní válka znepoKojovala moře a překážela v plavbě… Nikdy nepřipustí, že by loď zahynula se vším všudy!…
Ale za několik týdnů, po zastávce v Capetownu, se ve vodách Nového Švýcarska objeví Unicorn… Zermattova i Wolstoneova rodina zjistí, že nepřítomní se plavili na palubě Flagu, který se neobjevil…
Budou tedy moci pochybovat, že loď zahynula v jedné z bouří Indického oceánu, a budou moci doufat v setkání s jejími cestujícími?…
To byla ostatně budoucnost, přítomnost poskytovala dost děsné možnosti, na které nemohli nemyslet.
Od chvíle, kdy François ohlašoval zemi, usiloval podnálodní řídit loď směrem k severu, což bylo bez kompasu dost nesnadné. Směr, určený Françoisem, mohl být vždy jen přibližný. Kdyby se rozptýlily mlhy, kdyby se obzor vyjasnil aspoň na severu, bylo by lehké plout ke břehu. Naneštěstí hustá clona vytrvale skrývala onu linii, která pro pozorovatele, nalézající se na moři, byla vzdálena ještě asi na čtyři nebo pět mil.
Nicméně vesla byla připravená. Fritz, François a James veslovali ze všech sil, co mohli. Ačkoliv už byli vyčerpáni, nemohli přece zmoci šalupu s těžkým nákladem; bylo by zapotřebí celého dne, aby se dostali přes vzdálenost, která je dělila od břehu.
A nedej Bože, zmaří-li vítr jejich úsilí? Nejlepší by bylo, kdyby se bezvětří udrželo až do večera. Kdyby zafoukal severní vítr, loď by byla zahnána daleko od pobřeží…
V poledne obnášela cesta, kterou od rána urazili, sotva jednu míli.
Podnálodní měl ostatně důvody k domněnce, že se proud obrací opačným směrem. Byl to snad jen prostý účinek přílivu. Kdyby bylo šlo o pravidelný proud, bylo by nutné zříci se plavby proti němu.
Ve dvě hodiny odpoledne John Block povstal a zvolal:
„Cítím, že se blíží vítr… Naše stěhovka nám teď pomůže víc než vesla!“ Podnálodní se nepletl. Za několik okamžiků se povrch moře z jihozápadní strany zazelenal lehkým poryvem a bělavé nárazy vln se šířily až k bokům šalupy.
„Dávám vám za pravdu, Blocku,“ řekl Fritz.
„Vítr je nicméně tak slabý, že nesmíme přestat veslovat…“
„Nepřestávejme, pane Fritzi,“ odpověděl podnálodní, „veslujme až za chvíli, kdy nás plachty budou moci táhnout ke břehu.“
„Kde je?…“ ptal se Fritz, snažící se marně proniknout mlhou.
„Před námi… zcela určitě!“ „Určitě, Blocku?…“ zeptal se Franrrois.
„A kde chcete, aby byl,“ odvětil podnálodní, „ne-li za těmito prokletými mlhami na severu?…“
„My to chceme,“ řekl James Wolstone, „ale nestačí jen chtít!“ Kdyby jen vítr zafoukal svěžeji, konečně by věděli, na čem vlastně jsou. To však nenadcházelo, a byly už víc než tři hodiny, když pleskot napůl vytažené plachty oznamoval, že může být potřebná.
Zastrčili vesla. Fritz a François natáhli přední plachtu, vyzvedli ji do největší možné výšky, zatímco podnálodní držel provaz, který přitloukl o vrchní prkennou palubu.
Nebyl to však jen nestálý vítr, jehož přerývané poryvy nestačily ani k rozehnání mlhy?…
Ještě dvacet minut váhání a vlnobití se zvětšilo, překlánělo šalupu, kterou se podnálodnímu podařilo vztyčit kormidelním veslem. Pak se přední plachta i stěhovka nadmuly, napínajíce své provazy.
Co se týká směru, který bylo nutné sledovat, byl to sever, bude-li vítr tak silný, aby obzor vyjasnil.
Byla naděje, že se to stane, jakmile je vítr dožene. Proto se také všechny zraky obracely na tuto stranu. John Block si jen přál, aby se země objevila jen na jediný okamžik, a ihned by k ní zamířil.
Ale mlha se nerozvírala, ačkoliv se zdálo, že vítr se západem slunce roste. Fritz a podnálodní se dokonce ptali, jestli už nepřepluli ostrov - byl-li to ostrov - nebo neobepluli-li pevninu na východ nebo západ - byla-li to pevnina.
A znovu začali pochybovat… Nemýlil se François?… Spatřil zemi opravdu směrem k severu?..
Ano, a tvrdil to znovu nejrozhodnějším způsobem. Ačkoliv ji viděl jen on sám jediný, viděl ji… viděl ji na vlastní oči…
„Byl to zvýšený břeh,“ znovu prohlašoval, „jakési úbočí, na temeni skoro vodorovné; bylo nemožné splést si ho s mrakem…“ „Ale od té doby, kdy k němu směřujeme,“ řekl Fritz, „museli bychom už k němu dorazit… Mohl tedy být vzdálen sotva na pět nebo šest mil…“
„Jste si jistý, Johne Blocku,“ pokračoval François, „že k němu šalupa stále mířila a že byla postavena přesně k severu?…“
„Je možné, že jsme pluli nesprávným směrem,“ prohlásil podnálodní. „Myslím si to proto, že bychom měli raději počkat, až se obzor vyjasní, i kdybychom měli na místě zůstat celou noc…“ Bylo to snad nejlepší rozhodnutí. I když byla šalupa v blízkosti pobřeží, nesměla se uprostřed skalisek, která je lemovala, vystavovat nebezpečí…
Všichni napjatě naslouchali, neuslyší-li příboj, odrážený od skal; bylo by největším neštěstím ztroskotat na břehu.
Nic… z onoho táhlého, temného hukotu moře nebylo slyšet, když se tříští o semeniště skalisek, nebo se valí ke břehu.
Bylo tedy zapotřebí postupovat s největší opatrností. Proto, asi o půl šesté, nařídil podnálodní svinout hlavní plachtu. Stěhovka zůstala dále napnutá, aby napomáhala akci kormidla.
Nebylo opravdu nic moudřejšího než zmírnit rychlost šalupy, dokud by poloha nebyla přesně určena, což mohlo být jen v okamžiku, až by spatřili zemi.

Ale ovšem v jaké nebezpečí se vydávali s nastalou nocí, za hluboké tmy tím, že se odvažovali do blízkosti pobřeží! V nedostatku větru jim hrozilo, že je protivné proudy budou hnát k pobřeží. Za takových podmínek by koráb nevyčkával večera, protože by v širém moři hledal bezpečí. Ale co je možné lehce provést s lodí, není možné s prostou šalupou. Křižovat proti jižnímu větru, který nyní vál silněji, by znamenalo, nemluvě o těžké námaze, vydávat se na velikou vzdálenost…
Lodice tedy téměř bez pohybu zůstala jen při své stěhovce, čelem k severu.
Konečně byl vyloučen každý omyl, každé váhání, když se k šesté hodině večer objevilo na okamžik slunce, než zmizelo ve vlnách.
Dne 21. září zapadal jeho kotouč přesně na západě a dne 13. října, za dvacet tři dny po rovnodennosti, zapadal na jižní polokouli. Když se v tom na této straně rozehnaly mlhy, mohl Fritz vidět slunce blížit se k obzoru. O deset minut později se dotýkal plamenný kotouč linie nebe a země.
„Tam je sever!“ řekl Fritz a rukou označoval bod poněkud víc nalevo od místa, ke kterému šalupa směřovala.
Zvolání opakované všemi ústy mu skoro současně odpovědělo:
„Země!… Země!“ Mlhy se rozplynuly a pobřeží se rozplývalo asi na půl míle vzdáleno.
Nad ním strmělo povýšené úbočí a nebylo možné rozeznat, prodlužuje-li se k východu a k západu.
Podnálodní k němu zamířil. Hlavní plachta, znovu napnutá, nadmula se za posledního závanu větru.
O půl hodiny později šalupa přistála k písčitému břehu a zakotvila za dlouhým skalnatým výběžkem, kde byla chráněna před příbojem.

V. KAPITOLA

Na pevné zemi - Rozmluva Fritze s podnálodním - Klidná noc - Vzhled pobřeží - Skličující dojem - Výlet Jeskyně - Potok - Výběžek - Ubytování

Konečně tedy opuštěnci přistáli k pevnině. Nikdo z nich nepodlehl útrapám a strádání dvoutýdenní namáhavé a nebezpečné plavby, a bylo nutné poděkovat Bohu. Jediný kapitán Gould trpěl hroznou horečkou. Ale přes stav vysílení nezdál se jeho život být v nebezpečí, a snad by stačilo několik dní odpočinku k jeho zotavení.
Nyní, kdy Fritz a jeho přátelé šťastně přistáli, kdy nebyli již vydáni na milost a nemilost bouřím a nešli už vstříc nebezpečí, naskýtala se zde otázka: na které zemi vystupují z lodi?…
Ať to bylo jakkoliv, nebylo to bohužel Nové Švýcarsko, kam by Flag dorazil v ustanovené lhůtě, nebýt vzpoury Roberta Borupta a jeho mužstva! Co jim poskytne toto pobřeží místo blahobytu na Felsenheimu?…
Nebyl však čas zdržovat se rozumováním a hypotézami. Temná noc nedovolovala nic rozeznat, kromě břehu, uzavřeného v pozadí vysokým úbočím, a po stranách skalnaté předhoří. Bylo proto za těchto podmínek rozhodnuto zůstat na palubě až do východu slunce. Fritz a podnálodní chtěli být na stráži až do rána. Bylo možné, že pobřeží bylo navštěvováno domorodci, a bylo nutné bedlivě bdít. I když by to byla australská pevnina nebo ostrov Tichého oceánu, museli být obezřetní, aby mohli v případě přepadu utéci na širé moře.
Jenny, Dolly a Susan tedy zaujaly svá místa u kapitána Goulda, který se tak dozvěděl, že šalupa konečně přistála.
François a James se natáhli mezi lavicemi, aby byli připraveni vstát na první zavolání podnálodního. Ale jejich síly byly u konce a oni záhy upadli do spánku.
Fritz a John Block usedli na zádi lodi a hovořili tichým hlasem.
„Jsme tedy v přístavu, pane Fritzi,“ řekl podnálodní, „a dobře jsem věděl, že ho konečně dostihneme… Upřímně řečeno, nejsme-li v přístavu, uznáte, že je to lepší než zakotvit uprostřed skal… Naše lodice je pro tuto noc v bezpečí… Zítra se poradíme…“
„Závidím vám vaši odevzdanost, statečný Blocku,“ odpověděl Fritz.
„Tyto končiny ve mně nevzbuzují žádnou důvěru a naše postavení je málo zabezpečeno u břehu, kterého neznáme ani polohu…“
„Břeh je břeh, pane Fritzi… Má zátoky, písčiny a skály, jako každý jiný, a doufám, že se nám nezřítí pod nohama!… Co se týká otázky, opustíme-li ho nebo ubytujeme-li se zde, rozhodneme o tom později.“
„V každém případě, Blocku, doufám, že nebudeme nuceni vydat se opět na moře dřív, než si náš kapitán trochu odpočine. Je-li místo pusté, nebo poskytne-li nám prostředky, pokud nejsme vydáni nebezpečí upadnout do rukou divochů, měli bychom zde nějakou dobu setrvat…“
„Až doposud je pusté,“ odpověděl podnálodní, „a podle mého názoru je lepší, že to tak je…“
„Zajisté, Blocku, a také si myslím, že v nedostatku lovu nám rybolov dovolí obnovit zásoby…“
„Zcela správně, pane Fritzi. Omezuje-li se pak zdejší zvěřina na mořské ptactvo, které je nepoživatelné, doplní rybolov lov v lesích a pláních nitra této země… Ovšem, bez pušek…“
„Ti lotři, Blocku, nám nenechali ani jedinou zbraň!“
„Udělali dobře… ve svém zájmu, samozřejmě!…“ řekl podnálodní.
„Než bychom vypluli, neodolal bych chuti prostřelit tomu lotrovi Boruptovi lebku… tomu zrádci…“
„A zrádci jsou samozřejmě i ti,“ dodal Fritz, „kdo se stali jeho spoluviníky!…“
„Je to zrada, za kterou jednou zaplatí,“ prohlásil John Block.

„Neslyšel jste nic, podnálodní?…“ ptal se Fritz, napínaje ucho. „Ne… je to příboj vln podél břehu… Až dosud není nic podezřelého, a ačkoliv je tma jako na dně podpalubí, mám dobré oči…“
„Nezavírejte je ani na okamžik, Blocku, a buďme na všechno připraveni…

„Kotevní lano je připraveno k uvolnění," odpověděl podnálodní.
„Bude-li zapotřebí, chopíme se jen vesel, a jediným odrazem tyče se šalupa dostane na dvacet stop od skal." Fritz a podnálodní byli ještě několikrát probuzeni. Zdálo se jim, že slyší, jako by se někdo plazil po písku pobřeží; ale neměli příčinu se vážně znepokojovat.
Kolem panovalo hluboké ticho. Vítr se uklidnil, moře ulehlo. O paty skal bylo slyšet jen lehký náraz vln. Jen několik ptáků, racků, přiletujících od moře, chtělo doletět do děr v úbočí. Nic nerušilo první noc, strávenou na tomto pobřeží.
Za úsvitu druhého dne byli všichni na nohou. Ale jak se jim sevřelo srdce, když pozorovali břeh, na kterém nalezli útočiště!
Včera, dokud byl břeh vzdálen sotva na půl nule, mohl ho Fritz zčásti přehlédnout. Z této vzdálenosti se šířil na čtyři až pět mil mezi východem a západem. Z výběžku, u kterého byla šalupa zakotvena, bylo vidět sotva pětinu, sevřenou mezi dvěma úhly, za kterými se rozkládalo moře, z pravé strany jasné a z levé strany dosud temné. Nízký břeh, měřící osm až devět set sáhů, byl po stranách lemován vysokými předhořími a vzadu ho uzavíralo v celém rozsahu úbočí tmavých skalních stěn.
Toto úbočí mohlo měřit osm až deset stop výšky nad břehem, který svahovitě stoupal k jeho úpatí. Stoupalo za ním vyvýšení dál?… K rozřešení této otázky bylo zapotřebí vyšplhat se po předhořích až na jeho hřeben. Východní předhoří, prodlužující se směrem k moři, ukazovalo strmé obrysy. Ale i z této strany by byl vzestup bezpochyby velmi obtížný, ne-li nemožný.
Co kapitán Gould a jeho přátelé nejprve pociťovali, byl pocit malomyslnosti před divokým a pustým vzhledem tohoto písečného koberce, prorvaného tu i jinde skalními balvany. Nebyly zde stromy ani keře, ani stopy vegetace - byla to pustina v celé své truchlivosti a hrůze. Jedinou zelení byly sporé lišejníky, tento prvopočáteční produkt přírody, bez kořenů, stonků, listí i květů; podobaly se lišej ovitým skvrnám, položeným na boky skal a stínovaným od vybledlé žluti až po živou červeň. Tu i tam byly i klej ovité plesniviny, způsobené vlhkými přínosy jižních větrů, které v této končině převládaly. Na výstupcích úbočí nevyráželo ani stéblo trávy, na jeho žulových stěnách nerostla ani jediná rostlinka, mezi kameny ani ty, které potřebují co nejméně prsti! Přistála šalupa k jednomu z těch pustých ostrůvků, které nemají zeměpisné pojmenovaní…
„Místo jistě není utěšené…" šeptal podnálodní Fritzovi.
„Snad bychom měli větší štěstí, kdybychom přistáli z východní nebo západní strany?…"
„Snad," odpověděl John Block, „ale zde se aspoň nesetkáme s divochy." Opravdu, na tomto neplodném pobřeží by nemohl žít žádný tvor, ani z těch nejnižších stupňů lidského žebříčku.
Jenny, François a Dolly, James a jeho žena seděli na lavicích a sledovali povrch pobřeží, tak rozdílného od zelených břehů Zaslíbené země, ústí potoka Šakalů, zálivu Spásy a falkenhorstského pobřeží!…
I ostrůvek Soptící skály, tak smutného vzhledu, poskytl Jenny Montroseové přírodní plody, živou vodu potůčku, zvěř svých lesů a plání!…
Zde je jen kámen a písek, ložisko lastur, kreslící se po levé straně, dlouhé pruhy mořských chaluh na pomezí mořského nánosu, pravá pustá země!
Zvířecí říše se omezovala na několik mořských ptáků, racků, kachen a vlaštovek, jež přítomnost člověka rušila v jejich samotě a kteří vydávali ohlušující křik. Fregatky, ledňáčci a albatrosové poletovali prostorem velikými rozmachy křídel.
„Tedy," řekl podnálodní, „nevyrovná-li se toto pobřeží Novému Švýcarsku, není to důvod, proč bychom se tu nemohli vylodit…"
„Na pevninu!" odpověděl Fritz.
„Doufám, že najdeme přístřeší na úpatí úbočí."
„Vystupme z lodi…" řekla Jenny.
„Drahá ženo," řekl Fritz, „radím ti, abys zůstala na palubě s paní Wolstoneovou a její sestrou po dobu našeho výletu… Není ani stín nebezpečí, a nemáte se čeho bát…"
„Ostatně," dodal podnálodní, „je pravděpodobné, že se ani neztratíme z dohledu." Fritz skočil do písku a za ním skákali jeho přátelé, zatímco Dolly vesele pronesla:
„Françoisi, přineste nám něco ke snídani… Spoléháme na vás!…" „Měli bychom spíš spoléhat na vás, Dolly," odpověděl François.
„Spusťte udice u paty těchto skal. Jste tak zručná, tak velice trpělivá…
„Ano… bude lepší z lodi nevystupovat," potvrdila paní Wolstoneová. „Jenny, Dolly i já se za vaší nepřítomnosti přičiníme."
„Hlavní je," podotkl Fritz, „abychom si uchovali zbytek sucharů pro případ, že bychom byli nuceni vrátit se na moře…"
„Tedy, paní Zermattová," volal John Block, „připravte kamínka…
Nejsme z těch, kdo se spokojí s polévkou z lišejníků, nebo s oblázky naměkko, a slibujeme vám pořádný hlad." Počasí bylo dost pěkné. Několik slunečních paprsků na východě proráželo mraky.
Fritz, François, James a podnálodní šli spolu podél okraje pobřeží, po písku, dosud vlhkém od posledního přílivu.
Asi dvanáct stop vysoko se zobrazovala klikatina chaluh, uložených podél pobřeží, jehož svah byl dost význačný.
Tyto chaluhy patřily k rodu vodních řas nebo trav a byly promíseny načervenalými čepelkami, na koncích vroubkovanými, jakož i dlouhými, nitkovitými mořskými travinami s hroznovitými plody, jejichž zrnka praskala pod nohama.
Některé z těchto travin obsahují trochu výživné hmoty. Proto John Block zvolal:
„Ale to se jí… není-li nic jiného!… V mé vlasti, v přístavech Irského moře, z toho dělají cukrovinky." Když ušli několik kroků tímto směrem, přišel Fritz a jeho přátelé k úpatí západního předhoří. Vytvořen z ohromných balvanů hladkého povrchu, nořil se výběžek prudce do jasných vod sotva zčeřelých lehkým příbojem, takže bylo vidět jeho dolní část

sedm či osm sáhů v hloubce… Toto kolmě se tyčící předhoří nebylo možné překonat - což byla politováníhodná okolnost, protože bylo třeba vystoupit na úbočí, aby se vidělo, nejsou-li na planině méně pustá území. Kromě toho, bylo-li nutné zříci se výstupu na předhoří, došlo k poznání, že není možné ho obejít jinak, než se šalupou. Ostatně hlavní věcí v této chvíli bylo vyhledat nějaký skalní hrbol, kde by za pobytu na tomto pobřeží našli přístřeší.
Všichni se tedy vrátili k pozadí břehu, obcházejíce úpatí předhoří.
V tom okamžiku odlétla četná hejna ptáků přes moře, aby se vrátila až s nastalou nocí.
Když došli k úhlu úbočí, našli Fritz, François, James a podnálodní hustá ložiska chaluh v úplně vyschlém stavu. Protože se poslední suchá místa stoupajícího přílivu vyznačovala na více než sto sáhů pod nimi, musely tyto rostliny, uváží-li se sklon pobřeží, být až na toto místo přeneseny ne vlnami, ale v těchto končinách velice prudkými jižními větry .
„Při nedostatku dříví," podotkl Fritz, „kdyby jsme tady museli přenocovat, poskytly by nám tyto chaluhy na dost dlouhou dobu palivo…"
„Palivo, které rychle hoří!" dodal podnálodní.
„Ovšem, než by se vyčerpalo toto značné množství… Konečně máme na čem uvařit dnešní oběd!…"
„Zbývá jen, co k němu!"
„Hledejme," řekl François.
Úbočí se skládalo z nepravidelných vrstev, jejichž příčné čáry se kreslily šikmo směrem k východu. Bylo snadné rozpoznat krystalovitou strukturu těchto skal, kde se nahromadily živec a rula, ohromná žulovitá spousta sopečného původu, a jako taková neobyčejně tvrdá.
Tento útvar tedy Fritzovi a Françoisovi nepřipomínal v ničem pobřežní okraje jejich ostrova, od zálivu Spásy až k mysu Zklamané naděje, kde se nacházel jedině vápenec, jehož se snadno mohly dotknout kladivo a špice. Tak byla zřízena i felsenheimská jeskyně. V plné žule by tato práce nebyla možná.
Naštěstí ji zde nebylo třeba podnikat.
Na úpatí úbočí, asi sto kroků od předhoří, za nahromaděním chaluh, kulatilo se několik otvorů podobných buňkám ohromného úlu, skrze které byl snad přístup do nitra horniny.
Zatímco některé poskytovaly jen těsné útulky, byly jiné hluboké, temné a ovšem ucpané spoustou chaluh. Ale na protější straně, méně vydané mořským větrům, se snad otvírala nějaká jeskyně, kam by bylo možné přenést materiál ze šalupy.
Snažíce se přiblížit co nejvíce ke kotvišti, ubírali se Fritz a jeho společníci k východnímu předhoří. Bylo snad méně nepřístupné než první, k podélnému obrysu jeho nižší části, a snad se podaří je obejít.
Vystupovalo-li kolmo ve své vyšší části, postupovalo ke středu šikmým směrem a končilo z mořské strany špicí.
Očekávání je nezklamalo. Přesně v úhlu, vytvořeném tímto předhořím, otvírala se snadno přístupná jeskyně. Byla chráněna proti větrům od východu, severu i jihu a její poloha dovolovala zaléhat sem jen západním větrům, které v těchto končinách panují méně často.
Fritz, François, James i John Block vnikli dovnitř této dostatečně osvětlené jeskyně, aby ji mohli spatřit celou. Vysoká jedenáct až dvanáct stop, široká asi dvacet, hluboká padesát až šedesát, obsahovala různé nestejné koutky, tvořící jako oddělené pokojíky kolem společného sálu. Jemný písek, který byl bez vlhkosti, tvořil koberec. Vcházelo se do ní otvorem, který mohl být snadno uzavřen.
„Skutečně, nemohli jsme najít nic lepšího!…" prohlásil John Block.
„Jsem stejného názoru," odpověděl Fritz. „Ale co mne znepokojuje je, že toto pobřeží je úplně pusté, a obávám se, že horní planina bude rovněž…
„Přivlastněme si nejprve jeskyni, a pak uvidíme…"
„Bohužel," řekl François, „není to naše felsenheimské obydlí, a nevidím tady ani potok sladké vody, který by nahradil potok Šakalů!…"
„Trpělivost… trpělivost!…" pravil podnálodní.
„Však konečně najdeme nějaký pramen mezi skalami nebo vodopád, řítící se z výšin úbočí."
„Ať je tomu jakkoliv," prohlásil Fritz, „není ani pomyšlení, abychom se ubytovali na tomto břehu… Nepodaří-li se nám překročit spodek předhoří, poplujeme šalupou na obhlídku na druhou stranu…
V případě, že jsme přistáli k ostrůvku, zůstaneme zde jen tak dlouho, dokud se nezotaví kapitán Gould… Myslím, že stačí čtrnáct dní…"
„Konečně… máme přece jen dům…" dodal John Block.
„Co se týká zahrady, kdo ví, není-li nablízku… na druhé straně výběžku?…" Nyní všichni vyšli z jeskyně a ubírali se přes nízký břeh, aby obešli předhoří.
Od vbíhajícího úhlu, do kterého se hloubila jeskyně, napočítali asi sto sáhů až k pomezí prvních skal, které se při poloviční přílivu koupaly v moři. Z této strany nebyly nakupeny žádné mořské rostliny, jako to bylo na levém pobřeží. Těžké kusy kamenů, které se, jak se zdálo, odtrhly z výšin úbočí, tvořily tento výběžek. U jeskyně by nebylo možné se přes něj dostat, ale v blízkosti kotviště šalupy se skláněl tak, že tudy mohli postupně projít.
Nebylo ani zapotřebí dojít až na konec; pozornost podnálodního byla ostatně upoutána šumem tekoucí vody.
Asi sto kroků od jeskyně bublal mezi skalami potok a rozléval se v praménčích.
Když odstranili kameny, mohli stoupat až ke korytu malého potůčku, živeného vodopádem, který se odrážel zpět a ztrácel se v moři.
„Zde je… zde… dobrá sladká voda!…" zvolal John Block a nabíral ji z potoka plnýma rukama.
„Svěží a čistá…" potvrzoval François, když v ní smočil rty.
„A proč by nemohla být na planině úbočí i nějaká vegetace," podotkl John Block, „ačkoliv je to jen potok…"

„Potok v této době," řekl Fritz, „který snad při velkých vedrech i vyschne, ale v době dešťů má nepochybně divoký proud…"
„Jen ať teče ještě několik dní," rozhodl moudře podnálodní, „víc od něho nechceme." Fritz a jeho přátelé měli nyní k dispozici jeskyni, kde bylo docela slušné ubytování, a potok, který by jim dovolil naplnit soudky z lodi osvěžující sladkou vodou. Nyní bylo velmi důležité rozluštit otázku, jak zajistit denní stravu z plodů půdy buď na planině, nebo druhé straně výběžku.
Rozřešení nebylo ve prospěch badatelů. Když přešli potok, zažili nové a hluboké zklamání.
Za výběžkem se rozšiřovala zátoka, široká tři čtvrtě míle, vroubená nízkým písčitým břehem, ohraničeným vzadu úbočím. Na jejím druhém konci se tyčil strmý pahorek, jehož pata se ponořovala v moři.
Pobřeží zde jevilo stejnou pustinu jako předchozí. Rostlinná říše se omezovala na trsy lišejníků a nánosy mořských trav. Šalupa tedy přistála u skalnatého, osamoceného, neobydlitelného ostrůvku v končinách Tichého oceánu?… Dalo se tomu věřit, dalo se toho obávat.
Zdálo se zbytečné pokračovat ve vycházce až k pahorku, kterým končila zátoka. Chystali se proto všichni vrátit se ke kotvišti, když vtom James, rukou ukazující směrem k pobřeží, zvolal:
„Co je to tam dole… na písku?… Podívejte se… pohybující se body… Řekl bych, že jsou to krysy…" Z této vzdálenosti se skutečně zdálo, že se to k moři přibližuje houf hlodavců.
„Krysy?…" řekl François. „Ale krysa je zvěřina, patří-li k druhu krysy pižmové… Vzpomínáš si, Fritzi, jak jsme jich stovky zabili během naší výpravy za krajtou?…"
„Zcela dobře, Françoisi," odpověděl Fritz „a vzpomínám si také, že jsme si špatně pochutnali na mase, které je příliš cítit bahnem."
„Dobrá," prohlásil podnálodní, „jsou-li chutně připravena, tak se tato zvířata jedí. Není ostatně proč se přít… Ty černé body nejsou krysy."
„A co myslíte, že to je, Blocku?…" ptal se Fritz.
„Jsou to želvy…" „Snad se nemýlíte!"
Podnálodní se nijak nemýlil, a bylo opravdu možné důvěřovat jeho dobrým očím. Byl to skutečně houf želv, které lezly pomalu po písku na břehu.
Zatímco tedy Fritz a James hlídali na výběžku, spustili se John Block a François z druhé strany skal, aby se postavili do cesty mořským želvám.
Tyto želvy malého rozměru, sotva 12 až 15 palců, s dlouhými ocasy, patřily ke druhu, který se živí hlavně hmyzem. Bylo jich asi padesát na postupu, ne k moři, ale k ústí potoka, kde leželo ve vlhku několik klej ovitých čepelatek, které zde zanechal odliv.
Z této strany byla půda hrbolatá lehkými vzedmutími, jakýmisi písčitými vypuklinami, jejichž účel François ihned rozpoznal.
„Pod nimi jsou želví vejce…" zvolal.
„Nuže, vyhrabejte vejce, pane Françoisi," řekl John Block.
„Já zatím seberu slípky!… To bude rozhodně lepší než mé oblázky naměkko, a nebude-li slečna Dolly spokojena…"
„Nepochybujte, Blocku, že budou vejce dobře přijata," tvrdil François.
„A rovněž želvy! Jsou to výborná zvířata - výborná k přípravě polévky, rozumí se!" Za chvíli obrátili podnálodní a François na hřbet asi dvacet želv, které musely setrvat v této, zvláště pro želvy nepříjemné, poloze. Potom sebrali asi půl tuctu želva jednou tolik vajec a vrátili se k šalupě.
Kapitán Gould sledoval s největší pozorností vypravování Johna Blocka. Od chvíle, kdy se moře neotřásalo, působila mu rána menší utrpení, horečka polevovala a týden odpočinku by určitě postačil, aby se mu vrátily síly. Je jasné, že rány na hlavě, nejsou-li zvláště vážné, se hojí snadno a v krátké době. Kulka zasáhla jen postranní část lebky, čímž vznikl roztrhnutý kus tváře. Bylo to v každém případě štěstí, jinak by roztříštila spánek. Dalo se tedy počítat s rychlým zlepšením stavu raněného díky klidu, který mu nyní, stejně jako péče, nebudou scházet.
Harry Gould se dozvěděl, ne bez živého uspokojení, že želvy navštěvovaly zátoku, která proto byla pojmenována Želvím zálivem. Byla to zdravá potrava, jejíž hojnost byla nadlouho zaručena. Bylo i možné naložit jich určité množství v soli a uschovat je v šalupě, kdyby nadešla doba vydat se s ní znovu na moře.
Bylo skutečně nutné odhodlat se hledat na severu pohostinnější zemi, jestli byla planina úbočí stejně neúrodná jako Želví záliv, jestli na ní nebyly ani lesy, ani roviny, a jestli byla země, na které cestující Flagu našli útočiště, jen nakupením skal.
„Nuže, Dony, a vy také, Jenny," ptal se François po návratu, „jste spokojené?… Dařil se za naší nepřítomnosti rybolov?…"
„Trochu…" odpověděla Jenny, ukazujíc na několik ryb, rozložených na palubě.
„A dále…" dodala vesele Dony, „můžeme vám nabídnout něco lepšího navíc…"
„Copak je to?…" ptal se Fritz.
„Jedlé slávky, kterých je hodně na úpatí výběžku," odpověděla dívka.
„Podívejte se na ty, které se již vaří v kotlíku!"
„Všechna naše chvála… zatímco čekáme na vaši, Jenny…" říkal François, „protože my se také nevracíme s prázdnýma rukama. Zde je pár vajec…
„Slepičích?…" zvolala Jenny.
„Želvích," odpověděl François.
„Želvích?…" opakovala Dony.
„Našli jste želvy?…"

„Celou skupinu," dodal podnálodní „a je jich tam ještě… a bude jich dost na celou dobu, kdy zůstaneme zakotveni v této zátoce…"
„Myslím," ozval se kapitán Gould, „že než ji opustíme, bude třeba prozkoumat pobřeží nebo vystoupit na vrchol úbočí…" „Pokusíme se o to, kapitáne," odpověděl John Block.
„Nepospíchejme ostatně více, než je nutné, protože je možné žít tady a nedotknout se posledních zásob sucharů…"
„Tak tomu rozumím, Blocku."
„Naším přáním je, kapitáne," připojil Fritz, „aby se vám s klidem vrátilo zdraví, aby se vám zahojila rána a abyste znovu nabyl sil…
Strávit několik týdnů na tomto místě nic neznamená… Až budete na nohou, uvidíte všechno sám a rozhodnete, co je vhodné udělat." Během dne vynesli z lodi předměty, které se tam nalézaly, pytel se suchary, soudky, palivo, nářadí, šatstvo a všechno bylo dopraveno dovnitř jeskyně. Malá kamna, která postavili do úhlu výběžku, měla sloužit k přípravě želví polévky.
Kapitán Gould se odebral, opíraje se o Fritzovo a podnálodního rameno, do jeskyně, kde ho čekalo dobré lůžko ze suchých chaluh, připravené rukama Jenny a Dony, na kterém se mohl několik hodin prospat.

VI. KAPITOLA

Ubytování - První noc na břehu - Fritz a J enny - Zlepšení zdravotního stavu kapitána Goulda - Rozhovory - Vzestup na úbočí nemožný - Noc z 26. na 27. října

Bylo by skutečně těžké najít lepší umístění než tuto jeskyni.
Různé koutky, které ji vyhlubovaly uvnitř, dovolovaly každému, aby se osamostatnil podle svého pohodlí.
Celkem málo záleželo na tom, že tyto koutky nestejné hloubky byly za dne dost temné, takže jeskyně vůbec zůstávala stále v polostínu.
Mimo špatnou pohodu byla by obydlena jen v noci. Jakmile se rozední, přenesou Harryho Goulda ven, aby dýchal solný oživující vzduch, prostoupený slunečními paprsky.
Uvnitř se Jenny zařizovala k pobytu s manželem v jednom z postranních výklenků. James Wolstone se ženou a malým Bobem zaujali větší výhlubeň, která stačila k umístění všech tří. François se spokojil s koutkem ve společné síni ve společnosti Harryho Goulda a podnálodního. Nebyl tedy nedostatek místa v této přirozené prohlubni, jejíž celý rozsah dosud ani neznali.
Zbytek dne věnovali zcela odpočinku. Po mnohých dojmech posledního týdne se museli cestující šalupy zotavovat po tolika tak statečně snášených zkouškách. A bylo i nutné přivyknout si na nové postavení. Celkem moudré bylo rozhodnutí strávit čtrnáct dní na břehu této zátoky, kde hmotná existence se zdála být zajištěnou na jistou dobu.
Kdyby to nevyžadoval kapitánův stav, neradil by John Block k brzkému odplutí. Bylo třeba myslet jen na přítomnost, a teprve později na budoucnost.
A přece jakou možnost v sobě chovala, jestliže se nacházeli jen na ztraceném ostrůvku v Tichém oceáně a bylo-li třeba ho opustit a čelit na vratkém plavidle častým bouřím v těchto končinách?… Jaký by byl výsledek tohoto nového pokusu?..
Večer, po večeři, která obsahovala želví polévku, maso a vejce, modlil se François nahlas za všechny a všichni se vrátili do jeskyně.
Harry Gould, díky péči Jenny a Dolly, se již nechvěl horečkou. Rána se jizvila a bolela méně. Byla naděje, že spěje k rychlému zhojení.
Nebylo třeba v noci bdít. Na tomto pustém pobřeží se nebylo čeho obávat, ani divochů, ani šelem. Do těchto zasmušilých, truchlivých samot nevkročila jistě nikdy lidská bytost. Jen drsný, melancholický křik mořských ptáků, vracejících se do dutin úbočí, rušil ticho. Pak vítr znenáhla uléhal a ani vánek neprobíhal prostorem až do východu slunce.
Muži vyšli hned za svítání. John Block sešel především ke břehu, šel podél předhoří a odebral se k šalupě. Nyní plavala, ale odliv ji měl brzy zanechat na suchu a písku. Udržována kotevními lany z každého boku, nezavadila o skály ani za největšího přílivu, a dokud vál vítr od východu, nehrozilo jí žádné nebezpečí. V případě, že by vítr zavál od jihu, vidělo by se, jestli není třeba hledat jiné kotviště. Zdálo se, že počasí se ustálilo, a bylo to za krásné pohody.
Při návratu vyhledal podnálodní Fritze a promluvil s ním o této otázce.
„Stojí za to o tom uvažovat," říkal. „Naše loď je prvořadá… Dobře uzavřená jeskyně je výborná věc… Ale na palubě jeskyně se nepluje, a až nadejde okamžik k odplutí… nadejde-li… je důležité, aby nám v něm nic nebránilo."
„To se rozumí, Blocku," odpověděl Fritz, „a učiníme opatření, aby šalupa neutrpěla žádnou škodu… Snad je i nějaké lepší kotviště na druhé straně výběžku?…"
„Uvidíme, pane Fritzi, a protože je všechno na této straně v pořádku, půjdu na druhou lovit želvy… Nepůjdete se mnou?…"
„Ne, Blocku, jděte sám… vrátím se ke kapitánovi… Dobrá noc odpočinku utišila asi jeho horečku… Až se probudí, bude chtít hovořit o situaci… Chci tam být, abych ho informoval…"
„Máte pravdu, pane Fritzi, a opakujte mu, že není se čeho bát pro tu chvíli." Podnálodní došel na druhý konec výběžku, skákal ze skály na skálu až k zátoce a potom se obrátil k místu, kde včera s Françoisem našli želvy.
Fritz se vrátil k jeskyni, před kterou François a James byli zaměstnáni nošením náručí mořských trav. Paní Wolstoneová oblékala malého Boba. Jenny a Dolly byly dosud u kapitána. V koutě výběžku praskal pod kamínky oheň, kotlík začínal vřít a bílá pára stoupala nad ním.

Když Fritz skončil svou rozmluvu s Harrym Gouldem, sešli Jenny a on ke břehu. Když ušli asi padesát kroků, obrátili se k vysokému úbočí, které je svíralo jako stěna vězení.
A tu řekl Fritz pohnutě:
„Drahá ženo, musím ulevit svému srdci, protože je plné všeho toho, co se přihodilo od doby, kdy jsem měl štěstí najít tě na Soptící skále!…
Vidím se s tebou v kajaku, u Perlového zálivu… Pak setkání s pinasou, návrat rodiny do Felsenheimu!… Uplynula dvě šťastná léta s tebou, během kterých jsi byla radostí a půvabem našeho života, jehož klid nic nerušilo!… Zvykli jsme si v těchto poměrech tak žít, že se zdálo, jako by svět neexistoval mimo náš ostrov… A nebýt vzpomínky na tvého otce, milovaná Jenny, snad bychom ani neodpluli na palubě Unicornu… snad bychom nikdy neopustili Nové Švýcarsko…“
„Co tím chceš říci?..“ ptala se Jenny, která chtěla potlačit své pohnutí.
„Chci ti říci, jak je mé srdce stísněno od té doby, kdy se zlý osud obrátil proti nám!… Ano! Vyčítám si, že jsem tě vydal sdílet ho se mnou!…“
„Neboj se zlého osudu!…“ odpověděla Jenny.
„Člověk tvé odvahy, Fritzi, tvé energie, copak se smí oddávat zoufalství?…“
„Nech mne dokončit, co jsem ti chtěl říci, Jenny… Jednoho dne se v končinách Nového Švýcarska objevil Unicorn… Odplul znovu a vezl nás s sebou do Evropy… Od té doby tě nepřestalo pronásledovat neštěstí… Plukovník Montrose zemřel a již nespatřil svou dceru…“
„Můj ubohý otec!…“ pravila Jenny, dávajíc volný průchod své bolesti. „Ano! Nebylo mu dopřáno radosti sevřít mne do náruče a odměnit mého ochránce vložením mé ruky v jeho… Bůh to nechtěl, Fritzi, a je nutné se podrobit…“
„Nuže, drahá Jenny,“ pokračoval Fritz, „ať je tomu jakkoliv, vracela ses do Anglie… spatřila jsi znovu vlast… mohla jsi tam zůstat u příbuzné… najít tam klid… štěstí…“
„Štěstí?…“
„Nevydávala by ses, moje Jenny, již do nových nebezpečí po všech těch, kterým jsi unikla zázrakem… A přece ses rozhodla mne následovat, aby ses vrátila na náš ostrov…“
„Copak zapomínáš, Fritzi, že jsem byla tvou ženou?… Mohla bych váhat opustit Evropu, shledat se se všemi, které miluji, s tvou rodinou, Fritzi, která je nadále mou rodinou?…“
„Jenny… Jenny… není proto míň pravda, že jsem tě zavlekl do nových nebezpečí, a takových, že na ně nemohu myslet bez hrůzy… ano!… hrůzy, za situace, v jaké jsme!… A ty jsi přece již měla svůj díl, svůj velký díl zkoušek na tomto světě!… Ah! Ti lotři, kteří jsou toho příčinou… kteří nás opustili… a ty, která jsi již byla obětí ztroskotání Dorcase, jsi znovu uvržena na neznámou zemi, méně obydlitelnou než tvůj ostrůvek Soptící skály…“
„Ale nejsem tady sama, jsem tady s tebou, s tvým bratrem, našimi přáteli, s odhodlanými muži, a nechvěji se ani před přítomným, ani před budoucím nebezpečím!… Vím také, že uděláš všechno pro společnou spásu…“
„Všechno, moje milovaná,“ zvolal Fritz „a i když myšlenka, že jsi zde, by měla zdvojit moji odvahu, působí mi přece takovou bolest, že mám chuť pokleknout před tebou… prosit tě za odpuštění!… Je mou vinou, jestliže…“
„Fritzi,“ odvětila mladá žena, tisknouc se k manželovu srdci, „nikdo nemohl předvídat možnosti, které se staly… vzpoura na palubě… a následky této revolty, naše opuštěnost na moři… Lepší je zapomenout na nešťastné příhody a mít na zřeteli jen dobré… Mohlo nás mužstvo Flagu povraždit, mohli jsme být odsouzeni v šalupě k mukám hladu a žízně, mohli jsme zahynout při bouři… a nic z toho se nestalo… Přistáli jsme k zemi, která není bez prostředků a která nám poskytuje dostatečné přístřeší!… Nevíme-li, jaká je to země, budeme chtít to poznat, a opustíme ji, bude-li nutné ji opustit…“
„A kam se odebereme, má ubohá Jenny?…“
„Jinam, jak by řekl náš statečný podnálodní, tam, kam by se Bohu uráčilo nás vést!… Mám v něho důvěru, můj milý Fritzi, i ve všechny naše přátele…“
„Ah! Drahá ženo!“ zvolal Fritz, „tvoje slova mi vrátila veškerou odvahu… Ale měl jsem potřebu vylít před tebou své srdce!… Ano!… budeme zápasit, nepovolíme zoufalství… Budeme myslet na drahocenné životy, které jsou nám svěřeny… Zachráníme je… s pomocí Boží…“
„Které nikdo nikdy marně nevzývá!…“ řekl François, který zaslechl poslední bratrova slova. „Mějme důvěru a Bůh nás neopustí!…“ Jenny mu odpovídala s takovou jistotou, že Fritz nabyl znovu svou veškerou odvahu. Situace mohla být zachráněna velkou obětavostí a jeho přátelé byli připraveni jako on vyčerpat se v nadlidském úsilí.
V deset hodin, za krásné pohody, se mohl kapitán Gould rozložit na slunci na kraji výběžku. Podnálodní se vrátil z výpravy, kterou podnikl kolem zátoky až k úpatí východního pahorku. Jít až za něj bylo nemožné. I za odlivu by byl marný pokus obejít úpatí ohromné skaliny, kterou proudy bičovaly prudkým vlnobitím.
U zátoky dohonil Johna Blocka James a oba nyní přinášeli želvy a vejce. Byly jich na pobřeží stovky. V očekávání blízkého odplutí mohli se bohatě zásobit masem, které by jim zajistilo potravu.
Po snídani hovořili o tom i jiném, zatímco Jenny, Dolly a Susan praly prádlo ve vodě potoka. Při vysoké teplotě, vydáno slunečním paprskům, prádlo rychle usychalo. Pak přikročily ke správce šatů, takže každý byl připraven vstoupit na loď v den, kdy by bylo určeno odplutí.
Jaká však byla poloha této země?… Bylo možné zjistit ji bez nástrojů, přibližně na několik stupňů, na základě polední výšky slunce?…
Toto pozorování připouštělo mnoho nejistoty. Nicméně stejný den se zdál potvrzovat názor, vyslovený už kapitánem Gouldem, že tato země se nachází mezi třicátou a čtyřicátou rovnoběžkou. Ale jaký poledník ji protínal od severu k jihu, k tomu nebylo žádných prostředků zjištění, ačkoliv Flag se musel přiblížit k západním končinám Tichého oceánu.
Vrátili se k plánu vystoupit na horní planinu. V očekávání kapitánova uzdravení, pokud si chtěli zajistit jistotu, přistála-li šalupa u pevniny, ostrova nebo výspy?… Z výšky sedmi až osmi set stop, kdo ví, jestli se v širém moři

neobjeví jiná země?… Proto byli Fritz, François i podnálodní rozhodnuti vystoupit až na hřeben úbočí.
Uplynulo několik dní bez jakékoliv změny situace. Všichni chápali nutnost vyjít z ní jakýmkoliv způsobem, ne bez vážné obavy, že se zhorší. Počasí bylo stále krásné. Vedro bylo silné, ale neschylovalo se k bouři.
John Block, Fritz i François prošli několikrát podél zálivu od západního předhoří až k pahorku. Hledali marně nějaký průsmyk, rozsedlinu nebo méně příkrý svah, který by usnadnil vzestup na planinu. Kolmá stěna se tyčila jako zeď mezihradbí.
Blížil se ale okamžik, kdy měl být kapitán úplně uzdraven. Zajizvená rána byla nyní už jen pod prostým obvazem. Po postupně stále delších přestávkách docela ustaly záchvaty horečky. Ale síly se vracely jen znenáhla. Harry Gould se nyní procházel po břehu bez pomoci cizího ramene. Nepřestával s Fritzem a podnálodním rozmlouvat o vyhlídkách, jaké podávala nová přeplavba směrem k severu. Dne 25. října se mohl odebrat až k úpatí pahorku a nabyl tak jistotu, že nebylo možné obejít jeho úpatí.
Fritz, který ho provázel s Françoisem a Johnem Blockem, navrhoval tedy, že se vrhne do moře, aby se dostal k části pobřeží za pahorkem.
Ale ačkoliv byl výborný plavec, byl u paty pahorku takový proud, že kapitán musel bránit odvážnému mladému muži, aby neprovedl tento nebezpečný úmysl. Kdyby ho jednou zachvátil proud, kdo ví, jestli by se Fritz mohl vrátit ke břehu?…
„Ne," říkal Harry Gould, „to by byla neopatrnost, a je zbytečné takto riskovat… Prozkoumáme tuhle část pobřeží se šalupou, a když se vzdálíme na několik provazců, budeme je moci pozorovat ve větším rozsahu… Ale obávám se, že bude všude stejně neúrodná…"
„Je tedy pravda," dodal François, „že jsme na jakémsi ostrůvku?…"
„Je proč se tak domnívat," odpověděl Harry Gould.
„Dobře," pravil Fritz, „ale snad není ostrůvek tak zcela osamocený?… Snad se pojí ke skupině ostrovů na severu, na východě nebo na západě?…"
„Ke které skupině, milý Fritzi?…" zeptal se kapitán. „Jak se můžeme domnívat, jsou-li tyto končiny poblíž Austrálie nebo Nového Zélandu, v této části Tichého oceánu není žádné souostroví…"
„Jestliže ho neoznačují mapy," namítl Fritz, „ještě neznamená, že by žádný neexistoval… Poloha Nového Švýcarska také nebyla známá, a přece…
„Ovšem," řekl Harry Gould „a to proto, že je mimo všech námořních cest… Velice zřídka, nebo snad nikdy, neprojíždějí lodi tou částí Indického oceánu, kde leží, ale na jihu Austrálie jsou moře hojně navštěvovaná a ostrov, nebo nějaké důležitější souostroví, by námořníkům neunikly."
„Zbývá vždy domněnka," řekl François, „že jsme nablízku Nového Holandska…"
„Je to, myslím, docela možné," prohlásil kapitán „a nedivil bych se, kdybychom byli na jeho jihozápadním konci v okolí Lewinova mysu.
V tomto případě bychom se měli obávat australských divochů, kteří tam bydlí."
„Proto," podotkl podnálodní, „je lepší, jsme-li na ostrůvku, kde jsme si jisti, že se nesetkáme s lidojedy…"
„A zjistili bychom to podle vší pravděpodobnosti," dodal François, „kdybychom mohli vystoupit na úbočí…"
„Ano," řekl Fritz, „ale neexistuje jediné místo, z kterého bychom to mohli udělat…"
„Ani kdyby se slezl výběžek?…" ptal se kapitán Gould.
„Až do poloviny výšky, ne ovšem bez velkých nesnází, je úbočí schůdné," řekl Fritz, „ale horní stěny jsou kolmé. Bylo by nutné použít žebříky, a ještě ani s nimi není jistý zdar… Nějakou trhlinou a vytahujíce se provazy bychom se mohli dostat snad až na planinu, ale nikde nejsou žádné rozsedliny…"
„Použijeme tedy šalupy ke prozkoumání pobřeží…" řekl Harry Gould.
„Ale ne dříve, dokud nebudete úplně zotaven, kapitáne," prohlásil Fritz.
„Nezáleží na několika dnech…"
„Je mi lépe, milý Fritzi," tvrdil Harry Gould „a jak by tomu mohlo být jinak při péči, kterou jsem byl obklopen!… Paní Wolstoneová, vaše choť a Dolly by mne uzdravily pouhým pohledem… Proto se nejpozději v osmačtyřiceti hodinách vydáme na moře…"
„K západu, nebo k východu?…" ptal se Fritz.
„Podle větru…" odpověděl kapitán.
„A mám tušení," připojil podnálodní, „že tento výlet nebude bez užitku. „ Aby se tam nikdy již nevrátili - je třeba zdůraznit tuto okolnost - podnikli již Fritz, François a John Block všechno možné, aby se dostali na předhoří. Dostali se až do výšky dvou set stop, ačkoliv vrch byl velice příkrý, a museli se přiblížit od skály ke skále uprostřed sutin za vynaložení přímo kamzičí obratnosti a zručnosti. V této výšce se však museli zastavit - byli asi ve třetině celé výšky. Byl to ale velice nebezpečný pokus, při kterém by si podnálodní bezmála zlomil vaz, ale dále bylo veškeré úsilí vzestupu marné. Předhoň končilo kolmou stěnou, která měla jen plochý povrch. Nikde nebyla opora pro nohu, nikde výstupek, kde by bylo možné zavěsit kotevní lano ze šalupy. A zbývalo ještě šest až sedm set stop až k lemu úbočí.
Po návratu do jeskyně oznámil kapitán Gould své rozhodnutí. Za dva dny, 27. října, opustí loď kotviště, aby plula podél pobřeží. Kdyby se jednalo o několikadenní výpravu, plavili by se všichni v šalupě. Ale šlo jen o celkové prozkoumání, a bylo lepší svěřit je jen kapitánovi, Fritzovi a podnálodnímu. Stačí obsloužit a řídit loď a nevzdálí se na sever více, než je třeba. Ohraničuje-li pobřeží jen osamocený ostrůvek dvou nebo tří mil v objemu, obeplují ho a vrátí se po nepřítomnosti dvaceti čtyř hodin.
Toto odloučení, jakkoliv mělo být krátké, přece jen znepokojovalo.
James Wolstone a jeho žena, François, Jenny i Dolly viděli jen se stísněným srdcem odcházet své přátele. Vědělo se, jakým možnostem se vydávají?… Co když je napadnou divoši… nevrátí-li se dlouho… nevrátí-li se vůbec?…

Jenny uplatňovala tyto důvody s energií, kterou vkládala do všech svých myšlenek i činů. Prosila, aby se k tolika obavám nepřidávala ještě ta, která by vznikla z nepřítomnosti, jejíž trvání se mohlo prodloužit.
Fritz chápal její důvody, které přijal i Harry Gould, a konečně bylo ujednáno, že se všichni zúčastní projektovaného výzkumu.
Po tomto rozhodnutí, přijatém se všeobecným uspokojením, musel John Block dát do pořádku šalupu. Ne že by vyžadovala opravy, protože málo utrpěla od doby, kdy byla spuštěna na moře, ale bylo třeba zařídit ji pro případ, že by se pokračovalo v plavbě až k nějaké jiné blízké zemi. Proto také podnálodní se snažil učinit ji pohodlnější tím, že uzavřel přední palubu tak, aby alespoň ženy byly chráněny před větrem a vlnami.
Zbývalo tedy jen čekat a opatřit loď zásobami vzhledem k snad prodloužené plavbě. Ostatně, bylo-li nutné opustit definitivně Želví záliv, velela opatrnost, aby se tak stalo bez odkladu, aby se využilo krásné počasí, které bylo skoro na počátku v těchto krajích jižní polokoule. Jak se nehrozit myšlenkami na přezimování?… Jeskyně ovšem poskytovala bezpečné přístřeší proti jižním bouřím, tak hrozným v těchto končinách Tichého oceánu… Zimě mohli rovněž vzdorovat, protože palivo by nedošlo díky ohromným spoustám mořských trav, nahromaděným u paty úbočí… ale nastane-li nedostatek želv?… Budou pak všichni omezeni jen na plody moře?… A kde bezpečně umístit šalupu, aby ji nezatahovaly vlny, které se vzdouvají za zimní doby až k samému pobřeží?… Mohl-li ji kdo odvléci až za dosah nejvyšších přílivů?… Harry Gould, Fritz i ostatní měli jen své ruce, žádný nástroj, ani páku, ani jeřáb, a loď byla dost těžká, aby odolala všemu jejich úsilí!…
V této roční době se naštěstí bylo třeba obávat jen pomíjejících bouří. A kromě toho vrátilo čtrnáct dní pobytu na zemi všem fyzickou i mravní sílu, stejně jako víru.
Přípravy byly skončeny ráno 26. října. Fritz pozoroval ne bez znepokojení jisté mraky, které se začaly zdvíhat na jihu. Byly dosud velmi vzdálené, ale nabývaly šedavé barvy. Vítr byl sotva znatelný. Nicméně těžké masy mraků rázem stoupaly. Vypukne-li bouře, rozzuří se přímo nad Želvím zálivem.
Až potud chránily šalupu krajní skály předhoří před východními větry. Ani větry západní, z druhé strany, ji nemohly zasáhnout, a pevně přivázaná kotevními lany odolala by příliš prudkým nárazům. Ale přivalí-li se rozpoutané vlny od širého moře, bude šalupa bez záštity a roztříští se na kusy…
A jak pomýšlet na pokus jiného kotviště na druhé straně pahorku nebo předhoří, když i za klidného počasí se tady prudce tříštily vlny…
„Co dělat?…“ ptal se Fritz podnálodního, který nevěděl, co odpovědět.
Zbývala naděje, že se bouře rozptýlí, než napadne pobřeží. Ale když naslouchali, uslyšeli vzdálený hukot, ačkoliv byl dost slabý vítr. Nebylo pochyb, moře v dáli hučelo a po jeho povrchu již běželo několik střídavých poryvů, barvících ho do šeda.
Harry Gould pozoroval obzor.
„Hrozí nám zlá bouře…“ mínil Fritz.
„Obávám se,“ doznal Harry Gould, „že je to jedna z nejhorších, které se můžeme obávat!…“
„Kapitáne,“ prohlásil podnálodní, „není okamžik k založení rukou… Naopak musíme vynaložit jejich všechnu sílu…“
„Zkusme odvléci šalupu na bezpečnější místo,“ pravil Fritz a zavolal Jamese i svého bratra.
„Zkusme to,“ odpověděl Harry Gould.
„Příliv stoupá a bude nám nápomocen… Snažme se zatím co nejvíce naši loď nadlehčit.“ Nic jiného nezbývalo. Všichni se zapřáhli do práce. Plachty složili na písek, stožár stáhli, kormidlo odepjali, lavice a háky vynesli z lodi do nitra jeskyně.
Když byl nejnižší stav přílivu, mohla být šalupa dopravena o deset sáhů dále. Nestačilo to a bylo nutné vléci ji znovu o dvojnásobný kus, aby byla z dosahu vln.
Z nedostatku nutného zařízení musel podnálodní podstrčit prkna pod kýl, aby usnadnil skluz, a všichni se spojili, aby loď strkali, zepředu, zezadu. Marné úsilí, těžká lodice, zarytá do písku, se nedostala ani o píď za poslední suché místo.
S večerem hrozilo, že se vítr změní v uragán. Z hustých mračen, nahromaděných v zenitu, vycházely rychlé blesky a rozléhalo se silné hřmění, které ozvěna úbočí opakovala strašlivým rachotem.
Ačkoliv odliv zanechal šalupu na suchu, zdvihly ji najednou zezadu vlny, které byly stále mocnější.
V té chvíli padal déšť v těžkých kapkách, naplněných atmosférickou elektřinou. Zdálo se, že při dopadu na písek pobřeží explodují.
„Drahá Jenny,“ řekl Fritz, „nemůžeš zůstat déle venku… Prosím tě, vrať se do jeskyně… vy také, Dolly… i vy, paní Wolstoneová.“ Jenny nechtěla opustit svého chotě. Ale i Harry Gould naléhal:
„Vraťte se, paní Zermattová,“ řekl.
„A vy, kapitáne,“ podotkla mladá žena, „neměl byste se ještě vydávat…“
„Nemám se již čeho obávat,“ prohlásil Harry Gould.
„Jenny… opakuji ti, vrať se… je čas!“ řekl Fritz.
Jenny, Dolly a Susan se uchýlily do jeskyně v okamžiku, kdy déšť, smíšený s krupobitím, dopadal jako kartáčová střelba.
Harry Gould, podnálodní, Fritz, François i James, kteří zůstali u lodi, těžce odolávali větru, který bičoval pobřeží. Vzdouvajíce se, stříkaly vlny svůj drobný déšť po celém zálivu.
Nebezpečí bylo veliké. Bude možné udržet šalupu proti nárazům, kterými se prudce obracela z boku na bok?… A přece, rozbije-li se, jak se budou moci Harry Gould a jeho přátelé vzdálit z pobřeží, než nastane zima…
Bylo jich tady všech pět, a když moře, hnané neustále kupředu, nadzdvihlo lodici, zavěsili se na její boky, aby se nepohnula.
Brzy se v plné síle rozpoutala bouře. Na dvaceti místech se křižovaly mocné blesky. Udeřil-li hrom do pobřeží, bylo

slyšet, jak se sypou trosky na ložisko řas. Ach! Kdyby mohly blesky prorazit úbočí, udělat v něm trhlinu, jako koule v hradbách - průrvu, která by dovolila vystoupit až na vrchol!…
V té chvíli pozdvihla rozbouřená vichřice obrovskou vlnu zkalené vody, vysokou pětadvacet až třicet stop, která se vrhla jako smršť na pobřeží.
Uchopeni tímto náhlým přílivem, byli Harry Gould a jeho přátelé odhozeni až na hromadu chaluh a jen zázrakem je nesmetla mocná vlna na svém návratu k moři!
Neštěstí, tak obávané, se dokonalo. Šalupa, vytržená ze svého temeniště, odražená nejprve k pobřeží a pak vržená proti krajním skalám předhoří, ztroskotala, a její trosky, které chvíli nesla pěna vírového proudu, zmizely za ohybem pahorku.

VII. KAPITOLA

Vážná situace - Jenny a Fritz nepozbývají naděje - Hojný rybolov - Pokus o prozkoumání pobřeží na východě - Albatros ze Soptící skály - Smutný konec roku

Postavení, horší než kdykoliv jindy, hrozilo ještě dalším zhoršením. Dokud byl kapitán Gould a jeho cestující v lodi, přestože vystaveni všem nebezpečím moře, měli aspoň naději, že je sebere nějaká loď, nebo že dostihnou zemi. Ale nesetkali se s žádnou lodí. Přistáli-li k zemi, byla tato země k obývání nepříhodná, a nyní se museli vzdát veškeré naděje, že ji někdy opustí.
„Ovšem," řekl John Block Fritzovi, „kdyby nás na širém moři zastihla podobná bouře, byla by naše šalupa na mořském dně a my s ní!" Fritz na to nic neodpověděl a za přívalu deště a krupobití se schoval k Jenny, Dolly a Susan, ztrápený bezvýchodností situace. Díky své poloze v koutě výběžku nebyla jeskyně uvnitř zaplavena.
Když kolem půlnoci přestalo pršet, podnálodní rozložil u vchodu hromady suchých mořských chaluh, které vytáhl z jedné dutiny v úbočí. Bystrý oheň osušil šaty, které byly smáčeny deštěm a vlnami.
Až do chvíle, kdy se prudkost bouře utišila, byla obloha v jednom ohni. Jakmile se mraky přehnaly k severu, rachot hromu ustával. Ale zatímco byl záliv neustále osvětlován vzdálenými blesky, silný vítr vytrvale kvílel a vzdouval vlny, které hlučně narážely na pobřeží. Jakmile se rozednilo, muži vyšli z jeskyně. Roztrhané mraky plynuly nad úbočím. Některé nižší se dotýkaly jeho povrchu. V noci blesk udeřil na dvou nebo třech místech. Obrovské úlomky skal ležely na jeho úpatí. Jinak nezpozorovali žádné trhliny ani skuliny, jimiž by bylo možné dostat se až na horní planinu.
Harry Gould, Fritz a John Block počítali, co zbylo z materiálu lodice. Byly to stěžeň, přední plachta i stěhovka, ráhnoví, kotevní lana, kormidlo, vesla, kotvice se řetězem, prkna lavic a soudky se sladkou vodou. Většina těchto předmětů, napůl rozbitých, už asi neposlouží k žádné potřebě.
„Zastihlo nás kruté neštěstí!…" řekl Fritz. „Kdybychom aspoň neměli ty tři ubohé ženy s sebou… tři ženy a dítě!… Jaký je čeká osud na tomto pobřeží, z kterého se už ani nemůžeme hnout!" François, jakkoliv velká byla jeho důvěra v Boha, tentokrát mlčel; a co by také mohl říci?…
Ale John Block se ptal, nezpůsobila-li bouře jinou spoušť trosečníkům - nezasloužili-li si tohoto názvu?… Nebyla obava, že vlny zničily želvy, že jejich vejce byla rozmačkána v podemletém písku?… Jaká by to byla nenahraditelná ztráta, kdyby tuto potravinu pozbyli!
Podnálodní pokynul Françoisovi, aby ho dohnal, a pošeptal mu několik slov. Pak přestoupili předhoří, sešli k zátoce, kterou chtěli prohlédnout až k pahorku.
Zatímco kapitán Gould, Fritz a James procházeli pobřežím a ubírali se k západnímu výběžku, Jenny, Dony a Susan šly za obvyklým zaměstnáním - které se také mohlo nazývat péčí o domácnost, kdyby toto slovo bylo namístě v tomto žalostném stavu. Malý lhostejný Bob si hrál v písku a čekal, až mu matka připraví suchar, navlhčený vařící vodou.
A jaké zoufalství, jaká úzkost jímaly Susan, když pomyslela na utrpení, k jejímuž snášení by její dítě nemělo sílu!
Když všechno uvnitř jeskyně uklidily, vrátily se Jenny a Dony k paní Wolstoneové a daly se do smutného rozhovoru. O čem, ne-li o přítomnosti, tak zhoršené od včerejška? Dony a Susan, sklíčenější než mladá žena, se sotva odvažovaly pomýšlet na budoucnost, a oči jim vlhly těžkými slzami.
„Co se s námi stane?…" pravila Susan.
„Neztrácejme víru," odpověděla Jenny, „a neubírejme odvahu našim ochráncům…"
„A přece," řekla Dony, „není už možné odejít… A až nadejde deštivá doba…"
„Milá Dony," pokračovala Jenny, „tobě i Susan opakuji, že malomyslnět k ničemu nevede!"
„Copak mohu uchovávat nejmenší naději?…" zvolala paní Wolstoneová, která neměla daleko k mdlobě.
„Musíte ji mít… ano! Je to vaší povinností!" řekla Jenny.
„Myslete na svého manžela… na Jamese… jehož starosti se zdvojnásobí, uvidí-li vás plakat…"
„Ty jsi silná, Jenny," odpověděla Dony, „ty jsi už s neštěstím bojovala!… Ale my…"
„Vy?…" řekla Jenny. „Copak zapomínáte, že kapitán Gould, Fritz, François, James i John Block udělají všechno možné, aby nás všechny zachránili?…"
„A jak budou moci?…" zeptala se Susan.
„Nevím, Susan, ale podaří se jim to, s podmínkou, že je nebudeme oslabovat, nebo se oddávat zoufalství!"
„Mé dítě… mé dítě…" zvolala ubohá žena, zalykajíc se pláčem…
Když Bob uviděl svou matku plakat, zůstal zaražen s vykulenýma očima.
Byla to Jenny, která ho k sobě přivinula, vzala si ho na klín a začala s ním mluvit:
„Maminka byla znepokojená, drahoušku!… Volala tě… Ty jsi neodpovídal, a tak… Hrál sis v písku… viď?…"
„Ano…" odpověděl Bob, „s lodí, kterou mi postavil přítel Block…
Ale chtěl bych na ní mít ještě malou, bílou plachtu, aby plula… V písku jsou dolíky plné vody, kam ji spustím… Teta

Dony mi slíbila, že mi plachtu udělá…“
„Ano, Bobečku… budeš ji dnes mít,“ řekla Dony.
„Tedy, dvě plachty…“ pokračovalo dítě, „dvě plachty, jako u šalupy, která nás sem přivezla…“
„To se rozumí,“ řekla Jenny.
„Teta Dolly ti udělá krásnou plachtu… a já ti také jednu dám…“ „Děkuji, děkuji, paní Jenny,“ odpověděl Bob, tleskaje malými dlaněmi. „Ale kde je naše velká loď?… Nevidím ji už!…“
„Odplula… na rybolov,“ řekla Jenny, „brzy se vrátí… s krásnými rybami!… Ostatně… máš svou… od přítele Blocka…“
„Ano… ale řeknu mu, aby mi postavil jinou, se kterou bych se mohl plavit… s tatínkem a maminkou… s tetou Dolly… s paní Jenny… se všemi!“ Ubohý chlapec! Řekl dobře, co by bylo zapotřebí… nahradit šalupu, ale jak?…
„Vrať se k hraní, drahoušku,“ řekla mu Jenny, „a nevzdaluj se od nás…“
„Ne… budu tam… zcela nablízku, paní Jenny!“ Pak matku políbil a hopkaje odešel, tak jak to děti v jeho věku dělají.
„Drahá Susan, drahá Dolly,“ řekla Jenny, „Bůh si přeje, aby tato malá bytost byla zachráněna!… Jsem o tom přesvědčena… a jeho spása je naší spásou!… Prosím vás, žádnou slabost, žádné slzy… Buďte důvěřivé jako jsem já, jako jsem vždy byla vůči Prozřetelnosti!“ Tak mluvila Jenny a její slova vycházela z odhodlaného srdce. Její neohrožená duše jí je našeptávala, a ať by se stalo cokoliv, nezoufala by. Nadejde-li doba dešťů dřív, než by trosečníci mohli opustit pobřeží - a jak, kdyby je odtud nesebrala nějaká loď? - bude třeba udělat opatření pro zimní pobyt. Jeskyně poskytovala bezpečné útočiště před bouřemi… Spousta mořských trav poskytovala palivo proti zimě..
K opatření potravy postačí rybolov, i honba… Za těchto podmínek byla jakási naděje…
Především bylo důležité vědět, byly-li odůvodněné obavy Johna Blocka vzhledem k želvám? Ne… naštěstí. Po hodinové nepřítomnosti se vrátili podnálodní a François s obvyklým nákladem želv, které našly útulek pod hromadou chaluh. Ale nenašli ani jediné vejce.
„Však ta dobrá zvířátka opět ponesou,“ prohlásil John Block, „a nezklamou důvěru, kterou v ně chováme!“ Nikdo se nemohl ubránit úsměvu nad tímto názorem podnálodního.
Od své procházky až k předhoří kapitán Gould, Fritz i James zjistili, že je nemožné obejít jeho spodek jinak než po moři. Proudy se tu rozlévaly oběma směry s nesmírnou prudkostí. I za klidné doby by prudké vlnobití lodi nedovolilo, aby se k němu přiblížila, a nejlepší plavec by byl odnesen na širé moře, nebo by se roztříštilo skály.
Nutnost, dostat se na planinu úbočí nějakým jiným způsobem, se jevila stále naléhavě ji.
„Jen jak?…“ řekl si jednoho dne Fritz, upíraje netrpělivě zrak k nepřístupnému hřebenu.
„Nelze utéct z vězení, jehož zdi jsou vysoké na tisíc stop,“ odpověděl James.
„Ale je možné je provrtat…“ řekl Fritz.
„Provrtat tuto žulovou masu… která je snad širší než vyšší?…“ zvolal James.
„Nemůžeme přece zůstat v tomto vězení!…“ vzkřikl Fritz v návalu malomocného hněvu, který nemohl přemoci.
„Buď trpělivý a důvěřuj,“ opakoval François, který chtěl bratra uklidnit.
„Mohu být trpělivý,“ odpověděl Fritz, „ale důvěřivý…“ A o co by se tato důvěra opírala?… Spása mohla přijít jen z lodi, která by se objevila na moři před zálivem!… A objevila-li by se, uvidí signály podnálodního, který chtěl zapálit veliký oheň na břehu, nebo na vrcholku předhoří?…
Uplynulo čtrnáct dní od doby, kdy šalupa přistála k pobřeží, a uplynulo dalších několik týdnů, aniž by se situace změnila. Co se týká potravy, byli kapitán Gould a jeho přátelé odkázáni na želvy a jejich vejce, na korýše, kraby a raky, které John Block pochytal. Na úspěšný lov většinou chodíval s Françoisem. Na pruty, opatřené na místě udic ohnutými hřeby z prken šalupy, nachytali různé druhy ryb, zlaté kapříky, dlouhé dvanáct až patnáct palců, překrásné barvy a výborné chuti, umbry a mořské okouny. Chytili i velkého jesetera pomocí oka, na kterém ho vlekli po písku.
Co se týká tuleňů, kterých zde bylo v moři hodně, ti jako potravina nevyhovovali. Užitek poskytl jen jejich tuk, z kterého vyráběli hrubé svíčky, opatřené knotem ze suchých travin. Jakkoliv byla vyhlídka na přezimování znepokojivá, bylo nutné na ně myslet a opatřit se pro dlouhé tmavé dny deštivého období!…
Nemohlo se zde počítat s lososy, kteří se v jistých dobách tak houfně objevovali u potoka Šakalů v Novém Švýcarsku. Nicméně jednoho dne celé hejno slanečků uvázlo v ústí potůčku. Nachytali jich několik set, vyudili je nad ohněm ze suchých chaluh a uschovali jako důležitou zásobu.
Za těchto šest týdnů se pokoušeli několikrát překonat předhoří, aby se dostali na planinu úbočí. Protože všechny tyto pokusy byly marné, odhodlal se Fritz obeplout východní pahorek. Ale bál se se svým plánem někomu svěřit, kromě Johna Blocka. Ráno 7. prosince se tedy oba vydali k zátoce pod záminkou, že budou na jejím východním konci sbírat želvy.
U paty ohromné skalní masy do nich vlny narážely velkou prudkostí, a chtěl-li je Fritz obeplout, vydal by svůj život napospas.
Podnálodní se ho marně snažil odvrátit… Nenadělal nic a nezbývalo mu, než mu být nápomocen.
Fritz se svlékl a kolem boků si obvázal dlouhý provaz - lano ze šalupy, jehož druhý konec držel John Block - a vešel do vody.
Bylo tu teď dvojí nebezpečí, buď že ho zachytí příboj a mrští s ním o úpatí pahorku, nebo přetrhne-li se provaz, bude silným proudem odnesen.
Dvakrát se Fritz marně pokoušel vyprostit se z vln. Teprve potřetí se mohl rozhlédnout za pahorek a John Block ho pak s velkou námahou přitáhl ke břehu.
„Tedy…“ ptal se podnálodní, „co je tam na druhé straně?“
„Nic než skály a skály!…“ odpověděl Fritz, sotva se nadechl.
„Viděl jsem řadu zátok a předhoří… Úbočí pokračuje stále dál, obrací se k severu…“
„Nijak se tomu nedivím…“ řekl na to John Block.

Když byl tento výsledek oznámen - a s jakým pohnutím ho Jenny vyslechla! - zdálo se, že všechna naděje zmizela. Byla to tedy rozhodně jen neobydlitelná a neobydlená spousta skal, tento ostrůvek, z kterého kapitán Gould a jeho přátelé se nemohli už vzdálit!…
A jaká bodavá lítost provázela tuto situaci! Nebýt vzpoury, už by cestující Flagu před dvěma měsíci přistáli v úrodné oblasti Zaslíbené země!… A jakým úzkostem byli vydáni ti, kdo je čekali a neviděli je přicházet!… Jak si asi obě rodiny toto zpoždění vysvětlovaly?… Zahynula snad korveta se vším všudy?… Neuvidí už nikdy Fritze, Jenny, Françoise, Jamese, Susan a Dolly?… A jestliže Unicorn ztroskotal, bylo to při přeplavbě z ostrova do Evropy, před zakotvením v Capetownu, nebo po něm?…
Ale byli tito rodiče a přátelé víc k politování než kapitán Gould a jeho přátelé?… Ti o nich aspoň věděli, že jsou v bezpečí v Novém Švýcarsku!
Budoucnost tedy dávala příčinu k znepokojení za této situace, jejíž konec nemohl nikdo předvídat.
A jaké by vznikly další obavy, kdyby všichni věděli, co věděl jen Harry Gould a podnálodní: že želv značně ubývá následkem jejich každodenní spotřeby!
„Snad je to tím," podotkl John Block, „že zvířata znají jakýsi podzemní průchod, kterým si zajišťují přístup k východním nebo západním zátokám, a kudy je bohužel nemůžeme následovat…"
„V každém případě, Blocku," řekl Harry Gould, „neříkej o tom nikomu…"
„Buďte klidný, kapitáne; řekl-li jsem to vám, je to proto, že se vám může říct všechno…"
„A také se říci má, Blocku!" Podnálodní se od té doby zabýval více rybolovem, protože moře by nikdy neodepřelo to, co snad brzy odepře země. Ovšem budou-li se živit jen rybami, měkkýši a korýši, utrpí tím všeobecné zdraví… A vypuknou-li nemoci, nebude to vrchol veškerého utrpení?…
Nadešel poslední týden prosince. Počasí bylo stále krásné, až na několik bouřek, které nebyly obzvlášť prudké. Vedro někdy bylo nesmírné a těžko by se snášelo, kdyby úbočí nevrhalo mocný stín na pobřeží, které je chránilo před sluncem, jež kreslilo svou dráhu nad severním obzorem.
V tu dobu do těchto končin přilétalo mnoho ptactva, a nebyli to jen rackové, kulíci a fregaty, obvyklí hosté pobřeží. Občas přeletovala hejna volavek a jeřábů. To Fritzovi připomenulo jeho šťastné lovy na Labutím jezeře a při hospodářství v Zaslíbené zemi. Na hřebenu pahorku se objevovali i kormoráni, podobní tomu, který patřil Jenny a byl nyní hostem drůbežince ve Felsenheimu, i albatrosové, podobní tomu, z kterého si Jenny udělala posla ze Soptící skály!
Ostatně ptáci se zdržovali mimo dosah. Usadili-li se na předhoří, bylo marné se k nim přibližovat. Letěli vždy rychlým letem nad nepřístupným vrcholem.
Jednoho dne všechny přivolal výkřik podnálodního, kapitána Goulda, Fritze, Françoise i ostatní, na břeh.
„Hleďte… hleďte přece!…" opakoval John Block, ukazuje ke hřebenu horní planiny.
„Co je?…" ptal se Fritz.
„Copak nevidíte tu řadu černých bodů?…" řekl John Block.
„Jsou to tučňáci," řekl François.
„Opravdu, tučňáci," potvrdil Harry Gould, „a nezdají-li se nám větší než vrány, je to proto, že jsou tak vysoko…"
„Tedy," podotkl Fritz, „mohli-li se tito ptáci vznést nad planinu, vysvítá z toho snad, že svahy na druhé straně úbočí jsou méně příkré?…" Bylo možné tomu věřit, protože neobratní, těžcí tučňáci, mající místo křídel jen zakrslé pahýly, by nemohli letět až ke hřebenu. Nebyl-li tedy vzestup možný z jihu, byl pravděpodobně možný ze severu.
Tedy, nebyla-li tu loď, se kterou by mohli plout podél pobřeží, museli se zříci myšlenky, že někdy dosáhnou temene úbočí.
Byly to smutné, přesmutné Vánoce toho osudného roku!… A jak zesilovalo zoufalství při pomyšlení, že to mohly být Vánoce ve velké síni Felsenheimu, mezi oběma rodinami, ve společnosti kapitána Goulda a Johna Blocka! Zdálo se, že bolest opuštění stále více vzrůstala, a svátky se omezily jen na modlitby, ve kterých už nebyla ani naděje!
A přece bylo třeba uznat, že přes tolik zkoušek nebylo dotčeno zdraví malé společnosti. Co se týká podnálodního, nedotkly se ho ani útrapy, ani zklamání.
„Tloustnu," opakoval, „ano… tloustnu!… To je z toho, když člověk tráví čas zahálkou!" Jenže v tomto postavení nebylo ani nic na práci!
Odpoledne 29. prosince došlo k události, která sice nepřinesla žádnou změnu, ale vyvolala vzpomínku na šťastnější doby.
Na části předhoří, které bylo přístupné, usedl pták.
Byl to albatros, který asi přiletěl zdaleka, a zdál se být velmi unavený. Natáhl se na skále se svislými křídly.
Fritz se chtěl pokusit ptáka chytit. Protože dovedně zacházel s lasem, doufal, že se mu to podaří pomocí oka z lodního lana.
Podnálodní mu připravil dlouhý provaz a Fritz začal vystupovat po výběžku co nejopatrněji.
Všichni ho sledovali.
Pták se nehýbal a Fritz se k němu mohl přiblížit na několik sáhů.
Hodil po něm lasem, které se otočilo kolem albatrosova těla.
Albatros se ani nebránil. Fritz ho vzal pod paži a donesl na břeh.
V tom okamžiku Jenny překvapeně vykřikla.
„Jeto on," opakovala, Wadíc ptáka, „je to on… poznávám ho…" „Jak…" zvolal Fritz, „že by to byl?…"
„Ano… Fritzi… je to můj albatros… můj přítel ze Soptící skály… ten, kterému jsem přivázala lístek, který ti přinesl do rukou…" Bylo to možné?… Nemýlila se Jenny?… Mohl to být ten albatros, který se nikdy na ostrůvek nevrátil a přiletěl po třech letech až na tuto stranu?…

Jenny se nemýlila, a všichni nabyli jistotu, když ukázala zbytek provázku, obtočený kolem nohy ptáka. Z kousku plátna, na který Fritz načrtal několik řádek odpovědi, už nic nezbylo.
A přicházel-li tento albatros tak z daleka, bylo to proto, že tito silní letouni mohou přeletět ohromné vzdálenosti. Nebylo pochyb, že se tento přenesl z východu Indického oceánu do končin Tichého oceánu, vzdálených snad na tisíce mil!…
Je zbytečné mluvit o péči a laskání, které se dostalo poslovi ze Soptící skály. Nebyl snad jakýmsi pojítkem, které přibližovalo trosečníky jejich rodičům a přátelům v Novém Švýcarsku?..
Za dva dny končil rok 1817, tak neblahý v posledních měsících. Co asi jim přinese rok nový?

VIII. KAPITOLA

Hovory vzhledem k albatrosovi - Dobré kamarádství mezi malým Bobem a ptákem - Výroba svíček - Nová příčina zármutku - Marné hledání a zoufalství - Křik albatrosa

Nemýlil-li se kapitán Gould ohledně polohy ostrůvku, měla letní doba trvat už jen tři měsíce. Po těchto třech měsících by přišla obávaná zima se svými studenými větry a zuřivými bouřemi. Jen docela slabá byla naděje spatřit na širém moři nějakou loď a přivolat ji signály, neboť by zmizela, protože se námořníci v této roční době vyhýbají těmto velice nebezpečným končinám. Ale snad se dřív naskytne okolnost, kterou se situace změní, ačkoliv by bylo smělostí doufat v něco podobného.
Život se tedy jevil tak, jaký byl od 26. října, v osudný den, kdy šalupa ztroskotala. Jaká jednotvárnost, jaká nečinnost, a jak se tato nemožnost něco podniknout zdála krutou pro lidi tak pracovité! Byli nuceni bloudit na úpatí úbočí, které je věznilo, a jejich oči se unavovaly pohlížením na moře, stále pusté. Bylo jim zapotřebí neobyčejné duševní síly, aby nepodlehli malomyslnosti.
Dlouhé dny mílely hovory, které Jenny vždy zahajovala. Statečná mladá žena oživovala celé okolí, snažila se všechny rozptýlit, rozebírala plány, o jejichž reálnosti se nijak nemýlila. Vyměňovali si s Fritzem myšlenky, aniž jim bylo třeba slov. O budoucnosti nejčastěji hovořili kapitán Gould s Johnem Blockem. Někdy se ptali, je-li poloha ostrůvku opravdu taková na západě Tichého oceánu, jak se domnívali. Podnálodní v tom ohledu vyslovil jistou pochybnost.
„Dal ti albatrosův příchod téma k přemýšlení?…“ ptal se ho jednoho dne kapitán.
„Přiznávám se k tomu,“ odpověděl John Block, „a myslím, že ne bez důvodu.“
„A chceš z toho usuzovat, Blocku, že by ostrůvek mohl být položen severněji, než si myslíme?…“
„Ano, kapitáne… a kdo ví?… Snad je i v blízkosti Indického oceánu… Albatros přeletí sto mil bez odpočinku, ale tisíce?…“
„Vím…“ řekl Harry Gould, „ale také vím, že ten lotr Borupt měl zájem zavléct Flaga do vod Tichého oceánu. Jistě se i tobě jako mně zdálo, že vítr, který po celý týden vál, když jsme byli uzavřeni ve spodku lodi, byl vítr západní…“
„Souhlasím,“ pravil podnálodní, „a přece tento albatros?… Přiletěl zblízka?… Přiletěl z daleka?…“
„A i kdyby tomu tak bylo, Blocku, že bychom se zmýlili v poloze ostrůvku, kdyby byl i jen na několik mil od Nového Švýcarska, není to stejné, jako bychom byli na sto mil, když se odtud nemůžeme hnout!“ Závěr kapitána Goulda byl bohužel až příliš správný. Ostatně všechno nasvědčovalo tomu, že Flag se obracel k vodám Tichého oceánu, daleko, daleko od končin Nového Švýcarska. A přece, co si myslel John Block, to si mysleli všichni. Opravdu se zdálo, že pták ze Soptící skály s sebou přinesl trochu naděje.
Pták se z únavy brzo vzpamatoval a nejevil bázeň ani plachost. Bylo snadné ho ochočit, a on brzy pobíhal po břehu, živil se bobulemi chaluh nebo rybami, které dovedně chytal; nejevil žádnou chuť k odletu.
Někdy se vznesl podél předhoří, a když usedl na hřeben úbočí, vyrážel podivný skřek.
„Hoj,“ říkával podnálodní, „zve nás za sebou!… Jen kdyby mi chtěl půjčit křídla, odhodlal bych se letět až tam… a podívat se na druhou stranu… Ta ovšem není patrně lepší, ale měli bychom alespoň jistotu!…“
Jistotu!… Vždyť ji vlastně měli od chvíle, kdy Fritz spatřil za pahorkem jen tytéž holé skály a tytéž nepřístupné výšiny…
Jedním z nejlepších přátel albatrosa byl malý Bob. Mezi dítětem a ptákem se rychle zrodilo kamarádství. Hrávali si spolu v písku. Nebylo se proč obávat škádlení z jedné, ani klovnutí zobákem z druhé strany. Bylo-li špatné počasí, schovali se oba do jeskyně, kde měl albatros svůj koutek, ve kterém každý večer spával.
Kromě této příhody, která neopravňovala k žádné domněnce, nic nevyrušilo kapitána Goulda a jeho přátele z jednotvárné existence.
Nicméně opatrnost vyžadovala, aby se vážně pomýšlelo na možnost blízkého přezimování. Nenadejde-li jedna ze šťastných náhod, na které trosečníci nebyli zvyklí, budou muset přečkat čtyři nebo pět měsíců deštivé doby. V těchto zeměpisných šířkách uprostřed Tichého oceánu se rozpoutávají bouře s neobyčejnou prudkostí, které mohou vyvolat vážný pokles teploty.
Kapitán Gould, Fritz a John Block o tom často hovořili. Když se nemohli vyhnout hrozivé budoucnosti, bylo lepší jí hledět do tváře.
Byli odhodláni k zápasu; nepociťovali už žádnou malomyslnost, která se v nich poprvé vzbudila záhubou šalupy.
„Ach! Kdyby nebyla situace ztížena přítomností tří žen a dítěte,“ opakoval Harry Gould, „kdybychom tu byli jen muži…“
„Je to důvod, abychom se tím víc přičinili,“ odpověděl Fritz.
V předvídání zimy se objevovala vážná okolnost: Bude-li zima citelná, bude-li nutné udržovat oheň dnem i nocí, nebude pak málo paliva?…

Nebylo se čeho bát, dokud se spokojili s chaluhami, které každý příliv pravidelně vynesl na pobřeží a slunce je rychle vysušilo. Jenže pálením těchto rostlin vznikal čpavý dým, jeskyně se nemohla jimi vytápět, protože by pak vzduch nebyl dýchatelný. Bylo také nutno uzavřít vchod plachtami šalupy, a to dost pevně, aby odolaly větrům, které útočily za zimní doby na úpatí úbočí.
Dále bylo nutné osvětlit vnitřek, jakmile doba znemožní venkovní práce.
Podnálodní a François, za pomoci Jenny a Dolly, začali vyrábět z tuleního tuku velký počet hrubých svíček. Tuleni přicházeli do zátoky a jejich chytání nebylo vůbec obtížné.
Jak se to dělávalo ve Felsenheimu, John Block získal rozpuštěním tohoto tuku jakýsi olej, který za chladna tuhl. Protože neměl po ruce bavlnu, kterou sklízel pan Zermatt, musel se spokojit s dření mořských travin, které poskytly zužitkovatelné knoty.
Byla tu dále otázka šatstva, kterým všichni byli málo zásobeni, a jak ho obnovit, prodlouží-li se pobyt na tomto pobřeží?…
„Rozhodně," řekl jednoho dne podnálodní, „přistanete-li jako trosečník k pustému ostrovu, je moudré mít k dispozici loď, ve které se najde všechno potřebné… Jinak je to zlá věc!" Tím byl Landlord obyvatelům Nového Švýcarska.
Odpoledne 17. ledna byli znepokojeni příhodou, jejíž následky nemohl nikdo předpovídat.
Víme, že si Bob velice rád hrál s albatrosem. Hrál-li si na břehu, nepřestávala na něho matka dohlížet, aby se nevzdaloval, protože by rád vylézal na nízká skaliska výběžku, jako by chtěl utíkat před vlnami. Ale zůstal-li v jeskyni s ptákem, nehrozilo žádné nebezpečí nechat je o samotě.
Byly asi tři hodiny. James Wolstone pomáhal podnálodnímu upevňovat bidla, na která měla být pověšena záclona z hrubé plachty před vchodem do jeskyně. Jenny, Susan a Dolly seděly u kamen, na kterých vřel kotlík, a spravovaly oblečení.
Blížila se chvíle, kdy Bob obyčejně dostával svou denní svačinu.
Paní Wolstoneová proto popošla o několik kroků k jeskyni a volala dítě.
Bob se neozýval.
Susan sestoupila na břeh a volala silnějším hlasem, aniž by někdo odpovídal.
Volal tedy podnálodní:
„Bobe… Bobe!… Je čas k jídlu!" Dítě se neukazovalo a nebylo ho vidět pobíhat po břehu.
„Teď tu byl… u nás… je to chvilka…" tvrdil James.
„Kde u čerta může být?…" ptal se John Block, vystupuje k předhoří.
Kapitán Gould, Fritz a François se v té době procházeli na úpatí úbočí.
Bob s nimi neby1.
Podnálodní si udělal z ruky hlásnou troubu a několikrát volal: „Bobe… Bobe!…" Dítě nebylo k nalezení.
James přistoupil ke kapitánovi a oběma bratrům.
„Neviděli jste Boba?…" ptal se znepokojeným hlasem.
„Ne," odpověděl François.
„Viděl jsem ho před půlhodinou," prohlásil Fritz, „hrál si s albatrosem…" A všichni Boba začali volat, obracejíce se všemi směry.
Všechno bylo marné.
Fritz a James se tedy odebrali k předhoří a vystoupili na první skaliska, kde se rozhlíželi po celé rozloze zátoky.
Nikde nikdo, ani dítě, ani pták!
Oba se vrátili k přátelům a k Jenny, Dolly a paní Wolstoneové, zbledlé. strachem.
„Ale hledali jste ho v jeskyni?…" ptal se kapitán Gould.
Opravdu, Bob se tam mohl vrátit. Ale proč nevyšel, když ho volali?…
Fritz skočil k jeskyni, prohledal všechny kouty, ale vrátil se bez dítěte.
Zděšená paní Wolstoneová pobíhala jako šílená.
Bylo možné, že se chlapec zřítil mezi skály, že spadl do moře…
Protože se Bob nenašel, přišly na mysl nejznepokojivější domněnky.
Bylo tedy nutné pokračovat bez váhání v prohlídce pobřeží u zátoky.
„Fritzi… Jamesi…" řekl kapitán Gould, „pojďte se mnou podél úpatí úbočí… Snad je Bob zahrabán pod hromadou chaluh?…"
„Jděte," odpověděl podnálodní, „podívám se s panem Françoisem zatím k zátoce…"
„I k výběžku," dodal François. „Je možné, že Boba napadlo tam vylézt a že spadl do nějaké jámy…" Rozešli se, jedni vpravo, druzí vlevo. Jenny a Dolly zůstaly u paní Wolstoneové a snažily se uklidnit její úzkost.
Za půl hodiny se všichni po marném hledání vrátili. Bob nebyl nikde na celém obvodu zátoky. Nevypátrali žádné dětské stopy a volání nemělo žádný výsledek.
Zoufalství Susan nyní propuklo v pláč. V křečovitém pláči se jí dmula prsa a bylo nutné ji násilím odvést do jeskyně.
Manžel, který ji doprovázel, nemohl promluvit jediné slovo.
Venku Fritz řekl:
„Není možné, aby se dítě ztratilo!… Opakuji vám, viděl jsem ho na břehu asi před hodinou; běhal, skákal, ale ne směrem k moři… Měl v ruce šňůru, na jejímž konci byla frčka… Hrál si s albatrosem…"
„Ale kdepak je tedy pták?…" ptal se François, ohlížeje se.
„Ovšem… kde je?…" opakoval John Block.
Nevěnovali mu napřed pozornost, až podnálodní musel potvrdit albatrosovu nepřítomnost.
„Copak by zmizeli oba?…" podotkl kapitán Gould.

„Jeto možné," řekl Fritz.
Rozhlíželi se všemi směry, zvláště ke skalám, kde pták hnízdíval…
Nikde ho neviděli, ani neslyšeli jeho hlas, který byl mezi hlasy racků a kulíků možný rozeznat.
Nebylo celkem nemožné, že albatros uletěl před úbočím na nějakou jinou výšinu pobřeží, ačkoliv zde byl na všechny tak zvyklý, jmenovitě na Jenny. V žádném případě nemohl chlapec uletět s ním… Nanejvýš mohl za ptákem vystoupit do předhoří. Ale po zvážení Françoisem a podnálodním tento výklad nic nepřipouštělo.
Nicméně, proč neuvádět ve spojení zmizení Boba a albatrosa? Zpravidla se ani neopouštěli, a nyní je oba nebylo vidět!… Bylo to aspoň velice neobyčejné.
S blížícím se večerem, sevřeni nevýslovným žalem Bobova otce i matky, při pohledu na Susan, která svými nesouvislými slovy vzbuzovala obavy o její rozum, nevěděli Jenny, Dolly, kapitán Gould a jeho přátelé, co si mají počít.
Při pomyšlení, že dítě spadlo do jámy a že tam bude muset zůstat celou noc, začali znovu hledat. Na konci výběžku byl zapálen oheň z chaluh, který měl chlapce vést, kdyby se dostal k zátoce.
Byli na nohou až do pozdních večerních hodin, ale museli se zříci naděje, že Boba najdou. A byla naděje, že budou zítra šťastnější než dnes?…
Všichni se vrátili do jeskyně, nikdo však nespal… Jak by mohli spát?
… hned ten, hned onen vycházel ven, díval se, naslouchal uprostřed hluku vlnobití a vracel se znovu beze slova.
Jaká to jen byla noc, nejbolestnější, nejzoufalejší ze všech, které kapitán Gould a jeho přátelé na tomto pustém pobřeží strávili!
Ke druhé hodině ranní se začala obloha, dosud zářící hvězdami, poněkud zatahovat. Vítr se obrátil od severu a mraky, přicházející tímto směrem, se kupily na obzoru. Nebyly příliš husté, ale hnaly se s rostoucí rychlostí, a na západě i východě úbočí bylo jistě moře rozbouřené.
Byla hodina, ve které proud k pobřeží přinášel vlny rostoucího příboje.
V tom okamžiku vstala paní W olstoneová, a než jí mohl někdo zabránit, vyběhla z jeskyně jako šílená a volala hrozným hlasem:
„Mé dítě… mé dítě!"
Bylo třeba veškerého úsilí, aby ji odvedli. James, který ji dohonil, vzal ji do náručí a odvedl ji víc mrtvou než živou.
Nešťastná matka zůstala ležet na lůžku z chaluh, kde obyčejně Bob odpočíval vedle ní. Jenny a Dolly se ji snažily vzkřísit, ale bylo obtížné, aby se vůbec probrala.
Po celý zbytek noci vítr nepřestával skučet nad horní planinou úbočí. Dvacetkrát prohledali Fritz, François, Harry Gould a podnálodní pobřeží v obavě, že stoupající příliv vynese na písek drobnou mrtvolu…
Ale nic, nic!… Copak vlny zanesly dítě na širé moře?…
Ke čtvrté hodině, po nejvyšším stavu moře, když zase nastal odliv, objevil se na východním obzoru bílý úsvit.
V tom okamžiku se zdálo Fritzovi, který ležel opřený o zadní stěnu jeskyně, že za ní slyší jakýsi křik. Naslouchal, a protože si myslel, že se mýlí, došel ke kapitánovi.
„Pojďte se mnou…" řekl Fritz.
Harry Gould Fritze následoval, přestože nevěděl, co mu chce, a ani se ho na to neptal.
„Poslouchejte…" řekl Fritz.
Kapitán Gould napjal sluch.
„Slyším ptačí křik…" řekl.
„Ano!… Ptačí křik!…" tvrdil Fritz.
„Je tedy za stěnou dutina…" „Bezpochyby, a snad i nějaká chodba, která vede ven… protože jak bychom si vysvětlili?…"
„Fritzi, máte pravdu!" Přistoupil k nim i John Block a dozvěděl se další. Přiložil ucho ke stěně a prohlásil:
„To je křik albatrosa… poznávám ho…"
„A je-li tam albatros…" řekl Fritz, „musí tam být i malý Bob…"
„Ale kudy by se tam oba dostali?…" ptal se kapitán.
„To… se dozvíme!" odpověděl John Block.
François, Jenny a Dolly byli o tom též ihned zpraveni. James a jeho žena nabyli trochu naděje.
„Je tam… je tam!…" opakovala Susan.
John Block rozsvítil jednu z velkých svíček. Nebylo pochybnosti, že albatros je za stěnou, protože jeho křik se stále rozléhal.
Nicméně než začali pátrat, neproklouzl-li nějakou venkovní trhlinou, bylo vhodné se přesvědčit, není-li v zadní stěně nějaký otvor.
Se svíčkou v ruce začal podnálodní prohlížet tuto stěnu.
Na povrchu objevil John Block jen několik rozsedlin, příliš úzkých na to, aby tudy prolezl albatros, a zvláště pak Bob. V dolní části však byla vyhloubená díra, dvacet až pětadvacet palců v průměru, a tedy dost široká, aby poskytovala průchod dítěti i ptákovi.
Křik albatrosa se zatím utišil a všichni se začali obávat, že kapitán Gould, podnálodní i Fritz se mohli zmýlit.
Jenny tedy zaujala místo Johna Blocka, sehnula se k díře a několikrát volala na ptáka, který byl zvyklý na její hlas stejně jako na její lichotky.
Křik jí byl odpovědí a hned nato vylezl pták z díry.
„Bobe… Bobe!" opakovala Jenny.
Dítě neodpovídalo, ani se neobjevovalo… Nebylo tedy s ptákem za stěnou?… Jeho matka se nezdržela výkřiku zoufalství…

„Počkejte…“ řekl podnálodní.
Přikrčil se a rozšířil díru, vyhazuje za sebe písek. Stačilo několik minut, aby byl otvor tak velký, že jím mohl prolézt…
Za chvíli odtud vynášel omdlelého Boba, který záhy nabyl vědomí pod matčinými polibky.

IX. KAPITOLA

Druhá jeskyně - Zklamaná naděje - Fritzova svíčka - Skrze skalní stěnu - Několik zastávek - Horní planina - Nic na jihu ani na východě, ani na západě - V okamžiku sestupu…

Paní Wolstoneová se nějaký čas musela zotavovat z hrozného otřesu, který utrpěla. Ale konečně Bob jí byl vrácen a neexistuje lepší prostředek pro matčiny bolesti nad polibky jejího dítěte!
Dá se uhodnout, co se stalo. Bob sledoval ve hře albatrosa až k zadní stěně jeskyně. Pták se protáhl úzkou chodbičkou a Bob tam vlezl za ním. Na druhé straně se otvírala dost temná výhlubeň a chlapci se z ní nepodařilo vyjít zpět. Nejdříve volal… Jeho hlas nebylo slyšet… Pozbyl vědomí a není nesnadné domyslet, co by se asi stalo, kdyby nejšťastnější z náhod, albatrosův křik, nezavadil o Fritzovo ucho.
„Nuže,“ pravil podnálodní, „teď, kdy je Bob v mamінčině náručí, je všechno zase v pořádku… Díky jemu jsme objevili druhou jeskyni…
Nevíme ovšem, co s ní… První nám stačila, a přejeme si vlastně vystěhovat se z ní jinam?…“
„Ale,“ podotkl Harry Gould, „rád bych věděl, pokračuje-li dále…“
„Až na druhou stranu úbočí, kapitáne?…“
„Kdo ví, Blocku?…“
„Dobře,“ odpověděl podnálodní. „Ale i když připustíme, že prochází skalní stěnou, co vlastně najdeme na druhé straně?… Písek, skály, zátoky, výběžky a hlínu, nebo zeleň vypadající jako můj klobouk?…“
„To je možné,“ řekl Fritz. „Nicméně je nutné to vidět…“
„Uvidíme, pane Fritzi, uvidíme, a jak se říká, podívaná je zadarmo!“ Z prohlídky však přece mohly vzejít drahocenné poznatky a bylo tedy záhodno jednat bez váhání. Vydali se tedy ihned na prohlídku.
Kapitán, Fritz a François se vrátili k zadní stěně jeskyně. Podnálodní, který se opatřil několika velkými svícemi, šel za nimi. Aby si usnadnili průchod, rozšířili ještě otvor a vybrali několik kamenů, které se zřítily.
Nebylo třeba ani čtvrt hodiny, aby otvor byl uznán za dostatečný.
Ostatně ani Harry Gould, ani jeho přátelé od svého přistání na ostrůvku neztloustli. Tři měsíce trapné existence nepřispěly ke tloušťce, kromě podnálodního, který k ní měl od přírody sklony, a přes všechnu bídu přibylo několik liber na váze od doby, kdy opustil Flag…
Když všichni prošli otvorem, poskytly svíce dost světla k prohlídce této druhé jeskyně.
Byla hlubší než první, mnohem menší, ale dlouhá asi sto stop. Byla to vlastně jakási chodba v průměru deset až dvanáct stop a stejné výšky. Snad tvořila spolu s jinými uvnitř skalní stěny jakýsi labyrint, jehož ramena se rozvětvovala různými směry. A tu - jak si to myslel Harry Gould - proč by jedna z větví nevedla, když ne na horní planinu, tak aspoň k některé z postranních stěn úbočí na druhé straně buď pahorku, nebo předhoří?…
A protože kapitán Gould znovu trval na této okolnosti, odpověděl mu John Block:
„Je to konečně možné, a čeho jsme nemohli docílit venku, kdo ví, nedostaneme-li se na planinu z vnitřku?…“ Když touto chodbou, která se znenáhla úžila, postoupili asi o padesát kroků, došli kapitán Gould, podnálodní a Fritz ke skalní stěně, před kterou se zastavili.
Když si po jejím povrchu od země až po klenbu posvítil, zjistil John Block jen úzké trhliny, kterými by neprošla ani ruka. Mizela tedy všechna naděje vniknout hlouběji do masivu skalní stěny.
Pokud se týká postranních stěn chodby, nejevily po celé délce žádné otvory. Jediným objevem z celé této příhody bylo, že se za první jeskyní nachází druhá.
„No,“ řekl Harry Gould, „přes úbočí se nedostaneme ani tudy…“ „Ani na ně nevystoupíme!“ dodal podnálodní.
Po tomto zjištění nezbývalo než se vrátit.
I když se zklamali v tomto nálezu vnitřního průchodu, nebyl vlastně nikdo, kdo by vážně věřil, že je možný.
A přece, když se kapitán Gould, John Block a Fritz vrátili, zdálo se jim, jako by byli déle než jindy uvězněni na tomto pobřeží!
Počasí, které bylo až dosud velice krásné, jevilo v následující dny jistý sklon ke změně. Nebe se zakalilo dost lehkými mraky, které vzápětí zhoustly. Tentokrát je hnal přes horní planinu severní vítr, který večer 19. ledna vzrostl a dost ostře vál.
Od tohoto směru se nebylo ničeho obávat pro Želví záliv. Chráněn úbočím, nebyl nijak vydán poryvům vln, jako za hrozné bouře, která zavinila záhubu šalupy. Moře zůstávalo podél břehu klidné; nepociťovali nárazy větru dříve než na půl míle od širého moře, a vzhledem k tomu nebyly žádné obavy, i kdyby se rozpoutal uragán.
V noci z 19. na 20. leden vypukla silná bouře. V jednu hodinu ráno probudila náhle všechny tak silná hromová rána, že by ani výstřel z děla u vchodu jeskyně nezpůsobil tak strašný rachot.
Fritz, François i podnálodní vyskočili z lůžek a pospíchali ke vchodu.
„Uhodilo někde poblíž…“ řekl François.
„Nepochybně na hřebenu,“ odpověděl John Block a postupoval o několik kroků.
Susan a Dony, vždy citlivé za bouří, které tak hluboce působí na nervózní osoby, vyšly za Jenny z jeskyně.
„Nuže?…“ ptala se Dony.
„Žádné nebezpečí není, drahá Dony,“ řekl François. „Vraťte se a zavřete oči i uši…“ V tom okamžiku přistoupila Jenny

ke svému choti a pravila:
„Je cítit kouř, Fritzi…“ „Není divu… Hoří… tam dole…“ zvolal podnálodní.
„Kde?…“ ptal se kapitán Gould.
„U hromady chaluh u paty úbočí.“ Skutečně, blesk zapálil tam nahromaděnou suchou trávu. Stačilo několik okamžiků, aby se požár rozšířil ve spoustě mořských travin u paty skalní stěny. Hořela jako sláma, praskala při závanu větru a vířila jako bludičky, šířící čpavý kouř po celém pobřeží.
Naštěstí byl vchod jeskyně stranou a oheň ho nemohl zasáhnout.
„To hoří naše zásoby!…“ zvolal John Block.
„Nemůžeme nic zachránit?…“ ptal se Fritz.
„Nemůžeme,“ odpověděl kapitán Gould.
A plameny se šířily takovou rychlostí, že by nedovolily přenést do bezpečí tyto hromady, které byly jediným palivem trosečníků.
Přínosy moře byly ovšem nevyčerpatelné. - Všechny tyto traviny a chaluhy se opět nahromadí, ale bude třeba mnoho času, než jich bude takové množství! Stoupající příliv jich složil jen několik náručí dvakrát během dvaceti čtyř hodin. Co bylo na pobřeží, bylo dílem mnoha let.
A kdo ví, nanese-li jich proud za těch několik týdnů před deštivou dobou dostatek pro zimní potřebu?…
Za méně než čtvrt hodiny sevřela ohnivá čára celý obvod pobřeží, a kromě několika kup podél výběžku, nezbylo z trav nic.
Tato nová rána osudu ztížila postavení, už tak znepokojivé.
„Rozhodně… nejde to!“ A v ústech podnálodního, obyčejně tak důvěřivého, nabývala tato slova mimořádného významu.
Ale zdi vězení se přece nesesuly, aby zajatcům dovolily uprchnout!…
Druhý den, 20. ledna, zůstávalo počasí neklidné, ačkoliv nebylo už bouřlivé, a severní vítr stále prudce bičoval planinu.
První starostí bylo přesvědčit se, ušetřil-li požár mořskou travinu, nahromaděnou podél výběžku. Bylo tomu tak zčásti.
John Block, Fritz, François a James se tedy dali do práce a snesli jich několik náručí, aby stačily asi na týden, nepočítajíce, co by nanesl druhý příliv.
Ovšem dokud vítr vál od severu, budou tyto plovoucí spousty zaháněny do širého moře.
Teprve až by se obrátil jižní vítr, mohla by žeň být hojnější.
Nicméně kapitán Gould podotkl, že by bylo třeba udělat jistá opatření pro budoucnost.
„Máte pravdu, kapitáne,“ prohlásil John Block „a bylo by nutné uklidit do bezpečí zbývající traviny… vzhledem k přezimování…“
„A,“ dodal Fritz, „proč bychom je nesložili do druhé jeskyně, kterou jsme objevili?…“ To bylo jednoduché řešení, a před polednem se tam tedy Fritz vrátil, aby lépe poznal vnitřní rozlohu. Opatřen svíčkou, prošel úzkým otvorem, spojujícím obě jeskyně. Kdo ví, jestli z druhé přece jenom nebyl nějaký východ na druhou stranu skalní stěny?…
Tu se stalo, že když došel až na konec dlouhé chodby, ucítil Fritz svěžejší vánek, a zároveň postřehlo jeho ucho nepřetržité fičení.
„Vítr…“ šeptal, „to je vítr…“
Obrátil se ke stěně a nahmatal rukou několik trhlin.
„Vítr,“ opakoval… „je to vítr!… Přichází až sem, když fouká od severu!… Existuje tedy průchod buď v boku, nebo na vrcholku úbočí!… Ale bylo by tedy z této strany spojení se severní stranou?…“ V tom okamžiku náhle zhasla svíčka, kterou si Fritz svítil podél stěny, pod živějším závanem, procházejícím jednou z trhlin.
Fritz si nepřál vědět více, jeho přesvědčení bylo pevné. Dostanou-li se za tuto stěnu, budou mít volnou cestu ven.
Nebylo třeba ani minuty, aby se dohmatal východu do jeskyně, kde ho všichni očekávali; svěřil jim svůj objev a vzal je všechny s sebou zpět, aby se přesvědčili, že se nemýlil.
O několik okamžiků později vraceli se Fritz a za ním kapitán Gould, John Block, François a James znovu z první jeskyně do druhé, svítíce si několika svícemi, se kterými se z opatrnosti tentokrát nepřibližovali příliš k zadní stěně.
Fritz se nemýlil. Svěží vánek probíhal chodbou.
Podnálodní, který si posvítil až k zemi, pozoroval, že chodba byla jen zatarasena spoustou kamení, spadlého sem nějakou přirozenou vlčí jámou.
„Dveře…“ zvolal, „zde jsou dveře!… A není k nim zapotřebí ani klíč!… Ah! Kapitáne, měl jste pravdu proti nám všem…“
„Do práce… do práce!…“ odpověděl na to Harry Gould.
Bylo snadné uvolnit chodbu, ucpanou kamením. Podávali si je z ruky do ruky v dost značném množství, protože nakupenina se tyčila pět až šest stop nad zemí. Čím více práce postupovala, tím silnější byl proud vzduchu. Byla tady jistě nějaká úžlabina, vyhloubená v nitru skalní stěny.
Čtvrthodina stačila k úplnému uvolnění průchodu.
Fritz vyšel první, a sledován svými přáteli, stoupal asi tucet kroků do velice příkrého svahu, nejasně osvětleného.
Nebyla tady žádná kolmá jáma. Do volného vzduchu mezi dvěma stěnami, jejichž strany se ztrácely do nesmírné výšky, se vinula úžlabina široká pět až šest stop a nad ní prosvítal proužek oblohy. Do tohoto úžlabí zaléhal vítr a prodíral se skulinami stěny v pozadí chodby.
Úbočí bylo tedy rozštěpeno v celé své šířce… Ale kam vedla tato trhlina?…
Nedozvědí se to dříve, dokud jí neprojdou až na konec, bude-li to ovšem možné.
Je zbytečné líčit dojem, jakým působil tento objev. Všichni si připadali jako zajatci, před kterými se otevřely dveře vězení!

Bylo teprve osm hodin ráno, a proto bylo dost času. Nebylo řeči o tom, zda poslat napřed Fritze nebo podnálodního. Každý chtěl bez váhání stoupat průchodem.
„Vezměme s sebou alespoň nějaké potraviny," podotkla Jenny.
„Kdo ví, neprodlouží-li se naše nepřítomnost?"
„A ostatně," pravil François, „víme, kam jdeme?…"
„Ven…" odvětil podnálodní.
A toto jednoduché slovo, které tak dobře vyjadřovalo všeobecné cítění, odpovídalo na všechno.
Nicméně kapitán Gould si přál, aby se nejdříve najedli, a pro případ zdržení se zásobili jídlem na několik dní.
Snídaně byla co nejrychleji odbyta. Pojídali po dvou soustech, ani nemluvili, jen aby tím rychleji jedli. Po čtyřech měsících, strávených u tohoto zálivu. bylo pochopitelné, že Harry Gould a jeho přátelé spěchali zjistit, jestli se zlepšilo, nebo snad docela změnilo, jejich postavení…
Byl by vlastně vždy čas k návratu, kdyby horní planina byla stejně pustá jako pobřeží, kdyby se nehodila k trvalému pobytu, kdyby z jejího nejvyššího vrcholku nebyla nablízku vidět žádná země. V případě, že vyvrženci z Flagu přistáli k ostrůvku nebo ostrovu, vrátí se do jeskyně a udělají opatření pro přezimování.
Ovšem než se vydali úžlabinou, která vedla bůhvíkam, bylo by rozumnější poslat Harryho Goulda, Fritze a podnálodního na výzkumy, je-li z úžlabí schůdný východ buď na planinu, nebo na boky útesu. Ale nikdo by k tomu nedal souhlas. Tajná předtucha je všechny pudila k tomuto pokusu. Jenny, Dolly i Susan nebyly méně dychtivé.
Protože nebyla žádná závada, aby nevyšli společně, nebylo ani sporu o této věci.
Po snídani si vzali muži na starost náklad potravin. Opustili první jeskyni a provázeni albatrosem, který šel vedle Jenny, vešli všichni otvorem do chodby.
U vchodu do úžlabiny vykročili Fritz a François napřed. Za nimi šly Jenny, Dolly a Susan, držíce malého Boba za ruku.
Následovali kapitán Gould a James, John Block uzavíral průvod.
Na začátku bylo úžlabí dost zúžené, takže bylo nutné jít v řadě.
Bude-li dále širší, půjdou po dvou nebo po třech.
Byla to skutečně jen rozsedlina ve skále, směřující k severu mezi dvěma kolmými stěnami, vysokými osm set až devět set stop.
Po několika stech kroků téměř přímou čarou jevila půda dost značný svah. Za těchto okolností by nebyl vzestup pn1iš obtížný. Cesta se tím prodlužovala, protože když se připustí, že vedla na planinu, musel se nahradit rozdíl asi 150 sáhů mezi úrovní pobřeží a horní částí útesu. Co kromě toho značně prodlužovalo cestu, byla její křivolakost. Vypadalo to jako náhlé a rozmarné zátočiny labyrintu uvnitř skály. Ale podle světla, které sem dopadalo, se Harry Gould právem domníval, že všeobecný směr úžlabí byl stále od jihu k severu. Co se týká jeho postranních stěn, poněkud se rozestupovaly - a tím se vlastně pochod usnadňoval.
Okolo desáté hodiny bylo nutné udělat zastávku, aby si odpočinuli.
Zastavili se v jakémsi polokruhovitém rozšíření, nad kterým se jevil větší kus oblohy.
Harry Gould odhadoval výšku tohoto místa jen asi na dvě stě stop nad mořskou hladinou.
„Podle toho," podotkl, „bude zapotřebí pěti až šesti hodin k výstupu na planinu…"
„Nuže," prohlásil Fritz, „bude ještě den, až tam dojdeme, a v případě potřeby budeme mít dost času k sestupu, než bude noc."
„Máte pravdu, Fritzi," řekl Harry Gould, „ale jsme přesvědčeni, že se úžlabí neprodlouží četnými oklikami?…" „A že vůbec vyústí do úbočí?…" dodal François.
„Ať na vrchol nebo na boky útesu," řekl podnálodní, „berme věci, jak se nám podávají… Jestli nahoru nebo dolů, na tom přece tolik nezáleží!" Ovšem, ale přece jaké zklamání, a jaká vzápětí na to malomyslnost, když z průchodu není žádný východ…
Po půlhodině odpočinku se vydali na cestu. Úžlabí, které bylo stále křivolačejší, bylo nyní široké deset až dvanáct stop a jeho půda byla písčitá, posetá drobnými kamínky, bez stopy vegetace. Marně přicházela na mysl úvaha, že vrchol je asi pustý, protože by se tady přece ujalo nějaké zrníčko, nějaké semeno, zanesené sem deštěm. Ale nebylo tady nic… ani hrstka lišejníku nebo mechu!
Ve dvě hodiny odpoledne bylo zapotřebí druhé zastávky, nejen kvůli odpočinku, ale i kvůli občerstvení. Usedli v pozadí jakéhosi průseku, jehož stěny se šířily a nad nímž procházelo slunce, které se klonilo k západu. Podle odhadu dosáhli teď výšku sedm set až osm set stop od svého odchodu a měli tedy naději, že dojdou až na horní planinu.
Po jídle Fritz řekl:
„Drahá Jenny, prosím tě, zůstaň zde s paní Wolstoneovou a Dolly…
François zůstane také s vámi… Kapitán Gould, John Block a já se pokusíme dorazit na vrchol útesu… Nemáme obavy, že zabloudíme…
Sejdeme se opět na tomto místě… Uspoříme vám snad zbytečnou únavu…"
Ale Jenny, podporovaná Dolly i Susan, prosila tak snaživě svého manžela, že musel odvolat svůj návrh, ačkoliv by ho Harry Gould schválil.
Ve tři hodiny pokračovali opět v cestě, a od samého počátku poznali, že obtíže jsou stále větší. Svah byl velice příkrý, půda posetá sutinami, které dělaly vzestup velice obtížným, kamení klouzalo pod nohama a odskakovalo. Harry Gould a Fritz si museli počínat s největší opatrností. Úžlabina nyní tvořila rokli, jejíž svahy se vyvyšovaly dosud na dvě stě až tři sta stop. Museli si navzájem pomáhat, vytahovat se za ruce. Ostatně všechno ukazovalo k jistotě, že k planině dorazí. I albatros, který rozepjal perutě, se rázem vznesl, jako by je zval za sebou…
Škoda, že ho nemohli následovat v jeho letu!…
Konečně, po neslýchané námaze, byli všichni před pátou hodinou na vrcholku skály.

V dohledu nebylo nic, ani na jihu, ani na východě, ani na západě…
Nic než širé moře!…
Na severu jevila planina rozsah, který nebylo možné odhadnout, protože nebyl vidět její hřeben. Tyčila se tam proti moři nějaká srázná skalní stěna?… Bylo zapotřebí dojít až na její konec, aby se shledali opět s mořským obzorem?…
Bylo to celkem zklamání pro ty, kteří doufali vstoupit do úrodného, zeleného zalesněného kraje! - Stejná neúrodnost, stejná poušť jako u Želvího zálivu, který neméně neplodný, byl přece jen méně smutný, protože ho leckde kryly i mechy a na jeho písčitém okraji nescházely mořské rostliny! Jestli se obrátili k východu nebo západu, hledali marně obrysy pevniny nebo ostrova. Všechno nasvědčovalo tomu, že se jedná o osamocený ostrůvek uprostřed mořských končin.
Je pravda, že když se moře neobjevovalo směrem k severu, bylo to proto, že planina se rozkládala na vzdálenost více mil. A tuto vzdálenost bylo nutné urazit, aby se tímto směrem ocitli opět před pohledem na širé moře. Před tímto zničením poslední naděje nepronesli kapitán Gould a jeho přátelé ani jediné slovo. Tyto děsné samoty neposkytovaly žádné prameny spásy, a nezbývalo než jít znovu roklí, vrátit se na pobřeží, usadit se opět v jeskyni, přestát v ní dlouhé měsíce přezimování a očekávat spásu jen zvenku!…
Bylo pět hodin, a než se s večerem setmí prostor, nebylo radno ztrácet čas. Sestup by ovšem netrval tak dlouho jako vzestup. Ale uprostřed stínů by cesta nebyla jednoduchá.
Ale zbývalo prozkoumat severní část planiny. Bude dobré tak učinit, dokud je ještě den?… Měli snad také přenocovat mezi skalisky, roztroušenými po povrchu?… Nebylo by to opatrné… Kdyby se změnilo počasí, kde najít útulek?… Opatrnost vyžadovala, aby se bez váhání vrátili.
Fritz učinil tento návrh:
„Drahá Jenny," řekl, „François tě dovede k jeskyni s Dolly, s paní Wolstoneovou a s chlapcem… Nemůžete strávit noc na skále… Kapitán Gould, John Block a já zůstaneme, a zítra, jakmile se rozední, dokončíme výzkum…" Jenny neodpověděla, zatímco Susan a Dolly, jak se zdálo, se s ní radily pohledem.
„Fritzův návrh je moudrý," mínil François, „a jakou nám ostatně může přinést naději, jestli se tady zdržíme?…" Jenny setrvávala v mlčení, hledíc na nesmírné moře, zaujímající tři čtvrtiny obzoru. Snad pátrala v dohledu po lodi, doufajíc, že uprostřed širého moře zaplane oheň?…
Slunce zapadalo už rychle za mraky, které vítr hnal od severu, a bylo zapotřebí nejméně dvou hodin cesty v hluboké temnotě až k Želvímu zálivu…
Fritz se znovu ozval:
„Jenny, prosím tě… jdi!… Zítřejší den nám nepochybně stačí…
Vrátíme se k večeru… a když bude potřeba se sem vrátit… půjdeme…" Jenny se naposledy rozhlédla kolem sebe.
Všichni vstali, připraveni k odchodu. Věrný albatros poletoval od skály ke skále, zatímco jiní ptáci - rackové, kulíci se vraceli s posledním křikem do děr útesu.
Mladá žena chápala, že je nutné uposlechnout manželovy rady, a s lítostí řekla:
„Pojďme…"
„Pojďme," řekl François.
Najednou vyskočil podnálodní, a když si přidržel ruku k uchu, naslouchal směrem k severu.
Ozval se výstřel, velice tlumený vzdáleností.
„Rána z děla!" zvolal John Block.

X. KAPITOLA

Nikdo se nechce hnout - Noc na planině Pochodem k severu - Tyč s vlajkou - Anglické barvy - Závoj mlh - Fritzův výkřik

Všichni nehnutě naslouchali, srdce sevřené pohnutím, pohledem se dívali k severnímu obzoru, sotva dýchali. Ne… nebylo možné, aby byli obětí klamu… Slabý závan větru sem donesl ještě několik vzdálených výstřelů.
„Je to loď, která pluje kolem tohoto břehu!…" řekl konečně Hany Gould.
„Ano… ty výstřely mohou pocházet jedině z lodi," odpověděl John Block, „a až nastane noc, kdo ví, neuvidíme-li její ohně…"
„Ale…" podotkla Jenny, „proč by nemohly tyto výstřely přicházet ze země?…"
„Ze země, milá Jenny?…" řekl Fritz.
„Sousedila by tedy nějaká země s tímto ostrůvkem…"
„Spíš si myslím, že se na severu na širém moři nachází loď…" opakoval kapitán Gould.
„Z jakého důvodu by vystřelila z děla?…" ptal se James.
„Opravdu… proč?…" opakovala Jenny.
Podle této poslední domněnky bylo možné soudit, že loď není daleko vzdálena od břehu. Snad by za tmy rozeznali záblesky dělostřelby, kdyby znovu zahájila palbu?… Snad by také rozeznali její strážné ohně?… Ovšem, tyto výstřely přicházely od severu, bylo možné, že loď nebude vidět, protože z této strany nebylo moře v dohledu.
A nyní nebyla řeč ani o cestě roklí, ani o návratu do Želvího zálivu…
Za jakéhokoliv počasí všichni zůstanou na místě až do rána… Bohužel, v případě, že nějaká loď popluje. k západu nebo k východu, nebylo možné z nedostatku dříví zapálit oheň na vrcholu skály a dorozumět se s ní…
Je jisté, že tyto vzdálené výstřely rozechvěly nejhlubší nitro těch, kdo je slyšeli. Zdálo se, jako by je připojili k jejich bližním, takže se ostrůvek zdál nyní méně osamoceným v mořských končinách…

A tu ucítili neodolatelnou potřebu mluvit o nových nadějích, které jim podávala tato možnost, ve které viděli svou spásu… Nejraději by nečekali na zítřek a šli by na konec planiny a pozorovali směrem k severu část moře, odkud se ozvaly výstřely z děla… Ale blížil se večer a brzo je překvapí noc - noc bez měsíce, bez hvězd, ztemnělá nízkými mraky, které hnal vítr k jihu… A jak se uprostřed stínů odvážit mezi skály?… Co by bylo nebezpečné i za dne, bylo nemožné za tmy.
Rozhodli se usadit na místě. Po mnoha hledáních objevil podnálodní jakýsi úkryt, přehradu balvanů, kde se Jenny, Susan, Dolly a chlapec mohli přikrčit, když tu nebyl ani písek nebo chaluhy, na které by se natáhli. Nevadí! Bude to přece útočiště proti větru, kdyby byl silnější, i proti dešti, kdyby se oblaka v těchto výškách protrhla.
A především vytáhli z tlumoků zásoby a najedli se, jak jen mohli dosyta. Měli potravin na několik dní, a snad ani nebude nutné se vrátit do jeskyně, aby je obnovili… A copak neměla být zažehnána všechna obava vzhledem k přezimování u Želvího zálivu?…
Noc byla blízko - nekonečná noc, na jejíž dlouhé hodiny nikdo nezapomene, až snad na malého Boba, který usnul v matčině náručí.
Byla hluboká tma a ze strany moře by byla lodní světla vidět na několik mil.
Kapitán Gould i ostatní povětšině trvali na tom, že zůstanou na nohou až do úsvitu. Jejich zrak stále sledoval východ, západ i jih, v naději, že nějaká loď popluje podél ostrůvku, ne bez obavy, že ho nechá stranou, aby se nikdy už nevrátila. Kdyby v té chvíli byli v Želvím zálivu, zapálili by oheň z trav na špici výběžku… Zde to ovšem bylo nemožné.
Před svítáním nezazářilo žádné světlo, žádný výstřel neporušil ticho noci, na obzoru se neobjevila žádná loď.
Tázali se tedy kapitán Gould, Fritz, François i podnálodní, nemýlili-li se, neměli-li za palbu z děl, co mohl být jen vzdálený hukot bouře…
„Ne… ne…“ ujišťoval Fritz, „nemýlili jsme se!… Dělo se jistě ozvalo směrem k severu, v dost značné vzdálenosti…“
„Jsem o tom přesvědčen,“ odpověděl podnálodní.
„Ale proč ty výstřely z děl?…“ opakoval James Wolstone.
„Na pozdrav nebo na obranu…“ odpověděl Fritz. „Neznám jinou příležitost, kde by se používalo dělostřelby…“
„Vystoupili by snad na ostrůvek divoši?…“ podotkl François.
„V každém případě,“ řekl podnálodní, „nejsou to divoši, kteří vystřelili z děla.“
„Byl by tedy ostrůvek obydlen Američany, nebo Evropany?…“ řekl James.
„Především… je to ostrůvek?…“ odpověděl kapitán Gould.
„Víme, co je za tímto úbočím?… Nejsme na ostrově… na velikém ostrov?“
„Velký ostrov v těchto končinách Tichého oceánu?…“ ptal se Fritz.
„Který?… Nevidím…“ „Můj názor je,“ podotkl John Block, „že je zbytečné hádat se o tom… Pravda je, že nevíme, je-li to ostrůvek nebo ostrov Tichého nebo Indického oceánu!… Trochu trpělivosti až do rána, které brzo vzejde, a pak uvidíme, co je na severní straně…“
„Snad všechno… snad nic…“ řekl James.
„Nuže,“ dodal podnálodní, „brzy se to už jistě dozvíme!“ - K páté hodině ranní se začal rozbřeskovat první úsvit jitra.
Ve výši obzoru východ zbělel. Počasí bylo velice klidné, protože vítr po půlnoci ulehl. Na místě mraků, hnaných větrem, se objevila mlhavá záclona, kterou konečně proniklo slunce. Prostor se znenáhla oživoval. Pruh ohně, kreslící se na východě, se šířil a zakulacoval se na linii oblohy a vody. Objevil se sluneční kotouč, vrhající dlouhé zářivé sledy po mořském povrchu.
Zraky se dychtivě obracely po celé viditelné části moře.
Na širém moři se neobjevovala vůbec žádná loď, přimrazená ranní tišinou.
V tom okamžiku dohonily kapitána Goulda Jenny, Dony a Susan Wolstoneová, která vedla za ruku dítě.
Albatros před nimi poletoval ze skály na skálu a občas se vzdaloval směrem k severu, jako by jim označoval cestu…
„Ukazuje nám cestu… jak se zdá…“ řekla Jenny.
„Je třeba za ním jít…“ řekla Dony.
„Ne před snídaní,“ odpověděl Harry Gould. „Snad budeme muset jít několik hodin, a je nutné se posilnit.“ Rychle si rozdělili zásoby, puzeni netrpělivostí, a k sedmé hodině se všichni vydali na cestu směrem k severu.
Cesta mezi skalami byla jednou z nejnamáhavějších. Malé skály přelézali, velké obcházeli. Nejprve šel kapitán Gould a podnálodní, označujíce schůdná místa. Dále pomáhal Fritz Jenny, François Dolly a James Susan a malému Bobovi.
Nikde se nesetkávali s trávou nebo pískem. Byla to jen chaotická spousta, jakoby širé pole bludných balvanů nebo valounů. Nad nimi lítali ptáci - fregaty, rackové, mořské vlaštovky, mezi kterými poletoval albatros.
Postupovali tak hodinu za cenu nesmírné únavy, urazili stále stoupajíce sotva jednu míli. Ani vzhled, ani povaha planiny se neměnily.
Bylo nutné udělat zastávku, aby si poněkud odpočinuli.
Fritz navrhl, že půjde napřed s kapitánem Gouldem a Johnem Blockem. Ušetřili by tak druhým únavu, kdyby tato jejich cesta měla být zbytečná.
Tento návrh byl jednomyslně zamítnut… Nerozloučí se… Všichni chtěli být přítomni okamžiku, kdy se objeví na severu moře, mělo-li se objevit.
Znovu se dali na pochod od devíti hodin. Mlha mírnila žár slunce, který v této roční době byl na povrchu tohoto kamenitého pole téměř nesnesitelný - za poledne dopadaly jeho paprsky skoro kolmo.
Planina, prostírající se k severu, se šířila k východu i západu, a moře, které dosud bylo viditelné dvěma směry, zmizelo z dohledu. Nebyly tu ani stromy, ani stopy vegetace, stejná neúrodnost a samota. Několik vyvýšenin půdy se jevilo zde i směrem k severu.
V jedenáct hodin se objevil holý vrchol jakéhosi kužele, tyčícího se v této části planiny asi na tři sta stop.

„Je zapotřebí tento vrchol zdolat…“ řekla Jenny.
„Ano…“ odpověděl Fritz, „a odtud náš zrak uvidí širý obzor!…
Ale vzestup asi bude příkrý!…“
Zajisté, touha nabýt jistoty o situaci byla tak neodolatelná, že nikdo nechtěl zůstat pozadu i za cenu jakékoliv únavy.
Kdo ostatně ví, zda ubozí trosečníci nespěchali k poslednímu zklamání, aby se pak jejich poslední naděje rozprchla?…
Znovu se vydali na cestu směrem ke kuželu, vzdálenému asi tři čtvrtě míle. Jaké to byly obtíže za každým krokem, a jaký pomalý postup kolem sta balvanů, které bylo zapotřebí zdolat nebo obejít! Bylo to spíše skákání kamzíků než cesta pěších chodců. Podnálodní chtěl rozhodně nést Boba, kterého mu svěřila jeho matka. Fritz a Jenny, François a Dolly, James a Susan se drželi těsně u sebe, aby si pomáhali při nebezpečných místech.
Uplynuly dvě hodiny odpoledne, když dorazili k úpatí kužele. Bylo nutné si znovu odpočinout, protože potřebovali tři hodiny na překonání patnácti set sáhů od předešlé zastávky.
Odpočinek trval jen krátkou dobu a po dvaceti minutách se chystali k dalšímu výstupu.
Kapitán Gould měl nápad obcházet kužel tak, aby se vyhnuli příliš namáhavému vzestupu. Ale poznali, že k tomu bylo úpatí neschůdné.
Jednalo se ostatně jen asi o tři sta stop zlézání.
Na začátku se mohla noha mezi skalami opřít o půdu, kde rostly chudé rostlinky chomáče dmavce, kterých se mohla i ruka zachytit.
Stačila půlhodina, aby došli do poloviny kužele. Ale v tom Fritz, který šel napřed, vzkřikl překvapením.
Všichni zůstali stát, obracejíce zraky k němu.
„Co je to tam?…“ řekl a ukazoval rukou k nejvyšší špici.
Na místě se tyčila mezi nejvyššími skalisky hůl, dlouhá pět až šest stop.
„Že by to byla větev stromu, zbavená listí?…“ mínil François.
„Ne… není to větev…“ prohlásil kapitán Gould.
„Je to hůl… cestovní hůl…“ tvrdil Fritz, „která tam byla vsazena…“
„A na kterou byla připevněna vlajka…“ dodal podnálodní, „a vlajka tam dosud je!“ Vlajka na vrcholku kužele!…
Ano… a vítr začal rozvíjet tuto vlajku, jejichž barvy nebylo možné z této dálky rozeznat.
„Jsou tedy na ostrůvku obyvatelé?…“ zvolal François.
„Není pochyby… je obydlen…“ tvrdila Jenny.
„Anebo není-li,“ prohlásil Fritz, „je aspoň jisté, že byl vzat v držení…“
„Ale jaký je to přece ostrůvek?…“ ptal se James Wolstone.
„Nebo spíš jaká je to vlajka?…“ dodal Harry Gould.
„Anglická!…“ zvolal náhle podnálodní. „Podívejte… červená látka s jachtou v cípu!…“
Vítr ji právě rozvinul: byla to opravdu vlajka Velké Británie.
A tu všichni spěchali od skály ke skále! Sto padesát stop je ještě dělilo od špice, ale oni necítili žádnou únavu, nehleděli ani nabrat dech, stoupali bez zastávky, unášeni nadlidskou silou…
Konečně, před třetí hodinou, byli kapitán Gould a jeho přátelé shromážděni u špice kužele…
Jak byli zklamáni, když se jejich zrak obrátil směrem k severu!
Hustá mlha se rozkládala tam, kam se jen podívali. Nebylo možné rozeznat, končila-li planina na této straně kolmým útesem jako u Želvího zálivu, nebo prodlužovala-li se na druhou stranu. Nebylo nic vidět skrze tuto hustou mlhu. Nad pásmem par dosud svítilo slunce, které se sklánělo k západu.
Nuže, nepohnou-li se z tohoto místa, i kdyby tu měli zůstat do zítřka, budou tu nocovat, vyčkají, až vítr mlhu rozežene!… Ne! Nikdo nepůjde zpět, dokud nespatří ostrůvek v jeho severní části!…
Copak tu nebyla anglická vlajka, vlající závanem větru?… Neříkala snad, že tato země zaujímá místo v zeměpisném seznamu, že je už jistě zanesena šířkou i délkou v anglických mapách?…
A výstřely z děla, které byly včera slyšet, kdo ví, nepocházely-li z lodí, které pluly kolem a pozdravovaly vlajku?…
Kdo ví, nejsou-li v přístavu této části pobřeží zakotveny lodi?…
Konečně i v případě, že by tato země byla jen ostrůvek, bylo by s podivem, že se jeho držení ujala Velká Británie, když se svou polohou nacházel na hranicích Indického a Tichého oceánu?… A i když to byla pevná země, proč by nepatřila k australské pevnině v této málo známé části, která se připojovala k britskému panství?…
Všechny tyto předpoklady jim přicházely na mysl, rozebírali je, přetřásali, a s jakou netrpělivostí každý očekával okamžik, kdy se zjeví pravda!
V tom okamžiku zazněl ptačí křik a bylo slyšet rychlý tlukot křídel.
Byl to albatros Jenny, který ulétal a vznesl se nad mlhy směrem k severu.
Kam pták zmizel?… K nějakému vzdálenému břehu?…
Jeho odlet vzbudil pocit smutku i úzkosti…
Bylo to jako úplná opuštěnost…
Ale čas ubíhal a občasným poryvům větru se nepodařilo rozptýlit mlhu, jejíž husté kotouče se válely při úpatí kužele.
Nadejde dříve noc, než se severní obzor zjeví jejich zrakům?…
Ne, nebyla ztracena veškerá naděje. Když se páry začaly poněkud snižovat, mohl Fritz zjistit, že kužel se netyčil nad útesem, ale nad dlouhými svahy, které se patrně táhly až k mořské hladině…
Pak vítr zesílil, záhyby vlajky se nadmuly a ve stejné výši s mlhami mohl každý pozorovat svah vzdálený asi sto stop.
Nebylo to už shromáždění skal, ale sklon hor, kde se znovu objevovala vegetace, kterou oči neviděly po dlouhé měsíce.
S jakým nadšením všichni hleděli na široké plochy zeleně, na křoví, aloe, lentyšky, myrty, rostoucí tu i jinde! Ne,

nepočkají, až se mlha docela rozptýlí, ale musí se dostat k patě této hory dřív, než ji noc zahalí ve stíny!…
Ale v tom se na osm až devět set stop pod nimi, mezi průrvami par, vynořil vysoký listnatý les v rozloze několika mil, pak celá úrodná rovina, posetá skupinami a houštinami stromů, s širými lány, rozlehlými lukami, kterými protékaly proudy vody, z nichž hlavní směřoval k východu k pobřežnímu zálivu…
Moře zároveň pokračovalo na východě i na západě až k nejzazšímu obvodu horizontu. Scházelo už jen na severu, aby z této země udělalo ne ostrůvek, ale ostrov… velký ostrov!…
Konečně, ve větší vzdálenosti se kreslily neurčité obrysy skalní hradby, táhnoucí se od západu k východu. Byl to okraj břehu?…
„Pojďme… pojďme!…“ zvolal Fritz.
„Ano… pojďme…“ opakoval François. „Budeme dole, než bude noc…“
„A strávíme ji pod klenbou stromů…“ dodal kapitán Gould.
Jenny přistoupila k Fritzovi a prosila ho, aby se už déle nezdržovali, když vtom se rozehnaly poslední mlhy. Oceán se objevil v celé své nesmírnosti, ve vzdálenosti, která mohla obnášet sedm až osm mil.
Ostrov…, byl to opravdu ostrov!
Viděli teď, že severní břeh se obloukovitě vykrajoval třemi zálivy různé rozlohy, z nichž nejvýznačnější byl na severozápadě, prostřední na severu a nejmenší se otvíral na severovýchodě, ten však byl vyhloubenější než oba první.
Mořské rameno, které tam vnikalo, končilo dvěma předhořími, ze kterých se jedno opíralo o dost vysoký výběžek.
V širém moři nebyla žádná jiná země… Na obzoru nebyla ani jediná plachta.
Dolů k jihu byl rozhled asi na dvě míle omezen nejvzdálenějším hřbetem úbočí, které uzavíralo Želví záliv.
Jaký kontrast mezi neúrodnou končinou, kterou kapitán Gould a jeho přátelé prošli, a mezi tou, která se prostírala před jejich zraky!
Co viděli, byl úrodný, mnohotvárný kraj, zde roviny, jinde lesy, jevící všude bujnou vegetaci tropického pásma…
Ostatně nikde nebyly osady, vesnice, příbytky…
A v tom, výkřik… výkřik nad náhlým objevem, nezadržitelný, vydral se z Fritzových prsou, zatím co rozprostřel náruč k severu:
„Nové Švýcarsko…“
„Ano… Nové Švýcarsko!…“ opakoval za ním pohnutě François.
„Nové Švýcarsko!“ opakovaly Jenny a Dony hlasem, který se lámal dojetím.
Za tímto lesem, za těmito lukami před sebou spatřovali kamennou hradbu, val, kde se otvíral průsmyk Úžlabí do ústí Grünthalu!… Tam vzadu byla Zaslíbená země, její lesy, hospodářství, potok Šakalů!…
Byl to Falkenhorst uprostřed háje kořenovníků, a Felsenheim a stromy jeho zahrady!… Tento záliv vlevo byl Perlový záliv, a dále, jako černý bod, Soptící skála, věnčená sopečnými parami, pak další záliv, do kterého vybíhal mys Zklamané naděje, pak záliv Spásy, hájený Žraločím ostrůvkem!… A proč by to nebyla jeho baterie, jejíž výstřely bylo včera slyšet, když na širém moři a zálivu nebyla ani jediná lod'?…
A proniknuti nevyslovitelnou radostí, s tlukoucím srdcem a s očima vlhkýma slzami vděčnosti, připojili se všichni k Françoisovi v modlitbě, která stoupala k nebesům!

XI. KAPITOLA

Jeskyně na úpatí horského pásma - Návrat do minulosti - Lesem - Zajetí antilopy Řeka Montrose - Údolí Grünthalu Průsmyk Úžlabí - Noc v Eberfurtské poustevně

Jeskyně, ve které pan Wolstone, Ernest a Jack strávili noc před čtyřmi měsíci na svém výletě do hor, v předvečer vztyčení anglické vlajky na špici Útesu Johana Zermatta, oživila se dnes večer nejživější a nejoprávněnější radostí. Veselost v ní překypovala. Jestliže v ní v noci nikdo nespal klidným spánkem, nezavinily tento nedostatek spánku špatné sny, ale rozrušení myslí v ruchu myšlenek, vyvolaných posledními událostmi.
Po nadšeném díkůvzdání nechtěli se kapitán Gould, Fritz, François, James, podnálodní, Jenny, Dolly a Susan Wolstoneová zdržet ani minutu na vrcholku kužele. Měly uplynout ještě dvě hodiny, než by nastoupila noc místo dne, a tento čas by musel stačit, aby dorazili k úpatí horského pásma.
„Bylo by s podivem,“ podotkl Fritz, „abychom nenašli nějakou jeskyni, dost velkou ke skrytí nás všech…“
„A ostatně,“ řekl François, „budeme spát pod stromy… pod stromy Nového Švýcarska… Nového Švýcarska!…“ A François se nemohl zdržet, aby neopakoval toto drahé, všemi žehnané jméno.
„Opakujte je po mně, drahá Dolly,“ pokračoval, „vyslovte je, abych je slyšel znovu a znovu…“
„Ano… Nové Švýcarsko!…“ říkala dívka, jejíž oči zářily radostí.
„Nové Švýcarsko!“ opakovala po ní i Jenny, ruku v ruce s Fritzem.
A nebylo ani Boba, aby to neopakoval ozvěnou. Měl těchto slov plná malá ústa a dostal za ně mnoho polibků.
„Přátelé,“ promluvil kapitán Harry Gould, „jestliže se rozhodneme sestoupit k úpatí hory, nesmíme ztrácet čas…“
„A co jíst?…“ zeptal se John Block, „a opatřit se potravou na cestu?…“
„Za čtyřicet osm hodin jsme ve Felsenheimu,“ tvrdil François.
„Ostatně,“ řekl Fritz, „copak není hodně zvěře na pláních Nového Švýcarska?“
„A jak budeme lovit bez ručnice?“ ptal se Harry Gould. „Jakkoliv jsou Fritz a François zruční, nedovedu si představit, že by pouhým tvářením se, jako by stříleli.“
„Cože!“ prohlásil Fritz, „máme nohy!… Uvidíte to, kapitáne!…
Zítra před polednem budeme mít poprvé dobré maso místo tohoto želvího…“
„Fritzi, nemluv špatně o želvách… i kdyby to bylo jen z vděčnosti…“ řekla Jenny.

„Máš pravdu, drahá Jenny, ale pojďme!… Bob tu již nechce zůstat… viď, Bobe?..“
„Ne… ne…“ odpovídalo dítě, „jestli půjdou tatínek a maminka se mnou…“
„Ano… půjdou,“ ujišťovala Jenny, „a nebudou poslední, kteří se vydají na cestu…“
„Pojďme… pojďme!…“ Tak znělo všeobecné volání.
„A pomyslíme-li si,“ podotkl zlomyslně podnálodní, „že máme tam dole… na jihu… krásné pobřeží s hojností želva měkkýšů… krásnou jeskyni, kde jsou zásoby na několik týdnů… a v té jeskyni krásná lůžka z chaluh… a že to všechno opustíme pro…“
„Vrátíme se tam později pro své poklady,“ sliboval Fritz.
„Ale přece…“ naléhal John Block.
„Zdali budeš mlčet, prokletý Johne!…“ nařizoval John Gould se smíchem.
„Už mlčím, kapitáne, už mlčím, ale chci jenom říci ještě jediné slovo…“
„Jaké?…“
„Kupředu!…“ Podle zvyku kráčel Fritz napřed. Druzí se seskupili jako předtím.
Když sestoupili bez nějakých obtíží po úbočí kuželu, dospěli k úpatí horského pásma. Byl to skutečně šťastný pud, pravý orientační smysl, pomocí kterého se ubírali cestou, po které šli pan Wolstone, Ernest a Jack, a nebylo ani osm hodin, když byli na hranici rozlehlého smrkového lesa.
Konečně, neméně šťastnou náhodou - a proč se tomu divit, když už byli v období dobrých náhod? - objevil podnálodní jeskyni, ve které našli útočiště pan Wolstone a oba bratři. Nevadilo, že byla úzká, jen když stačila Jenny, Dolly, Susan a Bobovi, zatímco muži spali pod širým nebem. Podle bílého popela ohniště poznali, že byla před nedávnem obydlena.
Pan Zermatt, pan Wolstone, Ernest, Jack, dokonce snad obě rodiny prošly tímto lesem, vystoupily na kužel a vztyčily tam anglickou vlajku!… A kdyby jedni se zdrželi a druzí přišli dříve, mohli se setkat v těchto místech.
Po jídle, když Bob usnul v koutě jeskyně, přenesl se hovor, navzdory únavě toho dne, na události na Flagu.
Po celý týden, kdy kapitán Gould, podnálodní, Fritz, François a James byli uvězněni v podpalubí, mířila tedy loď k severu. Mohlo se to vysvětlit jen vytrvalostí protivných větrů, protože bylo jistě v zájmu Roberta Borupta i mužstva doplout ke vzdáleným končinám Tichého oceánu. Jestliže toho nedocílili, bylo to proto, že jim to nedovolil čas.
Vše poukazovalo na to, že Flag byl hnán k severním končinám Indického oceánu. Jestli se uvážil uplynulý čas a směr sledovaný od doby, kdy byla opuštěna šalupa, z toho nepopiratelně vyplývalo, že se v ten den Harry Gould a jeho přátelé nacházeli sotva několik mil od ostrova, od kterého se domnívali být tak vzdáleni, protože po týdnu plavby šalupa přistála u Nového Švýcarska.
Bylo to ovšem na jižní straně pobřeží, které Fritz a François neznali, za pásmem hor, které spatřili poprvé, když vyšli z údolí Grünthalu.
A kdo by si pomyslel, že je takový rozdíl vzhledem k povaze půdy a jejích produktů mezi bohatým krajem na severu tohoto pásma, a mezi neúrodnou plání, prostírající se od kužele až k moři?…
Stejným způsobem se vysvětlovalo objevení albatrosa na sklonu útesu. Po odchodu Jenny Montroseové vrátil se tento pták patrně na Soptící skálu, odkud zalétal občas až k břehům Nového Švýcarska, aniž by dostihl Falkenhorstu nebo Felsenheimu. Ale jaký podíl měl tento věrný pták na společné spáse!… Copak mu neděkovali za objev druhé jeskyně, kam ho následoval malý Bob, a následkem toho i za objev chodby, která ústila na planinu útesu?…
Ano! Taková byla spojitost okolností, takový postup událostí, ve kterých vděčná srdce pociťovala zakročení Prozřetelnosti. A copak při všech zkouškách a útrapách i před hrozícím přezimováním ztráceli víru v Boha?…
Je pochopitelné, že se rozhovor prodloužil daleko do noci. Ale konečně všechny přemohla únava a poslední hodiny uplynuly ve spánku. Když posnídali, vydali se za svítání všichni s veselostí i netrpělivostí na cestu.
Po zbytcích ohniště v jeskyni setkávala se tato malá skupina v lese i v širém kraji ještě i s jinými stopami. Co se týče zdupané trávy a ulámaných větví, to působili býložravci a šelmy, které tudy procházely.
Nebylo možné zbloudit, protože cestou se nacházely mnohé stopy táboření.
„A pak,“ podotkl Fritz, „kdo jiný než otec, bratři a pan Wolstone by mohli vztyčit vlajku na vrcholu kužele?…“
„Přesto by se tam vztyčila sama!…“ odpověděl se smíchem podnálodní.
„Což by nebylo nic divného od anglické vlajky!…“ řekl stejným tónem François, „protože jsou četná místa, kde se zdá, jako by vyrostla sama sebou!“ Kapitán Gould se tomuto nápadu mohl jen usmát. Nicméně, ať vlajka Velké Británie vynikala sebevíc rostlinnými vlastnostmi, nebylo pochybnosti, že tyč s vlajkou na skále zasadila lidská ruka. Pan Zermatt se svými si asi učinil výlet nejkratší cestou až k horskému pásmu a nejjednodušší bylo jít v jejich stopách.
Vedeni Fritzem, sestupovali jeho přátelé po prvních svazích, porostlých zčásti lesem.
Nezdálo se ani pravděpodobné, že by na cestě mezi tímto horským pásmem a Zaslíbenou zemí byly nějaké překážky a nějaká nebezpečí.
Vzdálenost mezi oběma body se mohla odhadnout asi na osm mil.
Jestli urazí čtyři míle denně, přerušené zastávkou od poledne do dvou hodin, stejně jako nočním odpočinkem, dorazí možná nazítří k večeru k průsmyku Úžlabí.
Odtud do Felsenheimu nebo Falkenhorstu bylo jen několik hodin.
„Ah!“ řekl François, „kdybychom zde jen měli naše dva statečné buvoly Sturma a Brummera, nebo Rasche, Fritzova osla, nebo Brausewinda, Jackova pštrosa, nepotřebovali bychom celý den na cestu do Felsenheimu!“
„Jsem si jista,“ odpovídala Jenny žertem, „že François zapomněl dát na poštu dopis, ve kterém prosíme, aby nám je poslali naproti…“
„Jak - Françoisi,“ divil se Fritz, „ty?… člověk tak vážný… tak pozorný…“
„Ach ne!“ tvrdil François, „je tím vinna Jenny, která nedbala, aby přivázala lístek k noze svého albatrosa, než uletěl…“

„Jsem to ale nerozumná!…“ odpověděla mladá žena.
„Ale,“ řekla Dolly, „není jisté, že by posel donesl zvěst na pravou adresu…“
„Kdo ví?… prohlásil François.
„Všechno, co nás nyní potkává, je tak neobyčejné…“
„Nuže,“ rozhodl kapitán Gould, „jestli nemůžeme spoléhat ani na Sturma, ani na Brummera, Rasche a Brausewinda, je nejlepší spoléhat na své nohy…“
„A natáhnout krok,“ dokončil John Block.
Vyšli s úmyslem, že se zastaví jen v poledne. Občas brali James, François a podnálodní Boba na ramena, ačkoliv chlapec chtěl jít stále pěšky. Nezdržovali se tedy příliš cestou lesem.
James a Susan Wolstoneovi, kteří neznali nic z divů Nového Švýcarska, se nepřestávali cestou obdivovat nádherné vegetaci, o tolik převyšující rostlinstvo v jejich dřívějším bydlišti.
A to byli v části ostrova, ponechané sobě samotné, v části, kterou nepřetvořil člověk! Jak tomu bude teprve, až navštíví obdělaný kraj obvodu, hospodářství Eberfurtské poustevny, Zuckertopu, Waldeggu, Prospect Hillu - celou bohatou oblast Zash1Jené země!…
Zvěře tady bylo mnoho - morčat, králíků i jiných hlodavců, antilop, pekari, jakož i koroptví, tetřevů, jeřábků, kachen, dropů a perliček. Zde ovšem Fritz a François litovali, že jim chybí lovecké ručnice… Ah! Kdyby aspoň psi Falb a Braun, nebo třeba i starý Turek, jim poskakovali po boku! Nebo kdyby Fritzův orel nezahynul a přidružil se ke svému pánovi, tento by jistě přinesl aspoň půl tuctu krásných kusů!
Ale protože ke králíkům, pekarim a morčatům nebylo ani možné se přiblížit, neměly všechny pokusy za tohoto prvního pochodu žádný výsledek, a při příštím jídle bude asi nutné omezit se na zbytky zásob.
Ale otázka výživy byla docela v krátkém čase rozhodnuta nejšťastnější náhodou.
Kolem jedenácté hodiny dal Fritz, který kráčel vpředu, znamení k zastávce na kraji malé mýtiny, kterou protékal úzký potok, na jehož břehu se napájelo dost veliké zvíře.
Byla to antilopa, a jaké zdravé a posilující maso by si opatřili, kdyby se mohli zmocnit nějakým způsobem tohoto přežvýkavce!
Jako nejprostší se zdálo obstoupit nepozorovaně paseku, a jakmile by antilopa odtud chtěla vyjít, zatarasit jí cestu - i s nebezpečím, že někoho potrká - a pak se jí zmocnit a porazit.
Ale největší obtíží bylo právě provést tento výkon, aniž by to vzbudilo pozornost zvířete, jehož zrak je tak pronikavý, sluch tak bystrý a čich tak jemný.
Nicméně zatímco Jenny, Susan, Dolly a Bob pobývali v ústraní za křovím, začali Fritz, François, James, kapitán Gould a podnálodní, kteří neměli jiné zbraně kromě kapesních nožů, obstupovat mýtinu, kryjíce se podél houštin.
Antilopa stále pila a nejevila žádné známky znepokojení, když vtom Fritz náhle vyběhl s hlasitým pokřikem.
Zvíře se ihned vztyčilo, napjalo krk a hnalo se k houštině, kterou mohlo přeskočit jediným skokem.
Bylo to směrem, kde stáli François a John Block s nožem v ruce.
Nezabrání-li, aby jim přeskočila přes hlavy, bude antilopa rychle mimo jejich dosah.
Zvíře skočilo, ale špatně rozběhnuté kleslo, porazilo podnálodního a snažilo se vstát, aby mohlo prchat lesem, ve kterém by se ztratila všechna možnost je chytit.
V tom okamžiku přiběhl Fritz a vrhl se na antilopu. Podařilo se mu vrazit jí nůž do boku. Ale tato rána by nestačila, kdyby se Harry Gouldovi nepodařilo probodnout jí hrdlo.
Tentokrát zůstalo zvíře bez hnutí ležet mezi větvemi, zatímco podnálodní zvolna vstával.
„Čertova bestie!“ zvolal John Block, který všechno odbyl několika pohmožděninami.
„Dostal jsem v životě mnohý příval vlny, ale po žádném jsem neudělal takový kotrmelec!“ Přiběhli i James, Jenny, Dolly a Susan.
„Doufám, že sis mnoho neublížil, Johne?…“ řekl Harry Gould přátelsky.
„Ne… pár odřenin, to se nepočítá, kapitáne… Ale nepříjemné, dokonce pokořující, je být takto poražen…“
„Nuže,“ prohlásila Jenny, „za vaši námahu vám uschováme nejlepší kousek…“
„Ne, paní Zermattová, ne… já bych chtěl ten, který mne porazil k zemi… a protože to byla hlava zvířete, chci jíst jeho hlavu!“
Začali rozřezávat antilopu a vybírat z ní jedlé části. Nebylo již třeba starat se o potravu, než dojdou k průsmyku Úžlabí, protože byla zajištěna až do druhého večera.
Fritz a François se nepotřebovali teprve učit, jestliže se jednalo o to, jak výborně připravit jakoukoliv zvěřinu. Copak nezískali teorii a praxi za dvanáct let v polích a lesích Zaslíbené země? Kromě toho nebyl ani podnálodní nezkušený při takové práci. Zdálo se, že pociťoval i jistou rozkoš, že se může pomstít zvířeti, když je stahoval. Za čtvrt hodiny byly kýty, žebírka a jiné šťavnaté kousky připraveny, aby se pekly na uhlí.
Protože se blížilo poledne, zdálo se vhodné utábořit se na mýtině, jejíž potok by poskytl čistou a svěží vodu. Harry Gould a James rozdělali oheň ze suchého dříví u paty kořenovníku. Na žhavé uhlí položil pak Fritz nejlepší části antilopy a Susan a Dolly ponechal starost o pečení.
Šťastnou náhodou objevila Jenny množství kořínků, které se daly péct v popelu. Byly schopny uklidnit hladové žaludky a doplnit velice příjemně jídelní lístek této snídaně.
Není nic tak jemného jako antilopí maso, vonné i křehké, a byla to pro všechny opravdová hostina.
„Jak je dobré,“ zvolal John Block, „jíst konečně opravdové maso, které zaživa běhalo… místo aby se těžce plazilo po zemi!…“
„Nemluvte špatně o želvách,“ řekl kapitán Gould, „i když proto, abyste chválili zásluhy antilopy.“
„Pan Gould má pravdu,“ dodala Jenny. „Co by se z nás stalo, nebýt těchto výborných zvířat, která nás živila od našeho

příchodu na ostrov?…“
„Tedy, ať žijí želvy!“ zvolal podnálodní, „ale dejte mi třetí žebírko.“ Když dokončili tuhle posilující hostinu, vydali se znovu na cestu.
Neztratili ani hodinu, aby průměr odpolední etapy doplnili na čtyři míle za den.
Ovšem kdyby Fritz a François bývali sami, nepočítali by s únavou.
Šli by bez zastávky, i v noci, směrem k průsmyku Úžlabí. Snad to měli v plánu, a bylo to i velmi vábné, protože by druhý den odpoledne došli do Felsenheimu. Ale neodvažovali se navrhnout, že půjdou napřed, protože dobře věděli, že by je nikdo nenechal odejít.
Ostatně, jaká nastane radost, až přijdou všichni k tak touženému cíli, až se společně vrhnou do náruče rodičů, přátel, kteří je tak dlouho očekávají… kteří snad už přestali doufat ve shledání!… A s jakým dojmem, s jakým výbuchem radosti zvolají:
„Tady jsme… tady jsme!“ Tato druhá etapa se tedy ubírala za stejných podmínek jako první, tak, aby se ušetřilo sil Jenny, Dolly Susan Wolstoneové.
Nepřihodila se žádná nehoda a ve čtyři hodiny odpoledne dorazili k pomezí lesa.
Za ním se rozkládal úrodný kraj. Jeho vegetace vděčila jen pouhé produktivní moci půdy; zelené lučiny, lesy nebo skupiny stromů se rozprostíraly až ke vchodu do údolí Grünthalu.
Několik houfů jelenů a daňků prošlo ve značné dáli. Na jejich lov však nebylo ani pomyšlení. Bylo také vidět četná hejna pštrosů, jejichž přítomnost připomenula Fritzovi a Françoisovi jejich výpravu k okolí věže Arabů.
Objevilo se i několik slonů. Kráčeli klidným krokem podél hustého stromoví - jakými závistivými zraky by je provázel Jack, kdyby tady byl!
„Proč,“ řekl Fritz, „by se za naší nepřítomnosti Jackovi nepodařilo chytit slona… zkrotit ho… ochočit!… Jako jsme to udělali se Sturmem, Brummerem a Leichtfussem?..“
„Je to velice pravděpodobné, můj drahý,“ odpověděla Jenny. „Po patnácti měsících nepřítomnosti můžeme přece čekat nějaké změny v Novém Švýcarsku.“
„V naší druhé vlasti!“ dodal François.
„Představuji si už,“ zvolala Dolly, „že má nová obydlí… nové dvory… snad i vesnici…“
„Ale!“ řekl podnálodní, „spokojil bych se s tím, co uvidíme… a nepředstavuji si, že by na vašem ostrově mohla být krásnější krajina než tahle.“
„Není to nic proti Zaslíbené zemi, pane Blocku…“ tvrdila Dollу.
„Nic,“ připojila Jenny, „a jestli ji pan Zermatt nazval tímto jménem, je to proto, že si to zasloužila, a my vstoupíme na půdu země kananejské a budeme na tom lépe než Hebrejci.“ Johnu Blockovi nezbylo než dát se přesvědčit, že tato chvála není nijak přepjatá.
V šest hodin nařídil Fritz noční zastávku, i když ho to, stejně jako jeho bratra, stálo přemáhání, protože by rádi prodloužili etapu až k údolí Grünthalu.
V této roční době nehrozilo počasí změnou a nebyly obavy před zimou. Kapitán Gould a jeho přátelé trpěli spíše vedrem za dne, navzdory ochraně velkých stromů za poledne. Několik osamocených lesíků dovolilo kráčet ve stínu, i když nebylo třeba uchýlit se z přímé linie, a proto bez jakéhokoliv zdržení.
U ohně, opatřeného suchým, praskajícím dřívím, připravili jídlo stejně jako v poledne. Tuto noc však nestráví v jeskyni, ale při únavě nebude určitě nikoho spánek míjet.
Z opatrnosti chtěli však přece Fritz, François a podnálodní střídavě bdít. Za tmy bylo v dáli slyšet řev, a nesmí se zapomínat, že v této části ostrova se zdržovaly šelmy.
Nazítří vyšli hned na úsvitu. Při druhé zastávce mohli překročit průsmyk Úžlabí, pokud se nenatrefí nějaká překážka na této cestě, kde se stále objevovaly svěží stopy.
Pochod neposkytoval žádné větší obtíže než včera. Postupovali takřka od houští k houští, takže se uchránili před slunečními paprsky.
Po obědě na břehu řeky bystrého toku, široké asi na deset sáhů, která ubíhala k severu, jim zbylo jen sledovat její levý břeh.
Ani Fritz, ani François neznali tuto řeku, protože jejich výlety je nikdy nepřivedly do střední části ostrova. Neměli ovšem ani tušení, že už dostala jméno, že se jmenovala Montrose, stejně jako neznali nové jméno Útesu Johana Zermatta, kde vlála britská vlajka.
A jaké bude uspokojení pro Jenny, až se dozví, že tento vodní proud, jeden z nejdůležitějších Nového Švýcarska, nese jméno její rodiny!
Po hodině cesty opustili řeku Montrose, která náhle zahnula k východu. O dvě hodiny později vkročili Fritz a François, kteří šli napřed, konečně do jim již známého kraje.
„Údolí Grünthalu!“ zvolali, pozdravujíce ho hlasitým hurá.
Bylo to skutečně údolí Grünthalu, a zbývalo jen jít jím vzhůru až k hradbě, která uzavírala Zaslíbenou zemi, aby se octli u průsmyku Úžlabí.
Tentokrát by nikoho z nich nezadržela žádná úvaha, ani hlad nebo únava! Za Fritzem a Françoisem spěchali všichni rychlým krokem, ačkoliv cesta byla do kopce. Jako by je cosi hnalo kupředu v blízkosti cíle, kterého už nedoufali dosáhnout!
Ah! Co kdyby zvláštní šťastnou náhodou pan Zermatt a pan Wolstone byli v Eberfurtské poustevně, kdyby je tam doprovodily i jejich rodiny, jak to bývalo zvykem za krásné pohody…
Ale, jak se říká, „bylo by to příliš mnoho štěstí“, a sám John Block by v ně nechtěl doufat.
Konečně se objevil severozápadní konec údolí Grünthalu u skalní hradby, a Fritz se dal směrem k průsmyku.

Klády u vchodu byly na místě pevně zastrčené do mezer skály tak, aby odolaly úsilí nejsilnějších čtvernožců.
„Zde je naše brána…“ zvolal Fritz.
„Ano,“ řekla Jenny, „brána Zaslíbené země, kde žijí ti, které milujeme!“ Bylo jen zapotřebí odstrčit prkno, což vyžadovalo jen několik okamžiků.
Konečně prošli i průsmykem, a každý měl pocit, že se vrad do domova - toho domova, od kterého se ještě před třemi dny domnívali být vzdáleni na stovky a stovky mil!…
Fritz, François a John Block dali kládu opět do vrubu, aby tudy nenašli volný vchod dravci ani tlustokožci.
O půl osmé nastávala už noc s rychlostí, která je vlastní tropickým pásmům, když Fritz a jeho přátelé vcházeli do Eberfurtské poustevny. Ve dvoře nebyl nikdo, a jestliže bude třeba toho litovat, nemohl tím přece nikdo být překvapen.
Domek byl v dobrém stavu. Když otevřeli dveře i okna, začali dělat přípravy k ubytování, které mělo trvat jen asi deset hodin.
Podle zvyku pana Zermatta bylo obydlí uchystáno k přijetí obou rodin, které je navštěvovaly několikrát v roce. Lůžka byla určena pro Jenny, Dolly, Susan, malého Boba a kapitána Goulda. Půda kůlny, nastlaná suchou trávou, stačila ostatním pro tuto poslední noc před návratem domů.
Kromě toho byl Eberfurt vždy zásoben potravinami na týden.
Jenny měla práci jen s otvíráním velkých proutěných košů, které obsahovaly různé druhy konzerv, ságo, kasavovou nebo maniokovou mouku, maso a nasolené ryby. Co se týče ovoce - fíků, plodů kořenovníku, banánů, hrušek, jablek, bylo třeba jen kroku, aby se utrhaly ze stromů, stejně by se sklidila zelenina v zahradě.
Rozumí se, že i kuchyně a spižírna byly opatřeny nádobím. Sotvaže zapraskal oheň na ohništi, byl postaven i hrnec na třínožku. Načerpali vodu z přítoku Východní řeky, který zásoboval nádrž na dvoře. Co je ostatně obzvláště potěšilo, bylo to, že si mohli dopřát několik sklenic palmového vína ze sudů ve sklepě.
„Eh! Eh!“ volal podnálodní, „živili jsme se již dlouho střídmě čistou vodou…“
„Však nyní si za to spolu připijeme, statečný Johne Blocku!“ zvolal Fritz.
„Kolikrát vám bude libo,“ odpověděl podnálodní. „Není nic tak příjemného, jako připíjet si na zdraví tímto dobrým domácím vínem!…“
„Pijme tedy,“ řekl François, „na šťastnou shledanou s rodiči a přáteli ve Falkenhorstu nebo Felsenheimu!“ Sklenice zazvonily a trojí hurá zahlaholilo na počest rodin Zermattovy a Wolstoneovy.
„Opravdu,“ podotkl John Block, „v Anglii i jinde je mnoho hospod, které se nevyrovnají této v Eberfurtské poustevně…“
„A nezapomeňte, Blocku,“ řekl Fritz, „že pohostinství je zadarmo!“ Po jídle se Jenny, Dolly, Susan a Bob odebrali do jedné místnosti, kapitán Gould do druhé, Fritz, François, James a podnálodní pod kůlnu k odpočinku, kterého měli po tak dlouhé cestě velice zapotřebí.
Noc minula za nejlepších podmínek v bezpečí a všichni spali až do východu slunce.

XII. KAPITOLA

Odchod do Falkenhorstu – Průplav Znepokojení - Zpustošený dvůr - Vzdušné obydlí - Ve vrcholku stromu - Zoufalství Kouř nad Felsenheimem - Pozor!

Ráno o sedmé hodině posnídali zbytky od včerejška, dali si doušek na cestu - skleničku palmového vína - a pak opustili Fritz a jeho přátelé Eberfurtskou poustevnu.
Protože byli velmi nedočkaví, umínili si urazit za necelé tři hodiny ty tři míle, které je dělily od falkenhorstského dvorce.
Ne bez příčiny se odhodlal Fritz zamířit přímo k Falkenhorstu. Existovala ovšem druhá cesta, vedoucí k hospodářství Waldeggu u Labutího jezera, ale po ní by se etapa prodloužila. Nejkratší bylo jít přímočaře na Falkenhorst, odkud by sešli k Felsenheimu krásnou alejí podél pobřeží až k ústí potoka Šakalů.
„Je možné,“ podotkl Fritz, „že naše rodiny jsou nyní ubytovány ve svém vzdušném obydlí…“
„A je-li tomu tak, drahý Fritzi,“ dodala Jenny, „dočkáme se radosti, že je obejmeme o celou hodinu dřív…“
„A snad ještě dřív,“ řekla Dolly, „budeme-li mít ještě štěstí potkat je cestou!“
„Jen nejsou-li na letním bytě v Prospect Hillu!“ podotkl Francrois.
„Museli bychom pak stoupat až k mysu Zklamané naděje…“
„Není to předhoří,“ ptal se kapitán Gould, „kde má pan Zermatt očekávat příchod Unicornu?…“
„Ano, odtud, kapitáne,“ odpověděl Fritz, „a protože korveta bezpochyby už skončila své opravy, může se brzo objevit v dohledu ostrova.“
„Ať je tomu jakkoliv,“ řekl podnálodní, „myslím, že uděláme nejlíp, když vyjdeme… Není-li nikdo ve Falkenhorstu, půjdeme do Felsenheimu, a není-li nikdo ve Felsenheimu, půjdeme na Prospect Hill nebo jinam… Na cestu!“ V Eberfurtské poustevně nechybělo ani kuchyňské nádobí, ani zemědělské potřeby, ale marně Fritz hledal zbraně a lovecké náboje.
Chtěl-li otec a bratr jít do dvora, brali si s sebou ručnice, ale z opatrnosti je tam nikdy nenechávali. Ostatně nebylo se čeho obávat cestou přes obvod Zaslíbené země od chvt1e, kdy tygři, lvi a pardálové nemohli překročit průsmyk Úžlabí. Cesta mezi Útesem Johana Zermatta a údolím Grünthalu byla jistě nebezpečnější.
Sjízdná cesta - a kolikrát ji už urovnával vůz se zapřaženými buvoly a divokým oslem - se rýsovala mezi obdělanými poli v plném vzrůstu a mezi stromy bujné zeleně. Kapitán Gould a podnálodní, James a Susan Wolstoneovi, kteří tento kraj viděli poprvé, byli u vytržení. Ano!
Sem mohli přijít kolonisté, stačil bych jich uživit na sta, a celý ostrov na tisíce!

Po půldruhé hodině cesty, skoro na polovici cesty od Eberfurtské poustevny k Falkenhorstu, se Fritz na okamžik zastavil před potokem, jehož existence v této části obvodu mu byla neznámá.
„Tu je něco nového…“ pravil.
„Opravdu,“ řekla Jenny, „a nepamatuji se, že bych na tomto místě viděla vodu…“ „Potok se spíš podobá průplavu!“ poznamenal kapitán Gould.
Nebylo pochyby, byl to průplav, vyhloubený lidskou rukou.
„Máte pravdu, kapitáne,“ prohlásil Fritz. „Pan Wolstone měl asi nápad odvést vodu z potoka Sakalů, aby zásobil Labutí jezero a udržel jeho nejnižší stav vody za horké roční doby, čímž je umožněno zavlažování okolí Waldeggu…“
Jak víme, Fritz se nemýlil.
„Ano,“ pokračoval François, „byl to asi váš otec… váš otec, drahá Dolly, který měl tento nápad a provedl ho..“
François se také nemýlil.
„Oh!“ řekla Dolly, „myslím, že váš bratr Ernest je asi také spoluúčasten!“
„Pravděpodobně… náš učený Ernest…“ dodal Fritz.
„A proč ne neohrožený Jack… a také pan Zermatt?“ zeptal se kapitán Gould.
„Tedy celá rodina!“ zasmála se Jenny.
„Ano… obě rodiny, které nyní tvoří jen jedinou!“ odpověděl Fritz.
Podnálodní se účastnil podle svého zvyku na rozmluvě nejpřípadnější poznámkou:
„Učinili-li dobře,“ řekl, „ten nebo ti, kdo zřídili tento průplav, zaslouží stejně chválu ten nebo ti, protože přes něho položili můstek, a tím přes něho dovolili přejít… Pojďme tedy a pokračujme v cestě.“ Překročili můstek a pustili se do nejvíc zalesněné části, kde pramenil potůček, vylévající se u Falkenhorstu, poněkud pod Velrybím ostrůvkem.
Podle pravdy sluší poznamenat, že Fritz i François se snažili s napjatým sluchem postřehnout nějaký vzdálený štěkot nebo ránu z pušky.
Co dělal Jack, zuřivý lovec, nelovil-li za tohoto krásného rána?…
Právě se zvěř hýbala všemi směry, probíhala houštinami, rozbíhala se od stromu ke stromu… Kdyby oba bratři měli pušky, několikrát by zastřelili dva kusy jednou ranou. Zdálo se jim, že nikdy nebylo v obvodu tolik srstnaté i pernaté zvěře, až tím jejich přátelé byli překvapení.
Ale kromě cvrlikání ptáčků, křiku koroptví a dropů, štěbetání papoušic a občas i zavytí šakalů, nebylo slyšet nic jiného a nemísila se mezi ně žádná rána ze střelné zbraně, žádný hlas honicího psa.
Ovšem Falkenhorst byl vzdálen ještě dobrou míli, a bylo i možné, že rodiny byly dosud ubytovány ve Felsenheimu.
Konečně za falkenhorstským potokem bylo třeba sledovat pravý břeh až na pokraj lesa, na jehož konci se tyčil obrovský kořenovník, jehož dolní větve tvořily oporu vzdušného příbytku. Půl hodiny stačilo na to, aby prošli lesem v celé jeho délce.
Patrně ani pan a paní Zermattovi, ani Ernest a Jack, ani pan Wolstone, jeho choť a dcera nebyli ve Falkenhorstu. Zdálo se být nemožné, že by se jejich přítomnost už neohlašovala. Copak by Turek, Falb, Braun, nevycítili své mladé pány?… Neoznamovali by radostným štěkotem návrat nepřítomných?…
Pod mocnými stromy panovalo hluboké ticho - ticho, které začínalo budit neurčitý nepokoj. Pohlédl-li Fritz na Jenny, četl v jejích očích pocit úzkosti, který přece nic neospravedlňovalo. François, stižený jakousi nervózou, běžel napřed, a opět se vracel. Každý pociťoval jistou duševní nevolnost. Za deset minut budou ve Falkenhorstu… Za deset minut?… Nebylo to, jako by tam už došli?…
„Je jisté,“ prohlásil podnálodní, který chtěl působit proti tomuto zmatku myslí, „je jisté, že budeme muset sestupovat vaší krásnou alejí až do Felsenheimu! Zdržíme se o hodinu, to je všechno… A co je to za dobu po tak dlouhé nepřítomnosti?…“ Zrychlili krok.
Za několik okamžiků později se objevil pokraj lesa, pak obrovský kořenovník uprostřed dvora, uzavřeného ohradou z tyčí, kterou vroubil živý plot.
Fritz a François běželi ke dvířkům v plotě…
Dvířka byla otevřená a zjistilo se, že byla i napůl vyvrácena.
Oba bratři vnikli do dvora a zastavili se uprostřed u malé nádržky…
Obydlí bylo pusté.
Z drůbežárny a chlévů, postavených u hradby, nevycházel zvuk, ačkoliv obyčejně za letní doby hostily krávy, skopce i drůbež.
Pod kůlnami v nepořádku ležely různé předměty, bedny, koše, zemědělské nářadí, což bylo v rozporu s obvyklou pečlivostí paní Zermattové, paní Wolstoneové a její dcery.
François běžel ke chlévům.
Bylo tam jen několik hrstí suché trávy v jeslích.
Copak zvířata vyrazila dveře ohrady? Bloudila krajem?… Ne… jelikož nebylo vidět ani jediného v okolí Falkenhorstu…
Bylo konečně možné, že z nějakého důvodu byla vyhnána do jiných ohrad, ale to bylo málo pravděpodobné…
Víme, že falkenhorstské hospodářství se skládalo ze dvou obydlí, z jednoho mezi větvemi kořenovníku, a z druhého mezi kořeny, které se navzájem podpíraly u jeho paty. Nad nimi byla vystavěna z bambusových tyčí střecha, která byla pokryta mechem, natřeného dehtem, a terasa se pak pyšnila zábradlím. Tato terasa skrývala několik pokojů, oddělených příčkami, připevněnými ke kořenům, a dost prostorných, aby v nich společně mohly bydlet obě rodiny.
Toto první obydlí bylo stejně tiché jako příslušenství dvora.
„Vejděme!“ řekl Fritz pohnutým hlasem.
Všichni ho následovali, a z hrdel se jim vydral výkřik - jen výkřik, protože nemohli pronést ani slovo…
Nábytek byl rozházen, židle a stoly zpřevrhány, kufry otevřeny, peřiny a prostěradla ležely na podlaze, nádobí bylo

hozeno do kouta.
Vypadalo to, jako by byly pokoje zničeny z pouhé rozkoše. Ze zásob potravin, udržovaných obyčejně ve Falkenhorstu v plném počtu, už nic nezbývalo. V seníku nebylo seno; ve sklepě byly prázdné soudky od vína, piva a likérů. Nebyla tu jediná zbraň, kromě nabité bambitky, kterou podnálodní zdvihl a zastrčil si ji za pás. Obyčejně vždy bývaly ručnice a bambitky ponechány ve Falkenhorstu po celou dobu lovů.
Všichni zůstali jako přimrazeni před tímto neočekávaným zpustošením… Tak to vypadalo i ve Felsenheimu, Waldeggu, Zuckertopu a Prospect Hillu?… Z rozličných hospodářství obvodu zůstala snad jen jediná Eberfurtská poustevna ušetřena lupiči, a kdo byli tito lupiči?
„Přátelé," řekl kapitán Gould, „stalo se neštěstí… ale snad není tak velké, jak se vám ve vaší obavě zdá…" Nikdo neodpověděl - a co by mohli odpovědět Fritz, François a Jenny, kterým pukalo srdce? Vešli do Zaslíbené země s radostí v duši, co našli ve Falkenhorstu?… Zkázu a opuštěnost!
Co se stalo?… Vpadla do Nového Švýcarska tlupa pirátů, tak četných v této době v Indickém oceánu, kde jim ostrovy Andaman a Nikobar poskytovaly bezpečný útulek?… Mohly rodiny zavčas opustit Felsenheim, uchýlit se do jiné části ostrova, nebo i uprchnout?… Padly těmto pirátům do rukou… nebo podlehly při pokusu obrany?…
A konečně poslední otázka: Přihodila se tato událost před několika měsíci, týdny nebo dny, a bylo možné jí předejít, kdyby Unicorn připlul do těchto mořských končin ve stanovené lhůtě?…
Jenny se snažila zadržet slzy, zatímco Susan a Dolly hlasitě vzlykaly.
François se chtěl pustit ven, aby pátral po otci, matce i bratřích, a bylo zapotřebí, aby ho Fritz zadržel. Harry Gould a podnálodní vyšli několikrát prohlédnout zákopy ohrady, ale vraceli se, aniž by viděli a slyšeli něco, co by jim podalo vysvětlení.
Šlo však o to, pro co se rozhodnout. Bylo záhodno zůstat ve Falkenhorstu, vyčkat zde dalších událostí, nebo sejít k Felsenheimu, aniž by se dozvěděli, na čem jsou?… Měli udělat obhlídku kraje s tím, že by Jenny, Dolly a Susan Wolstoneovou zanechali pod Jamesovým dohledem, zatímco Fritz, François, Harry Gould a John Block by šli na výzvědy buď pobřežní alejí, nebo přímo krajem?
V každém případě bylo nutné odejít z této nejistoty, neboť i pravda neponechala žádnou naději!
A Fritz jistě mluvil podle všeobecného cítění, když řekl:
„Zkusme dorazit do Felsenheimu…"
„A pojďme ihned," zvolal François.
„Půjdu s vámi!" prohlásil kapitán Gould.
„Já také…" dodal John Block.
„Budiž," odpověděl Fritz, „ale James zůstane s Jenny, Dolly a Susan, a ukryjí se v bezpečí ve výšině Falkenhorstu…"
„Vystupme tam napřed všichni," navrhl John Block, „a odtud snad uvidíme…" Bylo to opravdu to nejvhodnější, než se vydají na obhlídku. Ze vzdušného příbytku a zvláště z vrcholu kořenovníku obhlížel zrak část ZasHbené země a moře na východě, jakož i tři míle pobřeží mezi zálivem Spásy a mysem Zklamané naděje.
„Nahoru… nahoru!…" odpověděl Fritz na návrh podnálodního.
Obydlí, zřízené mezi větvemi stromu, uniklo zpustošení díky hustému listí kořenovníku, které je skrývalo zrakům? Bylo to celkem pravděpodobné. Dveře, vedoucí ke schodům, které se vinuly uvnitř kmene, nenesly žádné stopy násilí, protože byly v pozadí poslední místnosti málo viditelné.
François se snažil tyto zamčené dveře otevřít a vylomil zámek, jehož závora odskočila.
V několika okamžicích všichni vyběhli po schodech, osvětlených úzkými střílnami ve stromě, a vešli na kruhovitý balkon, dobře ukrytý za clonou z listí.
Ocitnuli se na planině; Fritz a François spěšně vnikli dovnitř první místnosti.
Ani tato, ani žádná z vedlejších nebyly v nejmenším nepořádku, lůžka byla v pořádku, nábytek na místě. Bylo tedy zřejmé, že staré Sokolí hnízdo zůstalo ušetřeno. Byl to důkaz, že lupiči neobjevili dolní dveře. Co se týká příhytku, ukrytého mezi větvemi kořenovníku, zarostl za uplynulých dvanáct let tak hustě listím, že ho nebylo možné vidět z dolejšího dvora ani z pomezí sousedního lesa. V minutě prohlédla Jenny s Dolly a Susan místnosti, jí tak dobře známé, v nichž několikrát s rodinou přebývala.
Opravdu se zdálo, že teprve včera zde všechno srovnaly paní Zermattová a Wolstoneová. Našly tu sušené maso, mouku, rýži, konzervy i nápoje v zásobě na celý týden, jak to bývalo zvykem ve Falkenhorstu, tak i v ostatních dvorcích Waldeggu, Eberfurtské poustevny, Prospect Hillu a Zuckertopu.
Nikdo ovšem za těchto okolností nemyslel na jídlo. Co jim působilo starost a uvádělo je do zoufalství, byla opuštěnost, v jaké se Falkenhorst nacházel uprostřed letní doby; bylo to hrozné vydrancování, kterého byl dějištěm!
Vrátili se na balkon, Fritz a podnálodní se vyšplhali do nejvyšších větví kořenovníku, aby se mohli rozhlédnout co nejdál.
K severu se rozprostírala pobřežní čára, kterou na pahorku zakončoval mys Zklamané naděje, na kterém se tyčil Prospect Hill. Ale tímto směrem nemohl zrak kvůli stromům dohlédnout ani za dvorec Waldegg. V této části obvodu nebylo spatřeno nic podezřelého.
K západu, za průplavem, který spojoval potok Šakalů a Labutí jezero, se rozevíral kraj, svlažovaný falkenhorstským potůčkem, po jehož můstku přešli Fritz a jeho přátelé. Krajina byla neméně pustá než ta, která se táhla dále k západu až k průsmyku Úžlabí.
Na východ se šířilo rozsáhlé mořské rameno mezi mysem Zklamané naděje a východním předhořím, za nímž se zaokrouhloval záliv Unicornu. Na širém moři nebylo vidět jedinou plachtu, ani jedinou loď podél pobřeží. Nic než vodní pláň, ze které na severovýchodě trčelo skalisko, na kterém tehdy Landlord ztroskotal.
Když se obrátily zraky k jihu, ve vzdálenosti asi jedné míle mohli přítomní rozeznat pouze ústí zálivu Spásy poblíž

hradby, která chránila obydlí Felsenheimu.
Z tohoto obydlí ovšem nebylo vidět nic, snad jen zelené vrcholky stromů v zahradě a dál k jihozápadu světlou čáru, která označovala koryto potoka Šakalů.
Fritz a John Block opět sestoupili na balkon, když věnovali deset minut této první obhlídce. Používali dalekohledu, který pan Zermatt vždy nechával ve Falkenhorstu, a pozorně hleděli směrem k Felsenheimu a pobřeží.
Nikdo se tam neukazoval… Bylo možné, že obě rodiny už nejsou na ostrově.
Nicméně bylo možné, že pan Zermatt i ostatní byli odvedeni lupiči do některého dvora Zaslíbené země, nebo i do jiné části Nového Švýcarska. K této domněnce však připojil Harry Gould poznámku, na kterou bylo nesnadné odpovědět.
„Lupiči, ať už byli kdokoliv," pravil, „museli připlout po moři a přistáli v zálivu Spásy… Nuže, nepozorovali jsme žádnou z jejich lodí…
Podle toho jsme soudili, že odpluli… a snad s sebou vzali…"
Nikdo se neodvážil odpovědět kapitánovi Gouldovi. Ostatně nepřestávalo být velmi vážné, že se Felsenhein nezdál být obydlen. Z výšky stromu nebyl vidět žádný stoupající kouř nad zahradními plantážemi.
Harry Gould vyslovil myšlenku, že obě rodiny opustily Nové Švýcarsko dobrovolně, jelikož se Unicorn neobjevil ve stanovenou dobu.
„A jak?…" ptal se Fritz, který by se rád zachytil na této naději.
„Na palubě lodi, která připlula do těchto končin…" odpověděl Harry Gould, „buď na jedné z těch, které byly vypraveny z Anglie, nebo kterékoliv jiné, kterou náhoda plavby zavedla na dohled ostrova…" Do jisté míry to bylo přijatelné vysvětlení. A přece, kolik tu bylo vážných příčin, aby opuštění Nového Švýcarska nesouviselo s touto okolností!
„Nesmíme otálet…" řekl Fritz, „vyrazíme na obhlídku…"
„Pojďme!" odpověděl François.
V okamžiku, kdy se Fritz chystal odejít, zastavila ho Jenny se slovy:
„Zdá se mi, že vidím vznášet se kouř nad Felsenheimem…" Fritz uchopil dalekohled, nasměroval ho k jihu, a déle než minutu zůstalo jeho oko přimknuto k očnici dalekohledu…
Jenny měla pravdu. Nyní byl kouř viditelný, a protože zhoustl, snesl se nad záclonu zeleně, nad skály, uzavírající vzadu Felsenheim.
„Jsou tam… jsou tam…" volal François, „a měli bychom už být u nich!" Nikdo nepochybovalo tomto tvrzení. Všichni potřebovali zachytit se nějaké naděje a zapomněli na všechno, na stav opuštěnosti falkenhorstského okolí, na vypleněný dvůr, na nepřítomnost domácích zvířat, na prázdné chlévy i na zpustošení místností na úpatí kořenovníku…
Nicméně aspoň u kapitána Goulda a Johna Blocka se zachoval chladný rozum. Felsenheim byl - svědčil o tom kouř - zřejmě v té chvíli obydlen… Ale nebyli to lupiči?… Bylo proto zapotřebí se k nim přiblížit co nejopatrněji. Snad by bylo lepší, kdyby ani nešli alejí, která sestupovala k potoku Šakalů. Přes pole, a pokud se dá jít od houští k houští, dojdou snad šťastně k můstku, aniž budou objeveni.
Všichni se chystali opustit vzdušné obydlí, když v tom Jenny pronesla, odkládajíc dalekohled, kterým se rozhlížela směrem k zálivu:
„A důkazem, že obě rodiny jsou dosud zde… že neopustily svůj ostrov… je, že na Žraločím ostrůvku vlaje prapor!"
Byla to pravda, nikdo dosud nezpozoroval bíločervenou vlajku, barvy Nového Švýcarska, které vlály nad baterií. Ale dávalo to celkem jistotu, že pan Zermatt, pan Wolstone a jejich ženy a děti ostrov neopustili?… Nevlál, podle zvyku, prapor vždy na tomto místě?…
Nechtěli o tom rozhodovat… Všechno se vysvětlí ve Felsenheimu… za hodinu…
„Pojďme… pojďme!…" opakoval François a zamířil ke schodům.
„Zadržte… zadržte!…" pravil najednou podnálodní tlumeným hlasem.
Viděli, že šplhá na balkon ze strany k zálivu Spásy. Pak odhrnul listí, prostrčil hlavu a rychle ji opět stáhl zpět.
„Co je?…" zeptal se Fritz.
„Divoši…" odpověděl John Block.

XIII. KAPITOLA

Různé dohady - Co je třeba - Výstřel z děla Žraločí ostrůvek - Obhlídka až ke břehu Opuštěný člun - Vstup do člunu

Bylo půl třetí odpoledne. Listí kořenovníku bylo tak husté, že sluneční paprsky, skoro kolmé, jím nemohly proniknout. Fritz a jeho přátelé nebyli tedy v nebezpečí, že na sebe upozorní ve vzdušném falkenhorstském příbytku, dosud neznámém divochům, kteří přistáli u ostrova.
Tlupa pěti mužů, polonahých, černé pleti, jako jsou domorodci západní Austrálie, ozbrojených luky a šípy, se blížila alejí. Nebylo pochybnosti, že tady jsou, že Zaslíbená země čítá i jiné obyvatele než ty ve Felsenheimu. Ale co se stalo s panem Zermattem a ostatními?…
Mohli uprchnout?… Podlehli v nerovném boji?…
Nedalo se předpokládat, jak podotkl John Block, že by počet domorodců na ostrově byl omezen na tohoto půl tuctu mužů. V takové početné menšině by pana Zermatta, oba jeho syny a pana Wolstonea nezmohli i v případě přepadu…
Byla to asi celá tlupa, která připlula v množství pirog a přepadla Nové Švýcarsko… Toto loďstvo bylo asi nyní zakotveno v zátoce i s šalupou a pinasou… Jestli je nebylo vidět z výšin Falkenhorstu, bylo to proto, že z této strany byl pohled zatarasen špicí zálivu Spásy…
A kde byly tedy rodiny Zermattova a Wolstoneova?… Z toho, že nebyly ani ve Falkenhorstu, ani v okolí, mohlo se soudit, že byly zajaty ve Felsenheimu… že neměly ani čas, ani možnost hledat útočiště v jiných dvorcích… nebo že

byly povražděny?
Nyní se všechno vysvětlovalo; pustošení, dokázané ve Falkenhorstu, i opuštěnost celé části okrsku mezi průplavem Labutího jezera a pobřežím!… Fritz, François a Jenny byli postiženi nejhroznějším neštěstím, jaké je jen mohlo potkat!… Stejně i James, jeho žena i sestra!…
A jak zachovat nějakou naději, která by nebyla hodně vratká?… Zatímco Harry Gould a podnálodní neztráceli divochy z dohledu, dali ostatní volný průchod svým slzám i svému zoufalství…
Zbývala poslední domněnka: Bylo možné, že se obě rodiny uchýlily na západ, do části ostrova za Perlovou zátokou?… V případě, že rodiny spatřily od zálivu Spásy zdálky pirogy, když měly dost času ujet v povozu, berouce s sebou zásoby i zbraně?… Ale nikdo se tomu neodvážil uvěřit!…
Harry Gould a John Block pozorovali stále příchod divochů.
Chystali se vniknout do dvora a potom do příbytku, jednou už navštíveného a vypleněného? Bylo možné, že objeví dvířka ke schodům?
V tom případě, protože jich bylo jen pět nebo šest, zbavili by se jich bez obtíží. Až by se objevili na plošině, přepadli by je jednotlivě a shodili přes zábradlí, což by byl pád z výšky čtyřiceti až padesáti stop…
„A jestli jim zbudou po tomto kotrmelci ještě nohy, aby došli do Felsenheimu," prohlásil podnálodní, „pak jsou tyto bestie spíše podobné kočce než opici!" Když však došli ke konci aleje, muži se zastavili. Fritzovi, Harrymu Gouldovi a Johnu Blockovi neunikl nyní ani jediný jejich pohyb. Co chtěli ve Falkenhorstu?… Jestliže unikl vzdušný příhytek dosud jejich zrakům, neobjeví ho teď a zároveň i ty, kteří v něm jsou?… A nevrátí se pak ve větším počtu, a jak bude pak možné se ubránit útoku snad sta domorodců…?
Když domorodci přešli mýtinu, obrátili se nejdřív ke kůlové hradbě, kterou obešli. Tři z nich vnikli dovnitř dvora, pod kůlnu nalevo, a vyšli skoro ihned, nesouce rybářské nástroje, tam uložené.
„Neostýchají se, lotři!…" mručel podnálodní. „Ani se neptají o dovolení…"
„Mají člun na břehu… a budou lovit podél pobřeží?…" ptal se Harry Gould.
„Hned se to dozvíme, kapitáne," odpověděl John Block.
Skutečně tři muži dohonili své soukmenovce. Ubírajíce se pak stezkou, vroubenou hustým trnitým plotem a vedoucí podél pravého břehu falkenhorstského potoka, sestupovali k moři.
Zůstali v dohledu až do chvíle, kdy přišli k ohybu, ve kterém tekl potok až ke svému ústí do zálivu Plameňáků.
Ale jakmile zahnuli nalevo, přestali být viditelní, a mohli být spatřeni teprve, když by vypluli na moře. Bylo možné, že měli na břehu loďku - možná také, že ji používali obvykle k rybolovu v blízkosti Falkenhorstu.
Zatímco Harry Gould a John Block zůstávali na hlídce, řekla Jenny Fritzovi, přemáhajíc bolest, která se u Dolly a Susan jevila vzdechy a slzami:
„Můj drahý… co je třeba?" Fritze se podíval na svoji ženu a nevěděl, co odpovědět.
„Co je třeba…" prohlásil kapitán Gould, „o tom hned rozhodneme… Především je zbytečné setrvávat na balkoně, kde jsme v nebezpečí, že nás spatří." Když byli všichni shromážděni v místnosti, zatímco Bob, unavený dlouhou cestou, spal ve vedlejší komůrce, řekl Fritz na odpověď k otázce své ženy:
„Drahá Jenny… není ztracena všechna naděje na shledání s našimi rodinami… Je možné… velice možné, že nebyli přepadeni… Můj otec a pan Wolstone uviděli asi zdaleka pirogy… Snad měli čas uchýlit se do některého z dvorců nebo i do hloubi lesů Perlového zálivu, kam se divoši neodvážili… Když jsme opustili Eberfurtskou poustevnu a přešli přes průplav, nenašli jsme po nich žádné stopy… Mé mínění je, že se nevzdálili od pobřeží…"
„Myslím si totéž," dodal Harry Gould, „a podle mého názoru uprchli pan Zermatt i pan Wolstone se svými rodinami…"
„Ano… potvrdila bych to!…" prohlásila Jenny. „Drahá Dolly, i vy, Susan, nezoufejte… neplačte!… Spatříte opět svého otce i matku, jako i my se shledáme s tvými rodiči, Fritzi, i s vašimi, Jamesi!…" Mladá žena mluvila s takovou přesvědčivostí, že, slyšíce ji, nabývali všichni naději, a François, který ji bral za ruku, řekl:
„Bůh mluví vašimi ústy, drahá Jenny!" Ostatně dobře uváženo, jak to prohlašoval i kapitán Gould, bylo málo pravděpodobné, že by Felsenheim byl překvapen útokem divochů, protože pirogy nemohly za noci přistát na pobřeží jim neznámém.
Musely připlout za dne, buď od východu, nebo od západu, ubírajíce se zálivem Spásy. Nuže, při poloze tohoto mořského ramene mezi východním mysem a předhořím Zklamané naděje, jak by je zdaleka nezpozorovali pan Zermatt, pan Wolstone, Ernest nebo Jack, a nenašli čas uchýlit se do jiné části ostrova?
„A konečně je také možné, že pokud divoši vystoupili před nedávnem z lodí," dodal Fritz, „snad naše rodiny ani nebyly ve Felsenheimu… Copak není čas, kdy jsme obyčejně navštěvovali dvorce?..
Jestli jsme se s nimi nesetkali včera v noci v Eberfurtské poustevně, je možné, že jsou ve Waldeggu, v Prospect Hillu, v Zuckertopu, uprostřed hustých lesů…"
„Pojďme nejprve do Zuckertopu…" navrhoval François.
„Ano," odpověděl John Block, „ale ne dříve než v noci…"
„Ne… okamžitě… okamžitě!…" opakoval François, který nechtěl nic slyšet.
„Mohu jít sám… Půl třetí míle tam a půl třetí zpět, vrátím se do třech hodin a zjistím, na čem jsme…"
„Ne, Françoisi, ne!…" řekl Fritz. „Prosím tě, abychom se nerozdělovali… bylo by to neopatrné… a je-li třeba, poroučím ti to jako starší bratr!…"
„Fritzi… ty mi chceš bránit?" „Chci ti zabránit provést neopatrnost…"
„Françoisi… Françoisi…" mluvila Dolly prosebným hlasem, „poslechněte svého bratra!… Françoisi… prosím vás!…"
François trval na své myšlence odchodu a chystal se k sestupu.
„Dobře!" řekl podnálodní, který pokládal za nutné zakročit… „Je-li třeba jít na obhlídku, učiňme tak a nečekejme na noc… Ale proč bychom nešli všichni společně do Zuckertopu?…"

„Pojďte…“ řekl François.
„Ale,“ pokračoval podnálodní a obrátil se k Fritzovi, „je opravdu nutné vydat se k Zuckertopu?…“
„Kam… ne-li tam?…“ ptal se Fritz.
„K Felsenheimu!“ odpověděl John Block.
Toto jméno, které padlo znenadání v rozhovoru, mělo za následek, že změnilo jeho směr.
Do Felsenheimu?… Proč ne, jestli padli pánové Zermatt a Wolstone, jejich ženy a děti do rukou divochů, a jestli byly jejich životy ušetřeny, bylo to tam, kde se nacházeli, protože kouř ohlašoval, že Felsenheim je obydlen… Tam bylo nutné donést jim zprávu o návratu Fritze, Françoise, Jenny, Dolly, Jamese a Susan Wolstoneových…
„Půjdeme do Felsenheimu… dobře,“ řekl kapitán Gould, „ale půjdeme tam všichni?…“
„Všichni?… Ne…“ prohlásil Fritz, „po dvou nebo po třech, a až nadejde noc…“
„Noc?…“ opakoval François, který trval houževnatěji než jindy na své myšlence.
„Půjdu do Felsenheimu…“
„A dokud je den, doufáš, že unikneš divochům, kteří se potulují po okolí?…“ odpověděl Fritz.
„A jestli jim unikneš, jak vejdeš do Felsenheimu, jestli jsou tam v téhle chvíli?…“
„Nevím, Fritzi… ale podaří se mi zjistit, jsou-li tam naše rodiny… a pak přijdu za vámi!…“
„Milý Françoisi,“ odpověděl Harry Gould, „chápu vaši netrpělivost a sdílím ji s vámi!… Ale poddejte se našim radám, které diktuje opatrnost… Jestliže se vás zmocní divoši, budou upozorněni… dají se do pátrání po nás… a nebudeme v bezpečí ani ve Waldeggu, ani nikde jinde…“ Skutečně, situace by tím byla úplně změněna k horšímu, a kamkoliv by se uchýlili Fritz a jeho přátelé, všude by je nakonec domorodci vyslídili.
Fritzovi se podařilo přivést bratra k rozumu a François se podrobil autoritě toho, který snad byl hlavou rodiny…
Bylo ujednáno, že François a podnálodní vyjdou z Falkenhorstu po setmění. Obhlídku bylo lepší vykonat ve dvou, protože jevila mnohá nebezpečí. Plížíce se podél živého plotu aleje, chtěli se oba pokusit dostat se k potoku Šakalů. Když bude točitý můstek obrácen ke druhému břehu, přeplují potok a pokusí se vniknout ovocnou zahradou do felsenheimské ohrady. Bude snadné nahlédnout oknem, jestli jsou tam rodiny uvězněny. Jestli tam nejsou, vrátí se François a John Block ihned do Falkenhorstu a budou se soustředit na to, aby se před východem dne dostali do Zuckertopu.
Bylo tedy nutné čekat, ale jak pomalu tady míjely hodiny! Kapitán Gould a přátelé nikdy nebyli tak hluboce sklíčení. - Ani když šalupa zůstala opuštěná v neznámých mořských končinách, ani když se loď rozbila o skály Želvího zálivu, ani když trosečníkům, a s nimi třem ženám a dítěti, hrozilo přezimování na pustém pobřeží, ve vězení, ze kterého nemohli vyjít!
Uprostřed tolika zkoušek měli tehdy alespoň útěchu, že se nemusí znepokojovat o ty, kteří obývali Nové Švýcarsko!… A nyní našli tento ostrov v moci tlupy nevyzpytatelných divochů… a nevěděli, co se stalo s jejich rodiči a přáteli… a museli se obávat, že zahynuli v nerovném boji…
Nicméně den postupoval. Občas se Fritz nebo podnálodní vyšplhali mezi větve kořenovníku, aby pozorovali krajinu i moře. Nejvíce je znepokojovalo zjištění, jestli jsou divoši v okolí Falkenhorstu, nebo zda se už vrátili do Felsenheimu. Nezpozorovali nic, až na malý sloup kouře, který směrem k jihu, k ústí potoka Šakalů, vystupoval nad skály.
Až do čtyř hodin odpoledne nezměnila situaci žádná příhoda. Oběd byl připraven ze zásob, nalezených v příbytku. Kdo ví, jestli nebude po návratu Françoise a Johna Blocka nutné odebrat se do Zuckertopu, a to by byl dlouhý kus cesty!…
V tom okamžiku se ozval výstřel.
„Co je to?…“ ptala se Jenny, kterou Fritz zadržel, když viděl, že se blíží k oknu.
„Byl to výstřel z děla?…“ řekl François.
„Výstřel z děla!…“ zvolal podnálodní.
„Ale kdo by vypálil ránu?…“ ptal se Fritz.
„Nějaká loď v dohledu ostrova?…“ zeptal se James.
„Snad Unicorn!…“ zvolala Jenny.
„Pak by byl velice blízko,“ podotkl John Block, „protože výstřel nepřicházel zdaleka…“
„Na terasu… na terasu!…“ opakoval François a řítil se k balkonu…
„Buďme opatrní, ať nás nespatří, protože tlupa je jistě na pozoru…“ doporučoval kapitán Gould.
Zraky všech se obrátily k moři.
Neobjevovala se žádná loď, která podle blízkosti výstřelu měla být na úrovni Velrybího ostrůvku. Na moři zpozoroval podnálodní jediný člun, ve kterém byli dva muži, kteří usilovali dostat se k pobřeží Falkenhorstu.
„Kdyby to tak byli Ernest a Jack!…“ šeptala Jenny.
„Ne…“ odpověděl Fritz, „ti dva muži jsou divoši a člun je piroga…“
„Ale proč prchají?…“ ptal se François.
„Copak jsou pronásledováni?…“

V tom Fritz vyrazil výkřik - radosti a zároveň i překvapení!
V očích se mu zablesklo ostré světlo uprostřed obláčku bílé páry a skoro vzápětí se rozlehl druhý výstřel, který opakovaly ozvěny pobřeží.
Zároveň zasáhl projektil povrch zálivu a proud vody vytryskl na dva sáhy od loďky, které prchaly plnou rychlostí z Falkenhorstu.
„Tam… tam!…“ volal Fritz. „Můj otec… pan Wolstone… všichni naši jsou tam…“
„Na Žraločím ostrůvku?…“ ptala se Jenny.

„Na Žraločím ostrůvku!“ Z tohoto ostrůvku vyšel skutečně první výstřel, a potom druhý s koulí, namířenou proti piroze… Nebylo pochybnosti, že pan Zermatt, pan Wolstone i jejich rodiny mohli se uchýlit pod ochranu baterie, k níž se divoši neodvažovali přiblížit. Nad ní vlál bíločervený prapor Nového Švýcarska, zatímco britská vlajka poletovala na nejvyšším útesu ostrova!
Nic by nemohlo vylíčit radost - víc než radost - nadšení, jakému se oddali Fritz, François, Jenny, Dolly, James a Susan… Jestli jejich rodiče mohli dosáhnout Žraločího ostrůvku, nebude zapotřebí je hledat ani v Zuckertopu, ani v žádném jiném dvorci Zaslíbené země!…
A uhodneme lehce, že tyto pocity byly sdíleny kapitánem Harrym Gouldem i podnálodním, kteří byli tak srdcem i duší sdruženi s cestujícími Flagu.
Nebylo už řeči o Felsenheimu, všichni opustí Falkenhorst, jen aby se dostali - jak? nikdo nevěděl - na Žraločí ostrůvek. Ach! Kdyby bylo možné z výšky kořenovníku dát jim znamení, vztyčit praporec, který by odpovídal vlajce u baterie!… Ovšem, nebylo by to opatrné, stejně jako střílet z bambitky. I kdyby je slyšel pan Zermatt, mohli by je uslyšet divoši, potulující se snad v okolí Falkenhorstu.
Hlavní věcí tedy bylo, aby divoši nijak nezpozorovali přítomnost kapitána Goulda a jeho přátel, kteří by se nemohli ubránit útoku, na kterém by se zúčastnila celá tlupa, nyní již vládnoucí na Felsenheimu.
„Naše postavení je nyní dobré,“ podotkl Fritz, „nepoškoďme si je…“
„Ovšem,“ odpověděl Harry Gould, „protože nás dosud neobjevili, neuvádějme se v nebezpečí, aby se tak stalo!… Vyčkejme noci, než začneme jednat…“
„Jak bude možné dostat se nepozorovaně na Žraločí ostrůvek?…“ ptala se Jenny.
„Plaváním…“ prohlásil Fritz. „Ano… dovedu se tam dobře dostat jako plavec… A protože otec se tam asi uchýlil na šalupě, vrátím se s šalupou pro vás všechny…“
„Fritzi… drahý,“ zvolala Jenny, „přeplavat toto mořské rameno…“
„Je to pro mne hračka, drahá Jenny, hračka!…“ odpověděl neohrožený mladý muž.
„A konečně… kdo ví?…“ připojil John Block, „proč by nebyl na břehu člun divochů?…“ Večer se blížil, a po sedmé hodině už byla tma, protože noc v těchto zeměpisných šířkách následuje po dni skoro bez soumraku.
Kolem osmé hodiny nadešla chvíle, kdy bylo rozhodnuto, že Fritz, François a podnálodní sejdou do dvora. Ujistí se, že domorodci už nejsou nablízku, a odváží se až k pobřeží. V každém případě kapitán Gould, James Wolstone, Jenny, Dollya Susan počkají u paty stromu na znamení, aby je následovali.
Všichni tři tedy sestoupili, hmatajíce, ze schodů, protože nechtěli zapalovat oheň, jehož světlo by je prozradilo.
V dolním obydlí nebyl nikdo, ani pod kůlnami. Bylo důležité zjistit, jestli se vrátí muži, kteří zde byli za dne, do Felsenheimu, nebo jestli byli na pobřeží, ke kterému mířila piroga.
Ale zvláště záleželo na tom, neupouštět od opatrnosti, až dotud zachovávané. Proto se Fritz a John Block rozhodli odebrat se sami na břeh, zatímco by François zůstal na stráži u vchodu do dvora, připraven vrátit se, jakmile by hrozilo Falkenhorstu nebezpečí.
Fritz a podnálodní vystoupili z kůlové hradby a přešli mýtinu, do které ústila felsenheimská alej. Plížíce se pak od stromu ke stromu asi dvě stě kroků, naslouchali, dívali se, číhali, až došli k posledním skalám, které splachovaly vlny. Břeh byl pustý, stejně jako moře, až k předhoří, jehož profil bylo stěží vidět na východě. Žádné světlo se neukazovalo ani směrem k Felsenheimu, ani na hladině zálivu Spásy. Jen temná hráz vystupovala asi na tři čtvrtě nule od břehu v moři.
Byl to Žraločí ostrůvek.
„Pojďme…“ řekl Fritz.
„Pojďme,“ odpověděl John Block.
Oba zamířili k pískovému lemu, jehož nejspodnější část odkrýval ještě nastalý odliv.
Jaký výkřik radosti by jim unikl, kdyby se tak neovládali!… Byl tady člun, položený na boku.
Byla to ta piroga, kterou baterie pozdravila dvěma ranami z děla.
„Výborná náhoda, že ji koule netrefily!…“ zvolal John Block. „Jinak by byla nyní na dně… Když byli pan Jack nebo pan Ernest tak nešikovní, vyslovíme jim za to svou poklonu!“ Lodička australské stavby se dala řídit lopatkovitým veslem a mohla pojmout jen pět nebo šest osob. Ale přátel kapitána Goulda bylo i s ním osm, kromě dítěte, k přeplavbě na Žraločí ostrůvek. Vzdálenost obnášela ovšem jen tři čtvrtě míle.
„Stlačíme se,“ řekl John Block, „a nebude zapotřebí dvou cest…“
„Kromě toho,“ dodal Fritz, „za hodinu bude znatelný příliv, a protože je obrácen k zálivu Spásy, nevzdaluje se příliš od Žraločího ostrůvku, nebude nám zapotřebí velkého úsilí k přistání…“
„Všechno se daří co nejlépe,“ odpověděl podnálodní, „a začíná se rozuzlovat.“ Bylo zbytečné spouštět loď do moře; stačilo počkat, až ji příliv nadzvedne. John Block se přesvědčil, že je dobře přivázána a že nehrozí nebezpečí, že by odrazila od břehu.
Oba se vraceli po břehu, prošli alejí a dorazili k Françoisovi, který je očekával na dvoře.
Informován o věcech, mohl se jen zaradovat. Ale protože bylo záhodno čekat, až nastane příliv, než budou moci sednout do loďky, zanechal ho Fritz s podnálodním, aby hlídal přístup do dvora. Zprávy, které přinesl nahoru, byly přijaty s uspokojením!
O půl desáté večer sestoupili všichni k patě kořenovníku.
François a John Block nepozorovali nic podezřelého. Přístup k Falkenhorstu zůstával tichý. Byl by slyšel i nejmenší hluk, protože ve vzduchu se nehnul ani vánek.
Když přešli dvůr i mýtinu, šli Fritz, François a Harry Gould napřed a ostatní za nimi pod ochranou stromů v aleji a dorazili až ke břehu.

Byl stejně pustý jako před dvěma hodinami.
Příliv už nadzdvihl loďku, která se nadnášela na konci napnutého lana. Zbývalo jen do ní vstoupit, odvázat ji a odstrčit do proudu.
Jenny, Dolly, Susan a dítě zaujaly místo vzadu. Jejich společníci se skrčili mezi lavicemi, Fritz a François zasedli k veslům.
Bylo teď skoro deset hodin a za bezměsíčné noci mohli doufat, že přeplují, aniž je někdo spatří.
Přes dost hlubokou temnotu nebylo těžké zamířit k ostrůvku.
Jakmile pirogu zachvátil proud, nesl ji tímto směrem.
Všichni mlčeli. Nevyměnili slovo ani šeptem. Srdce se jim svírala nevylíčitelným pohnutím. Nebyly žádné pochyby, že rodiny Zermattova a Wolstoneova jsou na ostrůvku… Ale přece, jestli byl někdo z nich v zajetí… nebo podlehl v obraně…
Nemohli spoléhat na příliv, že je donese přímo k Žraločímu ostrůvku. Půl míle od břehu se odvracel zpět k ústí potoka Šakalů a rozléval se až doprostřed zálivu Spásy.
Fritz a François tedy statečně veslovali směrem k temné hrázi, ze které nepronikalo ani světlo, ani zvuk.
Ale pan Zermatt nebo pan Wolstone, Ernest nebo Jack byli asi na stráži u baterie. Nebyla piroga v nebezpečí, že ji zpozorují, že po ní vyšlou kouli v domněnce, že divoši, chráněni nocí, provádějí pokus, aby se zmocnili ostrova?… Skutečně, jakmile lodice byla asi na pět nebo šest provazců, zablesklo se světlo na místě, kde se zdvíhala kůlna baterie…
Byl to plamen doutnáku, a měl se vzduch otřást výstřelem?
A tu, neobávaje se už, že ho bude slyšet, povstal podnálodní a zvolal tuřím hlasem:
„Nestřílejte… nesmlejte!…“ „Přátelé… jsou zde přátelé!…“ volal kapitán Harry Gould.
„Jsme to my… my… my!…“ opakovali Fritz a François.
A v okamžiku, kdy přistávali k úpatí skal, přijali je do náruče pan Zermatt, pan Wolstone, Ernest a Jack.

XIV. KAPITOLA

Konečně spojeni! - Zcela stručně, co se přihodilo od odplutí Unicornu - Rodiny v zoufalství - Více naděje - Objevené pirogy

O několik minut později pobývaly obě rodiny - tentokrát v plném počtu - s kapitánem Harrym Gouldem i podnálodním, společně ve skladišti, zřízeném uprostřed ostrůvku, na pět set kroků od pahorku baterie, na kterém vlál prapor Nového Švýcarska.
Chtít podat představu o této scéně pohnutí a díkuvzdání, kdy pan a paní Zermattovi, Ernest a Jack tiskli na srdce a zahrnovali polibky Fritze, Françoise i Jenny, kdy James, Dolly, Susan a Bob nemohli se ani vyprostit z objetí pana a paní Wolstoneových, a kdy se vyměňovaly stisky rukou s kapitánem Gouldem a podnálodním, chtít vylíčit slovy, co bylo jen směsí radostných výkřiků, slz a polibků, nebylo by možné, a je lepší se o to nepokoušet.
Když se pak první pohnutí poněkud uklidnilo, sdělovali si navzájem příběhy posledních patnácti měsíců, ode dne, kdy Unicorn, odnášeje Jenny Montroseovou, Fritze, Françoise a Dolly, zmizel za výšinami mysu Zklamané naděje.
Ale dříve než se vrátili k událostem minula, bylo důležité zastavit se u přítomnosti.
Ačkoliv byly obě rodiny spojeny, nacházely se nicméně ve velmi vážném postavení, velmi ohroženém… Divoši se konečně mohou stát pány ostrůvku, až nebudou náboje nebo potraviny… A odkud také mohli pan Zermatt a všichni očekávat nějakou pomoc?…
Nejdříve Fritz několika slovy vyprávělo Unicornu, který zůstal v Capetownu, o vzpouře na palubě Flagu, o opuštění šalupy na moři, o jejím připlutí k pusté části neznámého ostrova, o okolnostech, za jakých kapitán Gould a jeho přátelé poznali, že ostrov je Nové Švýcarsko, o cestě, kterou vykonali až k obvodu Zaslíbené země, o zastávce ve Falkenhorstu, o objevení divochů…
„A kde jsou?… ptal se Fritz nakonec. „Ve Felsenheimu,“ odpověděl pan Zermatt.
„Ve velkém počtu?…“
„Nejméně sto… Připluli asi na patnácti pirogách… a patrně z australského pobřeží…“
„A Bůh budiž pochválen, mohli jste jim uniknout!“ zvolala Jenny.
„Ano, milá dcero,“ řekl pan Zermatt. „Jakmile jsme spatřili pirogy, které obeplouvaly Východní předhoří, poznali jsme, že míří k zálivu Spásy; utekli jsme na Žraločí ostrůvek a doufali, že se budeme moci bránit proti jejich útoku…“
„Otče,“ podotkl François, „divoši nyní vědí, že jste na tomto ostrůvku…“
„Vědí to,“ řekl pan Zermatt, „ale díky Bohu, nemohli zde dosud přistát, a náš starý prapor tady doposud vlaje!“ Ať je zde, ovšem velmi stručně řečeno, co se přihodilo od té doby, kterou končila první část tohoto vypravování.
Po návratu krásného počasí a po výletech, které přivodily objevení řeky Montrose, byla podniknuta obhlídka až k horskému řetězu, kdy pan Wolstone, Ernest a Jack vztyčili britský prapor na špici Útesu Johana Zermatta. To se stalo dvanáct dní před přistáním šalupy na jižním pobřeží ostrova, a kdyby pokračovali ve výletě až za horské pásmo, bezmála by se s kapitánem Gouldem sešli v Želvím zálivu… A kdyby se uskutečnilo toto setkání, kolik zármutku, nepokoje a trápení by se uspořilo na obou stranách!… Ale víme, že pan Wolstone a oba bratři se neodvážili za pustou planinu, rozkládající se k jihu, a vrátili se směrem k údolí Grünthalu.
Víme rovněž, že Jack, který se dal unést svou divokou žádostí lapit mladého slona, ocitl se uprostřed tábora divochů, kteří ho zajali. Unikl jim však ze zajetí a přinesl domů závažnou zprávu, že tlupa divochů přistála k východnímu pobřeží ostrova.

Není třeba vracet se k tomu, jaké byly obavy rodiny, na čem se usnesly vzhledem k útoku proti Felsenheimu, i jak zorganizovat ve dne i v noci hlídku.
Ostatně po tři měsíce nenastal žádný poplach. Divoši se neobjevovali ani ze strany Východního mysu, ani z nitra Zaslíbené země. Mohlo se skoro uvěřit, že navždy opustili ostrov.
Přesto neméně znepokojovala okolnost, že Unicorn, který měl připlout v září nebo v říjnu, se neobjevoval na širém moři Nového Švýcarska. Marně šel Jack několikrát vyhlížet návrat korvety z výšky Prospect Hillu… Pokaždé se vrátil do Felsenheimu, i když nic nespatřil.
Důležité je zmínit se přitom, že ta loď, kterou pan Wolstone, Ernest a Jack pozorovali, když byli na špici Útesu Johana Zermatta, byl Flag, což mohlo být potvrzeno shodou dat. Ano! Byl to trojstěžník, nyní již v rukou Roberta Borupta, který, když se přiblížil k ostrovu, chtěl opět odplout do Tichého oceánu Sundským mořem, a o kterém už nikdy nebylo zpráv…
Konečně minuly poslední týdny roku ve smutku, který se brzy změnil v zoufalství. Po patnácti měsících nechovali pánové Zermatt a Wolstone, Ernest a Jack ani ty nejmenší naděje, že spatří Unicorn. Paní Zermattová, paní Wolstoneová a Anne nepřestávaly oplakávat nepřítomné… Nikdo z nich neměl k ničemu chuť… Mysleli si: „Proč máme pracovat na zvelebení našeho ostrova?… Proč zakládat nové dvorce, zasévat nová pole, zlepšovat bez ustání oblast pro nás již příliš velkou, příliš značnou pro naše potřeby? Naše děti, naši bratři, naši přátelé se již nevrátí do této druhé vlasti, kde je očekávalo tolik štěstí, kde jsme byli tak šťastní, a mohli jimi být ještě dlouho!…“ Po tak dlouhé nepřítomnosti nebyli už v pochybnostech, že Unicorn ztroskotal, že zahynul se vším, co měl, že o něm už nebyly zprávy ani v Anglii, ani v Zaslíbené zemi!…
Skutečně, jestli korveta bez nehody vykonala svou první cestu a zakotvila na několik dní u mysu Dobré naděje, musela ve třech měsících doplout do Portsmouthu, svého konečného přístavu. Odtud měla po několika měsících vyplout znovu k určenému cíli Nového Švýcarska, a za ní mělo brzo být vysláno do nové anglické kolonie více vystěhovaleckých lodí. Nuže, protože žádná loď nenavštívila tuto část Indického oceánu, bylo to důkazem, že Unicorn ztroskotal v těch nebezpečných mořích mezi Austrálií a Afrikou dříve, než dorazil ke svému prvnímu kotvišti v Capetownu, a že proto existence ostrova nebyla dosud známa, a nebude nadále, přestože náhoda plavby zanese některou loď až do těchto vzdálených končin, ve kterých v tuto dobu nebyly žádné námořní cesty.
Dokonce bylo až příliš správné toto zauzlení fakt, byly až příliš logické důsledky toho, z nichž poslední byl, že Nové Švýcarsko nebylo dosud zapsáno v koloniálním panství britského impéria!
V první polovině pěkné pohody nemysleli pánové Zermatt a Wolstone na to, aby opustili Felsenheim. Obyčejně trávili nejkrásnější část roku v Falkenhorstu, ponechávajíce si týden pro dvorce Waldeggu, Zuckertopu, Prospect Hillu a Eberfurtské poustevny. Tentokrát se omezili jen na krátké návštěvy, které vyžadovala péče o zvířata. Nesnažili se prozkoumat jiné části ostrova za obvodem Zaslíbené země. Ani pinasa, ani šalupa nepluly kolem Východního mysu nebo předhoří Zklamané naděje na obblídku. Ani Perlový záliv nebyl prozkoumán až k nejzazší hranici. Jakmile Jack vykonal několik výletů v kajaku přes záliv Spásy, spokojil se lovem v okoH Felsenheimu, nechávaje odpočívat Brausewinda, Sturma i Brummera. Nebyly podniknuty různé práce, které pan Wolstone, podle svých inženýrských instinktů, měl na mysli. K čemu?… Ano… K čemu?… V tomto slově se jevila skleslost obou rodin, tak těžce zkoušených. Proto když se 25. prosince sešli k vánoční slavnosti - slavené několik let v plné radosti - stékaly slzy ze všech očí a mísily se s modlitbami za ty, kteří zde nebyli!…
Tak začal další rok 1817… Nikdy se nejevila příroda v této nádherné letní době marnotratnější ve svých darech. Ale její štědrost převyšovala potřeby tohoto domácího krbu, ke kterému zasedalo už jen sedm osob. Velké obydlí se zdálo prázdné, když dříve bylo plné ruchu, mrtvé, když bylo dříve tak živoucí!…
A jak litovali pan a paní Zermattovi, pan a paní Wolstoneovi, že svolili k odchodu svých dětí, dokonce že je i povzbuzovali!… Copak se nemohli spokojit se štěstím, dosud tak trvalým?… Bylo moudré ho zvětšovat, a nebyla to nevděčnost proti Bohu, který po léta tak viditelně chránil trosečníky z Landlordu?…
A přece, co udělal pan a paní Zermattovi pro oba své syny, bylo nutné. Povinností Jenny bylo jet za svým otcem. Fritzovou povinností bylo doprovodit tu, která měla být jeho ženou a o jejíž ruku chtěl požádat plukovníka Montrosea… François měl za povinnost dovézt Dolly do Capetownu, odevzdat ji do rukou Jamese Wolstonea, a při návratu Unicornu dovést je zpět k jejich rodině… A konečně pan Zermatt byl povinen zvát vystěhovalce v tak velkém počtu, jak to dovolí prostředky Nového Švýcarska!…
Ano, všichni jednali moudře… Kdo by předvídal, že korveta se nevrátí z cesty, a že je nutné zříci se naděje na její návrat!…
Bylo však třeba říci si, že všechno je nenapravitelně ztraceno?…
Nedalo se zpoždění Unicornu vysvětlit jinak než ztroskotáním, při kterém zahynul se vším všudy?… Snad prodloužil svůj pobyt v Evropě?… Snad slušelo se vyčkávat jeho objevení se na moři před mysem Zklamané naděje nebo před Východním předhořím… Snad budou brzo moci vidět jeho vysoké plachty a plápolat dlouhý prapor jeho hlavního stěžně?…
Bylo to v druhé polovině ledna tohoto osudného roku, kdy Jack spatřil loďstvo pirog v okamžiku, kdy obeplulo špici Východního mysu a mířilo k zálivu Spásy. Nemohl ostatně být překvapen tímto zjevem.
Od chvI1e, kdy Jack upadl do jejich zajetí, divoši přece věděli, že ostrov je obydlen…
Ať tomu bylo jakkoliv, za dvě hodiny, hnány průlivem, dostihnou pirogy ústí potoka Šakalů. Sedí v nich pravděpodobně aspoň sto mužů, protože celá tlupa, která tehdy přistála k ostrovu, se asi účastnila této výpravy, a jak by jim mohli klást vážný odpor?…
Uchýlit se do Falkenhorstu, Waldeggu, Prospect Hillu, Zuckertopu, nebo i do Eberfurtské poustevny?… Ale byly tam rodiny ve větším bezpečí?… Jakmile ustoupí na bohaté území Zaslíbené země, dovedou je vetřelci jistě celé

proběhnout!… Bylo by konečně zapotřebí hledat skrytější útulek v neznámých končinách ostrova, a byla by jistota, že zde nebudou objeveni?…
Za těchto okolností navrhl pan Wolstone zaměnit Felsenheim za Žraločí ostrůvek. Jestliže vstoupí do šalupy za dolním kamenem zálivu Spásy a poplují podél falkenhorstského pobřeží, budou moci dosáhnout ostrůvku před příchodem pirog?… Tam, pod ochranou dvou děl baterie, by alespoň byla možnost obrany, kdyby se divoši pokoušeli vejít na ostrůvek.
Ostatně, kdyby nezbýval čas přenést tam věci a zásoby potravin, nutné k dlouhému pobytu, mohly by se obě rodiny ubytovat ve skladišti, opatřeném lůžky. Kromě toho naložil pan Zermatt na šalupu nejnutnější potřeby. Navíc ostrůvek, porostlý kořenovníky, kokosovými palmami a jinými stromy, sloužil za ohradu celému stádu antilop, a bystrý pramen zajišťoval hojnost vody i za největších veder.
Nebyly tedy obavy o potravu na několik měsíců. Co se týče obou čtyřliberních děl, kdo mohl říci, jestli stačí k odražení osádek pirog, kdyby tyto postupovaly proti Žraločímu ostrůvku!… Divoši ovšem neznali účinek těchto střelných zbraní, jejichž výstřely by mezi nimi mohly způsobit zděšení, nemluvě o koulích a střelách, kterými by je neušetřila obě děla i ručnice. Ale kdyby k ostrovu přistálo padesát divochů…
Návrh pana Wolstonea byl přijat, ale nesměl se ztratit ani okamžik.
Jack a Ernest dopravili šalupu k ústí potoka Šakalů. Přenesli do ní bedny s konzervami, basavovou mouku, rýži, a také zbraně a náboje. Pan a paní Zermattovi, pan a paní Wolstoneovi, Ernest a Anne do ní usedli, zatímco Jack zaujal místo ve svém kajaku, který měl umožňovat spojení mezi ostrůvkem a pobřežím. Zvířata bylo nutné zanechat ve Felsenheimu, kromě dvou psů, kteří následovali své pány. Šakal, pštros, divoký osel a jiní, ponechaní na svobodě, si sami dokázali opatřit potravu.
Šalupa vyplula z ústí potoka, když se pirogy objevovaly už naproti Velrybímu ostrůvku. Nebezpečí, že bude spatřena v této části moře mezi Felsenheimem a Žraločím ostrůvkem, nehrozilo.
Pan Wolstone a Ernest zasedli k veslům a pan Zermatt řídil loď tak, aby se využilo jistých protiproudů, které dovolily přistát, i když nebylo potřeba příliš zdolávat stoupající příliv. Nicméně loď musela po celou míli zdatně zápasit, aby nebyla zavlečena k zálivu Spásy. Teprve za tři čtvrtě hodiny po vyplutí mohla lodice, plížíc se mezi skalami, zakotvit u paty pahorku baterie.
Ihned vylodili bedny, zbraně i různé předměty, přinesené z Felsenheimu, a uložili je ve skladišti. Pan Wolstone a Jack vešli pod kůlnu baterie a postavili se zde, aby přehlédli přístup k ostrůvku.
Vlajka, která vlála na signálovém stožáru, byla ihned sejmuta. Ale divoši ji asi zpozorovali, když jejich pirogy byly sotva na míli vzdáleny.
Bylo tedy zapotřebí připravit obranu v případě bezprostředního útoku.
Útok však nenastal. Když připluly k ostrůvku, obrátily se pirogy k jihu a proud je nesl k ústí potoka Šakalů. Když z nich divoši vystoupili, ukryli je v malé zátoce, kde byla zakotvena pinasa.
Takový byl stav událostí. Divoši obývali Felsenheim už čtrnáct dní a nezdálo se, že by vyplenili příbytek. Ale nebylo tomu tak ve Falkenhorstu, a z výšky pahorku je viděl pan Zermatt honit zvěř, když zpustošili místnosti i skladiště na dvoře.
Nebylo brzy také pochyb, že tlupa objevila, že Žraločí ostrůvek slouží za útulek obyvatelům ostrova. Několikrát přeplulo asi půl tuctu pirog záliv Spásy a mířily k ostrůvku. Několik střel, které za nimi vyslali Ernest a Jack, potopilo jednu nebo dvě ke dnu a ostatní se rozprchly.
Ale od té chvíle bylo nutné bdít dnem i nocí. Zvláště byla obava před nočním útokem, který by bylo těžké odrazit.
Jakmile byl tedy jejich útulek znám, vztyčil pan Zermatt opět vlajku na vrcholu pahorku, pro případ - ovšem málo pravděpodobný - že by se nějaká loď objevila v dohledu Nového Švýcarska.

XV. KAPITOLA

Návrat jitra - Ubytování v ústředním skladišti - Míjejí čtyři dny - Objevují se pirogy Zklamaná naděje - Noční útok - Poslední náboje - Výstřel z děla na širém moři

Poslední hodiny této noci z 24. na 25. ledna uběhly v hovoru.
Rodiny si měly tolik co říci, tolik vzpomínek vyvolávat, tolik obav sdílet pro budoucnost! Nikdo nemyslel na spánek a nikdo také nespal, jedině snad malý Bob. Rozumí se, že pan Zermatt a jeho přátelé neupustili ani na chvíli od přísné hlídky a střídajíce se zůstávali u obou děl, ze kterých jedno bylo nabito koulemi, druhé sekaným olovem.
Nejnebezpečnějším by skutečně byl noční útok, kdyby se divochům podařilo vystoupit z lodic dříve, než by byli zpozorováni.
Žraločí ostrůvek, rozsáhlejší než Velrybí ostrůvek, nalézající se asi na míli k severu od zálivu Plameňáků, tvořil obdélník široký 2 600 stop, na šíři 700 stop, tedy obvod asi tří čtvrtí míle. Ve dne byl tady dohled dost snadný, a protože bylo důležité, aby byl neméně účinný i mezi západem a východem slunce, bylo na návrh kapitána Goulda rozhodnuto, aby se zřídily hlídky podél pobřeží.
Když se rozednilo, nebyl žádný poplach. I když divoši věděli, že ostrůvek je opatřen malou posádkou, nemohli přece předpokládat, že tato byla od včerejška zesílena, a proto jim mohla klást vážnější odpor.
Nicméně jistě si brzy všimli, že zmizela jedna z jejich pirog - právě ta, která dopravila kapitána Goulda a jeho přátele od falkenhorstského pobřeží ke Žraločímu ostrůvku.
„Snad se budou domnívat," podotkl Fritz, „že byl člun odnesen odlivem…"
„V každém případě," odpověděl pan Zermatt, „budeme ve střehu.

Dokud nebude ostrůvek přepaden, nemusíme se ničeho bát. Ačkoliv je nás tady nyní patnáct, je se zásobami skladiště postaráno o naši výživu na dlouho, nemluvě ani o stádu antilop. Pramen sladké vody je nevyčerpatelný, a co se týče nábojů, jsme zásobeni, přestože kdyby se útoky opakovaly příliš často…“
„U čerta!“ zvolal John Block, „ty bezocasé opice snad nezůstanou věčně na ostrově…“
„Kdo ví?…“ odpověděla paní Zermattová. „Jestli se ubytovali ve Felsenheimu, nehnou se už odtamtud!… Ach! Náš drahý příbytek, uchystaný, aby vás všechny přijal, mé děti, je nyní v jejich moci!…“
„Maminko,“ odpověděla Jenny, „nemyslím, že něco zpustošili ve Felsenheimu; nemají k tomu žádný důvod!… Najdeme svůj příbytek v dobrém stavu a zahájíme tam znovu společný život… s pomocí Boží…“
„A Bůh,“ dodal François, „nás neopustí, když nás tak spojil jako zázrakem…“
„Ach! Kdybych byl schopen zázraku!…“ zvolal Jack.
„Jaký byste způsobil, pane Jacku?“ ptal se podnálodní.
„Především,“ odvětil mladý muž, „přinutil bych ty darebáky, aby se odtud klidili dříve, než se pokusí zmocnit se ostrova…“
„A pak?…“ zeptal se Harry Gould.
„Pak, kapitáne, jestli by dále chtěli otravovat náš ostrov svou přítomností, nechal bych objevit Unicorn nebo jiné lodě, které nemohou váhat ukázat své vlajky v zálivu Spásy…“
„Ale to, můj milý Jacku,“ podotkla Jenny, „by nebyl žádný zázrak, a tato možnost nastane zcela přirozeně… Některý z těchto dnů uslyšíme dělo na pozdrav nové anglické kolonii…“
„Je velice podivné, že není dosud vidět žádná loď…“ řekl pan Wolstone.
„Trpělivost,“ řekl John Block, „a nechme všemu volný průběh!…
Všechno přijde svým časem…“
„Dej Bůh!“ povzdychla si paní Zermattová, jejíž důvěra byla otřesena těmito krutými zkouškami.
Zařízením existence v Novém Švýcarsku, čerpáním tak bohatě z jeho přirozených pramenů, obohacených navíc ještě svou prací a inteligencí, byly nyní obě rodiny nuceny začít znovu na ostrůvku, odvislém od tohoto ostrova! Jak dlouho zde budou zajati a neupadnou do rukou nepřátel, kdyby nepřišla pomoc zvenčí?…
Přistoupili k ubytování, které mělo potrvat týdny, snad měsíce; skladiště bylo dost veliké, aby pojalo patnáct osob. Paní Zermattová a Wolstoneová, Jenny, Susan a její dítě, Anne a Dolly by spaly v lůžkách druhého přepažení a muži by zaujali první.
Ostatně za plné krásné pohody byly noci po teplých dnech ještě vlažné. Několik náručí trávy, usušené na slunci, stačilo kapitánovi Gouldovi i podnálodnímu, pánům Zermattovi i Wolstoneovi, Fritzovi, jeho bratrům, i Jamesovi, kteří od večera do rána se měli střídat v hlídce u přístupů na ostrůvek.
Co se týče potravy, jak to tvrdil pan Zermatt, nepůsobila starosti.
Zásoby rýže, manioku, mouky, naloženého a uzeného masa, sušených ryb, lososů i slanečků by stačily na denní potřebu půl roku, nemluvě o čerstvých rybách, které by se nachytaly u paty skal. Kořenovníky a kokosové palmy na ostrůvku dávaly hojnost ovoce. Dva sudy by dovolily přidat několik kapek kořalky k svěží a čisté vodě pramene.
Byla však obava - a to dost vážná - že nebude střelivo, i když ho šalupa přivezla značné množství. Kdyby měl následkem častých útoků scházet střelný prach, kulky a koule, stala by se obrana nemožnou.
Zatímco se pánové Zermatt, Wolstone a Ernest zabývali zařizováním, procházeli Harry Gould, podnálodní, Fritz, Jack a François Žraločí ostrůvek. Skoro na všech stranách byl lehce přístupný z břehů, které se rozkládaly mezi špicemi přímoří. Nejlépe chráněná část byla ze strany pahorku baterie, na jihovýchodní straně, proti zálivu Spásy.
U jeho paty se hromadily ohromné balvany, ke kterým by bylo velmi obtížné přistát. Všude jinde by ovšem lehké lodice, pirogy, našly dost vody, aby mohly přirazit ke břehu. Bylo tedy nutné být ustavičně na stráži.
Na svých toulkách se Fritz a François mohli přesvědčit o dobrém stavu plantáží. Kořenovníky, kokosové palmy i jiné stromy hojně rodily. Hustá tráva kryla jako kobercem pastviny, kde stádo antilop provádělo své skotačivé kratochvíle. Četní ptáci, poletující ze stromu na strom, plnili vzduch tisícerým křikem. Z nádherné oblohy se linulo světlo i žár na okolní moře. Jak skvostná by bývala svěžest stínů Falkenhorstu a Felsenheimu!
Několik dní potom, co se rodiny uchýlily na ostrůvek, našel tu jistý pták nejlepší přijetí. Byl to albatros se Soptící skály, stejný, s kterým se Jenny shledala v Želvím zálivu a který z výšky Útesu Johana Zermatta uletěl k Zaslíbené zemi. Při jeho příchodu upoutal Jackovu pozornost kousek provázku, ovinutý dosud kolem jeho pařátu. Chytil ho bez námahy, ale tentokrát, bohužel, nepřinášel pták žádné zprávy!
Fritz, François, kapitán Gould, pan Wolstone, Jack a podnálodní vystoupili k baterii. Z výšky pahorku se prostíral pohled, nesevřený žádnou překážkou, na severu až k mysu Zklamané naděje, na východ k předhoří tohoto jména, na jih až k posledním hranicím zálivu Spásy.
Směrem k západu, ve vzdálenosti tři čtvrtě míle, táhla se dlouhá řada stromů, lemujících pobřeží mezi ústím potoka Šakalů a lesem Falkenhorstu. Za ní bylo nesnadné rozeznat, jestli se potulují divoši krajem v obvodu Zaslíbené země.
V tom okamžiku veplulo při vjezdu do zálivu Spásy několik pirog, řízených vesly, do moře. Neodvažovaly se však na dosah děl baterie.
Divoši už věděli, jakému se vydávají nebezpečí, když se blíží ke Žraločímu ostrůvku, a jestli tady chtěli přistát, jistě by tak udělali jen za temné noci.
Pozorujíce širé moře k severu, viděli jen nesmírnou pustinu, a jen z této strany by se mohl objevit Unicorn nebo jakákoliv jiná loď, vyslaná z Anglie…
Fritz, François, Harry Gould a John Block, když se přesvědčili, že baterie je připravena vypálit z obou svých děl, chystali se k sestupu, když vtom se zeptal kapitán Gould:
„Není skladiště prachu ve felsenheimském příbytku?…“

„Ovšem," odvětil Jack, „a dej Bože, aby byl tady, namísto tam dole!… Jsou to právě ty tři soudky, které nám zde zanechal Unicorn…"
„A kde jsou?…"
„V pahrbku, který nám slouží za prachárnu, na konci ovocné zahrady…"
„A pravděpodobně," řekl podnálodní, který uhodl kapitánovu myšlenku, „lotři objevili tuto prachárnu?…"
„Lze se toho obávat," odpověděl pan Wolstone.
„A také je obava," řekl kapitán Gould, „že ve své nevědomosti provedou nějakou neopatrnost a vyhodí příbytek do vzduchu…"
„A sebe s ním!…" zvolal Jack. „Nuže, jestli by měl i Felsenheim zahynout při výbuchu, bylo by to alespoň jediné rozřešení, a co by z těch ošklivých netvorů zbylo na našem ostrově, dalo by se, myslím, na útěk bez myšlenky návratu!" Mohlo se tak uvažovat. Ale bylo přáním, aby se stala tato možnost reálnou, i když by se tím Nové Švýcarsko zbavilo svých nájezdníků?..
Zanechali podnálodního na stráži u baterie a vrátili se všichni do skladiště. Pojedli společně, a jaká radost by tady zavládla, kdyby hosté bývali shromážděni ve velkém sále ve Felsenheimu!
Je zbytečné šířit se o jednotvárnosti dnů 25., 27., a 28. ledna, které následovaly. Nepřinesly žádnou změnu situace. Kromě hlídky na ostrůvku nebylo čím vyplnit dlouhé hodiny. Jaký rozdíl a v jaké rozkoši by žil tento malý svět, kdyby Unicorn nebyl nucen zakotvit v Capetownu, aby napravil své námořní škody - což potvrdilo, že jeho cestující vstoupili na palubu Flagu… Už přes dva měsíce mohli příbuzní a přátelé být ubytováni ve Felsenheimu!… A nyní, po uskutečněném sňatku Fritze a Jenny, kdo ví, jestli by se neslavil druhý, kterému by požehnal kaplan korvety v kapli Felsenheimu, sňatek Ernesta a Anne!…
A možná že by šlo i o třetí obřad toho druhu… později… až by Dolly dosáhla osmnácti let, obřad, ve kterém by François hrál hlavní úlohu, k největší spokojenosti obou rodin, které by pak skutečně tvořily jen jedinou!…
Ale mohlo se za stávajících okolností pomýšlet na uskutečnění těchto plánů, tak horoucně kýžených?… Jak se dívat bez hrůzy vstříc nebezpečím, které nastolovala přítomnost divochů na ostrově, v době, kdy rodiny byly omezeny jen na tento ostrůvek, kterého se snad brzy zmocní divoši?…
Nicméně každý bojoval proti jisté otupělosti. John Block neztratil nic ze svého přirozeného humoru. Konali dlouhé procházky v plantážích. Hlídali záliv Spásy, ačkoliv nebylo obav před útokem pirog, dokud slunce chodilo od jednoho obzoru ke druhému. S nocí se pak vracel všechen nepokoj v předtuše útoku, který by měl přesilu.
Zatímco se ženy uchylovaly do druhého přepažení skladiště, obcházeli muži podél břehů, připraveni soustředit se u paty pahorku, kdyby se útočníci přiblížili k ostrůvku.
Dne 29. ledna z rána se dosud nedalo nic pozorovat. Slunce vyšlo nad obzor zbavený mlh. Den sliboval, že bude velmi horký, a lehký vánek od moře stěží se asi udrží až do večera.
Po obědě vyšli Harry Gould a Jack ze skladiště, aby vystřídali Ernesta a pana Wolstonea, kteří byli na stráži u baterie. Ti se chystali k odchodu, když je kapitán Gould zastavil se slovy:
„V ústí potoka Šakalů se ukazuje několik pirog…"
„Jedou patrně na lov jako každodenně," řekl Ernest, „a budou se chránit přijít na dosah našich děl."
„Eh!" zvolal Jack, který pozoroval dalekohledem tuto stranu zálivu, „pirogy jsou tentokrát četné… Počkejte… pět… šest… devět… Ještě dvě plují ze zátoky… jedenáct… dvanáct!… Aj! Copak by celé loďstvo jelo lovit ryby?…"
„Anebo se spíše chystají k útoku na nás?…" řekl pan Wolstone.
„Snad…" odvětil Ernest.
„Buďme na stráži," doporučoval Harry Gould, „a varujme své přátele…"
„Sledujme především, na kterou stranu pirogy míří," říkal pan Wolstone.
„V každém případě jsme připraveni vypálit z celé naší dělostřelecké baterie," dodal Jack.
Za těch několik hodin, které Jack zůstal mezi divochy ve Sloní zátoce, si všiml, že počet pirog dostupoval výšky patnácti a na každé z nich se mohlo umístit sedm až osm mužů. Nyní mohli pozorovat, že dvanáct těchto lodic obeplulo právě špici zátoky. Zdálo se také, že obsahovaly celou tlupu a že ve Felsenheimu už nezůstal ani jediný domorodec.
„Klidili by se konečně odtud?…" zvolal Jack.
„To není pravděpodobné," odpověděl Ernest, „jdou spíše na návštěvu na Žraločí ostrůvek…"
„V kolik hodin nastane odliv?…" ptal se kapitán Gould.
„V půl druhé," řekl pan Wolstone.
„Nuže, bude to brzo, a protože bude podporovat plavbu pirog, dozvíme se brzy, na čem jsme." Zatím šel Ernest informovat pana Zermatta, jeho bratry i podnálodního, a všichni zaujali místo pod kůlnou baterie.
Uplynulo něco přes hodinu a při začátku odlivu postupovaly pirogy jen zvolna podél východního pobřeží. Zůstávaly podle možnosti daleko od ostrůvku, aby se vyhnuly střelám, jejichž dosah i moc nyní divoši znali.
„A přece… kdyby to byl definitivní odchod!…" opakoval François.
„Šťastnou cestu!…" zvolal Jack.
„A na radostnou neshledanou!" připojil John Block.
Nikdo by se dosud neodvážil vyslovit nebo připustit tak šťastnou možnost… Nečekaly pirogy spíše na ustálení odlivu, aby se mohly přiblížit k ostrůvku?…
Fritz a Jenny, stojící vedle sebe, pozorovali tiše a nemohli uvěřit, že by rozuzlení situace bylo tak blízké.
Paní Zermattová a Wolstoneová, Susan, Anne a Dolly šeptaly modlitby.
Konečně se zdálo, že pirogy ucítily působení odlivu. Jejich rychlost se zvětšila, nepřestávaly však plout podél břehu, tak jako by bylo v plánu divochů obeplout Východní mys.
O půl čtvrté se loďstvo nalézalo na půli cesty mezi zálivem Spásy a mysem.

V šest hodin nebylo nejmenších pochybností. Když obeplula toto předhoří, zmizela poslední loď za výběžkem.
Ani pan Zermatt, ani někdo z jeho společníků neodešli ani na okamžik z pahorku.
Jak se jim ulevilo, když nebyla v dohledu už ani jediná piroga!…
Konečně byl ostrov bez jejich přítomnosti… Rodiny se mohly opět usadit ve Felsenheimu… Snad bude třeba zjednat nápravu jen nepatrných škod?… Budou mít na mysli jen očekávání příchodu Unicornu… Minulé strachování bylo zapomenuto, a ostatně všichni tady byli spolu… všichni…, kteří přečkali tolik zkoušek!
„Odejdeme do Felsenheimu?…“ zvolal Jack ve své netrpělivosti opustit ostrůvek.
„Ano… ano…“ odpovídala Dolly, neméně netrpělivá, a k ní se připojoval i François.
„Nebylo by lepší počkat do zítřka?“ podotkla Jenny.
„Co myslíš, milý Fritzi?…“
„To, co myslí pan Wolstone, kapitán Gould a můj otec,“ řekl Fritz, „totiž určitě strávit ještě tuto noc na ostrůvku…“
„Ovšem,“ dodal pan Zermatt, „než se vrátíme do Felsenheimu, je třeba mít úplnou jistotu, že divoši nepomýšlejí na návrat…“
„Eh! Už táhli k čertu,“ zvolal Jack, „a čert nepustí, co jednou drží v drápech!… Není to snad pravda, statečný Johne Blocku?…“
„Tak je to… někdy,“ odpověděl podnálodní.
Přes Jackovo naléhání rozhodli se tedy všichni odložit odjezd na zítřek, a večeře, poslední, která se měla odbývat na Žraločím ostrůvku, všechny shromáždila.
Byla velmi veselá a po ní myslel každý, jen aby se již odebral k odpočinku.
Všechno ukazovalo ostatně k tomu, že noc z 29. na 30. leden bude stejně klidná jako jiné, strávené v pokojných obydlích Felsenheimu a Falkenhorstu.
Nicméně ani pan Zermatt, ani jeho přátelé se nechtěli vzdát obvyklé opatrnosti, ačkoliv se s odplutím pirog zdálo odstraněno všechno nebezpečí. Bylo tedy ujednáno, že jedni budou konat noční obchůzku, zatímco druzí zůstanou na stráži u baterie.
Když se paní Zermattová a Wolstoneová, Jenny, Dolly, Anne, Susan a Bob vrátili do skladiště, odebrali se Jack, Ernest, François a John Block, ručnice přes ramena, na severní konec ostrůvku. Fritz a kapitán Gould vystoupili na pahorek a utábořili se pod kůlnou, protože jejich hlídka měla trvat až do východu slunce.
Pan Wolstone, pan Zermatt a James zůstali ve skladišti, kde jim bylo dovoleno spát až do svítání.
Noc byla tmavá, bez měsíce. Prostor se plnil parami, které mu vracela země, rozehřátá denním vedrem. Vítr s večerem ulehl. Panovalo hluboké ticho. Bylo slyšet jen hukot přílivu, který začal kolem osmé hodiny.
Harry Gould a Fritz, sedíce vedle sebe, zalétali vzpomínkami ke všem šťastným i neblahým událostem, které následovaly po opuštění Flagu. Občas vstával jeden nebo druhý a obcházeje plošinu baterie, pátral zrakem jmenovitě k temnému mořskému rameni mezi oběma předhořími.
Nic nerušilo hlubokou samotu až do dvou hodin po půlnoci, kdy byli kapitán a Fritz najednou vytrženi z hovoru hlukem výstřelu.
„Rána!…“ zvolal Harry Gould.
„Ano… a vyšla z této strany,“ odpověděl Fritz, ukazuje k severovýchodu ostrůvku.
„Co se to děje?…“ ptal se kapitán Gould.
Oba vyběhli z kůlny a snažili se rozeznat nějaké světlo uprostřed čiré tmy.
Vtom zazněly dva nové výstřely, tentokrát v menší vzdálenosti.
„Pirogy se vrátily…“ říkal Fritz. A zanechávaje Harryho Goulda u baterie, seběhl ve spěchu ke skladišti.
Když pánové Zermatt a Wolstone zaslechli výstřely, stáli už na prahu.
„Co je?…“ ptal se pan Zermatt.
„Obávám se, otče,“ odpověděl Fritz, „že divoši se pokusili přirazit ke břehu…“
„A podařilo se jim to, darebákům!…“ zvolal Jack, který se objevil s Ernestem a podnálodním.
„Jsou na ostrůvku?…“ ptal se pan Wolstone.
„Jejich pirogy přistály k severovýchodnímu cípu v okamžiku, kdy jsme tam došli,“ řekl Ernest, „a naše výstřely je nedovedly oddálit!…
Zbývá jen…“ „Bránit se!“ dokončil kapitán Gould.
Jenny, Dolly, Anne, Susan a paní Zermattová a Wolstoneová vyšly ze své místnosti. V obavě před bezprostředním útokem bylo nutné odnést, co se dalo ze zbraní, nábojů a zásob, a utéci co nejrychleji k baterii.
Odplutí pirog bylo tedy pouhou lstí. Divoši chtěli vzbudit domněnku, že nadobro opustili ostrov. Používajíce pak přílivu, vrátili se ke Žraločímu ostrůvku, který chtěli přepadnout. Jejich manévr se plně zdařil. Ačkoliv byla jejich přítomnost známá a byli přivítáni palbou z ručnic, zaujali místo, odkud jim mělo být usnadněno dostat se k ústřednímu skladišti.
Situace se tedy vážně zhoršila, dokonce byla skoro zoufalá, protože z pirog mohla vystoupit celá tlupa. Nebylo možné, aby jim pan Zermatt a jeho přátelé mohli klást vážný odpor a odolat tak velkému počtu útočníků. Bylo až pnliš jisté, a nedělali si o tom žádné iluze, že jim podlehnou, jakmile dojdou náboje a zásoby!…
Ať tomu bylo jakkoliv, nezbylo než utéci na pahorek ke stanovišti baterie. Jen odtud byla možná obrana.
Paní Zermattová a Wolstoneová, Jenny, Anne, Dolly a Susan s dítětem se uchýlily pod kůlnu, která chránila obě děla. Nenaříkaly, snažíce se utlumit svou úzkost.
Na chvíli měl pan Zermatt nápad dopravit je s šalupou na falkenhorstské pobřeží. Ale co by se stalo s ubohými ženami, až by se divoši zmocnili ostrůvku a jejich přátelé by nemohli přijít za nimi?… Ostatně ženy by nikdy nesvolily odloučit se od nich.

Bylo něco přes čtyři hodiny, když hluk kroků oznamoval přítomnost divochů asi ve vzdálenosti padesáti sáhů. Kapitán Gould, pánové Zermatt a Wolstone, Ernest, François, James a podnálodní, ozbrojení ručnicemi, se chystali k palbě, zatímco Fritz a Jack čekali se zapáleným doutnákem u obou malých děl na okamžik, aby mohli přístup k pahorku pokrýt sekaným olovem.
Když se v prvním svitu dne kreslily černé stíny, velel kapitán Gould tlumeným hlasem vystřelit tímto směrem. Zahřmělo sedm nebo osm výstřelů, po kterých následoval strašlivý řev, důkaz toho, že do houfu zalétla více než jedna kulka. Dají se útočníci na útěk po tomto přivítání, způsobilém je zadržet, anebo se vyřítí k útoku na baterii?… V každém případě je zahrnou ručnice, znovu rychle nabité kulkami, ke kterým se přidruží i sekané olovo z děl, kdyby překročili prostor, dělící je dosud od pahorku.
Až do východu slunce bylo nutné odrazit tři pokusy o útok. Při posledním se asi dvaceti divochům podařilo dostat se na hřeben pahorku. I když jich byl značný počet smrtelně raněn, nestačily je ručnice již zadržet, a nebýt dvojího výstřelu z děl, bylo by stanoviště baterie dobyto při posledním útoku.
Když nastal den, uchýlila se tlupa pod stromy u skladiště a čekala snad na příští noc, než by začal nový útok. Naneštěstí vystříleli pan Zermatt a jeho přátelé hodně kartáčových nábojů. Až budou odkázáni jen na koule děl, kterými se nemohlo mířit k úpatí pahorku, jak zabránit divochům, aby se nedostali na vrchol?…
Dohodli se prozkoumat situaci ze všech stran. Jestli bylo nemožné za těchto podmínek prodloužit na delší dobu bránění, byla snad možnost opustit Žraločí ostrůvek, vystoupit na falkenhorstský břeh a hledat útočiště uvnitř obvodu nebo v některé jiné části ostrova, všichni, tentokrát všichni?… Anebo by snad bylo výhodnější vrhnout se proti divochům, využít převahy ručnic nad luky a šípy a přinutit domorodce, aby vypluli opět na moře? Ale přátel pana Zermatta bylo i s ním pouze devět proti stu mužů, kteří obklopovali pahorek.
V tomto okamžiku, jako v odpověď na tento poslední návrh, zasvištěly ve vzduchu šípy, z nichž některé se zabodly do střechy kůlny, ale naštěstí nikoho nezranily.
„Útok bude obnoven…“ řekl John Block.
„Buďme připraveni!“ zvolal Fritz.
Toto napadení bylo jedním z nejprudších, protože rozzuření divoši se už nebáli vydat se kulkám a kartáčům. Kromě toho začaly docházet náboje a palba byla pozvolnější. Proto se několika zuřivcům podařilo vyšplhat po pahorku a dostat se až ke kůlně. Salva z obou děl, zcela zblízka, vyčistila místo od některých, zatímco Fritz, Jack, François, James a John Block zápasili s jinými jako muž proti muži. V tom se vrátili ostatní a šli přes mrtvoly, které pokrývaly úpatí pahorku. Nepoužívali luky, ale jiné zbraně, někteří sekery, jiní kyje, strašlivé v jejich rukou…
Bylo zřejmé, že boj se chýlí ke konci. Byly vystřeleny poslední kulky - převaha musela zvítězit. Pan Zermatt a jeho přátelé se snažili odolávat divochům kolem kůlny, které se co nejdříve měli zmocnit. Fritz, François a Harry Gould v zápase s některými divochy byli v nebezpečí, že budou strženi z úpatí pahorku. Boj mohl trvat už jen několik okamžiků a vítězství by znamenalo povraždění všech, protože se nedalo očekávat žádné milosrdenství ze strany těchto divokých nepřátel.
V tomto okamžiku - bylo přesně osm hodin dvacet pět minut - se rozlehl od moře výstřel, který zanášel severní, nyní svěžejší vítr.
Útočníci ho slyšeli, protože nejpřednější se zastavili.
Fritz, Jack i ostatní vystoupili ihned znovu ke kůlně. Někteří z nich byli lehce raněni.
„Výstřel z děla…“ zvolal François.
„A z námořního děla… anebo se v tom již nevyznám!…“ prohlásil podnálodní.
„Loď je v dohledu…“ zvolal pan Zermatt.
„Je to Unicorn…“ odpověděla Jenny.
„A Bůh ho posílá!…“ zašeptal François.
Ozvěna Falkenhorstu opakovala druhý výstřel, bližší, a tentokrát divoši couvli až pod úkryt stromů.
Najednou se Jack rozběhl ke stožáru vlajky a mrštně, jako nejobratnější hlídač stožárového koše, se ocitl na jeho špicl.
„Loď… loď!“ volal.
Všechny pohledy se obrátily k severu.
Nad mysem Zklamané naděje, za jeho cípem, se rýsovaly vysoké plachty korábu, nadmuté ranním větrem…
Trojstěžník, plachetní krky na levém boku, manévroval, aby obeplul tohle předhoří, které se od té doby nazývalo mysem Osvobození.
Na vidlici zadního stožáru pleskala vlajka Velké Británie… Paní Zermattová a Wolstoneová, Jenny, Anne, Dolly a Susan vyšly z kůlny a v návalu vděčnosti zdvíhaly ruce k nebi.
„A ti darebáci?…“ ptal se Fritz.
„Na útěku…“ odpověděl Jack a svezl se dolů podél stožáru s vlajkou.
„Ano… na útěku,“ dodal John Block, „a jestli se neodklidí dost rychle, pomůžeme jim posledními koulemi z děl!…“
Překvapeni výstřely, přicházejícími od severu, zděšeni zjevem korábu, zahýbajícího kolem cípu, běželi divoši úprkem k moři, kde na ně čekaly jejich pirogy. Jakmile do nich vstoupili, odrazili od břehu mocnými údery vesel a pluli po moři směrem k Východnímu mysu.
Podnálodní a Jack, kteří se vrátili pod kůlnu, zamířili obě děla tímto směrem, a tři pirogy, rozstřelené na dvě části, se na místě potopily.
V okamžiku, kdy koráb veplul plnými plachtami do mořského ramena a směřoval ke Žraločímu ostrůvku, připojily se koule jeho hrubých kusů k střelbě baterie. Většina pirog se marně snažila jim uniknout a jen dvěma se podařilo zmizet za předhořím, aby se již nikdy nevrátily.

XVI. KAPITOLA

Unicorn - Úřední převzetí jménem Anglie Žádná zpráva o Flagu - Návrat do Felsenheimu - Svatba slavená v kapli - Více let Blahobyt osady Nového Švýcarska

Byl to skutečně Unicorn, který zakotvil u vjezdu do zálivu Spásy. Po opravách poškození opustil kapitán Littlestone Capetown a po několikaměsíční přestávce konečně připlul k Novému Švýcarsku, jehož držení se nyní měl úředně ujmout jménem Anglie.
Kapitán Littlestone se nyní dozvěděl od samotného Harryho Goulda o událostech, jejichž jevištěm byl Flag.
Co se dále stalo s lodí, jestli se Robert Borupt oddal námořnímu lupičství v zlopověstných končinách Tichého oceánu, nebo jestli zahynul i se svými spoluviníky při bouři, nebylo nikdy známo.
Jaké bylo uspokojení obou rodin, když shledaly, že felsenheimský příbytek nebyl vypleněn. Bylo zřejmé, že divoši, zamýšlející usadit se provždy na ostrově, chtěli se zde ubytovat. Nebyla žádná spoušť v ložnicích ani v síních, žádná stopa drancování v příslušenství a skladištích, žádné poškození v ovocné zahradě ani v sousedních polích.
Po návratu obyvatel Felsenheimu přiběhli psi Turek, Braun i Falb.
Shledala se dále i domácí zvířata, rozptýlená po okolí zahrady, buvolí Sturm a Brnmmer, pštros Brausewind, opice Knips, divoký osel Leichtfuss, kráva Blass i její společnice z pastvy, býk Brnu a jeho přátele z chléva, oslíci Rasch, Pfeil a Flink, šakal i albatros Jenny, který přeletěl mořskou úžinou mezi Žraločím ostrůvkem a Felsenheimem.
Protože více lodí, vyslaných z Anglie, mělo brzy přivézt nové osadníky s jejich potřebami, bylo nutné volit místo pro nové stavby. Bylo rozhodnuto, že budou zřízeny na obou březích potoka Šakalů, vzhůru k vodopádu. Felsenheim by takto tvořil první vesnici kolonie, než by se stal městem. Budoucnost pro něho nepochybně chystala hodnost hlavního města Nového Švýcarska, protože by to byl nejdůležitější městys vnitrozemí i pobřeží Zaslíbené země.
Unicornu se prodloužila zastávka v zálivu Spásy až do příjezdu vystěhovalců. Jak se tedy oživily břehy až nahoru k Falkenhorstu!
Neuplynuly ani tři týdny, když obřad, kterému všichni chtěli dodat co největšího lesku, shromáždil velitele Littlestonea, důstojníky i mužstvo korvety, stejně jako kapitána Harryho Goulda, podnálodního i v plném počtu rodiny Zermattovu a Wolstoneovu, které se měly nyní spojit nejužšími svazky.
V ten den požehnal kaplan z Unicornu ve felsenheimské kapli sňatku Ernesta Zermatta a Anne Wolstoneové. Byla to první svatba na ostrově Nového Švýcarska, v budoucnosti měly následovat další.
A skutečně za dva roky se stal François manželem Dolly Wolstoneové. Tentokrát nežehnal pastor kolonie tak kýženému spojení ve skromné kapli. Obřad se konal v kostele, vystavěném na půl cestě aleje mezi Felsenheimem a Falkenhorstem, jehož zvonice, čnící nad stromy, byla z moře viditelná na tři nule.
Bylo by zbytečné šířit se dále o osudech Nového Švýcarska. Šťastný ostrov viděl rok od roku vzrůstat počet svých obyvatel. Záliv Spásy, chráněný proti větrům i bouřím od moře, poskytoval výborná kotviště lodím, mezi kterými se nevyjímala špatně pinasa Elisabeth.
Rozumí se, že byly zahájeny pravidelné styky se sídelním městem.
Tím vznikl čilý vývoz produktů kolonie jak z obvodu Zaslíbené země, tak i z kraje, který ohraničoval pásmo hor na jihu, od ústí řeky Montrose až k západnímu pobřeží. Nyní se čítala čtyři hlavní městečka, Waldegg, Zuckertop, Prospect Hill a Eberfurt. Při ústí řeky Montrose byl zřízen přístav, druhý u zátoky Unicornu pak spojovala jízdní cesta s pozadím zálivu Spásy.
V té době, to je tři roky poté, co se Anglie ujala držení ostrova, dostoupil počet obyvatelstva na dva tisíce. Britská vláda ponechala Novému Švýcarsku samosprávu a pan Zermatt byl povýšen do hodnosti guvernéra osady. Dej nebe, aby ti, kdo budou následovat po něm, se vyrovnali tomuto výbornému a důstojnému muži!
Sluší se také zaznamenat, že oddíl indického vojska se dostal posádkou na ostrov, když byly zřízeny dvě tvrze u Východního mysu a u mysu Osvobození (bývalého předhoří Zklamané naděje), tak, aby mohly ovládat mořské rameno, které zajišťovalo přístup k zálivu Spásy.
Nebyly ovšem obavy před divochy, ani z Andamanských nebo Nikobarských ostrovů, ani z australského pobřeží. Ale postavení Nového Švýcarska v těchto mořských končinách, kromě toho že usnadňovalo přistání lodí, mělo skutečnou důležitost z vojenského hlediska při vjezdu do Sundské úžiny a do Indického oceánu. Bylo tedy důležité, aby bylo opatřeno obrannými prostředky ve spojení s touto situací.
Taková byla úplná historie tohoto ostrova ode dne, kdy na něj bouře uvrhla otce, matku a jejich čtyři děti. Dvanáct let pracovala tato pilná a statečná rodina bez přestání, využila všechny síly panenské půdy, kterou zúrodňovalo mocné podnebí tropického pásma. Proto také jeho blahobyt nepřestával růst a jeho bohatství se rozmnožovalo až do dne, kdy příchod Unicornu mu dovolil zahájit styky s ostatním světem.
Druhá rodina, jak víme, spojila dobrovolně své osudy s jejími, a hmotně i morálně nebylo nikdy šťastnějšího života než tento v úrodné oblasti Zaslíbené země.
Ale najednou začaly těžké zkoušky. Zlý osud se vzbouřil proti těmto hodným lidem. Měli obavu, že nikdy již nespatří ty, které očekávali, a měli i smůlu, že byli napadeni tlupou divochů!
Přesto je nutné říci, že i v nejhorších hodinách této doby, podporováni upřímnou vírou, kterou nedovedlo nic otřást, nezoufali nikdy nad Prozřetelností.
Krásné dny se konečně opět vrátily a zlých se již nebylo zapotřebí obávat pro tuto druhou vlast obou rodin…

* * *

Nyní je Nové Švýcarsko kvetoucí a bude brzo příliš malé k přijetí všech, které vábí. Jeho obchod má prameny odbytu v Evropě stejně jako v Asii, díky blízkosti Austrálie, Indie a holandských držav. Na veliké štěstí - proto mu blahopřejeme - zlaté rudy, nalezené v úžlabině řeky Montrose, bylo velice málo, a kolonie proto nebyla zaplavena zlatokopy, kteří po sobě zanechávají jen spoušť a neštěstí!
Co se týče sňatků, které spojily rodiny Zermattovu a Wolstoneovu, byly požehnány nebem. Dědečkové a babičky se brzy cítili znovu oživlými ve svých vnoučatech. Jediný Jack se spokojil jen se synovci a neteřemi, kteří mu lezli po nohou. Jeho povoláním bylo, jak říkal, být strýčkem, a on s důstojností zastával tuto společenskou funkci.
Blahobyt ostrova byl zajištěn, a Anglie, ačkoliv vešel do koloniální državy Velké Británie, mu ponechala, stejně jako to udělala u Nového Holandska, jméno Nového Švýcarska na počest Zermattovy rodiny.